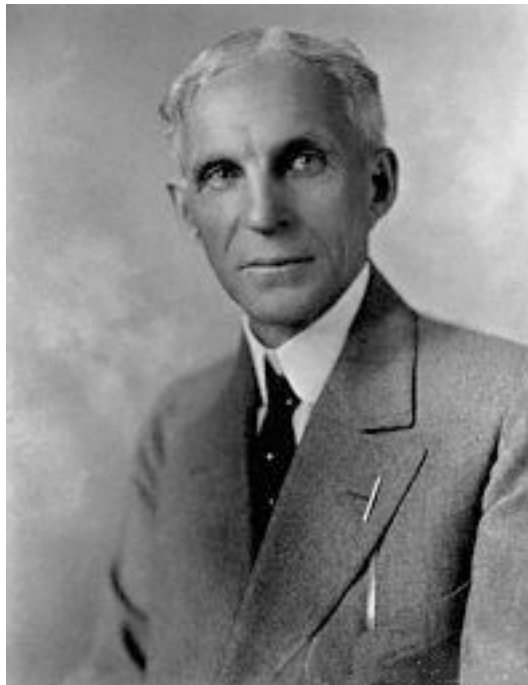

HENRY FORD

MEZINARODNI ZID

Dearborn 1920

AAARGH

Internet

2006

Obsah:

1. díl (Světový problém)

Předmluva

1. Zide podle charakteru a ve vydelku
2. Jak se Německo chrání proti Židům
3. Dějiny Židu ve Spojených státech
4. ŽIDOVSKÁ OTÁZKA - SKUTEČNOST NEBO DOMNENKA?
5. ÚJME SE ANTISEMITISMUS VE SPOJENÝCH STÁTECH?
6. ŽIDOVSKÁ OTÁZKA PRONIKÁ DO ČASOPISU
7. ARTUR BRISBANE JDE ŽIDOVSTVU NA POMOC
8. EXISTUJE PEVNÝ ŽIDOVSKÝ SVĚTOVÝ PROGRAM?
9. DEJINNÝ ZÁKLAD ŽIDOVSKÉ SVĚTOVLADY
10. ÚVOD K "ŽIDOVSKÝM PROTOKOLŮM"
11. ŽIDOVSKÝ USUDEK O LIDSKÉ PŘIROZENOSTI NEŽIDU
12. ŽIDOVSKÉ PROTOKOLY SE JIŽ ČÁSTEČNĚ SPLNUJÍ
13. ŽIDOVSKÝ PLÁN, NAHRADIT LIDSKOU SPOLEČNOST "IDEAMI"
14. PŘEDVIDALI ŽIDE VÁLKU?
15. JEŽ ŽIDOVSKÝ "KAHAL" NYNEJŠÍM "SOVETEM"?
16. JAK SE DOTYKA ŽIDOVSKÁ OTÁZKA POPLNIHO HOSPODARSTVÍ
17. OVLÁDA ŽIDOVSTVO SVĚTOVÝ TISK?
18. ČIM SE VYSVĚTLUJE ŽIDOVSKÁ POLITICKÁ MOC?
19. STAROŽIDOVSKÁ PĚČET NA RUDEM RUSKU
20. ŽIDOVSKÉ SVĚDĚCTVÍ VE PROSPĚCH BOLŠEVISMU

2. díl (Žide ve Spojených státech amerických)

Výňatek z předmluvy k americkému vydání

21. ŽIDE SKRYVAJÍ VE SPOJENÝCH STÁTECH SVĚ MNOŽSTVÍ A SVOU MOC
22. JSOU ŽIDE NÁRODEM?
23. ŽIDE PROTI NEŽIDŮM V NEWYORSKÉM FINANČNICTVÍ
24. KRIVKA ŽIDOVSKÉ PĚNEŽNÍ MOCI
25. AMERICKÝ DISRAELI - NAD-ŽID
26. OVLÁDÁNÍ DIVADLA
27. PRVNÍ ŽIDOVSKÝ DIVADELNÍ TRUST
28. ŽIDOVSKÁ STRÁNKA PROBLÉMU KINOPRŮMYSLU
29. ŽIDOVSKÁ PŘEVAHA VE FILMOVÉM PRŮMYSLU
30. NEW YORK POD KAHALEM
31. POZADOVÁNÁ "PRAVA"

- 32.SVETOVY RAD B'NAI B'RITH
- 33.JAK DISRAELI LICI ZIDY?
- 34.[JISTA STATNI HLAVA SE MUSELA POKORITI](#)
- 35.PRIBEH NEZAVISLEHO NOVINARSKEHO NAKLADATELE
- 36.[MORGENTHAUOVA ZPRAVA O POLSKU](#)
- 37.[SPOUTANI POLSKA MIROVOU KONFERENCI](#)
- 38.PRITOMNY STAV ZIDOVSKÉ OTAZKY
- 39.O SOUCASNE AMERICKE HUDEBNI TVORBE
- 40.BOLSEVICKA PARENISTE VE SPOJENÝCH STATECH
- 41.VLASTNI DOZNANI VUDCE RADU B'NAI B'RITH
- 42.[KUHN, LOEB A CO., NEW YORK - M.M.WARBURG A CO., HAMBURK](#)
- 43.[AMERICKY PENEZNI HLAD POD ZIDOVSKOU FINANCNI KONTROLOU](#)

Predmluva

Proc je zidovska otazka pretrasana? Protoze existuje a protoze jeji vnikani do americkeho zivota ma prispet k tomu, aby byla resena s ne aby prispivala k dalsimu trvani onech neblahych, vedlejsich okolnosti, které obklopuji tuto otazku v jinych zemich.

Jiz dlouho se zabýváme ve Spojených státech zidovskou otázkou. Sami Židé to věděli, i když domácí obyvatelstvo to netušilo. Občas propukla zde s napadnou ostroží, jež se zdála poukazovat na trochu povážlivé řešení. Mnohé příznaky nasvědčovaly tomu, že se blíží zostřená krize.

Zidovská otázka se dotýká nejen všeobecně známých věcí, jako finanční a obchodní vlády, dobytí politické moci, zmonopolizování všech životních potřeb a libovolného ovlivňování amerického novinarství; vniká i do oblasti kulturního života a stává se tím americkou životní otázkou.

Zasahuje i do Jižní Ameriky a vzrůstá v nebezpečnou součást všeamerických vztahů. Právě ona souvisí ve vysoké míře s vyhrůzným jevem organizovaných a promyšlených poruch, které udržují národy v neklidu. Není novým zjevem, neboť její kořeny sahají daleko do minulosti; toto dlouhé trvání dalo uzrát všemožným programům řešení, která opět vrhají jasné světlo na řešení budoucí.

Tato kniha je prozatímním závěrem vyšetřování zidovské otázky. Má zprostředkovat interesovaným čtenářům výsledky, které byly uveřejněny v "Dearborn independent" do října 1920. Poptávka po onom časopise byla tak silná, že byla zásoba brzy vycerpána. V setření se pokračuje, až bude celá práce vykonána.

Směrnici pro tuto práci byla pohnutka seznámit lid se skutečnostmi. Samozřejmě budou této práci podkládány pohnutky jiné. Avšak předsudek a nepřátelství by nepostacily, aby vysvětlily a nesly práci, jako je tato. Kdyby zde byla nějaká vadná, záludná myšlenka, zajisté by se musela nevyhnutelně zračit ve spis. Čtenář sám dosvědčí, jak pevně věříme, že ton této publikace je věcný a primerený. Mezinárodní Židé a jejich pomocníci jakožto vědomí nepřátele všeho, co se nazývá anglosaskou kulturou, jsou cetní jako ten bezmyšlenkový dav, který hájí všeho, co činí Žid, protože mu bylo vpraveno minění, že to, co činí židovští vůdci, je správné. Na druhé straně jsou tato uveřejnění prostá každého nejasného hnutí lasky k blížnímu a okrasení, kterého se používá (ne bez úmyslu) ze strany židovské. Podáváme skutečnosti tak jak jsou, což je dostatečně ochrání před předsudky a nevěřivostí.

Tento spis zdaleka nevycerpává problém, ale povede alespoň čtenáře o krok dále. V prístich odhaleních vystoupí rámeček a obsah tohoto vyšetření jasnejí.

Dearborn (Michigan), říjen 1920

I.

Mezi vynikajicimi mravnimi tahy jest se zminiti: Odpor proti tvrde a namahave telesne praci, silny smysl a laska ke kmeni, zjevny nabozensky instinkt, prorocka a mucednicka odvaha, spise nez odvaha kulturniho bojovnika a vojaka; znamenita schopnost udrzet se ve zmatkovych pomerech, sdruzena s vlastnosti zachovat rasove sourucenstvi; chytrost a lstivost v spekulativnim vydelku a hlavne v peneznich zalezitostech; orientalni zaliba v okazalosti, vysoka vaznost moci a prijemnosti vysokeho spolecenskeho postaveni; velmi vysoky prumer rozumovych sil.

Nova mezinarodni Encyklopedie.

Zide podle charakteru a ve vydelku

Opet vzbuzuje Zid kritickou pozornost celeho sveta. Jeho vyniknuti za valky (I. svet., red.) ve financnich, politickych a vyssich spolecenskych kruzich je tak uplne a napadne, ze jeho postaveni, moc a cile jsou podrobeny nove, vetsinou nevlidne zkousce. Pronasledovani neni pro Zidy nic noveho, novym je vsak ono ostre vnikaní do jejich povahy a do jejich nadnarodnosti. Zakusili sice pres 2000 let citelneho antisemitismu ostatnich ras; ale tento odpor nebyl nikdy jasne vedomy, aniz se mohl vyjadrít podle pojmu a rozumu. Dnes vsak Zid vstupuje jako pod mikroskop hospodarskeho pozorovani a toto dava chapat a seznavat duvod jeho moci, jeho odloucenosti a jeho utrpeni.

V Rusku je obvinovan z puvodcovstvi bolsevismu, obvineni, ktere se prijima podle toho, z kterych kruhu pochazi, jako oduvodnene, nebo neoduvodnene; my Americane, kteri jsme svedky zhave vymluvnosti a prorockeho zapalu mladych zidovskych apostolu socialniho a hospodarskeho prerodu, muzeme si utvorit klidny usudek, co za tim vezi. V Nemecku vytykaji zhroucení sve rise zidovstvu; obsahla literatura a spousta jednotlivych dopisu nuti ctenare k zamysleni. V Anglii se tvrdi, ze je Zid skutecnym svetovym vladcem, ze Zidovstvo tvori nadnarod nad ostatnimi narody, ze panuje moci zlata a ze stve narod proti narodu, zatimco se skryva opatrne v pozadi. V Americe se poukazuje na to, v jakem rozsahu Zide - starsi ze ziskuchtivosti, mladsi ze ctizadosti - se rozsirili ve valecných organizacích, hlavne v odvetvích, ktera se zabývala prumyslovými a jinými obchody valecnými a v jakem rozsahu vyuzitkovali k vlastnimu prospechu sve znalosti a zkušenosti jako vladni urednici.

Zkratka, zidovska otazka vystoupila do popredi; ale jako u jiných otazek, do kterých možno s uspechem zasahnout, tak i u této hledí docilit umlčení jako neschopné veřejného projednávání. Avšak neklamná zkušenost uči, že problémy, které jsou takovým způsobem potlačeny, přece prorazí dříve nebo později - ale pak způsobem nezadoucím a škodlivým.

Zid je svetovou hadankou. Ve svých masách chud, přece ovládá peneznictví a svetový kapitalismus. Živ bez země a bez vlády, rozptýlen, projevuje rasovou jednotu a houzevnatost, jaké nedosáhl dosud žádný národ. Stará prorocká praví, že se Zide vrátí do své vlastní země a z tohoto střediska ze budou panovat světu, ale teprve tehdy, až přijí protřetí sjednocení útok všech národů lidstva.

Zvláštní způsob vydelku, jemuž dodává Zid vyssi procento, než příslušníci kterékoli jiné rasy, je obchod. Ať beží o koupi nebo prodej hadru - je to vždy obchod. Od prodeje starých satů až k ovládnutí mezinárodního obchodu a financí, Zid projevuje zvláštní schopnosti. Více než kterákoli jiná rasa projevuje zvláštní odpor k telesné práci remeslné a vyrovnává tento odpor právě tak rozhodnou schopností obchodní. Nežidovský mladík hledá zaměstnání v oboru remeslném nebo technickém; mladý Zid začne raději jako poslíček, prodávác nebo příručí, pokud tato povolání mají vztah k obchodní straně vydelečného života. Podle staršího pruského sčítání bylo ze 16 tisíc Židů 12 tisíc obchodníků a 4 tisíce remeslníků; z domorodého obyvatelstva bylo pouze šest ze sta zaměstnáno v obchodech.

Nejnovejší scitání by ukázalo vedle obchodníka i silný přírůstek v akademických a literárních povoláních, ale žádný úbytek podílu na obchodu a jen málo nebo vůbec žádný přírůstek mezi dělníky. V Americe stále skoro všechny velkoobchody, trusty a banky, přírodní bohatství a hlavní hospodářské výrobky, zvláště tabák, bavlna a cukr pod vládnoucím vlivem židovských financí nebo jejich agentů. Mocnou skupinou jsou zde také židovští zurnalisté, "Velký počet obchodních domů je v rukou židovských firem", píše Židovská encyklopedie; mnohá z nich, ne-li většina, pracují pod nežidovským jménem. Židé jsou nejpočetnějšími a největšími vlastníky městských pozemků. Převládají v divadelnictví. Ovládají nesporně zpravodajství celé země. Početně méně, než každá jiná mezi námi žijící rasa, mají denně k službám rozsáhlou a příznivou publicistiku; to by nebylo možné, kdyby ji sami neměli v rukou, kdyby ji sami nebyli zřídili a vedli. Werner Sombart píše ve své knize "Židovství a hospodářský život": "Budou-li se poměry v Americe vyvíjet nadále tak jako v posledním století, zůstane-li přistěhovalecké cizíce přírůstkové kvóty různých národností stejné, jeví se nám Spojené Státy po 50 až 100 letech v naší fantazii zcela zřetelně jako země, obydlená pouze Slované, černochy a Židy, ve které Židé přirozeně strhli na sebe hospodářskou hegemonii". Sombart je učenec, Židomil!

Vynurují se tedy otázky: Je-li Žid držitelem moci - jak ji získal? Amerika je svobodnou zemí. Židé tvoří až tři procenta veškerého obyvatelstva; tři miliony Židů ve Spojených Státech stojí proti 97 milionům nežidů. Je-li Žid držitelem moci - je to následek převahy jeho schopností, nebo méněcennosti a bezstarostnosti nežidu? Dalo by se na to jednoduše odpovědět: Židé přišli do Ameriky, zkusili své štěstí zde jako jiní a projevíli se v soutěži úspěšnějšími. Ale tato odpověď nebrala by zřetel ke všem skutečnostem. Židé, nežli bude možno dát lepší odpověď, musí být vyliceny dva body. První je: Ne všichni Židé mají bohatství. Je ještě řada chudých Židů; jenže přes svou chudobu většinou jsou vlastníci půdy. Je-li pravda, že Židé jsou hlavními finančními pány země, není pravda, že by každý Žid byl jedním z těchto finančních vládců. Ze se tyto dvě třídy musí rozlišovat, stane se jasným, budou-li zkoumány metody bohatých a metody chudých Židů, jak se domáhají moci. Za druhé působí židovská solidarita obtížně, abychom mohli merit židovské a nežidovské úspěchy tímž meritem. Bylo-li umožněno silné nahromadění jmění v Americe bohatou podporou kapitálu z Evropy, to jest, přišli-li židovští přistěhovalci s finanční oporou evropských Židů do Spojených Států, bylo by nespravedlivé merit vzestup této třídy přistěhovalců tímž meritem, která platí pro vzestup třeba Němců nebo Slováků, kteří mimo svou půdu a sílu nepřinesli sem nic. Zajisté sem přišlo mnoho Židů odkazovaných pouze na sebe; přes to však by bylo nepravdivé tvrzení, že převládající ovládnutí všech věcí, které je prováděno židovským bohatstvím, se musí připisovat osobní energii; toto vládnutí není než rozšířením židovského finančního panství za more. U tohoto bodu musí začínat každé vysvětlování židovského vlivu. Máme před sebou rasu, která za svého vlastního národního období tvořila rolníky, a jejíž pravlohy byly spíše duchovní než materiální; byl to spíše národ pastýřů než obchodníků, a tato rasa, od času kdy je beze země a vládní soustavy, kdy byla vystavena všude nějakému pronásledování, platí nyní jako práva, i když skrytá vládkyně země. Jak mohla povstát tak napadná obžaloba a proč je zdanlivě oprávněná tolika okolnostmi?

Vyjďeme od začátku. Židé stáli ve vývoji svého národního charakteru pod jedním zákonem, který znemožňoval nejen přílišné bohatství, nýbrž i chudobu. Noví reformátoři, rozvíjející na papíře vzorné sociální soustavy, měli by nahlédnout do společenského systému, v němž byli organizováni první Židé. Mojžíšův zákon znemožnil peněžní aristokracii, jakou tvoří dnešní židovští financisté, zákon přijímaný úroků, právě tak jako znemožnil trvalý, na cizí bídě vymáčkání zisk. Tomuto zákonu a vyložené spekulaci nebyl přízniv židovský systém. Tenkrát nebylo pozemkových lichvarů; země byla rozdělena mezi lid a bylo-li možno zaviněním nebo bídou ji pozbyti, byla přece vrácena po padesáti letech původnímu rodinnému majetku. Tak zvaným milostivým letem počalo tedy vždy nové sociální období. Za takového systému byl nemožný vznik velkostatkářství a třídy peněžních vládců, ačkoliv doba padesáti let skytala dosti prostoru osobní energii, aby se člověk uplatnil v početnější soutěži.

Kdyby tedy Židé byli v Palestině zastáni národem, udržujícím stát pod Mojžíšovým zákonem, byli by sotva dostali finanční ráz, jehož později nabyli. Žid nikdy nezbohatnul na úkor jiného Žida. Take v novější době nezbohatli ze sebe, nýbrž z národu je hostičích. Židovský zákon dovoľoval Židovi, aby obchodoval s nežidem podle jiných pravidel než se svým židovským "blízním". Tak zvaný cizinecký zákon znel: Cizinci můžete půjčit za lichvěv peněz, nikoli však svému blíznému.

Rozšíření mezi národy, aniž by však v nich zaslí a aniž by kdy odložili svou ostře ohrančenou osobitost. Židé měli po mnoho století příležitost provádět prakticky cizinecké zákony. Jako cizinci mezi cizinci, prováděli s tímto zákonem jakýsi druh vyrovnávací spravedlnosti. A přece tato okolnost sama by nevysvětlila židovské převahy ve finančních věcech. Toto vysvětlení musí být hledáno spíše v Židovi samém, v jeho vlastní síle, vynalézavosti a zvláštních vlohách.

Zahy shledáváme v židovských dějinách, že snaha Izraele směřuje k tomu, aby se stal vládnoucím národem nad

ostatními vazalskými národy. Veskere prorokování směřovalo sice zdanlivě k morálnímu osvícení světa Izraelem, ale vládyčtivost stala zřejmě tomuto cíli v cestě. Alespon zdá se vyplývat z tonu Starého zákona. Dle starých zpráv Židé neposlechli božího rozkazu, aby vyhnali Kananejské, aby nebyli poskvrněni jejich zpusťlosti. Poznali, jaké množství sil by bylo zničeno, kdyby byli Kananejské vyhnali a tak učinili z nich otroky. "A stalo se, že Izrael byl silný, učinil si Kananejské povinné úrokem a zcela jich nezapudil." Tato neposlušnost, tato zaliba v materiální vládě místo duchovního vůdcovství znací počátek nikdy nekonečného se trestu a bídy Izraele.

Od 2 500 let trvajících rozptýlení Židů mezi národy postupovalo podle spásitelského božského umyslu, obmysleného Židům dle jejich Písma. Duchovní vůdce moderního židovstva ještě dnes tvrdí, že poslání židovstva mezi národy je duchovního rázu, ale toto tvrzení působí málo přesvědčivé, neboť chybí skutečných důkazů, jež by je doprovázely. Izrael pohlíží za celé novější doby na nežidovský svět z hlediska, jak by bylo možno podrobit si jeho životní síly. Ale zaslíbení trvá dále; vzdálen vlastní zemi, nepřátelsky posuzován kam obrátil své kroky, Izrael docka se jednou doby, kdy vyhnání a bezdomoví se ukončí v nové Palestině a kdy se stane Jerusálem, jak starší proroci věstili, opět mravním střediskem světovým (?).

Kdyby se byl stal Žid tvůrcem, pro jiné spolupůsobilým dělníkem, nebylo by jeho rozšíření dosáhlo pravděpodobně takového rozsahu. Protože se však stal obchodníkem, hnál jej jeho instinkt po celé obydlené zemi. Již záhy byli Židé v Číně. Vynorili se v Anglii za doby saského panství. Židovští obchodníci byli v Jižní Americe sto let před příchodem Otců poutníků v Plymouth-Rocku. Židé otevřeli již roku 1492 cukrové továrny na Sv. Tomáši. Byli v Brazílii již pevně usazeni, když teprve stalo několik vesnic na pobřežích dnešních Spojených států. Jak daleko pronikli, ukazuje skutečnost, že první v Georgii narozené dítě bylo Žid - Isaak Minis. Přítomnost Židů po celé zemi, jejich úzké kmenové souřadnosti je zachováno jako národ mezi ostatními národy, jako spolek, jehož agenti byli všude k nalezení.

Jiná vložka přispívala zatím hlavně jejich vzestupu k finanční vládě; jejich zručnost ve vynalézání vždy nových obchodních metod. Dokud se židovstvo neobjevilo na bojisti, odehrával se obchod velice jednoduše. Sledujeme původ mnohých obchodních metod, které dnes obchod rozmnožují a ulehčují a najdeme nejpravděpodobněji na konci niti židovské jmeny. Mnohé z nezbytných kreditních a směnecných nástrojů byly vymyšleny židovskými kupci nejen k vzájemnému použití, nýbrž také aby do nich zapředli nežidy, s nimiž obchodují. Nejstarší směnka pochází od Žida Simona Rubense. Doručovací směnka byla židovským vynálezem, takže platební poukaz "splatno majiteli".

- S tímto "splatno majiteli" je spojen zajímavý kus dějin. Neprátele Židů odnáli jim, kde jen mohli, poslední gros, ale zvláštním způsobem se Židé vždycky opět vzpamatovávali a stali se opět záhy bohatými. Jak se dá vysvětlit toto rychle zotavení se z vyloupení a chudoby? Jejich aktiva se skrývala pod anonymním "majitelem", a tak byl vždy zachráněn velký díl jejich majetku. V jisté době, kdy přičítáno namorním lupičům k dobru právo polapit zboží určené pro Žida, chránili se Židé tím, že posílali své zboží po adresách, které neunesly jejich jména.

Židovská snaha směřovala k tomu, aby obchodovali ne s osobami, ale se zbožím. Dříve byly všechny právní požadavky osobního druhu, tj. Žid poznal, že byly věčné ceniny jistější než osoby, s kterými obchodovat, a tak to přivedl tak daleko, že se pohledávky týkaly věčného zboží. Mimo to měla tato metoda tu výhodu, že se Žid mohl pokud možno co nejméně ukazovat. To uvedlo prvek tvrdosti do obchodního života potud, že bylo raději obchodováno se zbožím než s lidmi a tato tvrdost trvá dodnes.

Další zařízení, které se zdědilo a které znamenité zastírá velmi vysokou moc, které Židé dosáhli, je tehdy původu jako papíry na majetníka; to představuje podnik, židovským kapitálem ovládnutý, pod jménem, nedotýkajícím se židovského vlivu (anonymní společnost - akciová společnost).

Žid je jediným a původním mezinárodním kapitalistou, ale to se obvykle nepíše na vrata, nýbrž používá se raději nežidovských bank a trustů jako agentů a nástrojů. Sugestivní poukaz na - nežidovskou - kapitalistickou frontu se jeví často ve spojení s touto obvyklostí.

Take za založení fondové burzy svět děkuje židovskému finančnímu talentu. V Berlíně, Paříži, Londýně Frankfurtu a Hamburku Židé vykonávali rozhodující vliv na první burzy fondů, zatímco v nejstarších zprávách je zmínka o Benátkách a Janově jako o "židovských městech", kde se daly vykonávat velké obchody a bankovní transakce. Bank of England byla založena za rady a přispění přistěhovaleckých holandských Židů. Banka amsterodamská a hamburská děkují za svůj vznik židovskému vlivu.

Dluzno zmínit se zde o zvláštím zjevu ve spojení s pronásledováním a stěhováním Židu Evropou: Kamkoli šli, zdal se jíti s nimi i uzel dopravního života. Když Žide nabyli ve Španělsku volnost, vzniklo tam středisko zlata celého světa. Když Španělsko zahnal Židy, ztratilo finanční nadvládu a nikdy již ji nedosáhlo. Badatele v evropských hospodářských dějinách byli vždy na rozpacích, slo-li o vysvětlení, proč se obchodní středisko přesunulo ze Španělska, Portugalska a Itálie do severních zemí, Holandska, Anglie a Německa. Žádný z udaných důvodů se neukázal nalezitým. Dozvídáme-li se však, že tato změna časově souvisí s vyhnáním Židu z jihu a jejich útekem na sever, a že s jejich příchodem do severních zemí počal obchodní rozkvet, nežda se ono vysvětlení obtížným. Vždy vystupuje do popředí skutečnost, že světové středisko pro drahé kovy putovalo s nimi, když se museli vystěhovat.

Toto rozšíření Židu po Evropě a zeměkouli, při čemž každá židovská obec zůstávala se všemi ostatními spojena v bratrství krve, víry a utrpení, umožnilo jim stát se v takové míře internacionálními, jak to nebylo možno žádné rase nebo skupině kupců za one doby. Nejen že byli všude, ale zůstávají všude mezi sebou ve spojení. Byli organizováni již před dobou ostatních vědomých mezinárodních obchodních organizací, byli spojeni poutem nervového systému společného ziti. Mnohým středověkým spisovatelům bylo známo, že Žide vedeli o událostech v Evropě více než vlády. Dovedli nejlépe dati odpověď o nastávajících věcech. Oni znali o politických podmínkách a vztazích více než statníci z povolání. Zprávy takového rázu si podávali písemně, skupina od skupiny, země od země. Tak položili nevědomky základ k finančnímu zpravodajství. Jistě mělo toto zpravodajství neobyčejnou cenu pro jejich spekulace. V dobách, kdy zprávy byly spore, pomale a nespolehlivé, mělo včasné uvedomení neobyčejnou výhodu. Tato okolnost jim umožnila stát se prostředníky pro státní půjčky, což byl druh obchodu, který oni tímto způsobem zavedli. Žid měl vždy spadeno na státy, aby je učinil svými dlužníky. Státní půjčky byly uskutečňovány členy téže finanční rodiny v různých zemích; oni tvořili mezinárodní direktorium, které nastrčilo krále proti králům, vládu proti vládě a využívalo mazané národnostní protivu k nemalému zisku těchto fiskálních agentů.

Jednou z nejčastěji opakovanych výtek proti židovským finančníkům v přítomné době je, že právě této sírsi finanční oblasti dávají přednost. A skutečně veskere kritiky pokud se týče Židu jako obchodníka jsou namířeny poměrně málo proti jednotlivému obchodníku se soukromým zakaznictvím. Tisíce malých židovských obchodníků pozívají ve svém zaměstnání plně ucty, takže jsou cteny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti vynikajícím finančníkům, nemá podnětem rasovou zást. Na nestěsí se plete rasový prvek, který jako rasový předpoklad vede lehce k mylným vykladům, do zmíněné otázky pouhou skutečností, že reťez mezinárodních financí, vinoucí se kolem světa, vykazuje v každém článku nějakého židovského kapitalistu, židovskou finanční rodinu nebo židovsky orientovaný bankovní systém. Mnozí vidí v této okolnosti soustavnou organizaci židovské moci k ovládnutí nežidu; jini ji přičítají rasovým židovským sympatiím, setrvačností ve vedení rodinného obchodu potomky a přírůstkem vedlejších větví. V řeči starých písem Izrael roste jako vinice, která vyháí vždy nové a nové větve a zene staré kořeny vždy hlouběji, tvořící však dohromady jen část jedné revy.

Židovská schopnost uzavírat s vládami obchody se dá odvodit také od dob pronásledování. Současné se Žid učil znáti moc zlata v jednání s prodejnými protivníky. Kamkoli přišel, sledovala jej kletba probuzeného odporu jiných národů. Žide jako rasa nebyli oblíbeni nikdy; ani nejhorlivejší Žid toho nezapře, i když má proto nějaké vysvětlení; Žid jako jedinec je snad vázen a některé rysy židovského charakteru jeví se cennými při blížším nahlédnutí. Nicméně je rasová neoblíbenost jedním z břemen, které musí Žide nésti co rasa. Dokonce i v novéší době, v civilizovaných zemích, v poměrech, které naprosto znemožňují pronásledování, tato neoblíbenost trvá. Přes to, zda se však, Židovstvo málo dbá, aby pestovalo přátelství k nežidovským masám - snad pro drivejší nezdary - pravdepodobněji však pro své vrozené přesvědčení, že náleží vyšší rase. At je kterýkoli z těchto důvodů pravdivý, hlavní snaha Židovstva směřovala rozhodně vždy k vládám. Někdy "dvorní Žid", který dovedl si zjednat pomocí půjčkových obchodů a prostřednictvím dlužní kliky přístup do královských předpokojů. Židovskou taktikou vždy byla "cesta do hlavního stanu". Židovstvo se vůbec nepokouselo, aby naladilo ruský lid smírliveji, za to se však snažilo získat ruský dvůr. Právě tak se dalo s německým lidem ale podarilo se proniknout k německému dvoru. V Anglii Žid křčil ramenem nad vyslovené protizidovským smyslením obyvatelstva; co mu bylo po tom? Nema snad za sebou veskere lordstvo, nedrží v ruce provaz britské burzy? Tato taktika "jiti vždy do hlavního stanu" vysvětluje dobře dalekosahlý vliv, jehož židovstvo dosáhlo nad mnohými vládami a národy. Tato taktika byla ještě stupnována jeho obratností, jež spočívala v tom, že Žide přinesli vždy to, čeho vlády potřebovaly. Potřebovala-li vláda půjčku, zprostředkoval ji dvorní Žid pomocí Židu v jiných finančních střediscích nebo hlavních městech. Chtěla-li vláda jiné vládě zaplatit dluh, ať chtěla sverit drahé kovy třeba nějaké kolony soumaru nejistou krajinou, Žid provedl i tuto věc. Zaslal kus papíru a dluh byl zaplacen bankovním domem v cizím hlavním městě. Když vojsko poprvé bylo zásobováno moderním způsobem vojenských dodavatelů, stalo se tak prostřednictvím Židovů: on měl kapitál, měl systém a mimo to i záostřiací, že učinil si národ dlužníkem.

Tato taktika, která tak znamenitě pomohla této rase obtížnými stoletími, neukazuje zámek nějaké změny. A možná pochopit, že Žid vidí svou rasovou převahu při pohledu na rozsáhlý vliv, který vykonává dnes jeho číselně nepatrná rasa na mnohé vlády, a uváží-li se číselný nepoměr lidu k jeho moci. Budiz také uvedeno, že se židovská vynalézavost osvědčuje i dnes ve vždy nových obchodních formách, právě tak jako v schopnosti přizpůsobit se měnící se situaci. Židé jako první mají ve zvyku zřizovat v cizích zemích pobočné závody, aby zajistili zastupcem materského domu brzký zisk z otevření takového závodu. Za války bylo mnoho hovořeno o "pokojném dobytí", jehož při německé rase dosáhla tím, že tu neslo o německé, nýbrž židovské podniky. Staré německé obchodní domy byly příliš konservativní, aby se ve Spojených Státech honily za zákazníky. Ale židovské firmy neměly té konservativnosti, přišly přímo do Ameriky a již se obchodovalo. Konečně prinutila soutěž i přední německé obchodní domy, aby tomuto zvyku povolily. Ale původní myšlenka byla židovská, nikoli německá

Jiná moderní obchodní metoda, jež za svůj vznik dekuje židovskému financníkovi, záleží v tom, že se slučují příbuzné průmysly. Je-li např. získán závod pro výrobu elektriny, získá se také pouliční dráha, jež se postará o spotřebu el. proudu. Hlavní důvod asi je: vlivem závodu zvýší cenu dodaného proudu pro společnost dráhy, a takéž vlivem společnosti dráhy zvýší cenu pro cestující - tak získá finanční moc, která za tím vezí; zvýšení zisku celé společnosti. Společnost, která stojí spotřebiteli nejbližší, prohlásí pak, že se její výlohy zvýšily; zamlčuje však, že ceny byly zvýšeny samými majetníky a nikoli těmi; kdož stojí mimo kruh a kdož byli k tomu přinuceni finančním tlakem.

Nesporně dnes existuje ve světě ústřední finanční moc, hrající dalekosáhlou, pevně organizovanou hru. Její svět je hráči stul a vkladem je opanován svět. Kulturní národy pozbyly veskerou důvěru v tvrzení, že na všech odehrávajících se změnách jsou viny "ekonomické poměry". Pod maskou "ekonomických zákonů" jsou shrnuty mnohé zjevy, nezpůsobené žádnými "zákony", mimo zákon lidského sobectví několika málo lidí, kteří mají umysl a moc učinit z národu v nejšířší míře své poddane.

At je dnes cokoli nacionalní: v nacionalistickém financnictví neverí dnes nikdo. Je mezinárodní. Nikdo neverí, že toto mezinárodní financnictví stojí pod nějakou soutěží. Je sice několik nezávislých bankovních domů a trustů; jeden má ten, druhý onen příkaz. Ale mezi nimi nepanuje roznost mínění, nikdo nezasahuje do metody druhého, žádná soutěž v různých částech světového obchodu. V pocínání hlavních bank každé země je právě taková jednotnost jako mezi různými odvětvími poštovní služby Spojených států - jsou řízeny z jednoho a téhož místa za stejným účelem.

Bezprostředně před válkou Německo koupilo ohromné množství americké bavlny; obrovské množství bavlny leželo připraveno k vývozu. Když vypukla válka, přešlo majetnické právo za jedinou noc z židovského jména v Hamburku na židovské jméno v Londýně. Zatímco toto je psáno (1920 - pozn. redaktora), kupuje se v Anglii bavlna laciněji, než se ve Spojených Státech prodává; tím jsou také stlačeny americké ceny. Když jsou ceny dostatečně stlačeny, skoupí se bavlna lidmi do věci zasvěcenými, pak se zvýšená cena opět vzhurá. Zatím tytéž mocnosti, které způsobily toto zdanlivě nevysvětlitelné stoupání a klesání na bavlnářském trhu, položily ruku na poražené Německo, aby z něho učinily světovou mrchu. Jisté skupiny mají pevně v ruce bavlnu, zaplácují ji k zpracování do Německa, ponechají tam malé množství k zaplacení práce a využívají pak celého světa se lži: bavlnu lze snadno dostat. A sledují-li se tyto lidstvu nepřátelské a na výsost nemravné metody až k jejich původu, ukáže se, že ti, kteří jsou zodpovědní za to, mají společný znak. Lze se divit, nabyvá-li nového významu volání z druhé strany more: "Pockejte, až bude Amerika upozorněna na židovskou otázku!"

Zcela jisté se již nedaří situace, ve které se svět právě ocitá, vysvětlit hospodářskými příčinami, ani "bezcitností" kapitálu. Nikdy předtím se kapitál nenamáhal, aby učinil žádost požadavků práce, a práce zaslala až k nejzášší hranici, aby přiměla kapitál k novému ustupku - ale jakou výhodu měly z toho obě strany? Práce až dosud myslela, že kapitál je temným mrakem nad ní a prinutila tento mrak, aby před ní ustoupil. Lže hle: nad ním se objevil vyšší mrak, jehož neviděl kapitál ani práce při svých zápasech. A tento mrak nezmizel dodnes.

To, co se v Americe nazývá "kapitalem", jsou obyčejné peníze, použité k produktivním účelům, a kapitalistou je mylně nazývan továrník, dílovedoucí, dodavatel nářadí a práce. Nikoli, není kapitalistou v pravém slova smyslu. Take on musí jít ke kapitalistům, aby jejich penězi financoval své podniky. Take nad ním jest moc, jednající s ním tvrději a nemilosrdněji, než by se kdy opovážil on jednati se svými dělníky. Je to jedna z tragédií dnešní doby, že "práce" a "kapitál" se potírají, ac není v jejich moci, aby zlepšily poměry, proti nimž oba protestují a pod nimiž oba trpí; naprava by mohla nastat, kdyby našli prostředek, jak možno vyrvat moc one skupině mezinárodních financníků, kteří tyto poměry nejen utvorili, ale také z nich těží.

Existuje jistý nad-kapitalismus, vedený jedine silenstvím, že zlato je stěstem. Existuje jistá nad-vláda, která není zavazána žádné vládě, na nicem nezávislá a přece nad všemi drží svou pest jako břemeno. Existuje rasa, která nikdy a nikde nebyla vítána a které se přeci podarilo, povznést se k moci, na jakou si necinily nároky ani nejpysnější rasy - ani Řím za času své nejvyšší moci. Stává se stále více a více přesvědčením celého lidstva, že dělnická otázka, otázka mzdy, pozemková otázka, mohou být rozřešeny teprve tehdy, bude-li dříve urovnána otázka této internacionální nadkapitalistické vlády.

"Vítezi patří korist" je staré přísloví. A v jistém smyslu dojde-li několik příslušníkům dlouho opovrhované rasy této převahy, musí být buď nadlidmi, proti nimž je každý odpor bezmocným, nebo jsou to obyčejní lidé, které nechalo ostatní lidstvo dosáhnout nespravedlivého a nezdravého stupně moci. Nejsou-li Židé nadlidmi, necht se neží pokarají sami za to, co se stalo; musí hledět na situaci z nového hlediska a podrobit vyjasňující zkoušku zkušeností jiných zemí.

II.

Jak se Německo chrání proti Židům

Pokročila lidskost se zabývá otevřené druhy nemoci, o kterých se lidé dříve domnívali, že je třeba zahalit je do zavoje studu nebo mlčenlivosti. Politické lékařství dosud tak značně nepokročilo.

Hlavní příčina onemocnění německého národního těla se přičítá židovskému vlivu. Bylo-li to již desetiletí známo jasněji hlavám, buď to dnes osvětleno i prostějším lidem. Veský politický život je tím otřesen, a skutečnost se nedaří dále skrývat. Podle mínění všech tříd německého národa je zhroutil se po přímerí a revoluce, z jejichž následku se nemůže zotavit, dilem židovské lsti a židovského záměru. Tvrdí se to s jistotou, uvádí se množstvím potvrzujících skutečností, věří se, že dějiny to jednou plně dokáží.

Na Žida se v Německu pohlíží jako na hosta; proti tomu Žid se pohrál snahou, učinit se panem. Není na světě silnějších protiv než jsou čisté germánská a čisté semitská rasa; proto není mezi nimi svornosti. Němec vidí v Židovi hosta, Žid rozhořčen, že mu nejsou přiznána vesměs práva domorodého člověka, je pln nepřátelského smyslu proti svému národu hostitelu. V jiných zemích se Žid mohl snažit vmísit do obyvatelstva a nerušně zvetšovat svou moc, v Německu bylo tomu jinak. Proto Žid nenáviděl německého lidu a proto vykazovaly země, ve kterých měl Židé nejsilnější vliv, za politování hodné světové války největší nenávisť proti Německu. Židé drželi v rukou skoro výhradně tiskový aparát, jehož pomocí bylo dělano "verejné mínění" o německém národu. Jediní vyherci války byli Židé.

Ale tvrzení nestací, musí být dokázáno. Zkoumejme tudíž skutkovou podstatu. Co se stalo bezprostředně při přechodu ze starého do nového režimu? V kabinetu šesti mužů, který vstoupil na místo říšské vlády, vykonávali hlavní vliv Židé Haase a Landsberg. Haase vedl věci zahraniční, jemu byl dán k ruce Kautsky, český Žid, který roku 1918 ještě ani neměl německé občanské právo. Dale Židé Cohn a Herzfeld. Žid Schiffer se stal ministrem financí, Žid Bernstein jeho asistentem. Statním sekretářem vnitra se stal Žid Preuss, jemu po boku stal Žid Freund. Žid Fritz Max Cohen, zpravodaj listu "Frankfurter Zeitung" v Kodani, se stal šéfem zpravodajství.

Tento stav věci došel v Prusku druhého vydání. Židé Hirsch a Rosenfeld řídili kabinet; Rosenfeld obdržel ministerstvo spravedlnosti, Hirsch ministerstvo vnitra Žid Simon se stal vicešéfem ministerstva financí. Pruské min. financí bylo Židů úplně obsazeno a řízeno. Ředitelem vychovatelského se stal ruský Žid Futran za pomoci Žida Armdta. ředitelem koloniálního úřadu se stal Žid Meyer-Gerhard. Žid Kastenber se stal ředitelem oddělení pro umění. Valečný zásobovací úřad se dostal do rukou Žida Wurma, v ministerstvu hospodářství seděli Židé dr. Hirsch a tajný rada dr. Stadthagen. Radu dělníků a vojáků vedl Žid Cohen; v něm měli různá místa Židé Stern, Herz, Lowenberg, Frankel, Izraelowitz, Laubenheim, Seligsohn, Katzenstein, Lauffenberg, Heimann, Schlesinger, Merz a Weyl.

Zid Ernst se stal policejním prezidentem v Berlíně; v téže úřadě ve Frankfurtu n. M. seděl Zid Sinzheimer, v Essenu Lewy. Zid Eisner udělal se prezidentem bavorským, jeho finančním ministrem se stal Zid Jaffe. Bavorský obchod, dráhy a průmysl byly podřízeny položení Brentanovi. Zide Thalheimer a Heimann byli činní v ministerstvu pro Württembersko, Zid Fulda v Hessensku.

Dva vyslanci na mírové konferenci byli Zide, třetí byl známým nástrojem židovských zájmů. Mimo to hemžilo se to v německém poselstvu židovskými znalci a rady: Max Warburg, Dr. von Strauss, Merton, Oskar Oppenheimer, Dr. Jaffe, Deutsch, Brentano, Bernstein, Struck, Rathenau, Wassermann a Mendelssohn-Bartholdy.

Účast Židu ostatních zemí na mírové konferenci mohl, podle německé výpovědi, zjistit každý cestný pozorovatel, který četl zprávy nestraných, nežidovských zpravodajů z této události. Žda se, že jen takové tato skutečnost napadla; všichni židovští zurnalisté pokládali asi za chytřejší o tom pomlčet.

Židovský vliv vstoupil v Německo za války (I.svět.-red.) silně do popředí. Přisel s jistotou a přesností vrhací miny, jakoby bylo již vše byvalo připraveno. Němci Zide nebyli za války německými vlastenci. Treba že tato okolnost není v očích Německu nepřátelských národů věci přitezující, přece vrhá světlo na ujistění věrnosti Žida zemi, ve které žije. Jestě z jiných důvodů, které musí být blíže pozorovány, považují vážení Němci myslitele nemožným, že by Zid mohl být vlastencem.

Podle všestranného tvrzení by nebyli výše uvedeni jisté obdrželi svých míst bez revoluce; a revoluce by nebyla přišla, kdyby ji neudělali. Poměry v Německu nebyly uspokojivé, ale lid je mohl sám odstranit a byl by tak učinil. Opet staly pod židovským vlivem právě ony poměry, které zničily veřejnou mravnost a znemožnily naprávu.

Hlavní židovský vliv, jemuž se přičítá zhroucení německého státního pořádku, se dá shrnout do tří skupin: a) bolševismus, který se skrýval pod maskou německé sociální demokracie, b) židovské vlastnictví a rozhodující vliv tisku, c) židovská kontrola životních potřeb a průmyslu. Je ještě jedna čtvrtá, ukazující ještě výše, ale ony tři působily bezprostředně na lid.

Protože by mohly být německé závěry uvedeny v pochybnost lidmi, jejichž mínění bylo vytvořeno židovským vlivem, budiz zde uveden hlas zpravodaje londýnského "Globe" George Pittera-Wilsona. Ten napsal již v dubnu 1919: Bolševismus znamená vyvlastnění křesťanských národů, takže nezůstane v rukou křesťanů žádný kapitál a všichni Zide společně budou moci provádět dle libosti světovládu.

Již v druhém roce války prohlásili Němci Zide, že porážka Německa je nutná pro vzestup proletariátu. Strobel pravi: "Doznávám otevřeně, že úplné vítězství země nebylo by v zájmu sociální demokracie". Všude bylo prohlasováno, že pozdvížení proletariátu po vítězství by bylo zcela nemožné. Tehdy několik případů nechce snad znovu rozvíjet válečnou otázku, nýbrž ukázat, jak tak zvaní Němci Zide zapomněli na věrnost ke své zemi, kde žili, a sjednotili se s ostatními Židy k zhroucení Německa. A sice ne proto, jak uvidíme, aby zbavili německo militarismu - čehož si každý rozumný Němec přál - nýbrž aby vrhli zemi do zmatku, který jim umožnil zmocnit se vlády. Německý tisk si přivlastnil tyto úmysly židovských vůdců zprvu pokradmu, pak zcela otevřeně. "Berliner Tageblatt" a "Münchener Neueste Nachrichten" byly za války úřední a poloúřední vládní tiskové orgány. Byly v židovských rukou a pod židovským vlivem právě tak, jako byla "Frankfurter Zeitung" a spousta měsíčních časopisů v židovském područí. Tyto časopisy, jak se tvrdí, nebyly nicím, než německým vydáním židovského tisku dohodového (protiněmecká válečná koalice, tzv. Dohoda - red.), a jeho účel byl stejný. Tato spolupráce židovského tisku, který platí za veřejný tisk, by měla být po celém světě vážně prozkoumána, aby se ukázalo lidstvu, jak jeho četba - a jakým tajným účelem - se denně připravuje.

S vypuknutím války přesly potraviny a vojenské dodávky do židovských rukou a vzápětí se rozšířila taková nepoctivost, že zničila důvěru bojovníků na frontách. Jako všechny vlastenecké národy také Němci věděli, že válka znamená oběti a utrpení a byli odhodláni nést tento všeobecný osud. Nyní však viděli, jak jsou vysáváni třídou Židu, kteří připravili vše, aby z všeobecné bídy mohli těžit. Kde se jen dalo spekulovat potřebami lidu nebo dosáhnout mezivýdělku, v bankách, ve válečných společnostech, v pomocných darech, v ministerstvech jež zadávala dodávky - všude se vynorili Zide. Zboží denní potřeby, kterého bylo relativně dost, zmizelo, aby se (silně zdrceno) opět objevilo. Válečné společnosti byly veskrze židovskými domenami. Kdo měl peníze, mohl dostat všechno bez listku, třeba že se vláda velice snažila, aby je rovnoměrně rozdelila ve všeobecném zájmu. Zide ztrojnásobili ceny zboží, jež za zády obstarali, a tak vtekal proud zlata do jejich poklad. Poněvadž zásoby byly uschovány a spekulanti se z nich zásobili, zůstávaly všechny úřední potravní odhady nespolehlivými.

Verejna mravnost byla znepokojena; pocaly zaloby a zavedeno trestni rizeni - jakmile vsak melo dojít k rozhodnutí, vyslo najevo, že obžalovány a soudce byli Zide, a věc vyzněla naprázdno. Byl-li vsak přistizen německy spekulant, byl způsoben povyk, a trest jemu uložený by byl stačil pro všechny ostatní. Prohleďte Německo krizem krazem, poslouchajte řeči, studujte náladu lidu a shleďte, že vzpomínka na toto židovské zneužití moci se vpálilo horkým železem do paměti lidu.

Zatímco tyto vlivy podryvaly masu lidí, vyšší vrstvy Židu působily na vládu. Poradci vlády Bethmanna-Hollwega byli: židovský velkorejdař Ballin, Theodor Wolf z. "Berliner Tagblattu" a člen vsezidovského tisku, von Gwinner, ředitel Německé banky, který je spřízněn s židovským velkobankérem Speyerem, a Rathenau, vůdce židovských průmyslových a finančních podniků. Tito mužové byli u pramene a vy- konávali svůj vliv na vládu, jako druží na lid.

Bohatý německý Žid mohl, pomocí své finanční moci nad odvetvami hospodarského života, koupit si zadoucí postavení ve společnosti; jak ale dosáhl uznání, jehož se dožadoval chudý Žid? Neboť všichni Zide jsou prodchnuti stejným pudem, jenž jim veze v krvi, žene je chtivosti vládnout? Vysvětluje-li se takto dobytí vyšších kruhů židovskou peněžní moci, zbyva Židům ještě dobytí lidových mas, které nemají jiných peněz než těch, které mohou polapit ve zmatku jimi způsobenem.

Žid není anarchistou ani ničitelem - připustíme. Přes to však; je světovým bolševikem a ve vynikající míře původcem revoluce v Německu a Rusku. Jeho anarchismus nemá prave barvy, každá politická idea je mu pouze prostředkem k jistému účelu. Bohatý Žid není anarchist, protože může dosáhnout svého umyslu jemnějšími prostředky. Chudý Žid však nemá jiných pomůcek. Ale boháči a chudí Zide jdou po dlouhé trati společně; svazek sympatií mezi nimi se nikdy nepřetrhne, neboť má-li anarchie úspěch, chudý Žid zaujme místo vedle bohatého; nemá-li úspěch, aspoň jsou zde nové oblasti, na něž může nyní bohatý Žid působit.

Chudý Žid v Německu mohl hrážej obklíčujícího německví přemoci jen tím, že je vyhodil do povětří. O Rusku platí totéž. Sociální rad držel Žida uzavřeného v situaci, ve které, jak zkušenost učí, mohl natropit méně škody. Tak jako příroda obaluje do tela vniklé cizí těleso, činily národy se Židy. V novější době však Žid našel prostředek, aby hrážej poboril, uvedl národní stavbu do nepořádku a v nastávis temnote a vzpouře pak obsadil místo, po němž tak dlouho toužil. Když se Rusko zhroutilo - kdo přišel nejdříve na světlo? Žid Kerenský-Kirbis. Ale jeho záměry nebyly dosti radikální, proto přišel po něm Trocký-Bronstein, americký Žid. Trocký poznal, že sociální stavba v Americe je příliš pevná, aby ji mohl prolomit.- prorazil v Rusku na nejslabším místě a odtud chtěl ovládnout celý svět. Každý komisař v Rusku je dnes Žid. Lide, kteří lici ruské poměry, vyprávějí o nich tak, jako by se Rusko rozpadávalo. Snad je tomu tak, ale u židovské vlády v Rusku tomu tak není. Ze svých ukrytů vyrazili ruští Zide v bitevním pořádku jako mina, vržena do umele způsobeného nepořádku, jako by bylo bývalo již předem každému určeno jeho místo.

Prave tak se dělo v Německu. Německá hráž musela být rovněž zničena dřív, než mohli chudí Zide ukojit svou cizizadost. Když byl způsoben průlom, prorazili a usadili se pevně na směrdatných místech nad národem.

To vysvětluje, proč Zide podporují po celém světě energii podvrtných hnutí. Jak známo, hlasají mladí Zide ve Spojených Státech ideal, jehož uskutečnění by znamenalo totéž jako odstranění tohoto statu. Jejich útok ovšem směřuje na 'kapitalismus', to jest na nynější nežidovskou vládu. Skuteční světoví kapitalisté, kapitalisté pro kapital, jsou Zide. Muzeme sotva mít za to, že tyto lide chtějí zničit kapitalismus: domáhají se však samovlády nad ním a od delší doby jsou na nejlepší cestě k cíli svých prání.

V Německu jako v Rusku, je tudíž třeba rozeznávat metody bohatých a chudých Židu; Jedna je namířena na vládu, druhá na lidovou náladu - obe jsou však namířeny k témuž cíli. Jednání dolních židovských tříd neurčuje pouze snaha, ukončit utiskování, nýbrž dobytí vlády - tato vůle k moci určuje jejich podstatu. Přesvědčení Němců v tomto bude se dá vyjádřit asi takto: Revoluce je výrazem židovské vůle k moci. Strany jako socialisté, demokrate, volnomyslenkáři apod. jsou pouhé nástroje židovské vůle k dosazení moci. Tak zvaná 'diktatura proletariátu' je hlavně diktaturou Židu.

Tak se náhle Němcům otevřely oči, tak bouřlivě a vzpurně začal protitlak, že v německém Židovstvu bylo vydáno heslo: Stáhnout se do druhé linie! Veskera místa, která byla v bezprostředním styku s lidem, byla (jako by to bylo smluveno) vydána. To však neznamená prozatím také vzdání se moci. Co v Německu nastane, těžko předvídat. Němci budou svého úkolu schopni a naleznou působivý mocenský prostředek. Co se však bude dít v Rusku, o tom se dá těžko pochybovat. Nenastane-li tam obrát osudu, mraz hruzy proběhne celým světem.

Zidovstvo je nejpevnější organizovanou světovou mocí, pevnější než kdy britská světová říše. Tvůrce jeden stát, jehož občané mu jsou nenechají věrně oddáni, ať žijí kdekoli, ať chudí nebo bohatí.

Tento stát ve všech ostatních státech nazývají v Německu slovem "All-Juda". Mocenské prostředky tohoto vzejidovského státu jsou kapitalismus a tisk, nebo peníze a propaganda. Vzejidovstvo samotné mezi všemi státy vykonává světovládou; všechny ostatní státy mohou a chtějí vykonávat pouze vládu národní.

Hlavním výkonem vzejidovským je moderní žurnalistika. Technické, vědecké a literární výkony moderního světa jsou smáhem žurnalistické povahy. Spocívají na obdivuhodné židovské zbehlosti pojmut do sebe ideje jiných. Kapital a žurnalistika se spojují v tisku, který se stal prostředkem k židovské vládě.

Správa tohoto vzejidovského státu je úžasné organizována. Prvním jejím sídlem byla Paříž, která však dnes je odsunuta na třetí místo. Před válkou byl Londýn jejich prvním New York druhým hlavním městem. Dlužno vytkat, nepředhání-li New York Londýn - proud směřuje k Americe (možno jen konstatovat, že současnost plně odhad autora potvrzuje - red.).

Protože Vzejid nemůže udržovat stálou pozemní a námořní armádu (stát Izrael vznikl až roku 1948 - red.), musí se o to postarat jiné státy. Jeho námořnictvo je britské; to zajišťuje židovské světové hospodářství, pokud závisí na námořní dopravě. Opakem zaručuje světový Zid Británii nerušené politické a teritoriální panství. Vzejid dostal Palestinu pod britskou kontrolu a zezlo. Kdekoli byla židovská pozemní moc - lhostejno ve kterém stejnojmenném - pracovala ruka v ruce s britskou mocí námořní.

Mezinárodní Zid rád ponechává správu různých světových pasem domorodým vládám; požaduje pro sebe pouze kontrolu nad těmito vládami. Zidovstvo nenamítá naprosto nic proti trvalému národnostnímu rozdělení nežidovského světa. Židé nikdy nezaniknou v jiném národě. Jsou národem pro sebe, byli jím vždy a budou.

Jen tenkrát se dostane mezinárodní Zid do sporu s jiným národem, znemožňuje-li mu tento, aby uvedl pod svůj vliv výnosy práce a finance země. Vzejid může dělat válku i mír; v tvrdosijných případech vypustí anarchii; pak může opět nastolit svůj pořádek. Řídí nervy a slachy lidstva tak, jak toho nejlépe vyžadují vzejidovské záměry.

Protože si mezinárodní Zid podržel zpravodajské prameny světové, může také připravovat minění lidí pro své přísti záměry. Největší nebezpečí spočívá ve způsobu, jak se zprávy vyhotovují a jak formují náladu celého národu pro určitý účel. Přijde-li se však mocnému Zidovstvu na stopu a ukáže-li se na jeho ruku ve hře, zazní okamžitý křik nad "stvaním" a z celého světového tisku zvucí ozvěna. Právě příčina pronásledování - totiž utlačování národu peněžními machinacemi židovskými - nepronikne nikdy na veřejnost.

Vzejid má své vice-vlády v Londýně a New Yorku. Když vykonal svoji pomstu na Německu, připravuje se k ujaření jiných národů. Británie mu již náleží. V Rusku o tuto vládu bojuje (1920 - red.), ale výhledy pro budoucnost jsou špatné. Spojené Státy se svou dobromyslnou snášenlivostí oproti všem rasám skytají slibné pokusné pole. Jeví se události se mění, ale Zid zůstává po staletí stejný.

III.

"Na první pohled by se zdálo, jako by hospodářský systém Spojených států byl právě tím, co se vyvíjelo nezávisle na Židech... Přes to trvám na svém tvrzení, že Spojené státy (snad více než kterákoliv jiná země) jsou až po okraj naplněny židovským duchem. To je uznáváno z mnoha stran, obzvláště těmi, kdo si mohou utvořit o tomto předmětu nejlepší úsudek.

Což není ospravedlněno oproti těmto skutečnostem minením, že Spojené státy vděčí za svou existenci Židům? A je-li tomu tak, tím spíše lze tvrdit, že židovský vliv učinil Spojené státy tím, čím jsou - americkými? Neboť co nazýváme amerikanstvím, není takřka nicím, než destilovaným židovským duchem." Werner Sombart: *Židé a hospodářský život.*, str. 38, 43.

Dejiny Židu ve Spojených státech

Dejiny Židu v Americe začínají s Kristofem Kolumbem. Dne 2. srpna 1492 bylo více než 300 tisíc Židů vyhnáno ze Španělska; touto událostí se začíná pomalu mocenská postavení španělské. Právě dne Kolumbus vyplul k západu; v jeho družině byl jistý počet Židů. Nebyli to snad uprchlíci, neboť plány smělého námořníka již dlouho předtím vzbudily zájem vlivných Židů. Sam Kolumbus vypravuje, že se hojně stýkal se Židy. První psaní, v němž líčí své objevy, bylo adresováno Židovi. A skutečně vesměs cesta, událostmi tak bohatá, jež darovala lidstvu vědomí a blahobytu druhou polokouli, byla umožněna Židy. Pěkná povídka o tom, že královna Isabela financovala výpravu svými skvosty, musela zmizet před strážlivým badáním. Na španělském dvoře vykonávali největší vliv tři Marmaní neboli tajní Židé, Luis de Santangel, vlivný kupec ve Valencii a pachtýr královských daní; jeho příbuzný Gabriel Sanchez, královský strážce pokladu, a jejich přítel královský komorán Juan Cabrero. Tito líčili královně Isabele prázdnou královskou pokladnici a zpracovávali ustavičně její fantazii skvělými výhledy, kdyby Kolumbus odhalil báječné zlaté poklady Indie, až se královna rozhodla, dát své skvosty v zastavu za peníze, potřebné k výpravě. Ale Santangel prosil za dovození, aby směl sám peníze zapůjčit: 17 tisíc dukátů. Půjčka pravděpodobně přesahovala výlohy podniku.

S Kolumbem se plavby zúčastnilo nejméně pět Židů: Luis de Torres jako tlumočník, Marco jako ranhojčí, Bernal jako lékař, Alonso de la Calle a Gabriel Sanchez. Astronomické přístroje a mapy pocházely od Židů. Luis de Torres vystoupil první na zem, odhalil jako první používání tabaku; usadil se na Kubu, a možná jej označit za otce židovského ovládnutí dnešního tabákového obchodu. Přiznáním Kolumbovým Luisi de Santangel a Gabrielu Sanchezovi se dostalo za jejich podíl na výpravě mnohých výhod; Kolumbus sám se stal obětí Bernalových pletich, a za odměny trpěl bezprávím a záladováním.

Hned z počátku Židé pohlíželi na Ameriku jako na mnohoslibnou oblast a jejich přistěhovalectví do Jižní Ameriky, zvláště Brazílie, počalo ve sporu mezi Brasií a Holanďany. Židé uznali za vhodné se vystěhovat a táhli do holandské kolonie, kde dnes stojí New York. Peter Stuyvesant, holandský guvernér, nebyl zcela srozuměn s jejich usídlením se mezi jeho lidmi a vyzval je, aby odtáhli. Ale jak se zdá, Židé učinili opatření, aby byli přece připuštěni, neboť při odvolání vypovědáního rozkazu Stuyvesantova uvedli reditele holandské obchodní společnosti jako důvod pro připuštění Židů velké kapitál, které tito uložili v akciích společnosti. Přes to však jim byl zakázán vstup do veřejných úřadů a maloobchodu, což způsobilo, že se venovali vývozu, v němž brzy dosáhli monopolního postavení vzhledem ke svým evropským spojencům.

To je jedna z tisíců zkoušek židovské vynalézavosti. Zakáz v jednom směru přináší jim skvělé úspěchy v jiných. Když bylo Židovi zakázáno, aby obchodoval s novým odevem, obchodoval se starým - to byl počátek organizovaného obchodu obnoveným statkem. Když mu byl zakázán maloobchod, pustil se do velkoobchodu; Žid je zakladatelem velkoobchodu se zbožím světovým; byl zakladatelem pojistovacího systému při ztroskotání lodí; i pod troskami civilizace hledal a našel blahobyt. Ukázal lidem, jak se používají hadry, jak se čistí staré předměty, jak se zužitkují dubenky a kralice kůže. Měl vždy zálibu v obchodu kožesinami, který dodnes ovládá a jemu vděčíme za velké množství kožesin, přicházející do obchodu pod různými jmény jako zboží velice cenné. Idea "udělati opět novým" stala se prostřednictvím Židů v obchodech beznou. V hadrních, kteří pískají v našich

mestech a sbírají staré železo, staré lahve, papír a hadry, spatrujeme vnuky oněch Židu před námi, kteří dovedli proměnit haraburdi v cenné předměty.

Nevedomky dobrý Peter Stuyvesant přinutil Židy, aby učinili z New Yorku hlavní americký přístav. Trebaze za americké revoluce většina Židu utekla z New Yorku a Philadelphie, přece se při nejbližší příležitosti většina vrátila; instinkt zdal se jim říkat, že toto místo bude jejich obchodním rájem. A tak se také stalo. New York se stal hlavním střediskem Židovstva. Tam je vypravná, kde se vylívá všekery americký vývoz a dovoz, kde denne práce, vykonána po celé Americe, skládá ucty peněžním panům. Všecka puda, na níž New York stojí je v židovských rukou. Nelze se divit, volají-li vzhledem k tomuto bezpříkladnému vzestupu, vzhledem k nezadržitelnému vzrůstu bohatství a moci nadsené židovství spisovatele, že Spojené Státy jsou proroky předpověděna, zaslíbená země a New York že je Novým Jeruzalémem. Někteří jdou dokonce ještě dál a velebí hroty horských skal jako horu Sion - a ne nepravem, vzpomeneme-li šachet a uhelných dolů židovských.

Plan nového průplavu, který by každé velké město u Velkých jezer proměnil v mořský přístav a ubral tak New Yorku na významu, je v současné době předmětem vášnivého sporu. Nejsilnější pohnutkou proti tomuto nadmíru dumyslnému hospodářskému zlepšení je však ta, že mnoho z bohatství, které je uloženo v New Yorku není vůbec reálným bohatstvím, nýbrž že velikost zdanivých hodnot závisí na tom, aby New York - zůstal tak jak je. Kdyby se mělo stát něco, co by z New Yorku učinilo pouhé pobřežní město a nikoli město, v němž sídlí větší příjemci daní, zmizelo by mnoho židovského bohatství, jež bylo již před válkou pohádkové. Cím je dnes, sotva se statistikové odváží odhadnout.

V padesáti letech vzrostlo židovské obyvatelstvo Spojených Států z 50 tisíc na více než 3,3 milionu. V celé britské říši je pouze 300 tisíc Židu, v Palestině pouze 100 tisíc (údaje k roku 1920 - red.). Ze počtu Židu ve Velké Británii není větší, je pro ne samotné státní okolnosti, neboť při velké a napadné vládě, kterou tam ve všech důležitých věcech tak krásně provádějí, mohli by ubozí Židé, kdyby se vyskytli ve větším množství, nabyti hodné nepříjemných zkušeností. Neobyčejně informovaný Angličan praví, že při dostatečné příčině by mohl v Anglii každým okamžikem vypuknout antisemitismus; ale ten nemůže vypuknout proti oněm bohatým Židům, kteří panují v politice a v mezinárodních financích. Patrně jsou nejvšeobecnější příčinou antisemitismu působení mezinárodního Žida, která často nejsou zřetelně poznána a přece jsou vždy jistě pocítována - ovšem nevinnou obětí jsou chudí Židé. Ale o antisemitismu bude pojednáno až v příští kapitole.

Ciselný poměr židovského obyvatelstva ve Velké Británii a ve Spojených Státech ukazuje, že ona obrovská moc, kterou vykonávají mezinárodní židovští financníci, není ani následkem jejich počtu, ani na něm není odvislá. Stále stejná skutečnost, pokud jde o Židy, je bezpříkladná moc při poměrně malém počtu. Existuje přibližně jen 14 milionů Židu na celém světě, asi právě tolik jako Korejci. Toto porovnání jejich počtu osvětluje tím výrazněji napadný zjev jejich moci.

Za času George Washingtona byly v zemi (USA-red.) asi 4 tisíce Židu, většina z nich byla radnými obchodníky. Největší část z nich stála na americké straně (při bojích o nezávislost na Anglii - pozn. red.). Haym Salomon pomohl koloniím v kritickém okamžiku půjčkou celého svého jmění. Ale své zvláštnosti neodložili, nezabývali se ani obvyklými zaměstnáními ani hospodářstvím, nikdy nekladli váhy na to, aby zhotovovali předměty denní potřeby, nýbrž pouze na to, aby obchodovali s hotovými věcmi.

Teprve v novější době se Žid odhodlal tu a tam k produkci; kde je cinný, tam se jeho práce projevuje jako výsledek jeho obchodního působení. I při výrobě zboží má svůj zisk. Výsledkem snad není změnění výloh pro spotřebitele, nýbrž zdražení. Je pro židovské obchodní metody příznačné, že hospodářské zjednodušení a úspory neplynou ve prospěch spotřebitele, nýbrž ve prospěch obchodního podniku. Druhy zboží, u nichž nastalo nejneomluvitelnější a nejprehnanejší stoupaní cen a z druhé strany obchodní odvetvi, kde bez každé vysvětlitelné změny všeobecné situace následovaly nepřekrásnější poklesy cen, jsou ty, v nichž byli Židé směrdatně cinni.

Obchod znamená peníze pro židovský způsob myšlení. Co si počne židovský nabyvatel s tímto penězi, je jiná věc. Ale do dělání peněz nesmí nikdy rusíve mluvit idealistická "blbost". Jeho dolarové profily nejsou nikdy "obřezány", navaly dobrovolných reforem oněch cinů, jimž jini lidé se snaží zlepšit situaci dělníků.

Tento zjev nepochází z židovské zatvřelosti srdce, nýbrž z židovského tvrdého obchodního pojetí. Při obchodu beží o peníze, ne o lidi - podle židovského pojmu. Trpí-li člověk nouzí, může jej Žid zcela upřímně politovat; beží-li však současně o dům postizeného, jeví se dům a člověk jako dvě zcela rozdílné věci. Podle svého obchodního pojmu by Žid nevěděl, jak by se měl lidský stavět k domu a jednal by s tím člověkem způsobem, který by jini nazvali tvrdým. Žid by asi nepocítoval spravedlivosti této výtky; řekl by, že zde jde pouze o

"obchod".

Timto způsobem dají se snad také vysvětliti newyorské "potírny". Když cituplní lidé litují chudých Židů v newyorských vyderacských dílnách, zajisté nevědí, že vynálezci a uživatelé těchto metod potírských jsou opět Židé. Jest pýchou naší země, že nikdo není pronásledován pro svou rasu nebo barvu, neb pro svou víru, že každý má právo na svobodu. Naproti tomu musí zjistit každý, kdo se věci podrobně zabývá, že tvrde zacházení bez srdce, jehož musí Židé zakouseti ve Spojených Státech, pochází od lidí jejich vlastního kmene, od jejich dozorců a pánů. Při tom zdá se, že ani utístení ani vyderac nemají přitom pocitu nelidskosti nebo bezcitnosti - jest to "obchod". Vydírání nebo vydírání žijí v naději, že budou jednou mít také takovou dílnu plnou lidí, kteří budou pro něho nebo pro ně sít. Jich neomezený životní zájem a jejich nikdy neklesající ctizadost, aby vystoupili po žebříku a stali se pány své dílny, způsobuje, že konají svou práci bez nejmenšího pocitu bezpráví nebo vyderacství, jenž je vlastně základem největší trpkosti chudoby. Žid nevidí v práci nikdy nestěti, tím méně považuje podržené postavení za trvale sobě přiměřené. A tak sazí veskere síly, aby se vysínil vysoko, místo aby naríkal nad těžkostmi své okamžité situace; snaží se ji zlepšiti.

To vše, osobně posuzováno, zasluhuje ocenění - se stanoviska společenského jest však povážlivé. Jen tak se stalo, že do nedávna byly spodní druhy zaměstnání bez jakékoli sociální péče, zatím co vyšší kruhy necitily potřeby, aby zřídily sociální reformy a dobročinná zařízení. Podíl Velkožidů na dobročinnosti jest uctyhodný, jich účast na sociálních reformách se rovná nule. S doporučením hodným soucitem pro své lidi odevzdávají část svého zisku, aby zmírnili lidskou bídu, povstálou ve skutečnosti jich způsobem nabytí zisku. Ale zdanlivě nepřišlo jim ještě na mysl, aby změnilo něco na metodách, jichž pomocí dosahují svých zisků, aby tím povstálou bídu zmírnili nebo odstranili. Aspoň nenalezáme oproti mnohým dobrodincům žádných jmen mezi bohatými Židy, kteří by se zasadili o skutečné, působivé zlidštění průmyslové práce, jejich metod a jejich zpětných působení.

Jest to nebláhe, ale pochopitelné; ano co více, objasňuje to mnohé věci, pro něž jsou Židé karáni těmi, kteří nerozumí jich podstatě. Žid může jíti dosti daleko v odevzdávání plodu svých úspěchů; jest však nikdy neucinil kroku, kromě případu vnějšího tlaku, aby ze svého vydělku nebo ze svého rostoucího bohatství něco pustil. A kdyby následek byl zcela stejný jako při působení kruté bezcitnosti a nelidskosti, nutno říci, že většinou se tak nedeje z takových citů, nýbrž z vrozeného názoru židovství na hru stěti v "obchode". Mnohé reformní názory k dobru dělnictva zdají se mu právě tak bláznivými, jako kdyby měl z důvodu lidskosti hráč fotbalu připsati svému protivníkovi k dobru jeden gol. Americký Žid se neasimiluje. To musí být konstatováno ne jako vycitka, nýbrž jako skutečnost. Žid by mohl splynout s američanstvím, ale nechce. Jestliže trvá mimo pocit znepokojení, které vzbuzuje jeho obrovské obohacování se, vůbec nějaký předsudek proti němu v Americe, jest to pro jeho odloučenost. Židovi neda se vytykati nic, ani pokud jde o jeho osobu, ani pokud jde o jeho víru, ani pokud běží o jeho rasu. Jeho ideály jsou společné s ostatním světem. Přesto se neasimiluje; svou odloučeností utvrzuje mínění, že nepatří k ostatním lidem. To jest jeho přednost; v jistém směru možno v tom spatřovati vynikající ostrovtip. Pak ale nesmí učiniti ze svého odloučení stížnostní bod proti nežidům v celku. Bylo by lepe, kdyby jednou pro vždy přiznal se v této otázce k stanovisku poctivého Žida, jak jistý mladý Žid praví: "Veskerý rozdíl, který existuje, jest rozdíl mezi americkým Židem a židovským Americanem. Židovský American hraje roli domorodce, odsouzeného zůstatí navždy parazitem".

Ghetto není americkým dilem, nýbrž vlastní dovezené zboží Židů. Oddělili se tak ostře jako odloučená společnost. O tom praví "Židovská encyklopedie": "Společenská organizace Židů v Americe liší se podstatně málo do svých organizací v ostatních zemích; bez jakéhokoli tlaku dávají Židé přednost životu v úzké společenosti. Tato zvláštnost trvá stále".

Kdybychom měli sestaviti druhy obchodu, ovládaných Židy ve Spojených Státech, znamenalo by to vypocítati nejdůležitější životní oblasti, jichž je opravdu k životu potřeba a ony oblasti, jichž potřeba nastala zjemnělostí zvyku. Divadelnictví jest přirozené, jak všeobecně známo, výhradně židovským. Herectví, obchod vstupenkami, vše, co souvisí s divadlem, jest v rukou židovských. To snad vysvětluje skutečnost, že ve všech dramatických dilech za dnešní doby nutno najíti účel propagacní, někdy i otevřené obchodní vychvalování, nevycházející z herců nýbrž ze spisovatelů.

Filmový průmysl, cukr, tabák. Padesát procent i více velkoreznictví. Více než 60 procent obuvnického průmyslu. Konfekce pro muže i ženy. Dodávka hudebních nástrojů. Obchod se šperky. Obilní obchod. Bavlna. Coloradské slevárny. Zásilatelství. Zpravodajské zprostředkování. Obchod s lihovými nápoji. Půjčkový obchod.

Všechny tyto, aby byly vyjmenovány živnosti pouze národního a mezinárodního významu, ovládají Židé

Spojenych Statu bud samotne, nebo ve spojeni se zamorskymi Zidy.

Americky lid by byl nadmiru prekvapen, kdyby spatril, ze v galerii americkych obchodniku, kteri v zahranici jsou ochranci nasi vaznosti v obchode - cini vetsinu Zide. Oni maji jasne porozumeni pro cenu americkeho jmena. Vstoupime-li v cizim pristanu do kancelare, oznacene "Americka importni spolecnost" nebo "Americka obchodni spolecnost", neb podobnym nenapadnym jmenem, najdeme tam Zida, jehoz pobyt v Americe byl pravdepodobne velice kratky. To vrha postranni svetlo na vaznost, jake se tesi "americke obchodni metody" v mnohych castech sveta. Kona-li 30 nebo 40 ras obchody pod jmenem "American" a sice pravoplatne, nelze se diviti, ze prave americke obchodni metody, nazyvane v zahranicnim tisku americkymi, nejsou jako takove poznávany. Take Nemci stezuji si jiz davno, ze jsou venku posuzovani dle nemecky mluvících obchodních agentu zidovských.

Priklady zidovskeho blahobytu ve Spojenych Statech neznamenaly by nic napadneho. Ale blahobyt, jako poctiva odmena za podnikavost a pili, neda se zamenovat s vladou. Blahobytu, jak jej ukazují Zide, muze dosahnout kazdy, kdo za nej zaplati Zidum cenu - zpravidla jedno k druhemu velice vysokou cenu - ale zadne nezidovske spolecnosti nepodarilo by se za okolnosti jinak stejných, dosahnouti onoho stupne vlady, jako Zidum; nezidum schazi stejná schopnost prace ruku v ruce, jisteho druhu cilevedomeho spikleneckeho spolku a one jednotnosti, vysoko vystupnovaneho rasoveho sourucenství, jake vyznaci Zida. Nezidovi nevadi, je-li kdo jeho druhu nebo ne; pro Zida jest rozhodující, ze muz pred jeho dvermi jest Zid. Nutno-li uvesti priklady zidovskeho blahobytu, jest to synagoga Emmanuelova v New Yorku: tato mohla roku 1846 sehnati stezi 1520 dolaru k svemu vydrzovani; r. 1868 po obcanske valce mohla vybrati 708 755 dolaru za najem 231 sedadel. A zidovsky osacovací monopol, jako jeden z prvniých výsledku teze obcanske valky muze byt veden jako priklad zamoznosti plus narodni a mezinarodni vlady.

Mozno rici, ze vse, co podnikl Zid ve Spojenych Statech, se mu postestilo - vyjma zemedelstvi. Bezny zidovsky vyklad pro to zamestnati zidovsky mozek; proto nema dostatecneho zajmu, aby mohl uspesne hospodariti; v mlecnem a dobytkarskem hospodarstvi, kde je potrebi vice mozku, ma pry uspech. V ruznych krajich USA pokouseli se casteji zalozi retezem nezdaru. Jedni svaluji vinu na techto neuspesich na nevedomost Zidu v racionelnim zemedelstvi, jini na to, ze schazi zemedelstvi spekulativni prvek. Jiste vykonavaji v neproduktivni cinnosti vice nez v zakladacim produktivnim zemedelstvi. Badatele v tomto oboru pravi, ze Zid nebyl nikdy sedlakem, nybrz vzdy obchodnikem. Jako dukaz pro to jmenuji prave volbu Palestiny pro vlast Zidu - one oblasti, která tvorila most mezi Vychodem a Zapadem, pres nejz vedl obchod tehdejsich kulturnich zemi.

IV.

"Zidovska otazka jeste existuje. Popirati to bylo by bezucelno... Zidovska otazka existuje vsude, kde bydlí Zide v jistem poctu. Kde neexistuje, tam je prinesena Zidy pri jejich stehovani. Tahneme prirodzene tam, kde nejsme pronasledovani... Neblazi Zide vznaseji nyni antisemitismus do Anglie, kdyz jej byli vnesli jiz do Ameriky."

Theodor Herzl: *A Jewish State*.(str. 4)

ZIDOVSKA OTAZKA - SKUTECNOST NEBO DOMNENKA?

Hlavni potiz s psanim o zidovske otazce spociva v precitlivlosti Zidu a nezidu v teto veci. Existuje neurcity pocit, jako by bylo jiz nevhodnym, slovo "Zid" verejne vubec vyslovit. nebo vytisknout. Pokouseji se ostychave o zdvorile opsani jako "Hebrejec" nebo "Semita" - oba nazvy jsou vystaveny vytce nepresnosti - a s celou veci zachazi se tak upejpave, jako by byla vubec zakazana - az konecne vyslovi jednoho dne neohrozeny zidovsky duch primo dobre, stare slovo "Zid". Pak jest kletba snata a vzduch ocisten. Slovo "Zid" neni tendencnim privlastkem; jest to stare, poctive jmeno se zcela zvlastnim vyznamem v kazdem obdobi svetových

dejin minulosti, prítomnosti a budúcnosti.

U nezidu panuje narámna ostychavosť pri verejnom rozboru židovskej otázky. Nejradeji by ji chceli, zahalenú v mlčení, podržeti v nepruľhľadné risi svych myslenek. Snad je smerodatnou v jejich jednaní prenesená a zdedená snasenlivosť, ale pravdepodobnejši více jeste nevedomy pocit nesnazi, pravdepodobne s tím spojenych. Hovori-li se verejne o židovskej otázce, deje se to ponejvíce ve forme uľhazeného politika neb v pohodlném povídacím tonu: velká židovská jména ve filosofii, lékařství, hudbě a financích tahnou kolem; vynasi se zdátosť, obrátosť, sporivosť židovskej rasy a každý odchází domú, s pocitem, že slyšel něco pekného o této obtížné věci. Tím se ale nic nezmeni, ani Žid ani nezid jak před tím tak i potom zůstava Žid světovou hádankou.

Pocity nezidu v tomto bude jeví se nejzřetelnejši v prání mlčeti. "Proč vůbec o tom hovoriti?" říká se, ale již toto chování samo o sobě jest důkazem, že problém jest tu a že by se mu lidé rádi vyhnuli, kdyby to slo. "Proč vůbec o tom hovoriti?" - Logicky myslitel usoudí již z této otázky na skutečnou existenci nějakého problému, jehož probírání nebo potlačení nezavisí na dobře vůli povah, které milují klid.

Existuje v Rusku židovská otázka? Nesporne, a sice v nejostřejši formě. Vyzaduje tato otázka v Rusku řešení? Bezpochyby z každého bodu, že kterého může přijít světlo a spása.

Pomer obyvatelstva židovského k ruskému jest o jedno procento vyšši než ve Spojených Statech: většina Židu tam jest neméně blahomyslná než zde; žijí v usťkrovnění, které zde schází. A přece dal jim v Rusku židovský duch takovou moc, že zničila úplně ruského ducha. At v Rumunsku, Rusku, Rakousku nebo v Německu, neb kdekoli v jinde vstoupila židovská otázka jako životní otázka do popředí - všude spatřujeme jako hlavní příčinu snahu židovského ducha po vládě.

Take ve Spojených statech jest důvod pro rozvinutí židovské otázky skutečnosť, že tato napadná mýšlína - nepatrná položka tři procent v zemi o 100 milíonech obyvatelů (na poč. století - pozn. red.) - dosáhla v padesáti letech takového mocenského postavení, jaké by zůstalo třeba při desateronasobném počtu každé jiné rasy nedosazitelným. Tři ze sta každého jineho národa nevzbudili by vůbec pozornosti, protože bychom nenásli stejné zadného zastupce tohoto národa na vyšších místech, at již jde o nejtajnejši porady Rady čtyř ve Versailles (jednání vítěz. mocností po I. svět. válce - pozn. red.), nebo u nejvyššího soudního dvora, při konferencích v Bilem dome, nebo na nepřehledné oblasti světových financí : zkratka tam, kde se dosahuje moci, neb kde se moc vykonáva. Žida naproti tomu potkáváme příslověcně všude ve vyšších kruzích, vykonávajících moc. Má rozum, zdátosť, instinktivní ošťrovtip, kterezto vlastnosti jej automaticky vynesou v popředí. Přirozený následek toho jest, že židovská rasa, více než kterakoli jiná, upoutáva k sobě pozornosť.

Zde tedy počíná židovská otázka a sice zcela jasnými, jednoduchými ustanoveními: Proč klóní se Žid naporad k nejvyššímu místu? Co přivádí jej tam? Proč je tam uváden? Co tam činí? Co znamená pro lidstvo, že tam je? - To jest židovská otázka ve svém původu. Od těchto bodů přechází k jiným. Dostane-li se do směru židomílského nebo Židum nepřátelského, zavisí na míře předsudku, která musí býti přiložena, a nastoupí-li směr filantropický, zavisí na stupni použitého názoru a znalostí.

Použití pojmu "lidskosť" ve spojení se slovem "Žid" nabyvá obyčejně vedlejšího, třeba neumyšleného významu. Myslí se, že se musí Židum prokazovat lidskosť. Žid si přilís dlouho navykl požadovati humanitu výlučně pro sebe; lidská společnost má dobré právo, zadati po něm, aby tato jednostrannosť přestala, aby přestal svět jenom vysávi a přestal míti pouze židovské znamenitosti počátkem a koncem svych snah. Je povinen vyplniti staré proroctví, že prostřednictvím jeho mají býti všichni lidé země pozeľhnáni, ve smyslu, v jakém mu to dosavadní jeho výlučnosť znemožnila.

Žid nesmí dále hráti věčné role přijemce lidskosti, take on musí prokázat totez smýšlení společnosti, jež s obavou vidí, jak je židovskými vyššími a mocnejšími vrstvami tak bezlitosně vykládána, že soustavně zbídaceni, z toho vycházející, musí býti označeno jako hospodarský program proti skoro bezmocné společnosti lidské. Nebot skutečně: tato společnost jest oproti dobře promýšleným mukám židovských skupin právě tak bezbranná, jako byly stlačené hloučky ruských Židů bezmocné proti antisemitismu lidových mas.

Od počátku potkávaly se tyto články s organizovanou protiakcí na poště, u telegrafu i ústně; každý jednotlivý článek je vykřičen jako stvanice. Musíme míti za to, že je zde pachán necitelný a surový přeľad naněvýše politováníhodný a bezmocný lid - když tu spatřujeme dopisy těch, kteří zde protestují a počet členu spolku, jichž hlavy rozčilené zadají, aby bylo vše odvoláno. A vždy naleznete v pozadí vyhrůzku bojkotem; tato pak

znemožnila každé uverejnení být i nejmírnější úvahy o židovské otázce v Americe.

Židovská otázka v Americe nemůže se pro vždy schovávat za vyhrůžkami proti jejímu veřejnému projednání, ani tím, že se stále a vyhradně, rozšiřují pochvalné zprávy o všem židovském. Tato otázka je zde a neda se zkroutit obratnou propagandou v něco jiného. Žide Spojených Států prokazuje sobě s svým rasovým soudruhům celého světa největší službu, přestanou-li se svým příliš hlasitým křikem "antisemitismus" a počnou s jinou toninou, než s tou, která by snad mohla sloužit jediné bezbranné oběti, a postaví-li se židovské otázce s otevřenými očima a s úvahou, čím by měl každý Žid, který svůj národ miluje, přispět k jejímu řešení.

Na počátku bylo užito výrazu "mezinarodní Žid". Tento připouští dva výklady: jeden je, že Žid zastává vsude Židem; druhý, že vykonává mezinarodní vládu. Právý význam tohoto výrazu jest tento poslední.

Tedy tento mezinarodní židovský typ, který domáhá se světovlády, nebo už ji má a provádí, tvoří pro svou rasu hodně nestastný úd. Na internacionálním Židu ze stanoviska obyčejného Žida je nejtrapnějším, že onen jest právě tak Židem. A napadno jest, že tento typ neroste na zadním jiném kmeni, než židovském. Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládci jest jen několik Židu, nýbrž světovládci jsou vyhradně Žide. Tento napadný zjev plodí tudíž trapnou situaci pro ony Židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a kteří nejsou dale nicím, než národem židovské rasy. Kdyby byla světovláda prováděna lidmi různých ras, asi jako obchod se suchary, nemohlo by těch několik Židu, kteří by se příležitostně ocitli mezi onými finančními veličinami, stvorit problém vůbec; tento by zůstal omezen na vykonávání světovlády několika lidmi, bez ohledu na rasu nebo rod. Protože však světovláda jest cílem snahy, které dosáhli pouze Žide a sice nikoliv obvyklými metodami ostatních tak zvaných dobyvatelů světa, musí býti vztahován problém bezprostředně k one zvláštní rase.

To přináší další obtíž: Nazývají-li onu skupinu světovládců jménem "Židu", a jsou to Žide - není vždy možno, odloučit tuto jistou skupinu. Obezřelý ctenář může tak učiniti, ale Žid, který má sklon cítiti se uraženým, pocituje někdy bolestně, slyší-li vytku, namířenou na skupinu "výše nahore", jakoby platila jemu. Proč nemluví se přece o této vyšší vrstvě jako o finančnících místo o Židech?" - dalo by se říci. Protože Židy jsou. Na tom nesejde, stojí-li na listině bohatých více než Židu než Židu. Není rec o pouhých bohatých lidech, z nichž mnozí nabyli svého bohatství určitým systémem, nýbrž o těch, kteří vládnou - a beze všeho jest zřejmo, že býti bohatým a vládnouti jest dvojí věc. Svět ovládající Žid má bohatství, ale má mimo toho ještě něco, co jest daleko mocnějším bohatstvím.

Mezinarodní Žid nepanuje, jak bylo ukazováno, protože je bohatý, nýbrž že má obchodního a panovačného ducha své rasy v nejvýznamnějším stupni a protože se opírá o rasovou věrnost a solidaritu, která se nejeví u zadního jiného lidského druhu. Předějte dnes světovládu mezinarodního Žida nežidovské, obchodně vysoce nadané lidské skupině, a celý mechanismus světovlády se pravděpodobně rozpadne, protože nežidovi schází určitá vlastnost - ať již lidská, nebo božská, vrozená nebo získaná - kterou má Žid.

To ovšem moderní Žid popírá. Popírá, že Žid se liší od ostatních lidí mimo náboženství. "Žid", praví, "není žádné označení rasové, nýbrž konfesionální, jako biskupský, katolický, presbiteriánský." Tento výklad nalezáme v časopiseckých polemikách, ve kterých se Žide ohrazují, aby oni krajané jejich, kteří se dopustili např. zločinu, byli označováni jako Žide: "Vždyť se přece u jiných obžalovaných neudává jejich vyznání," slychava vydavatel, "proč se to děje právě u Židu?" Dovolávání se náboženské snášenlivosti táhne vzdychky; mimo to často prospěšně odvrátí pozornost od jiných věcí. .

Nuže, liší-li se Žid od ostatního lidstva pouze svým vyznáním, nebo mravním obsahem svého náboženství, kdyby existoval rozdíl, byl by odstraněn skutečnosti, že židovské vyznání podává základ k ostatním dvěma vyznáním. Mimo to je jisto, že z Židu, kteří sídlí mezi anglicky hovořícími národy, udávají dva miliony svou rasu a ne svoje vyznání, a jen jeden milion udává poslední; jsou první méne Židy než druží? Rozhodně necíni svět rozdílu, tím méne vážení badatelé ras. Ircan, který zrekne se církve, zastává Ircanem, a právě tak Žid, který se zrekne synagogy, zastává Židem. To jest i jeho pocit, i nežiduv.

Mohl by nastati ještě vážnější následek, kdyby toto opětovně tvrzení Židu bylo pravdivým; neboť pak by nastala potřeba vysvětlovati židovskou snahu po světovládě s židovským náboženstvím. Muselo by se říci: "Tito Žide děkují za své úspěchy svému náboženství", a muselo by se badání obrátit k náboženství, jehož vyznávání dopomáhá svým věřícím k takové vnitřní moci a bohatství. Ale ještě jiná okolnost musela by se naproti tomu uplatnit. Světovládní Žide nejsou vlastně ani pobožní. A třetí okolnost, která se vnučuje poznání: nejpobožnější věřící a nejposlušnější přívrženci židovského náboženství jsou - nejchudší Žide. Chceme-li spatřiti židovskou

pravovernost, nosnou silu starozakonne mravnosti, nenalezneme ji mezi zidovskými držiteli moci kteří své vyznání v té míře unitarisovali, stejně jako unitari své křesťanství zezidovstili, nýbrž u chudáka v postranních uličkách, kteří pro svěcení sabathu obětují svůj sobotní obchod. Tem jistě nepropůjčilo jich náboženství světovlády, spíše přinášejí osobní oběti, aby udrželi své vyznání nedotknutelným proti modernistickým změnám.

Kdyby se Zid lísil od ostatního lidstva pouze svým nefalšovaným náboženstvím, stala by se celá otázka velice jednoduchou: každá kritika židovství nebyla by nicím jiným, než pokryteckým a zebraým pobožnostkarstvím! To by ovšem bylo nesnesitelné. Ale při troše úvahy bude panovat souhlas, že Zid se odlišuje od jiných svým náboženstvím méně než cokoliv jiným. Mezi oběma velkými větvemi křesťanskými jest větší vědomý rozdíl než mezi jedním z nich a židovstvím.

A tak, ať by si vsímal nových popíracích pokusů, svět bude i nadále pohlížeti na Zida jako na člena jedné rasy. O houževnatost této rasy ztroskotaly všechny pokusy o její vyhubení. Udržela se při životní síle a moci sledováním oněch přírodních zákonů, jichž porušení mnohé jiné národy bastardovalo. Zachránila se z minulosti do přítomnosti oběma vysokými hodnotami monotheismu a jednoženství, a stojí dnes před námi jako viditelné znamení starověku, z něhož lze odvodit nás všesky duchovní majetek.

Ba, Zid sám bude dle usilovati, aby se cítil jako část jednoho lidu, jednoho národa, jedné rasy. Na tom nemění nic jeho jakékoli vníkaní a zabývání se jiným myšlenkovým světem a věrami a cizími zvyklostmi. Zid jest Židem, a pokud zůstane věrným své zcela nedotknutelné tradici, Židem zůstane. A sám o sobě bude mít vždy právo cítiti, že byti Židem znamená, nalezení vyšší rasy.

Tito světovládni Žide stojí na vrcholu své moci - mimo jiné věci - na základe urcitych vlastností, korenicích v jich židovské podstatě. Každý Zid má tyto vlastnosti, byť i ne každý v plné míře, tak jako každý Angličan mluví řečí Shakespearovou, byť i ne v Shakespearovském rozsahu. Proto je bezúcelno, ba nemožno chápati mezinárodního Zida, ať by se zjistily základy židovského charakteru a jeho psychologie.

Můžeme upustit od nejčastější žaloby, že největší úspěch Židu je stáven na bezpečnosti. Nelze obžalovati židovský národ nebo kterýkoliv jiný na základe všeobecného obvinění. Nikdo, než Zid sám, nezná lépe daleko rozšířeného názoru, že židovské obchodní zvyky jsou vesměs nesvedomité. Nesporně může obstati nepřecitelnost bez vlastní protiprávní bezpečnosti. Právě tak možno čerpati pověst, již pozývá Židovstvo odedávna v tomto směru, že zcela jiných pramenů než z vlastní zakoreněné bezpečnosti.

Jeden z možných pramenů budiz ihned jmenován. Zid jako obchodník jest od přírody obratnějším než většina lidí jiných. Jsou pryč jiné rasy, které jsou v obchode právě tak hbitými; mezi těmito se Zid nezdržuje. Tak tedy nehybnějšímu člověku zdá se přirozeným věřiti, že cílejší člověk jest příliš hbitým, a stává se při této hbitosti nedůvěryhodným. Každý nedůvěruje chytřejšímu, i když tato chytrost jest docela nezavadnou. Pomalejší hlava dochází snažně k mínění, že ten, kdo při obchodu krácí toliko zákonitě dovolenými cestami a cestíčkami, putuje dle libosti též po nedovolených cestách. Mimo to dostavuje se vždy a lehce nedůvěra, že ten, kdo obchod provádí, necení tak zcela poctivými klikami. Měně hybní, vážení, čestné hovorci a jednající lidé budou mít vždy pochybnosti o lidech, kteří náležejí ve všech věcech svému prospěchu.

Jak staleté zprávy ukazují, byli Žide národem pro obchod posedlým - tak, že mnozí je považovali za pominuté. Tak se stal Zid neoblíbeným z obchodních důvodů, které nemohly býti vždy připsány osobnímu mínění neb vynalezení nepřátel. Srovnáme například pronásledování, jež museli kdysi vytrpěti židovští kupci v Anglii. V starší Anglii měl kupecký stav mnohé, velmi poctivé zvyky. Tak nesměl poctivý kupec nikdy sám zacítiti obchod, dokud se mu tento nenabídl. Právě tak platila okrasa vykladních skříní světlými nebo barvami, nebo lakající vyklád zboží v očích publika za opovržením hodnou a nekalou metodu, kterou se měli prebrat soudruhů v povolání jeho zákazníci. Konečně bylo naprosto proti mravu a kupecké zvyklosti, obchodovati s více jak jedním druhem zboží. Když někdo prodával čaj - nebylo tu násnade, aby prodával také čajové lžičky? Takovouto vyhlásku bylo by považovalo tehdejší veřejné mínění za tak neslychanou, že by nováček riskoval svůj obchod. Pro kupce bylo primereným chováním, jimž dával si zdání, jako by se nerad loučil se svým zbožím.

Lze si představit, co se stalo, když židovský obchodník vnikl do této houstiny obchodních zvyklostí. Rozbil je prostě. Za oněch časů měl mrav silu Bohem naričeného zákona; Zid způsobem svého pocínání musel se tudíž jeviti jako veliký hříšník. Kdo rozbil tyto poctivé obchodní zvyky, nezastaví se zajisté před nicím! Zida nutkalo, aby prodával. Nemohl-li zákazníkovi prodati jeden druh zboží, měl jiný v druhé ruce a nabízel jej. Z židovských kramů staly se bazary, předchůdci dnešních obchodních domů, a starý anglický mrav - jeden kram

pro jedno zboží- byl zlomen. Žid behal za obchodem, pronásledoval, umluvil jej. Byl původcem "rychlého obrátu a maleho vydělku". Zavedl splátkový systém. Jediný, čeho nemohl snést, byl klid a stalost! Učinění věci pohyblivými bylo jeho jediným úmyslem. Byl otcem reklamy - za času, kdy již při veřejném oznámení polohy kramové mohlo v obecnstvu vzniknout podezření, že je majetník v peněžních nesnázích, že stojí před bankrotem, a že používá posledních zoufalých prostředků, k nimž by se žádný svědomitý kupec nesnížil. .

Bylo skutečně nasnadě, že tato energie musela být uvedena ve spojení s nepoctivostí. Žid neprovedl cestné hry - aspoň tak smýšlel usedlý anglický kupec. Hral prostě hru tak, aby ji celou dostal do svých rukou - a toho také dosáhl.

Od té doby projevil Žid vždy tutéž obratnost. Jeho schopnost, svesti proudy peněz k sobě, spočívá na instinktu. Jeho usazení se v některé zemi stворilo další základnu, na níž mohli jeho rasové soudruzi se činně osvědčit. Rozhodně byly všechny židovské obchodní obce ve vzájemném spojení; zda jako přirozený výraz zděděných vloh, nebo jako vědomý plán rasové jednotnosti a věrnosti - totéž hostejno. V té míře, v jaké rostlo jejich bohatství, vzrostla a moc a v jaké získávali své vztahy k vládám a k životním zájmům země, kde působili, v té míře musela přirozeně přejít hlavní moc i na centrální obec, ať už byla ve Španělsku, nebo v Holandsku nebo v Anglii. Ať už úmyslně nebo ne: byli pevněji spolu spojeni, než mohla být jinak rozličná odvětví nějakého obchodu, protože tmel rasové jednotnosti, páska rasového bratrství dle povahy věci nemohla být u nežidů tak pevnou jako mezi Židy. Nežidé nemyslí sami o sobě jako nežidé, a nikdy nepocítují závazku k nežidovi jako takovému. A tak byli ochotnými agenty židovských plánů za času a na místech, kde židovským držitelům moci nebylo vitáno, aby to bylo veřejně známo. Ale nikdy nebyli na poli světovlády úspěšnými soupeři Židu.

Od jednotlivých obcí sbíhala se moc k obci ústřední, kde seděli hlavní bankéři a hlavní kapitáni obchodu. Z centrály opět proudily poukazy nesmírně ceny a pomoci všude tam, kde ji bylo potřeba. A tak pochopíme lehce, že za této situace národ, který se oproti Židům nestával příznivce, trpěl tím; že však naopak národ, který všem jejich přáním vyhověl, byl jimi protežován. Ještě verohodně dokázáno, že několika národům světovým dala pocítit svou nemilost.

Tento systém, který odedávna trval, existuje dnes v ještě větším rozsahu. Zatím je však i dnes ohrožen jako nikdy předtím. Před padesáti lety stálo mezinárodní bankovníctví, které bylo ovládáno hlavně Židy - světovými makléři - ve svém největším rozkvětu. Vykonávalo všude nadzor nad vládami a financemi. Tu povstalo něco nového: průmysl nabyl takového rozpětí, jakého netušili ani nejmoudřejší proroci a pozorovatelé. V té míře, v jaké mu přibývalo na síle a moci, průmysl se stal mocným peněžním magnetem, který stahoval bohatství světa do svého okruhu - ne pro pouhé heslo "mít peníze", nýbrž aby bohatství pracovalo. Produkce a zisk z produkce, místo půjček a úroků z půjček byly po jistou dobu hlavními metodami. Přišla světová válka, na níž měli světoví makléři nesporně velký podíl - a nyní stojí proti sobě obě mocnosti, průmysl a finance v boji, který rozhodně, má-li opět vládnouti peněžní moc nebo produktivní průmysl. Toto rozhodnutí je jedním z důvodů, který přivádí židovskou otázku před soudní stolicí veřejného mínění.

Zjistiti toto a zkusiti znamená právě tolik, jako připustiti převahu židovské moci. Říci: Žid má neobyčejné úspěchy a proto musí být držen na uzdě, je neudržitelným stanoviskem. Právě tak nesprávné bylo by tvrzení, že rovnoprávná spolupráce Židů byla by pro lidstvo celkem vzato škodlivou. Bylo by snad možno ukázat, že byla až do tohoto okamžiku užitečnou. Úspěch neda se ani obžalovati, ani odsouditi. Mluví-li zde vůbec morálka, děje se tak jen vzhledem k použití dosazeného úspěchu. V tom vrcholí celá otázka, když byly předcházející zkušenosti zjisty: Má-li Žid jednat jako dosud, nebo vyžaduje jeho povinnost k lidstvu jiného použití dosazeného postavení?

V.

Za timto ucelem musime organizovat; organizovat v prvni rade tak, aby svet nabyl dukazu o dalekosahlosti a sile naseho pozadavku svobody. Za druhe, organizovat, aby prameny nasi sily mohly byti poznany a zuzitkovany... Organizovati, organizovati, organizovati, az bude kazdy Zid pozvednut a pocitan - pocitan na nasi strane, nebo aby se vrhnul vedome nebo nevedome na tech malo, kteri jsou proti svemu vlastnimu lidu.

Louis D. Brandeis, soudce u Nejvyssiho soudniho dvora Spojenych statu: "Sionismus", str.113-114.

UJME SE ANTISEMITISMUS VE SPOJENÝCH STATECH?

Kazdy, kdo ve Spojených Statech nebo jinde se pokousi resit zidovskou otazku, musi byti pripraven, ze bude povazovan s vycitkou za antisemitu, aneb s opovrzenim za stvace proti Zidum. Nemuze ocekavati podpory ani od lidu, ani od tisku. Lide, kteri byli vubec na tento predmet upozorneni, vyckavaji radeji, jak se vec vyvine. Zajiste ze ani jeden casopis americky, aniz oznamovatelske listy, ktere se nazývají "Magazine", nebudou miti te odvahy, aby upozornily trochu vazneji na skutecnost, ze takovato otazka existuje. Tisk vseobecne jest otevren v pritomne dobe nabubremu vychvalovani vseho zidovskeho, (ukazky lze nalezt vsude), zatimco zidovsky tisk, ve Spojených Statech velice cetny, obstarava tupeni a peskovani.

Jako jedina moznost verejného pojednani zidovske otazky zbyva ono nahodne: ze spisovatel, nakladatel neb zajemce jsou lidmi, kteri Zidu nenavidi. Zda se to byti fixni ideou; u Zidu jest dedickou. Nezidum ma se vtisknouti nepretrzitou propagandou predsudek, ze kazdy spis, ktery nekape sladkosti vuci vsemu zidovskemu, spociva na predsudku a nenavisti. Podle toho jest takovy. spis plny urazek, lzi, nadavek a stve k pogromum. Tyto vyrazy nalezneme v kazdem zidovskem clanku, jez namatkou vezmeme do ruky.

Bylo by za potrebi, aby nasi zidovsti spoluobcane pojali do sveho rozcleneni nezidu take onu tridu, ktera uznava existenci jiste zidovske otazky, pres to vsak antisemitskou neni.

Bylo by, lze mezi samotnými Zidy rozeznavati presne ctyri strany. Predne ty, jichz vashivou vuli jest, aby udrzeli beze zmeny zidovskou viru a zivot, i za cenu kazde obeti na oblbe neb uspechu. Za druhe ty, kteri jsou pripraveni prineset jakoukoliv obet pro zidovske nabozenstvi, ale nekladou tak velke vahy na tradicni zvyklosti zidovskeho zivota. Za treti ty, kteri vubec nemaji nejakeho pevneho presvedceni, nybrz jsou oportunisty a jez shledavame vzdy na strane uspechu. Za ctyrte ty, kteri veri a hlasaji, ze jedine reseni protivy mezi Zidy a ostatnim lidstvem jest uplne splynuti zidovske rasy s jinými rasami. Ctvrtá strana jest co do poctu nejmensi, nejneoblíbenější a nejmene všemi vázenou.

Mezi nezidy jsou ve veci teto zvlastni otazky pouze dve tridy. Jedna, jeziz prislusnici nemohou Zidy snest, aniz by mohli rici proc. Druzí chteji jasno a uznávají zidovskou otazku alespon jako problem. Obe skupiny jsou vydany vytece antisemitismu, pokud se davaji otevrene postrehnouti.

Antisemitismus jest slovo, s nimz zachazi se prilis lehkomyslne; mel by byti usetren pro oznaceni vznethliveho, prudkeho protizidovskeho predsudku: bez vyjimky pouzit na vsechny, kteri chteji pojednati o zidovskem odlucovani se a o svetovlade, mohl by se stat tento vyraz behem casu vyrazem ucty a cti.

Antisemitismus musi prijiti do Spojených Statu temer v kazde forme; mozno dokonce rici, ze jiz zde jest, a sice jiz dlouho. Jestlize je sledovan treba pod jinym jmenem, budou je Spojene Staty prece jen moci v jeho podstate promenit, tak jak se delo jiz s jinými ideami, ktere sem prisly na sve ceste svetem.

A.

1. Bylo by zasluhynm objasnenim skutkove podstaty, kdyby se urcilo, cim antisemitismus neni:

Neni konecnym rozsudkem nasledkem doznani, ze nejaka zidovska otazka existuje. Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom tvrditi, ze velka masa amerického lidu se stane antisemitskou, nebo pocina chapati, ze zidovska otazka zde jest, a bude tak ciniti stale mocneji a rozsireneji, nebot tato otazka vtira se ji z ruznych stran praktickeho zivota. Otazka jest zde. Je mozno skutečne, aby clovek byl proti tomu slepym. Je mozno o ni uzkostlive mlcet. Mozno ji dokonce z necestnych duvodu popirati. Ale je zde. Behem casu budou ji muset vsichni uznat. Konečne nebude "pst, pst" precitlivelych a zastrasenych kruhu vice dosti silnym, aby ji potlacilo. Ale uznat ji, neznamená zahajiti po ni tazeni nepratelstvi a nenavisti proti Zidum. To znamená pouze, ze jisty proud protoka nasi civilizaci a ze dosahl tento proud takove sily, ze tim vzbuzena pozornost vidi se postavenu pred ulohou, aby ucinila patricne rozhodnuti a pozadovala rizeni, ktere nebude sice opakovati chyby minulosti, ale prece odstrani predem kazde mozne budouci ohrozeni spolecnosti.

2. Take verejne projednavani zidovske otazky neni antisemitismem. Verejnost ma lecivou moc. Dosavadni zachazeni s zidovskou otazkou neb jednotlivymi jejimi zjevy vedlo na prilis falesnou cestu. Byla projednavana vice nez kdekoli jinde v zidovskem tisku, ale bez uprimnosti a bez dalekozrakosti. Obe hlavni pisnicky, zaznivajici s jednotvarnou pravidelnosti vzdy opet v zidovskem tisku, jsou: Nizke smysleni nezidu a krestanske predsudky. To jsou zdanlive oba hlavni zjevy, vtirajici se zidovskym spisovatelum, kdyz prehlizeji rady sve vlastni rasy. S veskerou uprimnosti musi byti receno, ze jest pro Zidy priznivou okolnosti, neni-li zidovsky tisk prilis rozsiren mezi nezidy, jinak mohla by propaganda, ve Spojenych Statech jiz rozsirena, vzbuditi protizidovskou naladu, aniz by musela svuj program byt i nepatrne rozsirit, pouze vseobecnym rozsirenim zidovskeho tisku mezi nezidy. Zidovsti spisovatele, kteri pisi pro Zidy, skytaji neobycejne bohatou latku k poznani rasoveho sebevedomi ve spojeni s opovrzenim k jinym rasam. Amerika je sice stale chvalena v takovych vyrobcich, ale ne jako Amerika amerického naroda, nybrz jako zeme zidovskeho zdaru.

V dennim tisku nebylo dosud vubec vazneho pojednani. To neprekvapuje a nemuze byti ani karano. Tento tisk pojednava pouze o "palcivych" dennich otazkach. Zmini-li se vubec o Zidech, ma pro to zasobu hesel na sklade: Tento vykon pocina obycejne s listinou Zidu, kteri se stali v dejinach slavnymi a konci doporucujicimi poukazy na Zidy, usazene v miste, jichz oznameni jsou umistena nezridka v jine casti listu. Zkratka: verejne projednavani teto otazky u nas spociva v zavadejici kritice nezidu zidovskym tiskem, a zavadejici chvalou Zidu nezidovskym tiskem. Nestranny pokus, budujici na skutecnostech, aby se tento predmet verejne projednal, nesmi byti vykladan jako antisemitismus, i kdyz nektera zjisti v nem vzbudi nevoli zidovskych ctenaru.

3. Take neni antisemitismem, vyslovi-li se, ze v kazdem kulturnim velkomeste panuje podezreni, a jistym poctem vazenych muzu je vytceno urcite tvrzeni, ze ve svete pusobi zamer k opanovani sveta, ne dobytí zemi, ne valecnymi udalostmi, ne vladnim nasilim, ani ekonomickymi prostredky ve vedeckem smyslu, nybrz opanovanim obchodniho mechanismu a bursy. Neni antisemitismem, vyslovi-li se to, ani uvedou-li se potvrzujici priklady, ani je-li nastoupen dukaz pravdy. Ne lepe by jej mohli vyvratit mezinarodni Zide sami, ale neucini tak. Necini tak ani Zide, jichz idealy shrnuji v sobe duchovni majetek celeho lidstva bezvyhradne, nejen duchovni majetek jedne rasy. Snad povstane jednoho dne prorok a prohlasi, ze zaslibeni, dana staremu Izraeli, nemohou byt splnena Rothschildovskymi metodami a ze zaslibeni, podle nehoz vsichni narodove maji byti pozehnani Izraelem, nemuze se naplnit tim, ze se stanou vsichni narodove hospodarskymi namezdnimi podruhy Izraele. Az tato doba mine, bude se nepochybne zidovska zivotni sila vylevat do prutoku, kterymi jsou dnesni prameny zidovske otazky privadeny k vyschnuti. Prozatim to vsak neni antisemitismus, ba je mozno, ze tim se prokaze zidovstvu neobycejna sluzba, bude-li vrzeno svetlo na zamery, urcujici jeho horeni kruhy.

B.

Antisemitismus vedl nesporne za ruznych dob velke casti lidstva v neklid, zakalil zrak, zkazil charaktery, a potrisnil ruce jeho nositele; ale prece jest zvlastni skutecnosti, ze nedocilil niceho k uzitku tech, kteri jej vykonavali, a nikdy se nestal pouckou pro Zidy, proti nimz byl namiren.

Stupně antisemitismu jsou dosti hojné: budte zde některé uvedeny:

1. Jest antisemitismus, existující z pouhého odporu proti Židovi jako osobě, nehledíc k tomu, čím jest a jakým jest. Tento vyskytuje se často u lidí všech stavů; nejvíce však právě u těch, kteří přišli se Židem málo do styku. Pocíná někdy již v mládí s pocitovým odporem proti slovu "Žid". Tento pocit jste stupňován zneužitím slova "Žid" jako nadávky, nebo jako názvu pro všeobecně škodlivé pletichy. Tento pocit se neliší od pocitu, chovaných proti takovým nežidům, o nichž je známo něco nepřiznivého, ale liší se v tom, že zasahuje celou rasu neznámých židovských osob, a není omezen na taková individua, oproti nimž je takový pocit oprávněn.

Sympatie nezávisí na naší vůli; pocit odporu může být podroben prozkoušení. Každý spravedlivě smyslejší musí někdy uvažovati, není-li snad člověk, který jest mu protivným, právě tak dobrým, ne-li lepším, než on sám. Nas odpor vyjadřuje pouze výsledek mezi přitažlivostí a odpuzováním, jak panují mezi jiným člověkem a námi samými; tento odpor nedokazuje, že druhý zasluhuje nevážnosti. Kde se poji přirozená zkušenost s instinktivním protivěním se společenskému styku s příslušníky židovské rasy, nelze dobře hovořiti o predsudku, vyjímajíc lidi, kteří tvrdí, že žádný Žid není hoden vážnosti. V takovém nanejvýše záměrném stanovisku jsou ještě jiné prvky než pouze přirozený odpor. Nemusíme být Židu nakloněni, aniž bychom byli antisemity. Není to dokonce nic neobyčejného, nacházíme spíše viry casteji, že sami duchovně vzděláni Židé nemají velkého potěšení, musí-li obcovati se svými vlastními lidmi, vyjímajíc vysoké vzdělance. Tento zjev vyžaduje, abychom upozornili na zvláštnosti a zvyky průměrného Žida a na pohoršlivé tahy jeho chování, které sami Židé často bezohledně kritizují. Tato charakteristika je však vyhrazena pozdější kapitole.

2. Druhý stupeň antisemitského smyslení lze označiti jako nepřátelství a nenávisť. Nutno sledovati shora uvedené, že zmíněná nelibost, jež není nenávistí, nemusí býti také nepřátelstvím. Někdo má nerad cukr v čaji, aniž by tím cukru nenáviděl. Jisté jsou však lidé, kteří musí být označeni při nejmenším jako nastávající antisemité, protože se v nich prohloubil pocit nelibosti k příslovnému predsudku, snad také následkem nelibých zkušeností s příslušníky židovské rasy (dobry milión Americanů byl v poslední zimu obcováním s židovskými kupci přiveden k nenávidění Židu). Takové pocity jsou nestětné pro lidi, kteří je nosí v sobě, protože jim tyto brání, aby jasné pochopili prvky židovské otázky a použili jich spravedlivě a účelně. Již pro sebe sama neměl by nikdo dáti odchylněti jehle svého rozumového kompasu vášnivosti, byť i pokuseni bylo sebevětsi.

Nenávisť u kormidla ohrožuje plavbu. Nepřátelství povstává židovstvím více než kteroukoliv jinou rasou; důvod tohoto nepřátelství jest však jednou z největších hadanek všech dob. Židovský charakter, jak před námi leží ve starých a nových dějinách, není bez viny na tomto nepřátelství. Kde přichází Žid do styku s arijskými rasami, které nezadržovány kulturními a mravními vlivy, oddávají se svému přirozenému citu, vyzyvá a vzbuzuje nepřátelství. Tento osud Židu za všech dob zamestnával odedávna hlavy badatelů. Některí chtějí jej vysvětlovati biblicky: jako kletbu Jehovovu nad svým vyvoleným národem pro jeho neposlušnost proti zákonu, jímž je chtěl učiniti národem proroků pro lidstvo. Zná-li toto pohoršení část židovského dědictví, platilo by i zde křesťansko-biblické slovo: Musí přijíti pohoršení, ale beda tomu, skrze něhož pohoršení přichází.

3. V některých dilech světa a za rozličných dob vedl tento pocit zaste k výbuchům vražedných činů, jež vzbudily, jako každé utrpení mas, hrůzu a rozhorčení lidstva. To jest nejzársí forma, kterou se antisemitismus projevil, a každému veřejnému projednání židovské otázky dostává se výtky, že se jí zamýšlí něco podobného. Ony výbuchy jsou ovšem neomluvitelné, ale dají se dostatečně vysvětliti. Židé vykládají si je obyčejně jako výraz konfesíonální nenávisti; nežide jako vzepření se hospodárskému jhu, do něhož Židé lidé uvrhli. Zvláštní je, abychom jmenovali zemi - že ony části Ruska, kde dochází nejčastěji k antisemitským násilnostem, jsou nejbohatší krajiny, židovskou podnikavostí tak vzkvétající, že Židé veřejně prohlásili, že mají moci uvrhnouti tyto krajiny do hospodárské bídě, vystěhují-li se z nich. Bylo by nanejvýše blahovým, chtít popírati tuto skutečnost. Jest vždy potvrzena lidmi, kdož plní hněvu nad stanoviskem Rusů proti Židům tam sli - tento názor najdeme obyčejně u anglosaského tisku - a kteří po svém návratu vrhají jiné světlo na tyto násilnosti, i když jich neomlouvají. Nestranní pozorovatelé shledali také, že některá z těchto pronásledování byla vyvolána Židy samými. Jisté, pro své horlivé ujímání se pronásledovaných ruských Židů známy zpravodaj, cítil se vždy vydan nejostřejším útokům ze strany Židů, kdykoli musel zjistiti ony příčiny, i když jim vysvětloval, že by se mu neverilo, kdyby nepřipustil jejich nepravdu, a dokazoval jejich nevinu. Do dneška je těžko v jakékoli zemi pohnouti pozvolná Židy, aby připustili vůbec něco pokarání hodného. At je obžalován kdo chce - oni mají vždy nějakou omluvu. Tento rys musí především zmizeti, chtějí-li napříste přispívati - v předpokladu, že to dovedou - k odstranění těch vlastností, jež vzbuzují u ostatních národů nepřátelství. Jinak se přesune neomezené nepřátelství proti Židům na hospodárskou základnu. To vede k otázce, musí-li Žid zničit v sobě vlastní židovství a vzdáti se zvláštních vloh pro své úspěchy drive, než si dobude nakloněnosti národu. Tato otázka budiz vyhrazena pozdějšímu pojednání.

Pokud se tyče konfesionalního predsudku, jež Zide zpravidla nejochotněji přiznávají, jest jisto, že ve Spojených Statech tohoto predsudku není. A přece jej vytykají židovští spisovatelé Americanum právě tak bez obalu jako Rusum. Každý nežidovský čtenář může sám na sobě zkusit oprávněnost této výčitky, otázeli se, pocítil-li vůbec někdy ve svém celém životě nenávist proti Židům pro jejich náboženství. V předmluvě, která před nedávnem byla pronesena v jisté židovské loži a v židovském tisku byla uvedena, tvrdil řečník: Kdybychom na ulici namátkou zastavili sto nežidů a tazali se jich, kdo jest Žid, odpověděla by většina: Jest vrahem Kristovým. Jeden z nejznámějších a nejvýznamnějších rabinů Spojených Států řekl nedávno ve svém kazani, že děti v křesťanských školách nedělních se učí vidět v Židovi Kristova vraha. A tož opakoval při jisté zábavě o několik týdnů později. Naproti tomu prohlásili by křesťané pravděpodobně smáhem, že slyšeli tento výraz nyní poprvé z židovských úst a že ho dosud sami nikdy nepoužili. Toto tvrzení jest holým nesmyslem. Tazte se dvaceti milionů dětí v křesťanských nedělních školách USA a Kanady, bylo-li něco podobného do nich vpravováno. Budiz bez váhání konstatováno, že není v křesťanských církvích zaujatosti proti Židům pro jejich vyznání. Naopak, trvá nejen hluboký cit děkovné povinnosti, nýbrž i pocit účasti na židovském náboženství. Nedělní školy křesťanských církví veskerého světa učí v tomto roce po šest měsíců mezinárodním ukolům, venovaným knihám Ruth, první a druhé knize krále; a v každém roce učí se ze Starého zákona

Při tom nechtě uváží jednou židovští náboženští vůdci: na straně židovské jest více zřejmě ostrosti a náboženské zaujatosti proti křesťanství, než bylo by možno v amerických křesťanských církvích. Srovnání mezi církevní americkým a židovským tiskem neponechává nás v pochybách. Žádný křesťanský spisovatel nepovažoval by za chytré a správné, aby utopil na židovské náboženství, ale asi šest měsíců trvající pozorování židovského tisku vedlo by k nalezení spousty útoku a zaujatosti. Nad to nestací žádná viditelná náboženská rozhorcenost oproti Židům, kteří přestoupili ke křesťanství. Blíží se jakémusi druhu posvátné vendety. Přestoupí-li křesťan na židovskou víru, uznávají se jeho pohrnutky: nikdy však, když se Žid stane křesťanem. Toto jednání týká se nejen přísné verifikace, ale i volnomyslného křídla židovstva. - Tedy ne pro víru je Žid napadným, nýbrž z jiných důvodů. A přece, když se Zide dozvědí o pocitech, které proti nim panují, vrací se vždy s nikdy nepřerušovanou jednotvárností ono tvrzení, že tyto pocity spocívají na třech důvodech: první a nejvýznamnější jest jejich víra. Snad jest to pro ně potěšující pocit, že mohou trpět pro svou víru - ale není to pravda. Každý rozumný Žid to ví. A měl by dále vědět, že v každé křesťanské církvi, kde byla stará prorocká uznávána a studována, panuje živý zájem o budoucnost lidu izraelského. Jest se nezapomnělo, že mu o jeho budoucím postavení ve světě byla učiněna zaslíbení, v jejichž splnění se věří. Budoucnost Židu, jak ji přislíbili proroci, souvisí těsně s budoucností této planety a křesťanská církev - alespoň její evangelické křídlo, které Zide nejvíce zatracují - věří v znovupovysení vyvolaného národa. Kdyby Zide nejvíce ve své větsině věděli, s jakým porozuměním a soucitem studuje církev ona stará prorocká, jak se jim věří a v to, že prostřednictvím Židu má se dostat lidstvu spása (podle Starého zákona - pozn. red.), pohlíželi by na církev jinými očima. Aspoň by se dovedeli, že se církev nepovažuje za nástroj k obrácení Židu - bod, o němž jsou židovští vůdci na velkém omylu a jen způsobuje více než cokoli jiného rozhorcenost - nýbrž že toto obrácení se má státi zcela jinými nástroji a za zcela jiných okolností, totiž prostřednictvím vlastního židovského Mesiase, který je skutečný (S.Z. - pozn. redakce), nikoli však "divoký olivový strom" pohanu.

Existuje zvláštní odstín antisemitismu, který se zabývá náboženstvím, ale ne ve formě shora zmíněné. Jest něco málo lidí s ateistickými snahami, kteří tvrdí, že všechna náboženství jsou židovským svindlem za tím účelem, aby podrobili ducha a mysl lidí poverě, vysilující nervy. Tento názor jest pro hlavní otázku bez významu, protože je příliš extrémní.

C.

Ve které z těchto forem vystoupí tedy v Americe antisemitismus? Potvrzují-li jisté známky, jak se da jisté očekávat - jakou formu zaujme onen pocit proti Židům? Jisté ne formu hromadného pronásledování. Jedině, v přítomné době postrehnuté hromadné jednání záleží v postupu Židu třeba proti každému, nebo proti každému působení, které se odvažuje, uvést veřejnou pozornost na židovskou otázku.

1. Antisemitismus přijde do Ameriky podle pravidla, podle něhož konají, zda se, duchovní hnutí a ideje svou cestu v západním směru kolem světa. Severně od Palestiny, kde Zide nejdele bydleli, a kde jste dnes sídlí ve velkém množství, jest antisemitismus jasně pochopen a zahrocen. Západněji v Německu dosáhl také jasné formy, ale scházelo mu do revoluce na síle mohutnosti. Jest západněji, ve Velké Británii, jest zanedbatelný, ale při poměrně malém počtu Židu na britských ostrovech a při jejich úzkém spojení s panující třídou, jeví se tam spíše citové než jako hnutí. Ve Spojených Statech není tak pevně vyhraněn, projevuje se však v jistém neklidu,

ve stalych otazkach a v trenici mezi americkou tradicni otevrenosti a uctou pred chladnymi skutecnostmi.

Protoze zde nabyva tato otazka povahy stale nalehavejsi, mel by kazdy jasne vidouci clovek prozkoumati kratkozrake protesty Zidu, a priciniti se o to, aby ji i jini narodove rozumeli. Jest verejnou povinnosti, aby tento problem hned s pocatku byl spravne pochopen a jistym zpusobem trenovan, tj. nutno pripraviti se pro nej zpusobem pro jine narody prikladnym tak, aby jim mohl poskytnouti nejpodstatnejsi latku pro trvale reseni. To se muze stati jen tehdy, rozlozime-li jasne, spravne rozpoznamy a projedname zcela verejne vsechny okolnosti, jimiz se narodove dosud bezmocne trapili - protoze jim schazela vule nebo prostredky, aby pronikli az ke korenem problemu.

2. Druhy duvod, proc nabyva zde zidovska otazka dulezitosti, jest vedome rizeny, velky priliv Zidu. Jiz v tomto roce (1920 - pozn. prekl.) lze pravdepodobne odhadnouti jeden milion Zidu; cimz zidovske obyvatelstvo dosahne okrouhle poctu 4,5 milionu. To neznamená jen nastehovani lidi, ale take ideji. Zadny zidovsky spisovatel nevytknul dosud prehledne a uplne, jake stanovisko zaujimaji Zide k nezidum, jak smysleji ve svem nitru o "gojich". Mame jiste priznaky o tom, ale je lepe zanechat pokusu, sestavovati na jich zaklade smysleni Zidu o nezidech - to by mel za nas radeji uciniti Zid sam. Byl by vsak jiste ze sveho lidu vypuzen, kdyby se teto ulohy zhostil s uzkostlivou peclivosti k presne skutecnosti.

Tito pristehovalci spatruji - a maji k tomu snad duvod - v nezidovi sveho dedicneho nepritele a domnivaji se, ze musi dle toho upravit sve jednani. Oni vsak nejsou tak bezmocni, jak se zda. V teze zkousenem Polsku, kde bylo za valky Zidum vzato vse do posledniho, dostavuje se jich denne na sta k americkym konsulatam, aby se postarali o preplavbu. To jest pozoruhodne. Pres sve domnele utrpeni a chudobu mohou podniknout dalekou cestu a dosahnouti sveho prestehovani. Cestovati v takovem mnozstvi, nedovedou prislusnici zadneho jineho naroda. Ihned uvidime, ze v zadnem pripade nejsou odkazani na dobrocinnost. Jich zivotni lod zustala v bouři dobre zachovana, zatimco u jinych narodu se ztroskotala. To dobre vedi a raduji se z toho. Prinaseji vsak zdejsi vetsine tytez pocity, jake chovali ve svych dosavadnich sidlech. Treba ze radostne pozdravi zemi americkou, oproti vetsine amerického lidu budou miti sve vlastni myslenky. At si stoji v listinach zaneseni jako Rusove nebo Polaci nebo cokoli jineho; jsou Zide v plnem vedomi a my je jako takove pocitame.

Vsechno toto musi mit sve ucinky. Neni to rasovy predsudek, pripravujeme-li se na to a naznacime-li samotnym americkym Zidum, aby tento pripad uvazili a prispli k rozreseni problemu.

Kazda idea, jez jednou panovala v Evrope, byla pri svem presazeni do Ameriky podrobena zmene. Tak tomu bylo s ideami svobody, vlady, valky. A tak tomu bude take s antisemitismem. Cela otazka nalezne zde sve stredisko a bude zde rozresena, budeme-li jednati opatrne a nedame-li se odstrasiti. Jisty zidovsky spisovatel vyjadril se nedavno takto: "Zidovstvi znamena dnes hlavne americke zidovstvi ... Vsechna drivejsi strediska zidovstva byla za valky znicena a prelozena do Ameriky". Problem stava se tudiz americkym, at chceme nebo ne. Jakym smerem se ponese? Mnoho zavisi na tom, co muze byti vykonano, nezli zde vec prijme prilis prikre formy. Prvnim zjevem bude zajiste vyraz nevole proti zidovskym hospodarskym uspechum, hlavne proti zvlastnosti, pomoci niz se dostavuji. Nas lid spatri dejiste jednoho naroda uprostred druheho v takovem stupni, v jakem toho u Mormonu nikdy nebylo, a ten lid si toho nebude prati. Mormoni odtahli; Izrael vrati se do Egypta, aby si jej podmanil.

Druhou formou vyrazu antisemitismu bude bezpochyby pocit odmitnuti a jeho stupnovani. Trebaze ma vetsina vzdy pravdu, nejedna vzdy rozumne ve vlastnim smyslu. Tato predpojatost, jez existenci pripoustejí Zide i nezide, muze nabyti nejostrejsich forem k litosti obou stran, neboť ani nositel ani predmet predpojatosti nemohou dosahnouti one svobody, která spociva v duševni rovnovaze.

Proto muzeme urcite pocitati s vlivem spravedlnosti. Kdyz dosahla otazka tohoto bodu, bude cela podrobena posudku amerického ducha. Jeho vrozeny smysl pro spravedlnost prisel vzdy ku pomoci zjevum, jez vzbudily nejprve zlobu Americanovu. Citove pusobeni netrva u nas dlouho; reakce rozumu a mravniho usudku rychle nasleduje. Americky duch nikdy se nezastavi pred tim, aby se zastaval nepratelskeho smysleni proti jednotlivci. Zapusti sondu hlouběji. Tento postup da se jiz dobre pozorovati ve Velke Britanii a v Americe. Jest nasi vlastnosti, ze se nezastavujeme pred osobami, bezi-li o neco zasadniho.

Pak bude nasledovati zkoumani skutkove podstaty; tato muze zustati nejaky cas nepovsimnuta, pak ale doda klic k labyrintu. Koreny vseh zmatku vyjdou na svetlo, aby zahynuly jako vsechny koreny, vytazene z temnoty zemske. Pak bude pouze na Zidech samotnych, aby se podridili novym usporadanim veci. Neni potrebi, aby se

zrekli sve zvlastnosti, aby sve cinorodosti dali zakrnet; neb aby dali pohasnouti svemu lesku - ale musi svesti vsechny tyto sily do cistsich pruplavu: jen tak mohou ospravedlnit svuj narok na prevahu. Rasa, která muze v materialnim oboru dosahnouti toho, ceho dosahli Zide - pri cemz se povazuje za duchovne vyse stojici - muze toho dosahnouti způsobem mene spinavym a mene spolecensky nepratelskym.

Zide nebudou vyhubeni; ale take se jim nedovoli, aby nadale ohybali lidskou spolecnost pod jho, které ji tak obratne položili na siji. Jsou pouzivateli systemu, který sam v sobe se zmeni. A tak, aby ospravedlnili sve zvlastni postaveni ve svete, zmeni se a budou se muset venovat vyssim cilum.

VI.

"Musime prinutit krestanske vlady, aby ucinily opatreni, jez by nas siroce zalozeny plan, blizici se jiz svemu viteznemu konci, tak podporovala, aby trpela tlak vzbuzeného verejného mineni, jez jsme jiz skutecne organizovali pomoci tak zvane velmoci tiskove. Az na male, nepatrne vyjimky, padla nam tato velmoc jiz do rukou."

Sedmy protokol Sionskych mudrcu.

ZIDOVSKA OTAZKA PRONIKA DO CASOPISU.

Clen jiste americke universitni fakulty cestoval pred lety do Ruska. Byl odbornikem ve velice dulezitem oddeleni prislusne vedy a bystrym pozorovatelem. Prisel do Ruska s nazory na nakladani se Zidy tamni vladou, jak existuji prumerne v Americe. Zil tam tri leta; vratil se na rok, a odebral se tam znovu na temer stejnou dobu. Po svem druhem navratu do Ameriky povazoval za nutne obeznamit americky lid nalezite se zidovskou otazkou v Rusku. Napsal velice peclivy clanek a poslal jej nakladateli prvotridniho casopisu ve Spojenych Statech. Nakladatel dal si jej zavolat, vyjednaval s nim skoro dva dny, byl se vsim, co vyslechl, mocne dojat - ale prohlasil, ze nemuze clanek uverejnit. Totez se opakovalo u mnoha jinych nakladatelů vynikajících casopisu. Ne snad proto, ze by onen profesor nebyl dovedl psati; nakladatele by radi prijali jeho práci. Presto nemohl dosahnouti prijati a otisteni sveho clanku v New Yorku.

Nicmene vsak konecne vnikla zidovska otazka do jednoho newyorkskeho casopisu, ovsem spise jako strepina granatu, vystreleneho ze zidovskeho tabora na zidovskou otazku, aby tato otazka byla pokud mozno rozdrцена a stalo se pravdivym tvrzeni, ze takova otazka vubec neexistuje.

Pozoruhodne je, ze velke casopisy - a bylo by velmi zajimavo, vytahnouti jejich financni zadaky na svetlo - prijaly pouze tento jediny clanek o zidovske otazce. Zatim se muze sirsi obecnstvo nauciti mnohemu jiz z tohoto vzorneho clanku jeho ucelem jest dokazati, ze zidovska otazka vubec neexistuje.

Mr. William Hard pouzil v cervnovem cisle "Metropolitanu" ucelne tohoto clanku, tak dobre jak dovedl, a jest jisto, ze telegrafni a korespondencni kancelare, bdici starostlive nad kazdou pochvalou udelenu Zidum, blahoprali chrabrym vydavatelum "Metropolitanu" za jejich pomoc v dalsim uspavani obecnstva.

Doufejme, ze clanek pane Harduv dojde vzhledem k predmetu sirokeho rozsireni, nebot lze se z neho mnohemu naucit - vice, nez bylo zamysleno.

Predne - zidovska otazka je zde. Pan Hard pravi, ze se o tom hovori v salonech londynskych a parizskych. Neni zcela jisto, ma-li zminka o salonech dokazati, ze predmet je bez dulezitosti, nebo ze pane Hardovy dalekosahle vztahy v teto otazce jsou tim objasneny. Vypravi dale, ze jisty spis o zidovske otazce putoval dosti daleko v

jistých úředních kruzích ve Washingtonu. Pak zmiňuje se o kabelové zprávě, newyorským "Worldem" uveřejněné o této otázce. Jeho článek se objevil pravděpodobně příliš brzy, než aby mohl přinést ještě zpravu londýnských "Timesů" o zmíněném spise. Zajisté však prozradil čtenáři, kterému jde o skutečnost, že židovská otázka existuje, ani ne pouze pro chválu, nýbrž v oněch kruzích, kde jsou dány důkazy židovské moci a vlády co nejhojněji. Ba, otázka tato je dokonce projednávána - pan Hard to obsírně potvrzuje. Ale nejde-li dále a nevypraví nám, že tato otázka je velice vážně projednávána na vysokých místech a lidmi národního a mezinárodního významu, upouští od věci z dvou důvodů: buď toho neví, nebo považuje zmínku o tom pro svůj článek za neúčelnou.

Prece však pan Hard již konstatoval, že židovská otázka existuje, že je projednávána a to lidmi, kteří nejspíše jsou schopni posoudit věc, o které se hovoří.

Čtenář článku mě dojem, že otázka má spikleneckou povahu. Spisovatel píše, že v hromadné spiknutí nevěří. Toto přiznání přijímáme s velkou ulevou, neboť nemůže být nic smyšlenějšího pro nežidovské myšlení, než hromadné spiknutí, protože nelze nežidovskému duchu myslit nic nemožného. Pan Hard je nežidovského původu a ví tudíž, jak by bylo nemožným na delší dobu i nejslechetnější spiknutí pro nějaký počet nežidů, zasluhující zmínky. Nežidé toho nejsou schopni. Jejich spiknutí by se rozpadlo jako babovka z písku. Nežidé nemají ani ve své krvi ani ve své snaze základy součinnosti jako Židé. Již od přírody nedovede si Nežid učinit představu o spiknutích; nevěří v jejich možnost vůbec, bez nutného důkazu.

Pane Hardovy potíže se spiknutími jsou tudíž lehce srozumitelné; aby napsal svůj článek, cítí se nucen, upravit jej tak, jakoby v každém případě, kdy je židovská otázka projednávána, bylo s ní zacházeno po způsobu spiknutí. To jest vudci motiv docházející rozhodujícím způsobem vyjádření v nadpise "velké spiknutí proti Židům".

Při hledání skutečnosti v Hardově článku dovidáme se dále, že existují jisté spisy, obsahující pry jednotlivosti jistého spiknutí neb domnělý židovský plán k úplné světovládě. To jest přibližně vše, co se čtenář o těchto spisech dovidá, vyjímajíc, že pan Hard je označuje jako "zvláštní a strašné". Zde jest politovanihodná mezera v licení, neboť píše sice, aby odhalil dokument, ale nerika nám o něm takřka nic. Hanebně věci vypravují se obyčejně samy opovrzeni; ale uvedený dokument nemůže k tomu najít příležitost. Čtenář musí spolehnouti na slovo pana Hardova. Myslíci posuzovatel nebo kritik spatřoval by však v uveřejnění dokumentu lepší základnu k samostatnému usudku. Ale upustíme od toho: v každém případě pan Hard tvrdí veřejně, že existují takové spiklenecké dokumenty.

Pak přechází k další úloze, totiž k jmenování Židu, ovládajících vybrané oblasti, aby dokázal, jak málo mají Židé co činit s vládou v celku a všeobecně. Pan Hard nese za všechna ta jména zodpovědnost sám; na nás je pouze, abychom ukázali, čemu se lze z věci naučit.

Pan spisovatel pojednává obzvláště obsírně o udalostech v Rusku. Někdy jakoby se zdálo, že je postavena židovská otázka na úroveň se sovětskou otázkou - čemuž však není, jak zajisté pan Hard dobře ví; třeba se stojí obe otázky k sobě ve zcela zřejmých vztazích; pak jde však o dobře promyšlenou klikku, vytýčuje-li se tato identita umele, aby byla pak zdeptána ve prospěch židovské věci. Přes to jsou skutečnosti panem Hardem uvedené dosti zajímavé - nehledíc ke konečným závěrům, jež z nich odvozuje.

Pozorujme tedy napřed ruský případ. On nám píše, že v kabinetu sovětského Ruska je pouze jeden Žid: to jest Trocký. Jsou však zajisté ještě jiní ve vládě, ale pan Hard mluví pouze o kabinetu. Nemluví o komisárech, kteří jsou pravými vládci Ruska, ani o rudém vojsku, které je vlastní mocí vlády Trockého a Lenina. Ne: pro pana Hardu existuje pouze kabinet. - Právě tak existoval v Maďarsku pouze jeden Žid na vudcím místě; to byl Bela Kuhn. Pak zůstává nezodpovězena pouze otázka, proč celá Evropa, přes pouhé dva jedince židovské, Trockého a Kuhna, je přesvědčena o silném rázu židovském v bolševismu. Takováto prostinka domněnka nežidu byla by prece ještě nemožnější, než myšlenka pana Hardu o židovském spiknutí. Mají-li být všichni nežidé slabomyslnými, proč bychom neměli právě tak dobře považovati Židy za chytraky?

Zajisté není příliš mnoho receně konstatováním, že Trocký stojící v čele a sdílící vrchol moci bolševické pouze s Leninem: a Trocký je Žid - dosud toho nikdo nepopíral, ani sám Bronstein (to bylo jméno Trockého, když ještě bydlel v St. Louis ve Spojených Státech).

Ale také mensevici jsou vedeni Židy, píše pan Hard. Velice pozoruhodná skutečnost. Trocký v čele bolševiku;

v cele menseviku za doby opozice mezi prvni stali Licher, Martov a Dan - "sami Zide", jak pravi pan Hard.

Avsak existuje jeste jedna prostredni strana mezi obema extremnimi: kadeti, kteri podle pana Harda jsou a byli nejsilnejsi stranou v Rusku. Maji dnes hlavni stan v Parizi. Jejich predseda je Vinaver, Zid.

To jsou skutecnosti, zjistene Hardem. Zide, jichz jmena uvadi, vedou tri velke skupiny politickeho zivota v Rusku. - Tak vidite, vola, jak jsou Zide rozstepeni. Jak by mohlo existovat mezi lidmi spiknuti, kdyz se navzajem potiraji! Jineho mohlo by spise napadnouti, vzhledem k temto udalostem, jak Zide ovlivnuji kazdou cast politickeho zivota v Rusku. Neopravnuje to do jiste miry k nazoru, ze usiluji vsude o vladu?

Tim ale nejsou jeste vycerpana ona pouceni, jez muze badajici ctenar nalezt ve clanku pane Hardove. On obraci se k Spojenym Statum a cini nektera velice zajimava zjisti: "Zde jest Otto Kahn," pravi spravne, "nekdy jest Otto Kahn zde, nekdy take pri dulezitych mezinarodnich zalezitostech v Parizi a nekdy obstarava v Londyne spojeni mezi britskym a americkym kapitalem - podniky, které ve značne mire maji co ciniti s evropskymi politickými zalezitostmi. Pan Kahn plati za konzervativce, což je snad v jistém směru pravdivé. Člověk jest konzervativním, nebo není, podle zorného úhlu, pod kterým je pozorován. Nejkonzervativnější lidé v Americe jsou v praxi nejradikálnější; jich pohnutky a jich metody jdou až na koreň věci, na svém vlastním poli působnosti jsou radikální. Muzové, kteří panovali v posledním republikánském konventu, jsou nazýváni ještě konzervativními, jichz obzor jest uzavřen jistými omezenými hospodarskými zájmy; jsou však nejradikálnější z radikálních, byli za červeného stádia červenými a jsou bílými ve stádiu bílém: kdybychom znali poslední úmysly pane Kahnovy, kdyby tak sestavil listinu svých planů a záměrů, muselo by znít heslo, které jej tak případně označovalo, zcela jinak. V každém případě víme od pana Harda: "Zde jest pan Kahn".

"Na druhé straně," pravi Hard, "jest Rosa Pastor Stokesová". Uvadi současně Morris Hillquit. Podle jeho rozdělení jsou to radikálové. Proti nim staví jmena dvou nezidů, Eugena V. Debs a Billa Haywooda, a staví je do takového světla, jakoby byli dvěma daleko mocnějšími vůdci než zprvu jmenováni. Kdo se zabývá nejnovějším politickým vývojem - a jak se zdá, patřil pan Hard již dávno k takovým lidem - smyslí o věci jinak. Ani Debs ani Haywood nestvorili za celý život frakce s tak ovládajícím vlivem jako pani Stokesová a pan Hillquit. Debs a Haywood mají svůj vliv od techto.

Podrobíme-li sociální snahy Spojených Statů podrobně uvážeme, narazí každý znalec - jako pan Hard ve svém článku - na židovská jmena. Jest skutečně velice poučné, že musí vést židovská jmena, chce-li jmenovati vůdce tzv. konservatismu a radikalismu. Dle jeho zjisti je ctenar oprávněn říci, že Zide vedou obe politické skupiny ve Spojených Statech.

Avsak pan Hard není ještě hotov. "Muz, který pracuje víc než kterýkoliv, více než cini kterekoliv vedení jiných muzů, aby udržovali americké delnictvo radikálním, jest Zid - Samuet Gompers." Tuto skutečnost zanesť si ctenar do své listiny: americké delnictvo je vedeno Zidy.

Ale "nejsilnější anti-gomperské tezarstvo a spojení konfekční delníci" - velice, silní a četní - jsou vedeni Zidem, Sidney Hillmannem.

Tedy jako v Rusku. Oba směry politickeho hnutí, a hnací síla uvnitř techto hnutí, stojí pod vedením Zidu. Tuto skutečnost musí uznat také pan Hard, nehledíme-li k jeho vlastnímu úmyslu a způsobu jeho úkolu.

A prostredni strana "liberalni stred", jak je pan Hard nazývá, spojující všechny, kdož stojí mezi ostatními, nabízí ve svém článku jmena Brandeis, Mack a Felix Frankfurter, pany, jichz činnost od prameri tvorila by velice zajímavou kapitolu.

Ze slusnosti uvadi - pan Hard jeste dve dalsi jmena: "Baron Gunzburg, Zid - verný úředník ruskeho vyslanectvi vyslanec Bakmeteva, zastupce ponekud zmeneného režimu, zatímco je ruska zpravodajská kancelar, jejíž zpravy se objevují v mnohých našich casopisech, vedena jiným Zidem - tak nazývá je pan Hard - jehož jmeno je známo ctenarum novin - A. J. Sackem.

To nechce být naprosto úplnou listinou, ale prece vyvola dojem. Tim ale nabyvají dokumenty, jez chce pan Hard prohlásiti za smesné bezcenne, vyššího významu. Jest nasnadě myšlenka, že ty spisy byly jen proto tak pečlivě zkoumány, protože jich ctenari nepozorovali a neodhalili pouze skutecnosti panem Hardem pripustene,

nybrz jeste jine a hodnejsi uzasu, ze tyto dokumenty potvrzuji a vysvetluji jich pozorovani. Jini ctenari, nepozivajici vyhody, jez spociva v znalosti celeho obsahu dokumentu, mohou ocekavati, ze jich vyvolany zajem bude take ukojen.

Tyto dokumenty nestvorily zidovskou otazku. Kdyby nebylo niceho mimo tyto dokumenty, pan Hard by nebyl zminený clánek napsal, a "Metropolitan" by jej nebyl otiskl.

Jest zasluhou pana Harda, ze potvrdil na miste, kde by se to nebylo ocekavalo, ze otazka existuje a musi byti projednavana. Nekdo, kdo dal napsati clánek "Velke zidovske spiknutí", citil toho zajiste potrebu.

VII.

"O cem hovorite? Dokud nemame ve svých rukou tisk celeho sveta, jest vse, co cinite, marno. Musime ovladnouti a podrobiti svemu vlivu noviny celeho sveta, abychom narody zaslepili a klamali."

Baron Montefiore

ARTUR BRISBANE JDE ŽIDOVSTVU NA POMOC

Jeste jednou musime prerusiti chod sveho badani o moderni zidovske otazce, abychom pozorovali objeveni se teto otazky v jinem okrese, a to v podobe dvousloupceho uvodniku "Z dneska" v Hearstovych listech z 20. cervna 1920, z pera Artura Brisban. Nazývati jej nejvlivnejsim zumalistou zeme, znamenalo by rici prilis mnoho, ale jiste nalezi k tuctu nejctenejsich. Zahaji-li tedy takovy denni spisovatel razu pane Brisbaneova verejne uvahu o zidovske otazce, jest to jen skutecnosti, která zde ziskava na dulezitosti.

Pan Brisbane nestudoval zidovske otazky. Pri soukromem rozhovoru by pravdepodobne uznal, ze skutecne o tom neví niceho - ackoliv takove priznani s tonem urcitosti, jehož uziva ve verejnosti, dalo by se sotva uvesti v soulad. Jako zdatny novinár vi vsak, jak chopiti se teto otazky, zada-li denni potreba novin, aby byla odbyta obratem ruky. Kazdy pisatel uvodniku tomu rozumi. V kazde rase jest neco dobreho a neco spatneho, nebo: kazda rasa vykazuje radu vynikajících muzů, nebo: hrála zajímavou roli v dejinach - to staci pro citelny uvodník o narodu, který nejakým způsobem vstoupil do lidského společenství. Není k tomu potreba vubec studovati otazku v jejím vlastní m obsahu; jista skupina naroda jest takovým casopiseckým článkem zpracovana, a nikdy se již veci nedotkne. To vi kazdy novinár.

A prece i protoze pan Brisbane žil dlouho v New Yorku a mel financni spojeni zavazneho druhu s jistými zájmovými skupinami nasi zeme, protoze bezpochyby nahledl vice mene do vnitřního chodu velkých trustů a bankovních skupin, a stale je obklopen spolupracovníky a radci zidovske rasy, musel si o veci utvoriti take usudek. Nepatrí vsak k obchodu novinárovu, aby vyslovil sve myslenky o rasových skupinach sve zeme, prave tak, jako není veci vystavovatelovou vyslovovati mineni o majetnicích vystavených predmetu. Casopis ma silne vymezeno pravo vzbuzovati pohorseni a prave tak omezeno možnosti, kdy se ma cititi k tomu oprávněným.

Když se tedy pan Brisbane citil nutkan psati o zidovske otazce, dalo by se predvidati, co bude psati. Diviti se bylo možno pouze tomu, ze vubec citil pohnutku psati. Pocitoval to opravdu jako pronásledovani Židu, když je cinen pokus objasniti zacatek a duvody jich vlivu ve Spojených Statech neb nekde jinde? Citil s ostrovtipem zdatného novinarského podnikatele, ze se zde naskytla prizniva príležitost, ziskati si pozornost nejvlivnejsi skupiny New Yorku a cele zeme? Nebo - a toto je v rizi možnosti - chtel vec obejiti, az jej dojdou jiste podnety

k nedelnímu úvodníku, nebo až někteří akcionáři dají mu poznati svá práni? Tim nechteji býti pohnutky pane Brisbanovy naprosto podezřívány, nybrž pouze podotknuto na jak tenkých nitkách může takový úvodník viseti. Správnějším však jest: Veri pan Brisbane, že napsáním nedelního úvodníku jest hotov s věcí a že tím je otázka rozluštěna? To jest nejhorší na časopiseckém spisovatelství: Jakmile se proslo ve zdraví a bez pohoršení s jedním úvodníkem, jest tím věc odbyta, pokud se týká pisatele. Alespon jest tomu tak pravidelně.

Doufejme, že pan Brisbane není s otázkou hotov. Neměl by opustiti tak závaznou otázku, aniž přispěl něčím k jejímu řešení; ve svém nedelním úvodníku tak neucínil. Dopustil se dokonce omylu, které musí napravit dalsím studiem. "Co jest s Fenicany?" táže se. Měl se o tuto otázku starati, když se zabýval studiem věci. Nebyl by se dopustil onoho politování hodného omylu, že uvedl Fenicany do tak úzkého spojení se Židy. Žid by to neucínil. Ale v židovském propagacním článku, psaném pro nežidovské čtenářstvo, zda se to dovoleno. Sami Fenicane zajisté nikdy nepomysleli, že by souviseli se Židy nějakým způsobem a Žide neměli o tom také tušení. Když v nicem, tož se lísil v namorních poměrech. Fenicane stavěli nejen lode, ale dodávali pro ně i muzstvo. Žid sveroval spíše svůj kapitál než sebe nějaké lodi. I v každém jiném vztahu byly hluboké a ostré rozdíly mezi oběma národy. Pan Brisbane měl se držeti v tomto bode svého výkladu židovské encyklopedie. Doufejme, že se ujme opět svého studia a potěší svět tím, co najde jeste netištěno v pouze psaných židovských spisech. Zde nebeží skutečně o otázku, jako je třeba kulatost země: Židovská otázka není odbyta a bude projednávána.

Pan Brisbane jest s to podniknouti badání o tomto predmetě na vlastní pěst. Má velký štáb spolupracovníků a dá se předpokládati, že jsou mezi nimi nežide nepodplatitelného charakteru. Má organizaci, obetkávající svět; podle změny jeho řeči a náhledu, které nastaly po jeho zkušenostech ve světě, kde se dělá zlato, má i možnost nahlédnouti hluboko do jisté skupiny lidí a do jistých mocenských usilí- proč nechápe techto otázek jako světový problém a nevychází na skutečnosti a řešení? To jest úlohou, hodnou každého novinářského podniku. To by umožnilo Americe, aby přispěla k řešení, k němuž musí přispěti, má-li tato otázka přestati býti strasákem, jímž byla po staletí. Všechny řeči na zemi o "lásce k blížnému" nemohou nahraditi důkladné probádání, protože požadují od lidí, aby milovali ty, kdož pracují dravě, rychle a lstivě, aby nad nimi dosáhli vlády. "Co jest na Židovi nesprávného?" jest první otázkou. Druhou: "Co jest na Židovi nesprávného, že je první možné?"

Jako každý nežidovský spisovatel, vystupující jako blahovolný obhájce Židu, také pan Brisbane musí připustiti řadu skutečností, obsahující část teze otázky, jejíž existence je popírána.

"Každé druhé, úspěchu plně jméno, jež potkáváme ve velkém městě, jest židovské," píše pan Brisbane. V jeho vlastním městě jest tento podíl dokonce jeste vyšší. "Žide, tvůrci mýho než jedno procento obyvatelstva: zeměského, mají padesát procent obchodních zisků svou zdatností, podnikavostí, průmyslností a chytrostí," píše pan Brisbane.

Znamená to něco pro pana Brisbane? Přemýšlel již o tom, jak to jednou skončí? Může osvoboditi tento úspěch od každé vlastnosti, kterou lidstvo právem shledává pokarání hodnou? Uspokojuje ho způsob, jakým je používáno tohoto obchodního úspěchu tam, kde je směrnatým? Je ochoten dokázati, že tento děkuje za svůj původ pouze těm chvalyhodným vlastnostem, které vypočítává a zadne jiné mýho chvalyhodné? Souhlasí s konkurenčním bojem Harrimanských železnic, financovaných Židy? Slyšel už někdy, že byly židovské peníze vloženy do reálného železničního podniku?

Mohli bychom podati panu Brisbanovi ona témata ve formě rady článku, jež by působily na něho i na jeho čtenáře na výsost poučné, kdyby poveril nešťaně může sbíráním materiálu skutečností. Jeden z tech článků mohl by býti nazvan: "Žide na mírové konferenci". Jeho lidé musí zjistiti, kdo byli nejvýznamnější osobnosti na ni; kdo vycházel a vycházel nejčastěji a nejvíce zaměstnan; komu byl umožněn co nejotevřenější přístup k nejdůležitějším osobnostem a výborům; která rasa dodala tam největší počet soukromých tajemníků; která rasa postavila nejvíce hlídek, jímž se muselo projiti, aby se přišlo k muzum, kteří pozívali vážnosti; která rasa šla ve své snaze nejdále, aby učinila z konference řadu slavnosti při tanci a bohatých hostinách; kteří soukromí účastníci zvali vedoucí členy konference nejčastěji k intimním večírkám?

Kdyby pan Brisbane se svou uznávanou schopností k zpravodajství vychoval své lidi pro tuto úlohu a dal pak vytisknouti, co mu přinesou, napsal by kus dějin, který by znamenal dokonce mezník v jeho vynikající drahé nakladatelské.

Mohl by třeba vydati druhou kapitulu o mírové konferenci, asi jako: "Jaký program zvítězil na mírové

konferenci?" Jeho lide museli by se pokusit o zjistení umyslu a ucelu, které vedly Zidy v tak znacnem poctu a vyznamu do Parize a jak svůj program uplatnili. Obzvlaste museli by prozkoumati, byl-li zamitnut nebo zmenen jediný bod jejich programu. Dale, nezadali-li Zide, když dosahli ceho chteli, jeste vic a nedostali-li i toho, ackoliv to znamenalo prednost vuci ostatnimu svetu. Pan Brisbane by se asi dozvedel k svemu uzasu, ze ze vsech programu, které byly predlozeny konferenci - a nevyjimajic hlavniho programu, o nejz opirali lide tak velke nadeje - jediný, který prosel hladce, byl program zidovsky. Vsechno to by se mohl dozvedeti, kdyby patral. Zůstala by pouze otazka: Co by si pocal s materialem, kdyby jej dostal?

At upravi pan Brisbane sve patrani v kteremkoliv smeru - vsude rozsiri podstatne sve vedomosti o nasi zemi a její vazanosti na zidovskou otazku. Vi napr. komu patri Aljaska? On snad je presvedcen jako druzi - az na nekolik malo, kteří se dozvedeli neceho presnejsiho - ze tato oblast patri Spojenym Statum. Nikoliv; patri temuz narodu, jemuz budou brzy nalezeni cele Spojene Staty.

Je si pan Brisbane jen trochu vedom z onoho nepriznivého stanoviska, které mu skyta jeho postaveni v nacionalni zurnalistice, ze v nasem hospodarskem zivote pusobi prvky, které se nedaji jasne pochopit ani pojmem "prace" ani "kapitalem"? Vi vubec o jiste moci, která v produktivnim smyslu neni ani praci, ani kapitalem, jejimz zajmem a snahou jest, aby co mozna nejdale od sebe oddelila a rozstepila kapital a praci, tim, ze je brzy vydradzena prace, brzy kapital? Pri svem studiu hospodarske situace, na jejimz opacnem konci spociva tajemství, obrnene proti kazdemu vysvetlení, pan Brisbane musel by zpozorovati, alespon zablesk neceho, co pusobi jeste dale za posledními kulisami.

Bylo by vdecnym zurnalistickym podnikem toto vynajiti. Uverejnil jiz nekdy jmena muzu, kteří maji v rukou zasobovani cukrem ve Spojenych Statech? Zna je? Chtel by je poznati?

Nahledl do obchodu bavlnou nasi zeme, do zmeny majetkove bavlnikových plantazi a do umyslného ztezovani vyrobny bavlny, pocinajic vyhruzkami bank, az po zmeny cen pro sukna a odevy? A uvazoval pri takovem pozorovani o jmenech tech, kdoz maji pri tom ruku ve hře? Chtel by se dovedeti, jak se to dela a kdo to dela? Vsechny tyto veci mohl by nalezi a oznamiti to lidu, kdyby se jeho zdatny stab odborniku a spisovatelů zabýval touto otazkou. Citi-li se dosti volnym, aby tak ucinil, vi on sam nejlepe: Snad ma soukrome duvody, nebo duvody ucelne, aby tak neucinil.

At jest tomu jakkoliv, nezname duvodu, které by mu branily v dukladnem prostudovani otazky - skutecnemu studovani, nikoli pouze vrzení letmého pohledu pro pouhou cenu novoty - a ucinil si o ni svůj vlastní oduvodnený posudek. V tom by zajiste nebyla zadna nesnasenlivost. Tak jak se dnes veci maji, pan Brisbane neni schopen zaujmouti stanovisko ani pro ani proti. Muze odstrcit ji jako obtiznou; asi tak, jako byvali otrokari chteli odstranit nepratele otroctvi. Z techto duvodu neni jeho nedavna obhajoba Zidu vubec zadnou obhajobou. Podoba se spise namluvam o prizen. Jeho hlavní odpor smeruje zdanlive proti tomu, co on nazýva rasovym predsudkem a rasovou nenavisti. Skutecne, kdyby se mel nekdo obavati, ze by upadl pri studiu nejakeho hospodarskeho problemu do takového duševního zmatku, bylo by lepe, kdyby od toho vubec upustil. Zalezi na badatelske metode neb na badateli, povstanou-li z veci predsudky a nenavist. Bylo by ale ubohym vysvedcením pro ucence, který by chtel pouziti teto vymluvy, at jiz ve prospech svůj nebo jinych podrizenych po leta jeho duchovnimu vlivu.

Prave vedeckym studiem zidovske otazky budou odstraneny a zamezeny predsudky a zast. Mame predsudky proti necemu, ceho nezname a nenavidime, cemu nerozumime. Studium zidovske otazky vytvori znalosti a nazory, a to nejen pro nezidy, ale i pro Zidy. Tito jich potrebuji prave tak, ne-li spise nez nezide. Bude-li Zid prinucen, aby veci videl, jim rozumel a projevil souhlas, zmizi nejvetsi cast otazky v rozreseni vyssiho spolecneho porozumeni.

Povzbudit nezidy pro skutecnosti ve veci zidovstva jest pouze casti prace; nezbytnou ulohou jest uciniti take Zidy chapavými pro skutecnosti otazky. Prvním velkým uspechem musi byti, abychom ucinili Zidy z pouhych obrancu - a sice v obou pripadech pro stranicke ucely - na vecne soudce. Vysetreni nalezne Zidy i nezidy v omylu, a cesta se uvolni, aby se dostalo slova vedeni a moudrosti, byt i v cele otazce bylo potrebi sebe vice moudrosti.

V tomto navrhu ke snasenlivosti spociva ovsem nebezpečna klicka. Snasenlivost vyzaduje predevsim snaseni pravdy. Dnes se ji pozaduje k potlacovani pravdy. Snasenlivost muze platit jen tenkrate, bylo-li dosazeno vseobecného souhlasu v tom, co ma byti snaseno. Nevedomost, utisk, umlcovani, hrani na schovavanou - neni snasenlivosti. Zid nebyl nikdy trpen ve vyssim smyslu, protoze nebyl nikdy pochopen. Pan Brisbane

nepodporuje porozumeni pro tento narod, tim ze cte "proste psanou" knihu a vrhne-li nekolik zidovskych jmen do zaplavy pismen! Jest sam sobe dluzen, aby se teto otazky uchopil, at jiz verejne pouzije svych vysledku nebo nikoliv.

Z hlediska novinarskeho nemozno udrzovati svet v beznem smyslu, treba jen povrchně, aniz bychom vsude nenarazili na vliv Zidu, a tisk obchazi tuto skutecnost, mluve o Rusech, Litevcich, Nemcich a Anglicanech. Toto maskovani jmen jest jednim z prvku, pusobicich nejvice zmatku v celem problemu. Jest zapotrebi jmen, která skutecne jmenuji, jest zapotrebi zjisti skutecne povahy, aby bylo lidstvo osvíceno.

Pan Brisbane mel by studovati tuto otazku pro svetlo, jez by takove studium vrhalo na jine veci, jimiz se on zakryva. Podporoval by toto svetlo, kdyby casem uverejnil nektare ze svych vysledku, protoze takova uverejneni uvedla by jej ve styk se vsemi castmi Zidovstva, které nemuze poznat vzdy ochotny vydavatel. Jiste byl zaplaven uznanimi za svuj clanek; byl by vykonal skutecnou osvetovou sluzbu, kdyby byl obdržel nekolik meric vyjadreni protichudnych. Neda se porovnat nic, co se mu dosud prihodilo, s tim, co by se stalo, kdyby byl uverejnil jen jednu ze skutecnosti, které mohl objevit pomoci nezavisle podpory.

Kdyz pan Brisbane psal o Zidech, bude miti, doufejme, otevreny zrak pro vyjadreni jinych o temze temate. Ve sve latce ke cteni najde vice poukazu k Zidum nezli drive pozoroval. Nektare daji se nalezti v prilezitostnych poznamkach a clancich jeho vlastni ho casopisu. Drive nebo pozdeji narazi kazdy vazny badatel a kazdy poctivy spisovatel na stopu, která vede k zidovske moci ve svete. "Dearborn Independent" cini systematicky a obsirne jen to, co jine publikace vykonaly uryvkovite.

Na verejnem tisku Spojenych Statu spociva pravy strach pred Zidy- strach, který jest citelny a jemuz nutno jiti na kloub. Nemylime-li se, take pan Brisbane pocitil toho strachu, treba si toho nebyl snad ani vedom. Neni to strach, aby se nektare rase neublizilo - my vsichni meli bychom takovou pocestnou starostlivost pocitovati - nybrz strach, aby se o Zidech neuverejnilo nic jineho nez neomezena chvala. Nezavisle premysleni presvedcilo by jej, ze americka zurnalistika stojí pred ulohou, aby omezila tuto chvalu ve prospech uvazene kritiky.

VIII.

EXISTUJE PEVNÝ ZIDOVSKÝ SVETOVÝ PROGRAM?

Ve vsech vysvetlenich zidovskych vudcu, kteri maji slovo, kde chteji objasnit protizidovskou naladu, udavaji se tri duvody; jen tri, ne vice: konfesionalni predsudky, hospodarska zavist, spolecensky odpor. At to Zide vedi, nebo ne - kazdy nezid vi, ze neexistuje z jeho strany zadny predsudek ve veci konfese, viry. Možno ze existuje hospodarska zavist, alespon tak dalece, jak upoutava ostrejsi pozornost vsestranny uspech Zidu. Nekolik zidovskych mluvcih hledi odvratiti pozornost tvrzenim, ze neexistuje ve financnictvi zidovska prevaha; tato loyality pro svuj lid jde vsak prilis daleko. Svetove finance jsou pod vladou zidovskou; jich rozhodnuti a jich plany jsou pro nas zakonem. Avsak financni prevaha jednoho naroda neni jeste dostatecnym duvodem, aby byla predvedena pred kolbiste lidoveho predsudku. Je-li onen narod chytrejsim a schopnejsim, vytrvalejsim a pilnejsim nas, je-li vybaven schopnostmi, které jsou nam jako nizsi a tezkopadnejsi rase odepreny, nedava to jeste prava k vyzyvani tohoto naroda, aby o sobe skladal ucty. Hospodarska zavist muze vysvetliti neco z protizidovske nalady, nepostacuje vsak k vysvetleni pritomne zidovske otazky; nanejvyse potud, ze skryte duvody pro financni prevahu zidovskou tvorí jedno pododdeleni celeho problemu. Pokud se tyka posleze spolecenskeho odporu - jest ve svete mnohem vice neprijemnych nezidu, nez neprijemnych Zidu, proste z duvodu, ze existuje vice nezidu.

Nikdo z zidovskych mluvcih nezminuje se o politicke pricine otazky; nebo, dotknou-li se ji jednou, omezují a lokalisují ji. Nebezi o patriotismus Zidu, ackoliv i ten vzbuzuje ve vsech zemich silnou pochybnost. Slychame o tom v Anglii, Francii, Nemecku, Polsku, Rusku a v Rumunsku, ba slycha se o tom s hruzou - ve Spojenych Statech. Byly napsany knihy, zpravy byly uverejneny a rozsireny, byly vydany obratne statistiky, aby se ukazalo, ze Zide vykonali svou povinnost k zemi, ve které bydleji. Pres to zustava skutecnosti, ze i pri techto

horlivých a dobře zaručených pokusech jest opacný názor silnějším, a dále se udržuje. Židé, kteří v osvobozené vojsko vykonali svou povinnost, a to s upřímnou láskou a oddaností, nemohli smazat dojem, který způsobili ti, když své povinnosti nevykonali, u důstojníku, muštra a civilistu.

Ale o to zde nebeží, mluvíme-li o politickém prvku v židovské otázce. Není těžko rozumět, že Židé smyslejí méně hodnotně o národnostech světa, než ti, kteří je tvoří. Židovské dějiny jsou dějinami putování všemi národy. Pozorujeme-li jen současné Židy, neexistuje rasa na naší planetě, která by žila na tolika místech, mezi tolika národy, jako Židé. Mají jasnější světový smysl než každý jiný národ, protože svět byl jejich životní cestou. A smyslejí-li ve světových náhledech více, než může národ nacionálně vymezený, Žid musí být zproštěn viny, nemá-li vlastní národní věrnosti a sebevědomí v té míře, jako člověk domorodý; od staletí jest světoobčanem. Může býti korektním pod nějakým praporem pokud se týče chování, které se od něho požaduje jako od občana a spoluobyvatele: nevyhnutelně musí míti o praporech náhledy, které nemůže sdílet ten, kdo zna pouze jeden prapor.

Politický prvek spočívá ve skutečnosti, že Židé tvoří národ uprostřed národu ostatních. Někteří z jejich mluvčích, obzvláště v Americe, to popírají; ale sám židovský duch vždy vinil ze lži prehrálivost těchto mluvčích. Proč se tato skutečnost národnostního rozhodování tak tvrdosíje popírá, není vždy jasno. Kdyby Izrael dospěl k názoru, že jeho světové poslání neda se vyplnit prostředky zlatého teletu, ukáže se snad jeho světoobčanství v ohledu na lidstvo a jeho nebyvající národnostní uzavřenost v ohledu na něj sameho jako silný a zásluhový faktor, aby se utvořila lidská jednota, která je dnes znemožňována ve vysoké míře v přítomné době celým židovským chováním. Svět neshledává zavadným skutečnost, že Židé tvoří národnost uprostřed národnosti, ale zavadné jsou důsledky, jež se vyvozují z tohoto nezměnitelného stavu. Národové se pokoušeli, slítni Židy s sebou v jeden celek; pokusy za tímž účelem byly konány i Židy samými; ale zda se, že osud je určil k věčnému národnostnímu odloučení. Jak Židé, tak i ostatní lidstvo budou se muset s touto skutečností smířiti, mělo by se v tom spatřovati slibné proroctví a všemi prostředky přispěti k jeho splnění.

Theodor Herzl, jeden z největších Židů, byl snad jedním z nejdale vidících veřejných zastupců novověku ve filosofickém prozkoumávání židovské podstaty. U něho nebylo nikdy pochybnosti o existenci židovského národa. Spíše ji hlásal při každé příležitosti. "Jsme jeden lid - jeden národ," praví. On poznal také zřejmě, že to, co nazýval židovskou otázkou, jest politické povahy. Ve svém úvodu k "Židovskému státu" praví: "Verím, chapu antisemitismus, který jest hrozné zamotaným hnutím. Pohlížím na něj ze židovského stanoviska, avšak bez bázně a nenávisti. Verím, poznávám, jaké prvky jsou v něm sprostého sportu, obyčejné obchodní závisti, zděděných předsudků, náboženské nesnášenlivosti a také domnělé sebe- obrany. Verím, že židovská otázka jest právě tak málo sociální jako náboženskou otázkou, i když příležitostně nabyvá té neb jiné formy. Jest národnostní otázkou, která může býti rozřešena jen tím, stane-li se politickou otázkou světovou, která musí býti civilisovanými národy země společně projednána a kontrolována."

Herzl nejen že prohlásil, že Židé tvoří jeden národ, nýbrž řekl na otázku majora Evanse Gordona před královskou britskou komisí pro cizinecké přistěhovalce v srpnu 1902: "Chci dát své pojmy určení národu, a vy můžete k tomu přidat přídavné jméno "židovskému". Dle mého názoru jest národ dějinnou skupinou lidí znatelné kohese, která se drží pohromadě prostřednictvím společného nepřítele. To jest dle mého soudu národ. Připojíte-li k tomu "židovský", máte to, co rozumím pod "židovským národem". Ve svém licení o působení tohoto židovského národa na ostatní lidstvo dr. Herzl napsal: "Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revolučních stran. Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich peněz."

Tento názor, který jest, jak se zdá, pravdivým, jelikož existoval nejdele v židovském myšlení, je zastoupen také lordem Eustace Percym, a je, jak se zdá, uznán také kanadským časopisem "Jewish Chronicle" a uveřejněn. Stojí za přečtení :

"Liberalismus a nacionalismus otevřely za hraničí trub brány ghet a poskytly Židům občanskou rovnoprávnost. Žid vystoupil z gheta do západního světa, viděl jeho moc a jeho lesk, využíval ho a položil ruku právě na nervová centra jeho civilizace, vedl ji, dal ji směr, podmanil si ji - a odmítl pak nabídku ... Mimo to - a to jest pozoruhodné - jest Evropa nacionalismu a liberalismu, vědeckého způsobu vládnutí a demokratické rovnosti snášenlivější k němu, nežli staré utisky a pronásledování despotismu... Při přibývajícím konsolidaci západních národu není dale možno, pocítati s neomezenou snášenlivostí... Ve světě dokonale organizovaných, teritoriálních státních útvarů má Žid pouze dvě utociště: buď musí zborit sloupky celých národnostních státních systémů, nebo si musí sám stvořit teritoriální státní útvar. V této možnosti volby spočívá vysvětlení jak pro židovský bolševismus tak i pro sionismus; neboť především zdá se, že východní Židovstvo potácí se nejisté sem a tam mezi oběma."

"Zda se, ze ve Vychodni Evrope rostou si po boku bolsevismus a sionismus, prave tak jako zidovsky vliv behem 19. stoleti stmelil republikanske a socialisticke myslenky - az k mladoturecké revoluci pred sotva vice nez peti lety: ne proto, ze Zid se stara o pozitivni stranky radikalniho svetoveho nazoru, ne proto, ze bazi po tom, aby se stal podilnikem na nezidovskem nacionalismu nebo demokracii, nybrz proto, ze nenavidi kazdeho pritomneho nezidovskeho vladniho systemu."

To vse jest pravdivé, a zidovsti myslitele mene bojaceho druhu uznávají to vzdy pravdivým. Zid jest nepriatelem nezidovskeho usporadani veci. Da-li svym sklonum volny pruchod, Zid jest oproti monarchii republikanem, oproti republice socialistou, oproti socialismu bolsevikem.

Jake jsou duvody pro tuto rozvratnou cinnost? Predne naprosto nedostatek demokratickeho smysleni. Zid jest od prirody samopanovacnym. Demokracie je dobrou pro ostatni lidstvo; ale Zid tvori, at je kdekoliv, aristokracii bud toho nebo jineho druhu. Demokracie jest pouze slovnim nastrojem, jehož používají zidovsti agitatori, aby se pozdvihli k vseobecne urovni tam, kde byli pod ni stlaceni. Jakmile vsak bylo teto urovne dosazeno, pocinaji ihned jejich snahy po zvlastnich vysadach, jakoby byli k tomu oprávneni - postup, pro který zustane posledni mirova konference (po I. svetove valce - TP) nejstrasnejsim prikladem. Zide jsou dnes jedinym narodem, jehož zvlastni a neobycejne vysady jsou vepsany ve svetove mirove smlouve. Avsak o tom jinde vice.

Mimo nekolika mluvcih, kteří neurcuji způsobu mysleni u Zidu, nybrz kteří jsou predeslani za tím účelem, aby ovlivnili nezidovske mysleni, nebude se nikdo odvazovati popírat, ze socialne a hospodarsky rozkladne prvky jsou vsude na svete vedeny nejen zidovskými najemníky, nybrz ze jsou i jimi placeny. Tato skutečnost mohla byti dosti dlouho držena v nejistote, díky energickému popírání Zidy a nedostatku v objasnení se strany onech publicistických zarizeni, od nichž očekávalo obecnstvo vysvetlení. Ted vychazeji vsak tyto skutečnosti na svetlo. Herzlova slova ukazují se pravdivými: "Klesneme-li, staneme se revolucním proletariatem, poddůstojníky revolucnich stran." Tato slova byla poprve anglicky uverejnená v roce 1896, tedy pred 24 lety.

Ted' tedy pracují tyto snahy ve dvou smerech, v jednom, aby rozbouraly vsechny nezidovske staty v celem svete; v druhém, aby zridily zidovsky stat v Palestine. Posledni plan má nejlepsi blahoprání celeho sveta, ale docela ne nejlepsi blahoprání veskereho Zidovstva, nebo aspon vetsiny. Sionistická strana dela o sobe mnoho hluku, jest vsak ve skutečnosti nepatrnou mensinou. Muze byti oznacena sotva jinak nez jako neobycejne ctizadostiva osidlovací snaha. Slouží nesporné jako velmi užitečná kulisa ve veřejnosti, aby za ni mohly byt uskutečneny tajne plány. Mezinarodni Zide, vladcove vladnich a peněžnich mocnosti sveta, mohou sejiti se kdekoliv, v kazde dobe, ve valce i v miru; tím ze predstiraji, ze uzavazují pouze o prostredcích a cestach, jak by otevřeli Zidum Palestinu, ujdou snad podezření, ze jsou pohromade pro jiný obchod. Spojenci a nepratele nezidovských, valku vedoucích narodu, scházeli se tak nerusene. Na jedné sionistické konferenci - seste, v roce 1903 - byla posledni valka presne predpovedena, byl udán její prubeh a oznaceno predem postavení Zidu k mirove smlouve.

To znamená, ze ačkoliv existuje zidovsky nacionalismus, jeho omezení na stat, který se má zridit v Palestine, není zamerem, zamestnavajícím dnes celý zidovsky narod. Prave ted nechteji Zide naprosto do Palestiny, ani pro sionistické hnutí. Prijde-li čas k vystehovani se od nezidovských narodu, stane se tak ze zcela jiných duvodu.

Donald A. Cameron, posledni britsky generalni konsul v Alexandre, muž plný sympatií pro sionismus a citovaný často zidovským tiskem, pravi: "Zidovsti pristehovalci (do Palestiny) brzy se toho nabazí, aby se vzajemne obírali o tři procenta; jich synove budou pospichati po draze neb po parnicich do Egypta, aby tam vydelali 10 procent ... Zid, v Palestine na sebe odkazan, snedl by si vlasy z hlavy, rozbil by svůj stat na kusy." Bezpochyby neprisel jeste okamžik k vystehovani - alespon ne duvod k nemu.

Politická stranka zidovske otázky, která zamestnává nyní nejmene tři z velkých narodu - Francii, Velkou Britanií a Spojene Státy - má co ciniti s organizací zidovskeho naroda. Musi tento narod vyckavat, az bude v Palestine, aby mel svůj stat, nebo jest již nyní organizovaným statem? Ví o tom Zidovstvo? Má oproti nezidum nějakou zahranicní politiku? Má nějakou správu, která tuto zahranicní politiku provádí? Má tento stat zidovsky, at viditelny nebo neviditelny, existuje-li, má nějakou hlavu? Má nějakou statní radu? A je-li něco z techto veci, kdo ví o tom?

Podle citu byla by první odpoved nezidovskeho ducha na vsechny tyto otázky "ne" - jest to nezidovsky způsob, odpovidati dle citu. Protoze nezid nebyl vychovan v tajemstvích neb v neviditelném společenství, vyvozuje z toho beže vseho, ze něco podobneho nemuze vubec existovati - když z zadneho jineho duvodu, tedy alespon proto, ze mu podobne věci nevstoupil do cesty a nebyly mu oznámeny.

Takto zodpovedene otázky vyžadují však dalšího vysvětlení z úvah, pochopitelných každému. Není-li zadného vědomého spolupůsobení Židu ve světě, pak nemohou být vláda, které si dobyli a politika, kterou sledovali, pouhým výsledkem rozmyslných rozhodnutí, nýbrž musí být stejnou vlohou, která v nich všech působí stejným způsobem. Mohli bychom na příklad říci: tím, že hnala Angličana touha po dobrodružství na moře, stal se velkokolonisátorem světovým. Necinil si o tom promyslených úvah, a nerozhodl se vyslovně, že se stane kolonisátorem, nýbrž přirozený sklon ducha jemu vrozeného, vedl jej na tuto cestu. Je to však dostacujícím vysvětlením pro britskou světovou říši?

Zajisté, že pohani také Židy jich vnitřní sklony, aby kam přijdou, činili to, čím se před našimi zraky vyznamenávají. Ale vysvětluje to ony úzke vztahy, trvající mezi Židy všech zemí, jich světové konference, jich úžasné předvádění neobyčejných událostí, které dopadají zdrcující silou na ostatní lidstvo a onen pečlivě připravený způsob, s nímž se objevují v daném okamžiku v Paříži se světovým programem, provázeným souhlasem všech států?

Zprvu podezřívali jen jednotlivci, pak tajná oddělení vládní, pak vidoucí lidé v národě - teď stále více a více masy - že Žide jsou nejen národem, jenž se ostře od ostatních liší, jenž zvláštním způsobem není s to, aby se zřekl své národnosti jakýmkoliv prostředkem, jehož by oni sami nebo ostatní lidstvo chtělo k tomuto cíli použít - nýbrž, že tvoří také stát, že mají nejen národní sebevědomí, nýbrž že jsou také vědomě spojeni k společné ochraně a k společným účelům. Vzpomenme jen určení pojmu Židovstva Theodorem Herzlem, jako národa, stmelěného společným nepřitelem, a pak se tazme, není-li nežidovské lidstvo tímto společným nepřitelem. Zůstane tento národ, který se cítí jako národ, neorganizovaným oproti této skutečnosti? To by ostatně neodpovídalo známu židovské chytrosti. Když vidíme, jak jsou Žide ve Spojených Státech spojeni rozmanitými organizacemi, jež tak obrátne uspořádali, panuje všeobecná důvera v jejich působení, stává se aspoň pochopitelným, že všechno to, co možno učinit uvnitř jedné země, je možné učinit, nebo učiněno je ve všech zemích, kde Žide bydlí.

Bud jak bud Hermann Bernstein píše v "American Hebrew" z 25. června 1920: "Až před rokem předložil mi jistý úředník ministerstva spravedlnosti opis rukopisu "Židovské nebezpečí" profesora Nila, a prosil mne ve věci tohoto spisu za dobrozdání. Řekl, že rukopis je překladem ruské knihy, výsledek roku 1905, a později potlačen. Rukopis obsahoval, tuším, "Protokoly mudrců sionských" a byl pry předčítán dr. Herzlem na tajné konferenci sionistického kongresu v Basileji. Řekl, že dle jeho mínění je spis asi dílem dr. Herzla... Právě, že mnoho amerických senatorů, kteří jej četli, bylo podeseno, když shledali, že před mnoha lety byl Židy vypracován plán, jenž se teď počíná uskutečňovat, a že bolševismus byl již před lety projektován Židy, kteří zamýšleli zničit svět."

Toto místo má pouze poukázat na skutečnost, že jistý úředník ministerstva spravedlnosti Spojených Států předložil tento spis panu Bernsteinovi a pronesl o něm jisté své mínění, totiž "že spis pravděpodobně je dílem dr. Theodora Herzla". Také, že mnoho amerických senatorů bylo podeseno, když zjistili souhlas mezi tím, co navrhovala publikace z roku 1905 a tím, co se ukázalo roku 1920. Tento případ je tím napadnější, protože na něm byl účasten úředník vlády, která je dnes ve velké míře v rukou nebo pod vlivem židovských zájmů. Je velmi pravděpodobné, že byla činnost onoho úředníka, jakmile se stala známou, zastavena. Ale právě tak pravděpodobně nebylo zastaveno badání přes všechny vydané a vyplněné rozkazy.

Vláda Spojených Států přišla ovšem v této věci hodně pozdě. Aspoň čtyři jiné světové mocnosti ji předěsly, jedna dokonce o mnoho let. Jeden opis protokolu byl předán britskému muzeu a nese pečet tohoto ústavu "10. srpna 1906". Záznamy samy pocházejí pravděpodobně z roku 1896, nebo z roku výroku dr. Herzla, shora uvedených. První sionistický kongres se sesel roku 1897.

Tento dokument byl nedávno v Anglii otevřen za průvodních okolností, které upoutaly k němu pozornost přes nestastný titul, pod nímž vyšel. "Eyre and Spottiswoode", úřední knihtiskárna britské vlády, vydala tento spis. To bylo stejné, jakoby jej vydala vláda. Oproti obvyklému křiku židovského tisku, prohlásily londýnské "Times" v jednom přehledu všechny židovské protiutoky za "neuspokojivé". "Times" upozornily, co zde nyní nastane; že židovští obhájci ponechají text protokolu stranou, za to však silně zdurazní jejich anonymitu. Dotknou-li se vůbec obsahu dokumentu, stane se tak formulí, vždy se vracející: "Je to dílo zločince nebo šílence."

Tyto protokoly, bez jména autora, objevující se tu a tam většinou v rukopisné formě, pracně ruka od ruky opisované, bez opory nějaké autority, která by se za ně postavila, pečlivě studované v tajných kancelářích vlád, ziji dale a vzrůstají svou jasnou, přesvědčivou silou svého obsahu trvale ve vliv a sílu dojmů. Obdivuhodný

vykon pro nejakeho zlocince nebo silence. Jediný dukaz pravosti nese dokument v sobe a na tuto vnitřní přesvědčivou sílu měla by se, jak také "Times" soudí, obrátiti všeobecná pozornost. Ale právě od ní odvrátiti jest veskerou židovskou snahou.

Tyto protokoly vnucují přímo otázku: Mají Židé organizovaný světový systém? Co jest jeho Politikou? Jak jest řízen? - Na tyto otázky bran jest plný ohled v protokolech, at byl spisovatelem kdokoliv: měl znamenitou znalost lidské povahy, dějin a statistického umění, vzbuzující ve své zemi všestrannosti úžas, ale také strasnou pro ty, proti nimž směřuje její moc. Spisovatelem nemohl býti ani blázen ani mezinárodní zločinec, nýbrž spíše znamenitý, laskavý k svému národu a více prodchnutý duch, jsou-li vůbec tyto protokoly dílem jednotlivcovým. Tento spis jest příliš strasnou skutečností, aby byl vymyslem, příliš pevně založen, aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spocívat na podvodu.

Židovské útoky na něj obzvláště vytykají, že spis pochází z Ruska. To není správně. Přišel přes Rusko. Byl obsazen v ruské knize, vydané roku 1905 profesorem Nílem, jenž chtěl vysvětliti protokoly udalostmi, zbehnutými se tenkrát v Rusku. Toto uveřejnění a vysvětlení dalo knize ruský náter, což prospělo židovských plnomocníkům zde a v Anglii, protože se podařilo židovské propagandě zploditi v anglosaské mysli určité představy o Rusku a Rusech. Zajisté že nejhorším podvodem, který kdy byl lidstvu pověšen na nos, jest ten způsob, kterým židovští agenti předstírají obzvláště americkému lidu věci, týkající se charakteru a ducha právěho ruského lidu. Podkládání, že protokoly jsou ruské, má tudíž pouze ten účel, aby byly učiněny neverohodnými.

Vnitřní stavba jasně ukazuje, že protokoly nejsou psány Rusem, také ne zprvu v rusce řeči, a že nebyly sepsány pod vlivem ruských poměrů. Nasly pouze cestu do Ruska a byly tam nejdříve uveřejněny. Byly nalezeny diplomatickými úředníky v reformě rukopisné ve všech dílech světa. Kde židovská moc mohla, tam je potlačila, někdy i trestnými prostředky. (Za pouhé držení opisu Protokolu byly u nás v padesátých letech vysoké tresty vezení - pozn. red.)

Jejich houzevnatě životní trvání nutí k přemýšlení. Židovští mluvčí vysvětlují věc tím, že protokoly podporují antisemitskou náladu a že jsou za tím účelem uschovávány. Avšak ve Spojených Státech neexistovala ani srovnání ani hluboce rozvětvená antisemitská nálada, která by tím mohla býti podporována, nebo která by byla chtěva lži, aby se tím udržela při životě. Rozšíření protokolu ve Spojených Státech dá se vysvětliti jen tím, že propoučují skutečností již dříve pozorovaným, více světla a zysněného významu; tyto vlastnosti opět jsou tak napadné, že příkládají jinak neověřeným dokumentům jistou míru důležitosti. Pouhé lži nemají dlouhého života, jich síla brzy vyprchá. Avšak protokoly projevují více života než cokoliv; vnikly do vyšších míst než kdy před tím. Ony si též vynutily oproti sobě vážnější stanovisko než dříve.

Protokoly nebyly by zajímavějšími a cennějšími, kdyby snad nesly jméno Theodora Herzla. Jich bezejmennost nezměňuje jich ceny právě tak jako vynechání značky malíře na obraze. Jest lepe, že pramen protokolu jest neznám. Neboť i kdyby bylo přesně známo, že kolem roku 1896 skupina mezinárodních Židů na jisté konferenci ve Francii nebo ve Švýcarsku vytýčila světový dobovací program, zbyvalo by ještě ukazati, že tento program byl více než pouhým rozmarem a že byl nesen a potvrzen také snahami k jeho naplnění. Protokoly jsou světovým programem, o tom není pochybnosti. Co je to program, jest řečeno v protokolech samých. Co by však bylo cennější pro vnější činnost, jeden nebo šest nebo dvacet podpisů - nebo petadvacetiletý nepřetržitý řetěz namáh, aby se tento program uskutečnil? (psáno před r.1920 - TP)

Nas ostatní státy a národy nezajímá, sepsal-li tyto protokoly "zločinec nebo sileneček", nýbrž fakt, že tento program po svém sepsání našel prostředky a cesty, aby se ve svých nejdůležitějších podrobnostech uskutečnil. Dokument sám je poměrně nedůležitý; ale svrchované významný je celý stav věcí a okolnosti, k nimž upína svou pozornost.

IX.

"Jsme jeden lid - jeden narod... Klesneme-li, staneme se revolucnim proletariatem. poddustojniky revolucni strany. Stoupneme-li, stoupa take nase strasna penezni moc."

Theodor Herzl: "*Zidovsky stat*" str. 5. 23.

DEJINNY ZAKLAD ZIDOVSKÉ SVETOVĽADY

Pocinajíc tímto uverejnením byla u nás prolomena klatba ve věci židovské otázky a židovského světového programu mocenského. Dnes je možno vysloviti slovo "Žid" ve zcela vážných rozpacích bez bázně nebo zastrašení. Dosud to platilo jako zvláštní přednost samotných židovských publicistů, a ti to používali tohoto slova vyhradně k dobře promyšlené a přiznivé propagandě. Mohou odstraniti z veřejných škol místa ze Shakespeara, protože tato vzbuzují u Židu pohoršení, mohou se domáhati odstranění nějakého obrazu Sargentova z Bostonské knihovny, protože zobrazuje rozpadající se synagogu. Padne-li však z nežidovské strany poznámka, naznačující, že nežid přišel Židovi na kloub, ozve se ihned prudká vytká zaujatosti.

Následek zjevil se u nás v zakazu řeči, který má málo sobě podobných v našich dějinách. Při jedné hostině užil nedávno jistý recník slova "Žid" vzhledem k obchodům několika židovských bankéřů. Jeden židovský host vyskocit a chtel vedeti, považuje-li recník za "americký mrav", označovati jeho rasu takovýmto způsobem. Recník odpověděl: "Ovšem", a sklídlil za to souhlas posluchačů. V každé části země byly jazyky obchodníků podvazány po léta nenapsaným zákonem, že Žide nesmějí býti nikdy označováni jako Žide.

Nikdo by nebyl mohl před rokem předpověditi, že časopis jako "Chicago Tribune" se přesvědčí o tom že jest dobrou politikou pro časopis, uveřejniti a první strance v prvním sloupci vydavatelským právem chráněný článek o židovském světovládném programu, vytisknouti v nadpis slovo Žid tučnými písmeny a ponechati toto slovo v samotném článku nezmeněno. Nebo se to dělá, jako učinil jistý časopis na Východě při téžte předmět: vsude, kde ve článku přicházel výraz "mezinárodní Žid", byl retusován ve "financníka".

"Chicago Tribune" přinesla tedy dne 19. června 1920 na první strance v prvním sloupci kabelovou zprávu od svého zvláštního dopisovatele Johna Claytona pod nadpisem: "Trojky vede židovské radikály k světovému panství. Bolševismus pouze nástrojem záměru." První věta zněla:

"Za posledních dvou let přinášejí zpravodajští důstojníci a členové různých tajných služeb dohodových zprávy o světovém revolucním hnutí mimo bolševismus. Zprvu popletli zprávy o těchto obou prouděch, avšak nitky, které zachytili, opět se pocinají více a více rozpradáti."

Jak bylo již dříve zjištěno, patří k tomu také naše zpravodajská služba, ačkoliv možno míti za to, že vzhledem k židovskému vlivu nebyla tato patrání prováděna s toužte vytrvalostí, jako v jiných případech. Prece však víme z židovských pramenů, nerku-li jiných; že ministerstvo spravedlnosti Spojených Států jevílo po jistou dobu takový zájem, že zahájilo setření.

Na horejší větě jest nejpozoruhodnějším, že úředníci dohodovi projevovali tento zájem po dvě léta, tedy skutečnost, kterou by si měli zapamatovat ti, kdož tvrdí, že pramen celé věci dá se zjišiti v německém navodu.

Proti vynoreni se židovské otázky v americkém myšlicím světe vystoupilo se ihned se židovské strany tvrzením, že tu běží o zboží, dopravené z Německa, že antisemitská vlna, která se rozlila po Německu a vycistila německou vládu od přemocných židovských revolucních vlivů, jest pouze klikou, aby se uvalila vina na porážce německé na Židy. Prave nyní prohlašují američtí rabini jednomyslně, jak pry dějiny ukazují, že následoval po každé velké valce nový "útok" na Židy. Jist ovšem nepopíratelnou skutečností, že každá nová válka otevírá národům oči k prohlednutí moci, kterou působí mezinárodní židovští peněžní vládcí na vedení války a dalo by se souditi,

ze takova skutecnost zasluhuje lepe oduvodneného vysvetlení než tak zvanou "predpojatosti". Jak dale ukazuje clánek v "Tribune" a jak potvrzuji všechny skutecnosti, neomezuje se zájem o židovskou otázku pouze na Německo, ba není tam ani nejsilnějším. Právě ty "různé tajné služby dohodové" byly v této věci nejčinnějšími.

Druhý odstavce rozlišuje dale mezi bolševismem a židovskou snahou po světo-vládě: "Bolševismus pracuje k převratu přítomné společnosti a k mezinárodnímu sbratření rukodelných lidí jako vládců světových. Druhé hnutí pracuje k zřízení nové rasové světovlády. Pokud mohly sledovati průzkumy britské, francouzské a naší vlády stopu, vudcimi duchy tohoto druhého planu jsou židovští radikálové."

Ve článku jsou další zjištění: "V radách komunistických jest jedna skupina této (druhé) strany, ale nezastává se zde. Pro její vůdce jest komunismus pouze vedlejší věcí." (To připomíná výrok Lorda Eustace Percyho, otístený v kanadské "Jewish Chronicle": "Ne proto, že se Žid stává o pozitivní stránku radikálního světového názoru, ne proto, že si přeje účastniti se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž protože nenávidí každého stavajícího nežidovského systému vládního.") "Jsou schopni využiti povstání islamu, nenávisť centrálních mocností proti Anglii, japonských zájmů na Indii a obchodních protiv mezi Amerikou a Anglii."

"Jakým musí býti každé hnutí světové revoluce, jest i toto hnutí především proti-anglosaským." Organizace židovsko-radikálního hnutí světového jest skoro v každé zemi ukončena. "Snahy této židovsko-radikální strany nemají altruistického pozadí, nýbrž chtějí pouze osvobození své vlastní rasy."

Nutno připustiti, že to jsou skutecnosti dosti znepokojující. Kdyby se násly v nějakém letáku bez zodpovědného spisovatele, průměrný čtenář by je jistě nechal nepovšimnuty, jako hloupou věc: jak málo zna průměrný čtenář ony tajné vlivy, zasahující do jeho života a upravující jeho osud: Ale ve velkém časopise musejí býti jinak oceněny. Také "Tribuna" nezůstala pouze na jednom článku. Dne 21. června 1920 vyšel úvodník "Světové nestěsti". Tento měl zřejmě zabrániti možným nedorozuměním stran účelů prvního článku. "Židovský raz tohoto hnutí," tvrdí, "báží po nové rasové světovládě." "Tribuna" k tomu dodává, že spolupůsobí-li Židé jiných zemí snad z přirozených důvodů na tomto světovém nestěsti, Židé Anglie a Spojených Států jsou "nejhodnějšími lojalisty a konservativními nositeli nacionálních tradic". Bylo by to krásné, kdyby tomu tak bylo. Snad je tomu tak u deseti z tisíce Židů, kteří drží v rukou oteze všech vlád, a kteří se za posledních šesti tragických let zabývali světovými záležitostmi způsobem, jenž musí býti jednou objasněn. Jest nestastnou okolností, že všichni američtí a angličtí Židé musí sněsti na nějaký čas stav neklidu, kterého by každý člověk rád je ušetřil, který se však zdá nevyhnutelným do té doby, až bude vyslovena celá pravda a až židovská masa setrese se sebe ty, kteří přijímají ještě dnes její nejhlušší účtivisty.

Stojí za namáhání podporovati protivy a podobnosti účinku, který vyvolává jmenované hnutí ke zřízení židovské světovlády nežidu a Židu. Židovští spisovatelé ji popírají bezvýhradně: "Vše jest falesné, všechno je vymyšleno nepřáteli Židů, aby byly vyvolány nenávisť a vraždy." V té míře, v jaké se hromadí důkazy, mění se jejich tón. Dobrá, řekneme, že by to byla pravda: "bylo by se lze diviti, kdyby ti to neboží, potlačováni Židé, svým utrpením skoro k silenství dohnáni, snili o tom, jak poraziti své nepřátele a zaujmouti třeba místa statní moci?"

Nežid řekl by asi oproti skutkové podstatě: "Ano, to však jsou rusti Židé. Do toho nám nic není. Američtí Židé jsou bezvadní."

Nikdy by se nepustili do něčeho podobného." Kdyby však nežidovský duch vnikl hlouběji do stavu, jak se věci mají, pak by musel připustiti existenci jistého druhu převratného světového hnutí, jehož moc otrásla dokonce naši zemi, a že vedoucími duchy jsou revoluční Židé. Dojde-li se k tomuto bodu, ukáže se buď ochota, souhlasiti s teorií, že hnutí jest dle původu, agitace, provedení a cíle skutečné židovské, nebo vznikne teorie, že jest sice hnutím nesporně světovým, ale pouze náhodně židovským. Tento konečný účinek na Židy a nežidy bude přiznáním, že vskutku existuje něco, co odpovídá uvedenému hnutí. Tak například "Christian Science Monitor", jehož význam jako časopisu nebude nikdo popírat, píše v nedávném úvodníku o tomto předmětu:

"Pres to bylo by soudným omylem, domnívati se, že židovské nebezpečí již neexistuje, dáme-li mu jiné jméno a jinou atmosféru. Toto nebezpečí možno také nazvat, podle jedné z nejvýznamnějších knih Starého zákona "hružou v noci", nebo vědome nebo nevědome mini profesor Nilus toťez, co chápe zalmistu mocnostmi duchovního zla. Jinými slovy, pro toho, kdo rozumí znamením doby, jest nečím nepopíratelným, že existuje tajná, mezinárodní politická organizace, která nepřetržitě pracuje prostřednictvím své psychologické kanceláře, zatím co lidstvo, místo aby bdělo, leží v hlubokém spanku" - "Monitor" varuje před předpojatostmi a před nevážností zákona důkazů; jest zcela na místě a právním každého, kdo se obírá tímto předmětem. Ale daleko

castěji povstavaji nesnaze z nevaznosti ke skutecnostem nez k dukazum. Mozno s urcitosi rici, ze vetsinou panuji predsudky proti skutecnostem a v rozporu se skutecnostmi a nejsou jimi zpusobeny. Dlužno varovati pred dvema predsudky, chceme-li se zabývat blize touto otazkou. Predne, ze zidovsky program svetovlady jest teprve mladsiho puvodu. Pri pouhem zminení se o tomto programu, myslí nezide pravdepodobne, ze byl sestaven teprve v posledním týdnu, nebo poslední rok, v každém případě však v nejnovější době. Tomu tak nemusí naprosto býti a tím méně je tomu tak při židovských věcech. Da se lehce nahlednouti, ze kdyby mel byt program sestaven teprve dnes, musel by býti zcela odlišným od toho, který leží dnes před námi. Moderní program existuje take, ale neda se co do rozsahu a dukladnosti srovnati s tím, který existuje již od dávne doby. Dokonale ustavy neviditelných vlád nejsou tvorbami tajných schůzek spíše je to staletá nahromaděná práce a zkušenosti. Mimo to, treba ze moderní pokolení je nakloneno nevážit si takových planů, jest prece holou skutecností, ze tyto plany existují již po staletí jako rasový ideál, vážný důvod pro jejich účtve přijetí nebo zdatné provedení pro žijící pokolení. Zadná idea není hlouběji zakoreněná v Židovstvu, než ta, ze jsou vyvoleným národem a ze jejich budoucnost má býti skvělejší jejich minulosti. Velká část křesťanského světa uznává tento výrok, a možno i ze je pravdivým, ale v jistém mravním světovém radu nemůže býti uplatněn metodami, jichž bylo a bude použito.

Avšak zmínka o vysokém stáří ideje o vyvoleném národě uvádí nás na myšlenku, ze by bylo pochopitelné, kdyby byl mezi všemi programy, které se kol této ideje vytvořily, aby přivodil její plně dějinné uskutečnění, také jeden starý, k nemuž přispívají nejmoudřejší duchové Izraele svým nejlepším z hlavy a srdce, aby zajistili jeho úspěch. Ze takový plan existuje, věřili mnozí, kteří hluboce vnikli do skrytých věcí světa, a ze tento plan zazil někdy jistý druh kostymní zkoušky na malém jevišti, bylo opět virou muzu, jichž vedení se neda absolutně popřiti.

A tak máme snad co činiti s něčím, za co nejsou původně odpovědní nynější Židé ani vynikající internacionalisté. Možná, ze to přeloží na ně jako část jejich starého židovského dědictví. Kdyby to bylo moderním vytvořením a podle moderního způsobu rychle promyšleno a napájeno na hromadu, dalo by se očekávat, ze to právě tak rychle zmizí, jak bylo stvoreno.

Druhý predsudek, proti nemuž se musíme ochránit, jest, ze každý jednotlivý Žid, kterého potkáváme, zna tento program. S hlavní ideou konečného triumfu Izraele jest obeznámen každý Žid, který udržoval spojení se svým národem. Avšak o zvláštních plánech, trvajících od staletí ve výrazné formě k zvěstování toho triumfu, ví průměrný Žid právě tak málo, jako každý jiný - právě tak málo, jako věděl průměrný Němec o tajných plánech vseněmecké strany (lože), jejíž ideje rozpoutaly a přivodily poslední válku (I. světovou - pozn. red. TP). Průměrný Žid není zasvěcen do planu tajné skupiny, vyjímajíc pouze zvláště vybrané případy. Zajisté chápeme, ze zadnému Židu není protivným uskutečnění židovského triumfu. A budou-li prostředky, jichž bude na konec použito, trochu násilné, každý Žid spatří v tom zajisté jen velice nedostatečnou odplatu na nežidovském lidstvu za utrpení, které toto způsobovalo pry po staletí synům Jakubovým.

Vyřadíme-li uvedené predsudky, dojdeme prece k nevyhnutelnému zaveru, ze trvá-li takový židovský světovládný program, musí existovati s vědomím a vydatnou pomocí jistého počtu individuí a ze tyto skupiny individuí musí míti někde oficiální hlavu. U tohoto bodu se bude musiti zastaviti snad více badatelů, než u kteréhokoliv jiného. Pomyslení na nějakého židovského světovládce zní příliš čize pro rozum, jenž není v neustálém styku s hlavní otázkou. A prece zadná rasa nesnese instinktivněji potíže ochotněji než židovská, zadná rasa nebáží a neváží si mocenského postavení jako tato. Její porozumění pro cenu mocenského postavení vysvětluje teprve zvláštní průběh veskerého jejího jednání. Žid jest v prvé řadě honcem po zlatě, protože až do tohoto okamžiku jest zlato jediným známým mu prostředkem k získání moci Židu, kteří si vydobyli významných míst jiným způsobem, jest poměrně málo. To není snad nějakým antisemitským povídáním: proslavený anglicko-židovský lékař, dr. Barnard of Oven tvrdí totež: "Všechny ostatní prostředky společenského významování jsou Židovi nepřístupny. A zajistuje-li, jak on ví, bohatství, společenské postavení, uctu a pozornost, má býti za to káran, snaží-li se dosáhnouti bohatství, aby si jím koupil společenské postavení, neb společnost, sklánějící se tak ochotně před oltářem mamonu?"

Žid není proti kralům, nýbrž pouze proti statním poměrům, které nepřipouštějí zadného židovského krále. Budoucí světový samovládce bude židovským kralem, sedím na trůně Davidově - v tom souhlasí všechna proroctví a dokumenty světovládného programu.

Jest v přítomné době takový kral ve světě? Ne-li, jsou zde zajisté lidé, kteří by mohli krále zvoliti. Jiz od předkřesťanské doby není židovského krále, ale přibližně až do 11. století byla "knížata vyhnanství", hlavy Židu, roztrousených mezi národy. Byli a jsou dosud nazýváni "Exilarchy", knížata vyhnanství. V jejich družině byli

mudrci izraelští; vydržovali dvůr a dávali zákony všemu lidu. Žili, kde to činily čas a okolnosti nutným, v křesťanských nebo mohamedánských zemích. Vzal-li úřad za své s posledním veřejně známým exilarchou, nebo zmizel-li pouze z hladiny dějin, zrekli-li se ho úplně, nebo trvá v jiné formě, jsou otevřené otázky. Ze existují úřady pro židovskou světovou oprávněnost, je to všeobecně známo. Ze existují světové organizace židovské - tj. organizace uvnitř samotné velice silné obce židovského lidu - je to právě tak známo, jako okolnost, že v určitých židovských jednáních na vyboj i odboj panuje jednotnost na celém světě. Nic na situaci nebo názorech Židu nemůže se jevit protismyslným, pokud jde o existenci exilarchy v přítomné době, spíše musela by být tato myšlenka Židům silnou utechou.

Židovská encyklopedie poznamenává k tomu: "Je to podivno, že se ještě činí zmínka o exilarsích v sabatském radu askenasského rituálu... Židé sephardského rituálu nepodrželi tohoto prezidentského zařízení, s nímž se již neseštakujeme ani ve většině reformních synagog devatenáctého století."

Existuje tedy nějaký židovský Sanhedrin, vládnoucí neb poradní korporace židovská, vykonávající naddozor nad věcmi svého národa po celém světě? Židovský Sanhedrin byl nanejvýš zajímavým zařízením. Jeho původ a způsob jeho ústavy spocívají v temnotách. Sestával z 71 členů včetně předsedy a vykonával úlohu politického senátu. Nelze poznati pramen, z něhož Sanhedrin odvozoval svou vládní moc. Nebyla to volební korporace. Nebyl demokratickým a neměl povahy nějakého zastupitelství. Nebyl odpovědným lidu. Ve všech těchto vlastnostech byl zcela a naprosto židovským. Sanhedrin byl zvolen knížetem nebo knězem ne proto, aby hájil zájmy lidových, nýbrž aby podporoval vládu v jeho správních pracích. Shromáždil se na rozkaz, nebo byl stálým a povolával své členy. Jeho zřízení, zdá se, bylo tohoto druhu, jako všeobecně známý systém, pomocí něhož se udržuje jedna aristokracie u vesla bez ohledu na politický vývoj národa. "Židovská encyklopedie" praví: "Sanhedrin, čistě aristokratický ve svém charakteru, měl svou autoritu pravděpodobně sám ze sebe, tím, že se skládal ze členů nejvlivnějších rodin šlechty a kněžstva."

Tato korporace byla podporována druhou, podobnou, která spravovala náboženské zájmy lidu; její členové pocházeli asi ze tříd, které stály blízko masám lidovým.

Sanhedrin vykonával vládní moc nejen nad palestinskými Židy, nýbrž i všude, kde žili ve světě roztrouseni. Jako senát s bezprostřední politickou mocí přestal působit se shroucením židovského státu roku 70, ale jsou známky jeho dalšího trvání až do čtvrtého století jako poradní korporace.

Roku 1806 bylo svoláno shromáždění Notablu, aby byla ukojena žádost Napoleonova po zodpovězení některých otázek ve věci Židu, kterezto shromáždění tvořili vynikající Židé francouzští. Tyto svolal opět Sanhedrin, aby dosáhl svolení veskerého Židovstva k odpovědím Napoleonovi. Tento snem konal se dne 9. února 1807 v Paříži. Řídil se starými predepsanými formami, byl oběsán ze všech částí Evropy, aby tím dal plnou váhu Židovstvu eventuelním smlouvám Napoleonovým s francouzskými Židy.

Po oznámení svého rozhodnutí, prohlásil Sanhedrin z roku 1807, že se rovná úplně starému Sanhedrinu, "zákonně shromáždění", vybavené mocí k vynášení nariadení k podpore blahobytu Izraele.

Vysvětlení těchto skutečností je toto: Co činí vůdce židovství v přítomné době, aby udrželi politiku a ústavu Izraele, neznamená nového směru, ani nového stanoviska a nebylo by žádným důkazem nového plánu. Při židovské zcelosti bylo by zcela přirozeno, kdyby Sanhedrin ještě existoval. Zdá se, že Sanhedrin měl v celé deset muzu, kteří se povznegli v úcte nad ostatní členy; bylo by přirozeno, kdyby se dnes židovství vůdcové seskupovali ve výbory, oddělené dle země a účelu.

Rok co rok konají se světová shromáždění nejvýznamnějších Židů všech zemí. Scházejí se na zavlání, bez ohledu na cokoli jiného. Soudcové vysokých hodností od nejvyšších soudních dvorů různých zemí, mezinárodní financníci, židovští recníci "liberalního" směru, kteří jsou také nežidy vázání a jejich slovo platí, političtí strategové všech stran světa, shromáždí se, kdekoliv chtějí; předměty jejich porad jsou jen tak dalece oznamovány, jak se jim zlíbí. Neda se však předpokládati, že by všichni účastníci takovýchto schůzek byli také členy vnitřního kruhu. Listina vyslanců vykazuje obyčejné tucty jmen, s nimiž by nikdo nechtěl uvést v souvislost třeba Readinga nebo soudce Brandeise.

Sejde-li se moderní Sanhedrin - a bylo by to nepřirozenější věcí světa, kdyby tak činil - schází se zajisté v uzavřeném kruhu osob, majících svolení židovské penězů, duchovní a mocenské aristokracie.

Masinerie židovské světovlády je hotova k použití. Žid je přesvědčen, že má nejlepší náboženství, nejlepší mravnost, nejlepší výchovné metody, nejlepší společenské normy, nejlepší ideál vládní. Nemusí vystupovat z kruhu těch, jež pokládá za nejlepší, chce-li vykonat něco k podpoře dobročinnosti, nebo chce-li provést program, který se týká vnějšího světa

Do této staré masinerie, kterou používá mezinárodní Žid při všech svých činech, nechává pouze z části nahlédnouti ostatnímu světu. Existují schůzky finančních politických a intelektuálních hlavních vůdců Židovstva. Tyto schůzky jsou ohlasovány pro ten neb onen účel - někdy. Někdy koná se také schůze Židu v některém světovém hlavním městě bez udání účelu. Přijdou do města, poradí se a - odcestují.

Existuje-li všeobecně uznávaná hlava, třeba ještě zjistit. Ale sotva může být pochybnost o existenci tak zvané "vnější (zahraniční politiky)", tj. určitého hlediska a plánu činu oproti nežidovskému lidstvu. Žid cítí se uprostřed nepřátel, ale cítí se také jako člen jednoho národa - "jedineho národa". Musí tudíž pěstovat vůči vnějšímu světu jistou politiku. Musí se zaměstnávat poměry kolem sebe a nemůže tak činiti, aniž by přemyslel o dalším vývinu. Toto přemýšlení musí v něm vzbudit rozhodnutí, aby ovlivnil tento vývin ve svém smyslu.

Nejaka neviditelná vláda židovská, jejich postavení k nežidovskému lidstvu, jejich politika budoucnosti nejsou tak nesmyslné, jak by se na první pohled zdálo. Při zvláštním postavení Židovstva je dokonce toto vše velmi přirozeno. Postavení Židu ve světě není takové, aby se mohli uklebat do blázné drimající spokojenosti; nutí je spíše k organizacím proti nepříjemným budoucím možnostem v programu, který obrátí tyto možnosti k užtku jejich rasy. Pripustení, že existuje Sanhedrin, světová korporace vedoucích Židů všech zemí a dokonce že existuje exilarcha, viditelná a uznávaná hlava Sanhedrinu jako tajuplný předchůdce budoucího světového aristokrata; ba i připustení jistého světového programu - tak jako každá vláda má svou zahraniční politiku - nejsou naprosto věci protismyslné a nemožné. Taková zařízení vyplývají zcela přirozeně ze stavu věcí. Právě tak přirozeno je, že jejich nezna každý jednotlivý Žid, Sanhedrin byl vždy aristokracií, a byl by jí dnes také. Vysvětlují-li rabíni se svých kazateln, že o tom nic nevědí, mluví snad pravdu. Na co se může spolehnout mezinárodní Žid, je pravděpodobnost, že každý Žid má vlastnost, aby přivedl svůj národ k moci a vlivnosti. Treba by židovští vůdci nižších stupňů sobě samým nevěděli, přece hledí s největší úctou s důvěrou právě na ty muže, kteří mají provést tyto programy, existují-li.

24. protokol mudrců sionských říká o tom: "Nyní chci pojednat o tom, jak mají vzniknout kořeny domu Davidova až do nejhlubších vrstev země. Tato dynastie dokonce ještě dnes propůjčila moc našim mudrcům, vychovatelům a vůdcům všeho lidského myšlení, aby panovali nad světovými událostmi."

Povazujeme-li to za spolehlivé - jak praví protokol dále - znamenalo by to, že sice světovládce samy ještě neexistují, že však dynastie, nebo Davidova linie přinesla na mudrce sionské přípravné práce pro jeho příchod. O těchto mudrcích praví, že nejen připravují ty, kteří řídí záležitosti Židovstva, nýbrž že utvářejí také lidské myšlení a tak ovlivňují, jak je příznivo jejich plánem. Byť i sám program byl ukryt - jeho provádění nebo účinek jeho provádění nemůže být utajeno. Proto bylo by možno, najít ve vnějším světě nitky, které, sledovány až k svému východisku, rozestřely by program, jehož obsah, vztahující se k lidstvu, ať dobrý nebo zlý, zasloužil by, aby se stal známým široko daleko.

X.

UVOD K "ZIDOVSKYM PROTOKOLUM".

Od tech, kteri se radeji zabývají teorií svetove moci zidovske, nez jejím přítomným působením ve svete, býva nejcastěji připomínáno onech 24 dokumentu, známých jako "protokoly mudrcu sionských". Tyto vzbudily v Evropě velkou pozornost a byly teprve nedavno příčinou silné bouře mínění v Anglii, oproti tomu byly projednávány ve Spojených Statech jen v omezené míře. Jsou to ony dokumenty, pro něž zahájil justiční department před rokem badání a jež byly v Londýně vydány úředními tiskáři britské vlády Eyrem a Spottiswoodem.

Kdo dal nejprve tomto dokumentu název "mudrcove sionsti", jest neznámo. Bylo by lze z nich odstranit bez většího zkomolení poukaz na zidovský prapůvod; a přece by zůstaly v platnosti všechny hlavní body programu k zotročení světa v tak nesmírném rozsahu, v jakém se to světu dosud nestalo. Přece by však odstraněním zmínky o zidovském původu mohl vzniknouti jistý počet rozporu, nevyskytujících se v nynější formě. Cíl, v protokolech odhalený, jest podkopati každý lidský rád a státní moc, aby se mohla zřít nová světová vláda ve formě neomezené vládní moci. Tento plán nemohl vyjít z některé z panujících tříd, pevně trimajících plnou státní moc, nanejvýš snad od anarchistu. Ale tito nejsou vyznávací neomezené vlády jedincovy, nýbrž one státní formy, po které oni báží. Možná si představiti spisovatele jako společnost francouzských revolucionářů - tak jak žili za času revoluce - s oním pověstným vevodou z Orleansu jako vůdcem. Tito milovníci převratu zmizeli; avšak program obsažený v protokolech vzrůsta neustále v provedení, a to nejenom ve Francii, nýbrž v celé Evropě, a obzvláště ve Spojených Statech.

V nynější formě protokolu, která pravděpodobně jest jejich původní, nenajdeme žádného rozporu. Údaj zidovského autorství má pro vnitřní spojitost celku velikou důležitost. - Kdyby tyto protokoly byly falsifikáty, za jaké je vydávají zidovští mluvčí, byli by jistě oni falsifikátoři neopomenuli zdůraznit zidovský původ tak, že by při tom antisemitský účel byl lehce poznatelný. Avšak slovo "Zid" vyskytuje se v nich pouze dvakrát. Teprve když jsme pronikli hlouběji, než jak to činí průměrný čtenář oproti takovým látkám, setkáváme se s plánem k dosažení světového samovládce, a teprve pak stává se nám jasným, z které linie má pocházeti.

Ale žádný dokument nezanechává pochybnosti, proti kterému národu plán směřuje. Nepotírá ani aristokracii ani kapitalu, ani vlády jako takové. Jsou připraveny zcela určité možnosti pro zaražení aristokracie, kapitalu a vlády k provedení tohoto plánu. Jest namířeno proti lidstvu světa, označenému "neverici". Častá zmínka o "nevericích" odstraní každou pochybnost o účelu dokumentu. Většina rozkladných "svobodomyšlných" nariadení směřuje k použití mas jako pomocníku, a to tak, že mají býti nejprve degenerováni a uváděni v duchovní zmatek, aby se z nich staly nástroje bez vůle. Má býti dodáno odvahy lidovým hnutím "svobodomyšlného" druhu, mají býti zasety a pěstovány všechny rozkladné nauky v náboženství, hospodářském životě, politice a domácnosti, aby byly rozestávány lidské hodnoty, aby, až počne se uskutečňovati konečný plán, lidé toho ani nezpozorovali a byli mu podrobeni, dříve než vyjde podvod těchto nauk najevo.

Není bezným řečením: "My Židé chceme to učinit", nýbrž "neverici budou prinuceni mysliti a konati to nebo ono." S výjimkou několika míst v posledních protokolech jediné rasové odlišující slovo jest "neverici". Například zní první takové uplatnění v prvním protokolu takto: "Cenne vlastnosti lidu - počestnost a otevřenost - jsou přímo obtížné v politice, protože vedou jistěji a bezpečněji ke zkáze, než nejsilnější nepřítel. Tyto vlastnosti jsou známkou politiky nevericích; nesmíme se dáti jimi vésti." Pak: "Na troskách dědičné slechty postavili jsme aristokracii svých vzdělaných tříd a náde všim aristokracii peněz. Založili jsme základní zdi této nové aristokracie na zdech bohatství, které ovládáme a na věde, která je vedena našimi mudrci." Dale: "Vynutíme zvýšení mezd; které však budou pro dělníky bez užitku, neboť současně způsobíme stoupnutí cen nejnütnějších životních potřeb - tvrdíce při tom, že jest to následek upadku rolnictví a dobytčarství. Právě tak podkopáme umele prameny výroby zboží tím, že naseptáme dělníkům anarchické ideje a povzbudíme je k pozitku alkoholu. Současně učiníme přípravy, abychom vyhnali neverici ze země. (Falsifikátor, který by měl antisemitismus za lůžem; mohl by snad napsati za posledních pět let. Ale tato slova byla tistena nejméně před 14 lety, jak dokazuje opis, uložený roku 1906 v Britském muzeu; v Rusku byly tyto protokoly v oběhu již o mnoho let dříve.)

Pak pokracuje dale: "Aby nebyl skutecny stav veci predcasne nevericimi zpozorovan, budeme jej maskovati licenou snahou k blahu pracujicich trid a pripravime velke hospodarske principie, pro nez bude provadena prostrednictvim nasich ekonomickych teorii ziva propaganda"

Tato mista ukazuji styl protokolu, kde bezi o zminene strany. "My" jsme spisovatele a "neverici" jsou ti, o nichz je psano. To je zreteľne vyznaceno ve 14. protokolu: "V tomto rozdilu mezi nevericimi a nami ve zpusobu mysleni a usudku jest zrejme patrna pece nasi volby jako naroda vyvoleneho, jako vyssich lidskych bytosti oproti nevericim, nebot tito neverici maji pouze instinktivniho a zvireciho ducha. Pozoruji, nemaji vsak schopnosti predvidati, a niceho nenalezaji (vyjma snad materieli veci). Z toho jasne vysvita, ze priroda vyhledla nas, abychom svet opanovali a vedli." Bylo, od pradavnych dob, metodou Zidu, rozlisovati lidstvo: sestavalo ze Zidu a nevericich; kazdy, kdo nebyl Zidem, byl neverici.

Uzivani slova "Zid" v protokolech budiz objasнено timto mistem v 8. oddilu: "Nez budeme moci dat svym zidovskym bratrim bez nebezpeci zodpovedna vladni mista, sverime je lidem, jichz minulost a charakter jsou takoveho druhu, ze mezi nimi a lidem lezi propast."

Zvyk pedsunouti "fronty nevericich", aby se zakryly znamky zidovskeho panstvi, uplatnuje se dnes ve financnim svete v rozsirene mire. Jakych pokroku bylo dosazeno od doby, kdy ona slova byla napsana, ukazuje udalost v konvenstu v San Francisku, kde bylo proneseno jmeno Brandeisovo jako kandidata presidentstvi. Z dobrych duvodu lze ocekavati, ze verejne mineni se stale vice bude smirovat s mysenkou obsazeni nejvyssich statnich uradu Zidy - ve skutecnosti byl by to jen maly krok s ohledem na provadeny vliv v pritomne dobe. Neni jedne uredni cinnosti americkeho presidentstvi, ve ktere by Zide nebyli vespolek v nejvyssi mire spolupusobili. Skutecneho zaujmuti tohoto mista neni potrebi, aby jejich moc jeste vzrostla, nybrz aby podporovalo jiste veci, presne soubezne s plany, obsazenymi v protokolech.

Dalsi bod, na nejz ctenar protokolu narazi, jest, ze chybi v nich naprosto tonu napominaciho. Tyto protokoly, neslouzice propagacnim ucelum, nenamahaji se, povzbuditi ctizadost nebo cinorodost tech, jimz jsou urceny. Jsou chladne jako zakonna listina ciste dle skutecnosti jako statisticka tabulka. Zadne rceni jako: "Vzbourime se, bratri!", zadny hystericky vykrik: "Zabte neverici!" Byly-li tyto protokoly sepsany Zidy a Zidum svereny, nebo obsahuji-li zasady zidovskeho svetoveho programu, nebyly jiste urceny pro burice, nybrz pro zasvecence vyssiho stupne, peclive pripravené a vyzkousene.

Zidovsti znalci veci tazali se: "Jest myslitelno, kdyby takovy zidovsky program existoval, ze by jej Zide pisemne slozili a uverejnili?" Podle vseho byly tyto protokoly pouze ustne oznameny temi, kteri je prednaseli. Jsou ve sve zname forme asi poznamkami z prednasek, ktere si cinili posluchaci. Nektere z nich jsou podrobne, jine strucne. Od te doby, co jsou znamy, vzdy se o nich tvrdilo, ze jsou poznamkami, danymi zidovskym zajemcum asi ve Francii nebo ve Svycarech. Pokus, podloziti jim rusky puvod, stava se bezvyslednym jich zpusobem nahlizeni, zvukem doby a gramatickymi znaky.

Ton podporuje nazor, ze puvodni prednasky byly konany pred studenty, nebot jejich ucel je zrejmy: nehledeti ziskati programu prijeti, nybrz dati vysvetleni ve veci programu, jenz byl predveden jako jiz uskutecnovany. Zadna vyzva, aby se sily semkly, nebo aby byly projeveny nazory. Dokonce se jasne zdurazuje, ze neni pranim, aby byly vysloveny uvahy ani mineni. ("Zatim co hlasame nevericim svobodu, budeme svuj lid a sve zplnomocnenne udržovati v neochvejne poslušnosti." "Rozvrh spravy musi pochazeti z jednoho mozku ... proto muzeme snad seznati plan akce, ale nesmime o nem debatovati, nechceme-li zniciti jeho jednotny charakter... Inspirovane dilo naseho vudce nesmi tudiz byti prozrazovano mase, ktera by je rozkouskovala, ani v omezenem poctu.")

Pozorujeme-li protokoly co do zrejmeho obsahu, objasni se nam, ze v dobe, kdy se konaly tyto prednasky, nebyl program, nacrtnuty v techto prednaskovych poznamkach, nicim novym; nic nepoukazuje na jeho mladsí puvod. Ton v nem jest jakoby z nejakeho nabozenskeho odkazu, jakoby byl predavan obzvlaste duveryhodnymi a zasvecenymi muzi z pokoleni na pokoleni. Nenajdou se v nem priznaky novych mysenkovych pochodu neb cerstve nadseni, nybrz jisty klid dlouho znamych skutecnosti a politiky davno vyzkousene. V protokolech samych vubec se poukazuje nejmene dvakrat na jejich stari. V prvni protokolu stoji: "Jiz za starych casu, byli jsme prvni, kteri vrhli heslo "volnost, rovnost, bratrstvi" do mas. Tato slova byla od tech dob nescislnokrat opakovana volebnimi papousky, kteri se kupili ze vseh stran okolo tohoto vнадidla a tim znicili blahobyť lidstva a pravou osobni svobodu... Zdanlive chytri a rozumni neverici nerozumeli dvojmyslu techto slov, nerozumeli jich vzajemneho rozporu, nevideli, ze v prirode neni rovnosti..."

Druhy poukaz na dobu slozeni programu najdeme v 13. protokolu: "Projednavani politickych otazek neprislusi nikomu jinemu, nez tem, kteri nasi politiku vytycili a vedli od mnoha stoleti." Nemohlo by se to vztahovati k tajnému zidovskému Sanhedrinu, který se vždy doplňuje z určité zidovské kasty z pokolení na pokolení?

Budiz opakovano: Zmineni autori a vudcove nemohou byti zadnou kastou nyni panujici, nebot cely obsah programu jest primo nepratelsky takove kaste. Nemuze se vztahovati k nejake narodne aristocraticke skupine, jako napriklad k nemeckym junkerum, nebot navrzena metoda by oloupila zvlaste takovou skupinu o její moc. Muze se vztahovati pouze k narodu, který, nemaje vlastní vlády, muze vsechno získati a niceho ztratiti a udržel se v rozpadlem svete neporusen. Tomuto odpovida pouze jeden druh lidu.

Z tonu protokolu vysvita, ze mluvci sam nebazil po poctech. Dokument vyznamenava se naprostem nedostatkem osobni citizadosti. Vsechny plany, ucely a ocekavani usti v jednom cili: v budoucnosti Izraele; a teto budoucnosti, zda se, je mozno dosahnouti jen peclivym znicenim jistych hlavnich ideji nezidovskych. Protokoly hovori o tom, co bylo vykonano, co se stalo za casu, kdy byly napsany a co zbyva jeste vykonati. Neni znamo neco podobneho, co do uplnosti vseh podrobnosti, daleko zalozene planovitosti, a hlubokeho pochopeni vnitřnich pramenu lidskeho jednani. Jsou opravdu strasnymi- ve svem mistrovskem poznani tajnosti zivota, a prave tak strasnymi svym plnym vedomim teto prevahy v nich vyjadrene. Zasluhovaly by skutecne onoho posudku, vysloveneho nedavno Zidy, totiz, ze jsou dilem inspirovaného silence, kdyby nebylo to, co je v protokolech napsano slovy, take vyjadreno citelne ve snahach a cinech zivota v pritomnosti.

Kritika nezidu v protokolech jest spravdliiva. Neda se niceho poprit o vlastnostech nezidovskeho ducha a jeho snadnem ovlivneni. I nejostrejsi nezidovsti myslitele dali si povесit na nos jako priciny pokroku to, co bylo i prumernemu rozumu namluveno nejpotutelnejsi propagandou.

Zajiste, ze misty pozvedl se nejaky myslitel a rekl, ze tak zvana veda neni pravou vedou, ze tak zvane ekonomické zakony konservativcu prave tak jako radikalu nejsou vubec zakony, nybrz umelymi vynalezky. Prilezitostne take tvrdil bystrejsi pozorovatel, ze nynejsi premira hyreni a nemirnosti neda se vysvetliti vnitřni potrebou narodu, nybrz ze je systematicky vydradzena a lidstvu planovite vstepovana. Jini seznali take, ze vetsi cast toho, čemu se rika "verejne mineni", jest koupenym souhlasem a trikem, jenž nema co ciniti s opravdovym duchovnim stavem verejnym. Rozplete-li se misty nejaka nitka - dav toho nepozoroval - ne- dostavalo se vytrvaleho badani a spoluprace tech, kteri se probudili, aby se prislo vsem temto nitkam az na jejich pocatek. Hlavni vysvetleni dojmů, vyvolaneho protokoly po nekolik desetileti u mnohych vudcich statniku jest, ze je z nich vidno, odkud pochazi kazde zbloudeni a jakym ucelum slouzi. Skytaji vedouci niti v modernim labyrintu. Jest nejvyssi cas, aby se narodove o tom dovedeli.

At se priklada protokolum dukazna sila pokud se tyce Zidu nebo ne, rozhodne skytaji material k vyučovani o způsobu, jak masy jsou hnany jako ovce sem a tam, prostrednictvim vlivu, kterych nechapou. Mozno skoro s urcitosti miti za to, ze budou-li teprve zakladni myslenky protokolu znamy v nejsirších kruzích a narody pochopeny, pozbude sve platnosti ona kritika, které dosud pravem podrobují nezidovskeho ducha.

V dalsich kapitolach budou tyto dokumenty presneji prozkoumány a z jejich obsahu budou zodpovedeny otazky, které mohou vplyvat vzhledem k obsahu dokumentu. Ale drive se vtira otazka: Lze ocekavati, ze povede program protokolu k uspesnemu konci - Program je ve stadiu nejuspesnejsiho vyplnovani. V mnohych svych nejdulezitejsich odstavcích stal se již skutkem. Neni vsak potrebi, aby to vzbuzovalo znepokojeni neb uleknuti, nebot hlavni zbrani proti tomuto programu - v jeho castech již provedených I nevyplnených - jest plna verejnost. Dejte lidem vedeni. Metodou planu, nacrtnutého v protokolech, jest rozrusiti a poplasiiti narody a vzbuditi jejich vasne. Protijedem jest osvíceni narodu. Osveta zaplasuje predsudky. Aby se tak stalo, je v zajmu jak zidovskem, tak i nezidovskem. Zidovsti spisovatele tvari se casto, jako by predsudky spocivaly pouze na jedne strane. Protokoly mely by byti hojne rozsireny i mezi zidovskym lidem, aby tento sam zabranil udalostem, jez jeho jmeno uvadeji v podezreni.

XI.

"Ukoncuje tento program nasi nynejši a budoucí činnosti, chci vám precisti zásady techto teorií."

Protokol 16.

"Ve všem, co jsem s vámi dosud sděloval, snažil jsem se, udati peclive tajemství minulých a budoucích událostí a oněch důležitých událostí nejbližší budoucnosti, jímž se ženeme vstříc v proudě velkých krizí, při čemž vynechám tajné principie našich budoucích vztahů k nevercím a tajné principie našich finančních operací."

Protokol 22.

ZIDOVSKÝ USUDEK O LIDSKÉ PŘIROZENOSTI NEZIDU

Protokoly, označované jako obrys židovského světového programu, obsahují čtyři hlavní díly. Tyto však nejsou zjevně z úvodu dokumentu, nýbrž v rozčlenění myšlenkovém. Jest ještě pátý díl, v jehož tematu jest vše uzavřeno, ale toto téma probíhá všemi protokoly a je pouze tu a tam shrnuto v určité výrazy. Ony čtyři díly jsou nejsilnějšími větvemi, z nichž se rozvíhají hojně ratolesti.

Nejdříve bude vyloženo židovský názor na lidskou přirozenost, čímž je minena podstata nezidu. Takový plán, jaký je obsažen v protokolech, nemohl jistě býti sepsán hlavou, která by nebyla již předem budovala pravděpodobnosti zdaru na jasném usudku o prostotě a bidactví lidské přirozenosti - tak se veskrze chape v protokolech nezidovská podstata.

Za druhé podává se zde zpráva o tom, co se dosud stalo k uskutečnění planu.

Za třetí nalezneme tam úplný návod metod, kterých se má použiti, aby i nadále krácel plán k svému uskutečnění, metod, které již při malém ocenění lidské přirozenosti, na níž je celý plán založen, by prokázaly zdatné služby, i kdyby o nich dale nebylo zmínky.

Za čtvrté, protokoly vypocítávají některé úspěchy, docílené v době napsání. Jiných, tenkrát ještě nedocílených účelů, bylo mezitím dosazeno, neboť musíme mít na paměti, že mezi 1905 a 1920 (rok vydání Fordovy knihy - TP) bylo dost času, aby se pozilo mnohých vlivů a aby mnohého se dosáhlo. Jak ukazuje druhý odstavce v celé této kapitole, přednášející vedel, že nastanou události v proudě velkých krizí - vedení, dosvědčeno také v hojně míře z židovských pramenů mimo protokoly.

Kdyby, snad tato kniha svedla židovskou otázku do formy procesního vyšetřování, musela by tato kapitola hledet získati si důvěru čtenářovu tím, že by byla vypocítána nejprve rada skutečností, o kterých se děje zmínka v druhém bode oněch čtyř hlavních dílů. Počneme-li na dalších stránkách židovskými usudky o lidské přirozenosti, děje se tak proto, že se počítá s odporujícím zájmem čtenářovým, zvláště je-li nezidem. Zname židovský názor na lidskou přirozenost z hojných pramenů, a tento se kryje v každém směru s usudky v protokolech, zatím co stále trval židovský sebeklam, že lidský život jest plný důstojnosti a uslechtilosti. Osvětlíme-li tuto věc ze všech stran, naskytne se steží pochybnost o správnosti židovského názoru. A také ono hluboké opovržení vůči lidstvu, mluvící z protokolu, jest přece jen pravdivé, třeba že zní horce lidské pyše a jesitnosti.

Při prozkoumávání protokolu na význačných místech, kde tento soud je pronášen, najdeme skoro úplně filosofické probádání lidských pohnutek a vlastností. Na příklad v prvním protokolu: "Je třeba vedeti, že lidé se zlými instinkty jsou četnější než lidé s pudry dobrými. Proto nedosáhneme nejlepších výsledků v jejich opanování akademickým dokazováním, nýbrž zastrašením a násilím.

Kazdy bazi po moci, kazdy by chtel byti, pokud mozno, diktatorem a jen malo by vahalo obetovati k dosazeni svych cilu majetek druhych. Lide v masach nebo lidske masy daji se vesti vybrane melkymi vasnimi, minenimi, zvyky, tradicemi a pocitovymi pohnutkami a maji sklony k stranickym rozstepenim; tot skutečnost, stavici se v cestu kazde vyssi spolecenske forme, i kdyz tato spociva na zaklade naprosto rozumnem. Kazde rozhodnuti mas zavisi na nahodne neb smluvene vetsine, vedouci na zaklade nevedomosti o hlubších a skrytych silach politickeho zivota k nesmyslnym resolicim, a tyto nesou v zapeti anarchii. Chceme-li vypracovati ucelny akcni plan, musime vziti zretel k sprostote, vahavosti a nestalosti masy... Musime miti na zreteli, ze sila mas je slepa, nerozumna, ze je naklonena poslouchati ted napravo, ted nalevo. Nas triumf se nam usnadnil tim, ze pri svem spojeni s nezbytnou nam masou hrali jsme vzdy na nejcitlivejsi struny lidskeho ducha, na bazeni po vyhodach, chtivosti a nenasytnych materialnich zadostech lidskych. Kazda z techto lidskych slabosti postaci jiz sama o sobe, aby ochromila jakékoli slechetnejsi hnuti a dala k disposici vuli lidu tem, kdoz si dovedou koupiti jeho silu."

V 5. protokolu dochazi ostre pozorovani lidske prirodzenosti tohoto vyrazu: "Za vseh dob zamenovali narodeve, prave tak jako jednotlivci, slova za ciny. Citili se uspokojeni tim," co jim bylo ukazano a zridka si vsimali, jde-li za slibem splneni. Z tohoto duvodu zorganizujeme zdanliva zarizeni, jez budou rozvinovati "pokrok" s napadnou oddanosti." V 11. protokolu: "Neverici jsou jako stado ovci.... Nebudou miti pro nic jineho zretel, slibime-li jim veskerou uloupenou svobodu, az budou nepratele miru porazeni a az vsechny strany uzavrou mir. Chceme snad mluvit o tom, jak dlouho budou muset cekat? Proc jsme si vytycili tento program a vstipili jeho ideje hlavam nevericich - aniz jsme jim dali moznost pozorovati jeho opacnou stranu - ne-li proto, abychom dosahli oklikou toho, co by nasi rozptylene rase bylo primou cestou nemožno?"

Pozorujeme tez onen ostrovtipny posudek clenu tajnych spolecnosti. Jich oznaceni v protokolech ma slouziti k tomu, aby ukazali, jak lehce muze byti pouzito techto tajnych spolecnosti k podpore zidovskeho planu: "Obycejne jsou to splhouni, karieriste a vseobecne receno, lide bezcharakterni, kteri vstupuji nejochotneji do tajnych spolecnosti; a bude nam snadnym vesti je a vesti jimi v pohyb mechanismus te zamyslene masinerie." (Dalsi poznámky o tomto predmetu vynechame, protoze protokoly zminuji se o velice vyznamnem tajnem radu; jehož jmenovani v tomto vztahu mohlo by vesti k nedorozumenim, a jenz je vyhrazen podrobnemu pojednani. Cleny radu bude vsak zajimati, uslysi-li, jak o nem soudi protokoly, aby mohli srovnati jich tvrzeni se skutecnostmi:) "Neverici vstoupí do lozi ze zvedavosti neb v nadeji, ze se tim spolecensky pozvednou... Opatrime jim tento uspech a, vyuzitkujeme tak jejich sebeklamu, pod kterym prijmou bez tuseni nase sugesce... Nelze si ani predstavit, do jakého stupne nevedome pustoty mohou byti uvedeni i nejchytrejsi neverici pusobenim sebeklamu, a jak lehce mohou zmalomyslneti i pri nejnepatrnejsi chybe, napr. nedostavi-li se obvykly souhlas, a jak hluboko se ponizují, jen aby ho opet dosahli. Neverici jsou prave tak pripraveni obetovati sve plany popularnimu uspechu, jako nasi lide jsou hotovi opovrhovati takovými uspechy, aby provedli nase plany. Tato psychologicka znalost ulehcuje ulohu, jak je vesti."

To jest nekolik mist, ve kterych je primo vysloven posudek lidske nebo nezidovske prirodzenosti. Avsak i kdyby nebyl tak zjevne vysloven, dal by se lehce vyvoditi z ruznych prikladu programu, jehož pomoci ma byti zlomena pospolitost a sila nezidu.

Onen postup znamena rozklad. Rozclente narod ve strany a sekty a dosahnete tim dvojího: najdete vzdy hloucek lidi, kteri se uchopi kazde jim hozene ideje, a tyto ruzne skupiny budou se vzajemne potirat. Spisovatele protokolu ukazují do podrobnosti, jak se to ma provesti. Ne jedna idea, ale mnozství ideji musi byti roztrouseno, a nesmi panovati mezi nimi zadny soulad. Neni ucelem, aby se lide zamestnavali v myslenkach nejakou veci, nybrz ruznými věcmi tak, aby nemohla mezi nimi povstati shoda a jednota. Vysledkem takove prace bude vseobecna neshoda, obrovské znepokojeni - a to bylo vlastne ucelem cviceni.

Bude-li pak zlomena solidarita nezidovske spolecnosti - jmeno "nezidovska spolecnost" jest uplne spravnym nebot lidska spolecnost jest prevahove nezidovska - muze proniknouti tento pevny klin nejake druge ideje, proti niz nemuze vseobecne zmateni niceho namitati; zcela bez podezreni k sidlu vlady. Jak kazdy vi, dokaze disciplinovany hloucek dvaceti policistu nebo vojaku vice, nez podradny tisicihlavy dav. Prave tak dokaze mensina zasvecena do planu, vice nez narod nebo svet, rozbitý v tisicere protichudne casti a nez by mohla dokazati kterakoli z techto casti: "Rozdel a panuj" jest voditkem protokolu.

Jest hrackou rozstepiti lidskou spolecnost na zaklade oceneni lidske podstaty, vysvetlene v techto dokumentech; hlavnim znakem teto podstaty jest, prijimati sliby jako ciny. Nikdo nemuze o tom pochybovati, kdo prehledne onu radu snu napadu a teorii, ktere vzdy zmitaly lidstvo, sem a tam. Cim fantastictější a pestrejsi je nejaka teorie, tim vetsi pozornost pocet privrzencu. Jest tomu prave tak, jak protokoly pravi: lidska spolecnost nestara

se ani o puvod ani o nasledky teorii. Duch projevuje k nove vynorene teorii sklon, povazovati jeji zdani za podstatu. Proto jevi se zkusenost, zalozena na pokusech, vuci teorii skoro vzdicky ve svetle noveho objeveni.

Tak byla jedna teorie po druhe hazena mezi masy, kazda z nich byla konecne uznana za neproveditelnou a zavrzena; vysledek vsak byl vzdy podle programu: Zavrzenim jedne teorie stala se spolecnost opet rozervanejsi nez predtim; oproti svym vysavacum stala opet bezmocnejsi, jeste nejistejsi v zpusobu hledani a nalezeni svych vudcu. S neomylnou jistotou pada kazda pospolitost za obet teorii slibujici stesti, jehož tato pospolitost hleda; po nezdaru jest pospolitost ponechana v jeste vetsim rozvratu. Neni jiz verejného mineni. Vsude neduvera a rozkol. Uprostřed vseobecného zmatku upozorujeme treba nejasne, skupinu naprosto nerozstepenou, jez prave prostrednictvím vseobecného zmatku dosahne vseho, co chce. V protokolech ukazeme, ze vetsina rozkladných teorii, kolujících svetem, jest puvodu zidovského; ze jedina skupina lidstva, která nezlomne zde stojí, která vi, kam jde a kraci svou cestou nestarajíc se o osud lidské společnosti, jest skupina zidovská.

Nejnebezpečnější je teorie, uvádějící ve přirozenou spojitost nové nahozenou s vyplývajícími zhrouceními: říká se nám: "to jsou všechno známky pokroku." Má-li to být pokrok, jest to ten, který směřuje k rozkladu. Nikdo nemůže odvodnit skutečný pokrok tím, že tam, kde naši otcové používali větrných a vodních kol, užíváme my motoru. Znamkou pravého pokroku jest odpověď na otázku: Jak působí ona kola na nás? Byla snad společnost vodních a větrných mlýnů lepší nebo horší než nynější? Byla snad ve svých zvycích a mravech jednotnější? Měla více ucty před zákonem, vytvářela vyšší a silnější charakter?

Moderní, teorie kvasení, podle níž ze všech nepokoju, změn a přehodnocení hodnot se vyvine lepší společnost, není podpořena jedinou viditelnou skutečností. Zřejmý účel této teorie jest, dáti něčemu nepopíratelně špatnému náter něčeho dobrého. Teorie, které jsou příčinou rozkladu a ona teorie, která prohlašuje rozklad za dobrý a užitečný, pocházejí z téhož pramene. Naše celá národohospodářská věda, ať konservativní nebo radikální ať kapitalistická nebo anarchistická, jest židovského puvodu. I toto ustanovení v protokolech jest potvrzeno skutečnostmi.

A vše to vykonáno slovy, ne činy. Slovní makléři světa, ti kteří - ve své práci oproti světu mimo svoji třídu - dávají platiti slovům za činy, jsou bez pochyby onou skupinou Židu, mezinárodních Židu, o nichž se mluví v této knize; a jejich světová chytrost a metody jsou obsaženy v protokolech.

Další místa necht slouží jako příklady. V prvním protokole stojí: "Politická svoboda jest ideou, nikoliv skutečností. Tato ideje musí se dovést použití, potřebujeme-li působivého vnaďidla, abychom získali podporu lidí pro svou stranu, jakmile tato podnikla boj k svržení strany, která je u vesla. Tato úloha se usnadní, je-li sam protivník nakázen ideou "svobody" nebo tak zvaného liberalismu a pro tuto ideu se dobrovolně zrekne části své moci."

Z 5. protokolu: "Aby bylo lze vládnouti veřejnému minení, jest především třeba, toto minení zmásti projednáním mnohých potírajících se názorů z nejružnějších stran tak, že nevercí zbloudí v labyrintu a na konec uznají, že bude nejlepe, nebudou-li mít vůbec zadného minení o politických otázkách, jejich porozumení není dano společnosti jako celku, nýbrž pouze panovníku vládnoucímu společnosti. To prvním tajemstvím.. Druhé záleží v rozmnožení a vystupňování zklamání lidí v jejich zvycích, sklonech a způsobech života, takže se nikdo v chaosu nevyzna, čímž lidé pozбудou všekereho vzájemného porozumení. Tyto kroky poslouží nám k tomu, že způsobíme ve všech stranách různice, rozpoutáme všechny semknuté síly, stavějící se ještě proti nám a ochromíme každou osobní cinorodost, která by se nějakým způsobem mohla protiviti naší snaze."

Z 13. protokolu: "...a je třeba, abyste si pamatovali, že hledáme souhlasu v té nebo oné otázce. Hlasáme vždy veřejně, že ve všech svých krocích jsme vedeni naději a přesvědčením že sloužíme tím všeobecnému blahu. Abychom odvrátili obzvláště neklidné hlavy od zabývání se politickými otázkami, vytváříme nové problémy, které zdanlivě souvisí s blahem lidu - problémy hospodářské. Tam ať zaběhnou dle chuti. Touto podmínkou naučime je více, že tyto nové problémy mají také politické vztahy." (Doufejme, že čtenář, zatím co jeho oči probíhají podrobnostmi programu, sleduje v duchu směr udalosti, aby viděl, zdali sám pro sebe opět najde tento vývoj v duchovním a skutečném životě posledních let.)

"Abychom jim zabránili v jasném domyslení něčeho až do konce, svedeme jejich pozornost na zábavy, hry, kratochvíle, rozčilení a veřejné doby. Tyto zájmy odvádí jejich ducha úplně od otázek, o něž bychom s nimi museli jinak bojovat. Tím, že si lidé stále více a více odvyknou samostatnému myšlení, obrátí se na naši stranu, protože my sami ukazeme jim nové myšlenkové směry - ovšem pomocí osob, jejich spojení s námi oni nepoznají." V témže protokole je vysloveno jasné nad jakoukoliv pochybnost, jaký účel má rozsevaní

"liberalnich" teorii, jichz hlavními zastupci jsou zidovsti spisovatele, básníci, rabini, společnosti a vlivy: "Role liberalních snů bude ihned dohrána, až bude jednou naše vláda u vesla. Do té doby prokáží nám dobře služby. Až do té doby budeme říditi i nadále myšlenky na veskeré uskutečnění fantastických, nových a tak zvané pokrokových teorií. Jisté se nám podařilo v nejvyšší míře rozvrátiti netušící hlavy nevericích slovem 'pokrok'!"

Zde tu leží před námi skutečně úplný program, jak duch lidstva zmásti, zbaviti nervu a zplést; a bylo by vskutku nemožno člověku, stojícímu stranou, pochopiti to, kdyby zkušenost neukazovala, že před našima očima působí k jeho vyplnění síly, které musí býti vysoko ceněny a lehce konstatovány.

Nedávno chtěl jeden vynikající časopis dokazovat nemožnost existence panující židovské skupiny v společném světovém programu, a poukázal, že Židy možno naleztí jako vedoucí hlavy ve všech táborech veřejného života. Jsou pryč Židé v celé kapitalistické, dělnické svazu a dokonce i v celé organizaci, jímž samotným jsou tyto svazy ještě příliš krátkými. V celé anglické a sovětské soudnictví stojí Žid. Jak možno, aby zachovávali jednotu, zastavali-li nejruznější mínění?

Všeobecná jednota a společný účet jest stanoven v 9. protokolu takto: "Lide všech směrů a nauk jsou v našich službách, zastánci monarchie, demokracie, socialisté, komunisté a jiní utopisté. Všechny tyto lidi postavili jsme my k dílu. Každý jednotlivec mezi nimi podkopává svým způsobem poslední zbytek autority, a pokouší se zničit každý přítomný pořádek. Všechny vlády byty těmito snahami otřeseny. Ale nedáme jim pokoje, dokud neuznají naši vrchní vlády."

Účinek idejí lící 10. protokol: "Když jsme nakapali jed liberalismu do vládních organizací, změnil se celý jejich politický vzhled."

Základní názor těchto protokolů oproti světu jest, že se da ideje použiti jako nejúčinnějšího jedu. Spisovatelé těchto dokumentů neverí ani v liberalismus, ani v demokracii, ale staví plány, jak tyto ideje nepřetržitě hlasati, aby pomocí jich rozbili lidské společnosti, rozštěpili je v nepřátelské skupiny a zničili moc společných základních názorů jistým počtem mínění. "ideový" jed jest jejich spolehlivou zbraní.

Plan takového použití idejí vztahuje se dokonce i k výchově: "Výchovnými principy a teoriemi, jež v našich očích jsou falešné, jež však jsme vydali, zavedli jsme mládež nevericích, ohloupili jsme ji a znemrádili. (Prot. 9.) A pokud se týče rodinného života: "Tím, že jsme každému naseptali domněnku osobní důležitosti, zničíme vliv rodinného života a jeho výchovatský význam mezi nevericemi." (Prot.10.)

A na jednom místě, jež by mohlo poskytnouti přemyslejícímu čtenáři látku k dlouhému hloubání a pozorování, stojí: "Nez užívej času, nechť se baví... At všechny životní teorie, jež jsme je přinutili považovati za požadavky vědy, hrají mezi nimi nejdůležitější roli. Za tím účelem vynasazujeme se, abychom jim vstoupili prostřednictvím svého tisku slepou důvěru v tyto teorie... Pozorujte úspěchy, k nimž jsme dopomohli darwinismu a nietzscheovské filosofii. Demoralizující účinek těchto nauk na ducha nevericích musí nám býti bezpodmínečně jasným." (Protokol 2.)

Že bylo rozštěpení a rozklad nežidovské společnosti v době, kdy protokoly byly přednášeny, v příznivém postupu, vysvětlá z každé jejich řádky. Neboť je třeba se upamatovati, že protokoly nehledaly podpory pro nějaký naučený program, nýbrž hlasaly pokrok takového programu, který již "staletí star" a od "dávných dob" se uskutečňuje. Obsahují řadu zjištění o tom, co se již stalo a výhledu na úkoly, jež nutno ještě vyplniti. Nicméně lidské společnosti postupovalo r.1896, nebo kolem této doby, kdy byla tato orakule vyhlášena, na výsost uspokojive.

Dlužno si povsimnouti, že nikde není zřetelného účelu vyhubiti nežidy, nýbrž podmaniti je, zprvu neviditelné vládě, licené v protokolech, konečně vládě Jednoho, jehož by neviditelné mocnosti dosadily jako světovládce pomocí politických změn, jímž by byl utvořen úřad světového prezidenta nebo světového autokrata. Nežidé mají býti podrobeni, nejprve, jak vidno, duchovně, pak hospodářsky. Nikde není zmínky o tom, že by měli býti těmi, jež protokoly nazývají Židy, zbaveni svého života, nýbrž pouze své nezávislosti.

Jak dalece podařilo se rozštěpení lidských společností, když tyto protokoly byly napsány, vysvětlá z 5. protokolu:

"Světová koalice nežidů mohla by se někdy s námi merit, ale jsme proti tomu chráněni hluboce zakoreněným,

nevyhubitelným rozkolem mezi nimi. Roznecováním náboženské a rasové nenávisti, kterou jsme živili v jejich srdcích po dvacet století, stворili jsme nepřátelství mezi osobními a národními zájmy neveričích."

To je absolutně pravdivé, pokud se to týká boje mezi Židy a v křesťanském světě. Viděli jsme přece ve svém vlastním národě, jak spocívá "nepřátelství mezi osobami a národními zájmy" na prameni všeho toho? A kdo - nebot to je ještě užasnější - byl by přišel na to, že by se mohl jeden člověk nebo nějaká skupina lidí venovat této úloze? Ale takto stojí v protokolech: "My jsme stvorili to nepřátelství - my chráníme se tak proti možnosti koalice neveričích proti nám." At jsou tyto protokoly původu židovského nebo nikoliv, at představují židovské zájmy nebo ne právě takové je přitomný stav nežidovského lidstva.

Ale pracuje se k ještě hlubšímu rozštěpení a existují již známky, že vývoj je na postupu. Rusko poskytuje k tomu podívanou, jak nežidovská dolní třída je vedena židovskými vůdci proti nežidovské vyšší třídě! V prvním protokolu, kde jsou popsány účinky hospodářského systému, založeného na spekulaci, na lid, je řečeno, že "tento druh hospodářského silení ... utvoril společnost a bude ji utvářeti dále, bez ideálu, chladnou, bez srdce. Taková společnost, úplně odvrácená od pravé politiky a náboženství, je hnána pouze chtivostí po zlate... Pak spodní třídy neveričích půjdou za námi, ne z lásky k dobru, ani z chtivostí po majetku nýbrž pouze z nenávisti proti "privilegovaným třídám" - spodní třídy neveričích v boji proti našim sokům v moci, proti neveričím vzdělaných tříd. Spodní třídy neveričích budou nás následovat proti neveričím vzdělaných tříd."

Kdyby dnes tento boj vypukl, byli by vůdci nežidovských převratníků proti nežidovskému společenskému řádu Židé. Jsou již na místech vůdcovských, ne pouze v Rusku, nýbrž i ve Spojených Státech.

XII.

"Při nynějším otřesení veskere autority, stane se naše moc neuchvatitelnější než kterákoli jiná, protože zůstane neviditelná, až vzroste k takové síle, že žádná lest nebude ji moci podkopati." (Protokol 1.)

"Ještě nezbytno pro naše účely, aby války, pokud možno, nepřinášely územních přírůstků. Tím dostane válka ráz ekonomický... Takoveto zacházení věcmi přivede obě strany pod kontrolu našich mezinárodních agentů s jejich miliony očí, jejichž obzor není hranicemi omezen. Pak naše mezinárodní práva vyradí národní v úzším smyslu a ovládnou vlády, jako tyto ovládají své poddané." (Protokol 1.)

ZIDOVSKÉ PROTOKOLY SE JIŽ CASTECNE SPLNUJÍ.

Již jako pouhá literární zvláštnost působily by tyto tak zvané "protokoly mudrců sionských" na základech své přiserené dokonalosti světového plánu, který obsahují, přímo magickou přitažlivostí. Ale ony vyvracejí v každém směru mínění, že jsou pouhým spisovatelským výrobkem; vyžadují, aby platily jako skutečné statistické umění a věnovaly se jim nit, již možno určit jejich charakter. Mimo plán budoucnosti, zaznamenávají, co již bylo vykonáno a co ještě vykonáváno. Postihneme-li při přehledu světa nejen skutečnou situaci, ale i všeobecný směr, který protokoly vykazují, nebude lze se diviti, že zájem na nich, jako na pouhé literární zvláštnosti, ustoupí pocitu napjaté pozornosti, jež lehce může přejíti v zdesení.

Necht poslouží několik řádek k tomu, abychom osvětlili přitomný stav uskutečňování, jehož již dosáhly cíle těchto dokumentů. Aby hlavní body padly čtenáři do oka, budou stejné slova vytknuta.

Čtete v 9. protokole: "Ve skutečnosti není již překážek před námi. Naše vrchní vláda má takové nadzákonné postavení, že může být nazvána silným a mocným slovem "diktatura". S plným vědomím mohou říci, že v přitomné době jsme my zákonodárci. Vytváříme soudy a rozsudky. Panujeme s pevnou vůlí, majíce ve svých rukou zbytky kdysi silné, ale teď poddané strany."

Z 8. kapitoly: "Obklopíme svou vládu množstvím národohospodaru. Z toho důvodu je národohospodářství

hlavni vedou, hlasanou Zidy. Obklopime se skvelou družinou bankeru, prumyslniku, kapitalistu a hlavne milionaru, nebot ve skutecnosti rozhoduje se o vsem moci penez."

To jsou vysoke naroky, skoro prilis vysoke, a prece odpovidaji jim uchopne skutecnosti. A prece tvori teprve uvod k dalsim narokum, jichz se budou domahati, aby je brzy promenili ve skutecnost. Tak jako pravi ono misto z 8. protokolu, zidovsky zivel bazi po nadvlade v ucitelskych oblastech politickeho narodohospodarstvi, a skutecnost ukazuje uspech. Jsou hlavni spisovateli onech zdanlivych nauk, tlacicich masu k nemoznym hospodarskym cilum a opetne jsou oni hlavni spisovateli takovych "vseobecne srozumitelných" spisu, udržujících různé třídy v domněni, že narodohospodarske teorie jsou narodohospodarskymi zakony. Ideje, teorie, jako prostředku k socialnímu rozkladu používají jak akademici, tak i bolševici Zide. Az toto vse bude jednou známo do posledních podrobností, změní se snad veřejně mínění o významu akademických a radikálních nauk.

Jak ukazuje místo z 9. protokolu, tvori dnes zidovska svetova moc vrchni vládu. Totež slovo stojí v protokolech, a zadné jiné není tak významným. Žádný národ nedosáhne všech svých cílů, ale zidovska moc svetova jich dosáhne, ačkoli jejich nároky na rovnoprávnost s nežídy přesahují tuto daleko. My "jsme zákonodárci", pravi protokoly, a zidovske vlivy mají mnohem větší podíl na zákonodárné machinaci než by tušil někdo mimo ty, kdož jsou zasvěceni. V posledních deseti letech vládlo mezinárodní panství nebo skupina mezinárodních Židů celým světem. Více než to: byli všemocní, aby zamezili uskutečnění spasných zákonů, a kde prošel takový zákonný rozvrh a stal se zákonem, tam byl jejich vliv vykládan ve smyslu, který je učinil neúčinným pro svůj účel. To by se dalo osvětlit bohatou sbírkou skutecností.

Metody, jichž pomocí se to uskutečňuje, byly již dávno předvídaný v programech, co v protokolech jest vše jen načrtnuté obsazeno. "My tvoríme soudy", tak to tam zní, a na jiných místech je řeč o "našich soudcích". Židovský soudní dvůr zasedá každý týden v jedné veřejné budově v New Yorku, a jiné soudy se tvoří všude k všeobecnému užítku a blahu tohoto národa, jeho mluvčí popírají, že by to byl zvláštní národ. V některých menších evropských státech jest již proveden sionistický plán: Židům, kteří tam mají občanské právo, jest dána nad to ještě zvláštní zidovska ustava a samovláda uprostřed toho státu, jehož ochrany se dožadují. Všude, kde jen trochu se mohly nerušně vyvíjeti zidovske snahy, není výsledkem "amerikanizace", "anglikanizace", nýbrž neomezené zachování čistého židovství.

Při pozorování nároku v protokolech dovidáme se dale (7. protokol): "Stáráme se již odedávna o to, aby kněžstvo neveričích - které by nám jinak mohlo býti v cestě - upadlo do špatné pověsti, čímž znemožníme jeho poslání. Jeho vliv na lid mizí den ode dne. - Všude se hlásá svoboda svědomí. Podle toho jest jen otázkou času, kdy nastane zhroucení křesťanského náboženství. S jinými náboženstvími budeme snaze hotováti, ale pojednání o této otázce není ještě zralé pro výrok." To bude snad mít zvláštní důležitost pro ty duchovní, kteří se snaží získati rabíny pro uskutečnění jistého druhu náboženského spojení. V takovém spolku byl by ovšem Kristus považován za židovského proroka; dobře smyslejšího, ale úplně nepochopeného; kdyby se takový spolek ustavil, křesťanství přestalo by existovati jako zvláštní náboženská forma. Nejsilnější náboženské nepřátelství protokolu, pokud je o tomto předmětu mluveno, směřuje proti katolické Církvi ve všeobecném, proti papežskému úřadu ve zvláštním smyslu.

Zvláštní odstavce v tomto protokole pozvedá v židovské rase její zvláštní obratnost v umění urážeti: "Náš tisk bude prováděti ostrou kritiku státních a náboženských věcí a neschopnosti neveričích. Ujme přitom opovrhlivých výrazů, hranicích na urážku - což jest uměním, s nímž jest naše rasa dobře obeznámena." Z 5. protokolu: "Pod naším vlivem jest změneno rozumné použití zákonu na nejmenší míru. Úcta před zákonem bude podkopána "liberalním" vykladem, který jsme vnesli do tohoto oboru. Soudy rozhodují dle naší vůle, i v nejdůležitějších případech, kde běží o základní právní výroky neb politická rozhodnutí; správa neveričích vidí je ve světle, ve kterém jim je ukazujeme prostřednictvím svých agentů, s nimiž zdanlivě nemáme co činiti prostřednictvím tiskových projevů neb jiných kanálů. Zasíláme do společnosti neveričích rozbroj a svařlivost." Z 17. protokolu: "V tak zvaných pokrokových zemích stvorili jsme nesmyslnou, hnusnou, dobrý vkus kazící literaturu. Az dosáhneme moci, ponecháme jí ještě krátkou dobu, aby vynikl tím ostřejší rozdíl mezi ní a ústními a písemnými projevy, které pak budeme vydávati."

Pokud se týče ovládnutí tisku, pravi se ve 12. protokolu: "Dosáhli jsme v přítomné době již toho, že tisk dostává všechny zprávy pouze z několika agentur, u nichž se sbíhají ze všech dílů světa. Tyto agentury stanou se pak v každém směru našimi vlastními zařízeními a budou uveřejňovati jen to, co dovolíme." O téže věci pojednává se v 7. protokole: "Musíme prinutiti vlády neveričích, aby přijaly opatření, podporující náš široce založený plán, který se již blíží svému vítěznému zakončení. Musí trpěti tlak umělé ovlivněného veřejného mínění, které bylo námi organizováno pomocí tak zvané velmoci tiskové. S výjimkou několika málo

bezvyznamnych pripadu jest tisk jiz uplne v nasich rukou."

12. protokol shrnuje vec takto: "Docilili jsme ovladnuti ducha spolecnosti nevericich do te miry, ze vsechny svetove udalosti pozoruje barevnymi brylemi, jez jsme my mu nasadili. Neni vlady, která by zamezila nasemu pristupu k tak zvanym "statnim tajemstvím", vytvorenym neuveritelnou hlouposti - a jak tomu teprve bude, az se staneme osobou sveho svetovladce uznanymi pany sveta?"

Zidovsky narod je jediny, který zna tajemství všech ostatních. Zadny narod nedovede zachovati po delsi dobu tajemství, které se tyka primo druheho, ale prave tak nezna zadny narod tajemství ostatních narodu. Bylo by mnoho receno, kdybychom tvrdili, ze mají mezinarodni Zide tyto znalosti. Mnohe z toho jest nejdulezitejsim a majetnictvi takových vedomosti nerozmnozuje bezprostredne jejich moci.

Rozhodujici jest vsak ta skutecnost, ze mají pristup ke vsem statnim tajemstvím, ze se mohou dozvedeti, ceho se dozvedeti chteji; to by mohl dosvedciti mnohy tajny akt, kdyby mohl mluvit, kdyby chtel. Jedine skutecnou tajnou diplomacií jest ta, která sveruje tak zvana tajemství nekolika malo muzum, kteří jsou clený jedne rasy. Povrchni kudrlinky diplomaticke, kazde okazale jednani, s nimz se setkavame v memoarech zovialních Starych panu statnickeho umeni, vsechny ty smlouvy a dohodnuti s nadutými tituly, jakoby skutecne neco znamenaly - jsou detskou hrackou, srovnavany s diplomacií Judovou a s jeho bezkonkurencnim umením vybrati si nejtajnejsi vedeni z kazde vladnouci vrstvy. Z techto zjistených skutecností nejsou vynaty Spojene Staty.

Snad není druhe vlady, která by byla Zidum tak k službám, jak v pritomne dobe naše vlada; tato mocnost dobyla ji za posledních peti nebo sesti let.

Jak vidno z 11. protokolu, Zide nepovazují sve rozptýlení po cele zemi za nestesti, nybrz za bozskou prozretelnost, protoze tím spise muze byti uskutecnen plan svetovlady: "Buh dal nam, svemu vyvolenému narodu, naše rozptýlení jako pozechnání, a toto, jez se zdalo vsem slabosti, bylo naší celou silou. Toto rozptýlení vedlo nás az na prah svetovlady."

Cile, tak jak jsou vysloveny v 9. protokole, zdaji se prilis odvaznými, aby ze slov se mohly stat stati ciny; ale existuje jeden bod, kde slovo a čin se setkávají a souhlasí: "Abychom predcasne neznicili zarizeni nevericich, položili jsme na ne svou rozhodující ruku a znicili jsme pera jejich mechanismu. Byla drive v presnem a spravnem poradku, ale nahradili jsme je "liberalni" desorganickou a stranickou správou. Ziskali jsme vliv na soudnictvi, volebni pravo, tisk, osobni svobodu a - co je dulezite - na vychovu a kulturu jako mezniky svobodneho lidskeho byti. Teoretickými a praktickými metodami vychovateleskými, jez zrejme uznávame jako falešne, jez jsme vsak inspirovali, svedli jsme, ohloupili a znemravnili mladez nevericich. Z platných zakonu vykonali jsme uzasne dilo v jeho účinku, bez nejake zvlastni zmeny techto zakonu, pouze tím, ze jsme je odporujícími si vyklady prekroutili."

Kazdy ví, ze ackoliv nebyl vzduch nikdy tak naplnen teoriemi o "svobode" a divokých vysvetleních "prav" jako nyní, prece deje se nepretržite mrzacení "osobni svobody". Na místo socialni svobody privadi se lid prostrednictvím spousty socialistických frazi pod statni porucenství, drive neznameho. "Verejne zdravotnictví" poskytuje jednu zaminku, různé formy "verejne bezpecnosti" poskytuji zaminky jine. Deti mohou si dnes sotva volne hrati vyjimajíc pod dozorem statních poradatelů her, mezi nimiz shledavame podivnym způsobem napadny počet Zidu. Silnice nejsou jiz volne jako drive, zakony vseho druhu obrezavaji i nejnevinnejsi lidske svobody. Zakorenila se napadna snaha po sablonovitosti - kazda sablona se vyvinula z na vysost uceneho "principu" - a podivno; pronikne-li badatel az k autoritativnímu stredu techto snah k zamknuti prvku lidoveho zivota, najdete Zidy v rozhodných místech. Deti jsou lakany od "socialniho strediska" rodiny k jiným "strediskům"; jsou odváděny - (hovorime porad o nezidovských detech, zadnému nezidovi by nebylo dovoleno, aby upravoval zivot zidovských deti) - svými vudci v otcovskem dome, v kostele a skole a vydany donucovacím "strediskům" a vedeckým hristím" pod vedením "vycvicených vudců" - tot postup, který naucí dite, aby se nesverovalo vedeni sveho prirodzeného okoli, nybrz aby ocekalovo vse od "statu". Vsechna tato opatření jsou zrižena podle svetoveho planu k ujarmení nezidu. Nedeje-li se tak na zaklade tohoto svetoveho planu, bylo by zajímavé zvedeti, proc dodavaji material k temto experimentum prave nezidovske deti, a proc vudci techto deti jsou Zide.

Nejlepe jsou zidovske svobody chráněny ve Spojených Statech. Nezid musí hledeti, aby se sam vypořádával s vnejsím svetem, avsak kazda zidovska obec má sve zvlastní ochrance, kteří nejruznejšími způsoby - mezi nimiz nejsou prave na posledním místě politicke a obchodní vyhruzky - dovedou si zjednatí zvlastní pozornosti. Zadny nezid se smyslením vseobecne užitecným nesklidil by diku kdyby se chtel starat o zivot zidovských deti;

to obstarava zidovska obec v kazdem meste sama. Nejtajnejsi ze vseh obecnych skol jsou zidovske, jichz mistnosti jsou nekdy i neznamy spravam velkych mest. Zid je vzdy horlive pametliv, aby vykonaval vliv na nezidovskeho ducha; usiluje predpisovati nezidovi, co ma mysleti- obzvlaste pokud se tyka Zidu. Bez rozmyslu podrobuje svemu vlivu myslenkovy svet v te mire, ze pracuje konecne zidovskym zamerem do rukou, byt i treba oklikou. Tato horlivost a houzevnatost, která je napadna kazdemu, kdo byl jednou na ni upozornen, jest jen vyraznou formou presvedceni Zidova, ze patri vyssi rase a ze jest schopen vesti rasu nizsi; tato posledni rasa zahrnuje cely nezidovsky svet.

Kazdy vliv, který za dnesnich dnu vede k lehkomyšlnosti a lajdactvi nezidovske mladeze, vychazi z nejakého zidovskeho pramene. Vynalezli snad mladi lide sami onen "sportovni odev", který pusobil tak skodlive na mladez nasi doby, ze skoro vsichni denni pisatele citili se nuceni nan poukazati? Tento styl pochazi ze zidovskeho konfekcniho sveta, kde umeni netrima zezla a kde jiste nejsou smerodatnymi moralni rozpaky. Film jest zajimavym vyvinem fotografie ve spojeni s jevistem - kdo vsak nese zodpovednost za jeho vystrelky, cinici z neho tak vazne mravni nebezpeci pro miliony lidi, ze vyvolalo vseobecny rozruch a odsouzeni? Kdo jsou reditele vseh tech tingl-tanglu, duparen a vseh onech nervy otrasajicich zabavnich mist po celem svete? Vezmeme vsechny takto vysnorene mlade muze a divky s jejich obycejnym zevnjskem a nedostatkem citu zodpovednosti - a muzeme jim dati, ze- vnitr i zevne, pocinajic jich odevem s nepravymi klenoty a koncice chorobne vzrusenymi ideami a nadejemi tutez nalepku: "Zidem udelan, sveden a vykoristen." Tak tyto udalosti osvetluji prisernym zpusobem misto v protokolech: "Svedli jsme, ohloupili a znemravnili mladez nezidovskou prostrednictvim vychovy v principech a teoriich, jez sami uznavame zrejme falesnymi."

"Principy a teorie" nevyzaduji nezbytné vysoke nebo jen skrovne dusevni schopnosti. Mlady hoch, travici volny cas v kinech, prijima tak sve "principy a teorie" prave tak, jako mladik z vyssich stavu je prijima, poslouchaje vyklad zidovskeho "liberala" o "pohlavni svobode", který tim provadi "kontrolu obyvatelstva". Zlotrilost, lpici na techto "principech a teoriich" nepochazi z nezidovske rodiny nebo cirkve, nebo z vyhradne nezidy provozovaneho zpusobu vydelecneho nybrz z teorii, vlivu a zpusobu vydelecnych, v nichz prevladaji Zide. Rada techto obzalob mohla by byti stanovena, ale budiz omezena radeji na to, co mohou slusne oci vsude pozorovat. Prave tak mozno pozorovati, ze neni hlavni obeti mladez zidovska, nybrz nezidovska. Je-li zlomek zidovske mladeze zachvacen timto jedem, neznamená zhola nic o porovnani se zpusosenim mezi mladezi nezidovskou. Jest priznacno, ze ani Zide, kteří maji z tohoto nervy znicujiciho procesu nezidu nadavkem jeste bohaty zisk, ani jejich synove a dcery nestanou se obetmi tohoto postupu. Zidovska mladez projde timto jedem pysnejsi a cistsi nez masa nezidovske mladeze.

Mnohy otec a mnoha matka, mnohy nezakazeny mladik se zdravymi smysly, tisice ucitelu a spisovatelu postavili se proti prepychu. Mnohy financnik, který videl, jak lid vydelava a vyhazuje sve penize, varoval pred timto pocinanim. Prave tak poznali narodohospodari, jak spotreboval prepychovy prumysl lidi a material nutny pro staly chod prumyslu, zivotu potrebného, jak lide vyrabeli nicotnosti misto aby radeji lili ocel, jak vyrabeli jine tretky, misto aby pracovali v hospodarstvi. Videli, jak se promarnuje material na vecich, které byly zpracovany pouze pro prodej, ne pro spotrebu a tim ze byly materialie vzaty prumyslu, který se stara o zivotni potreby - kazdy pozorovatel, který videl toto blaznive navykani si trestum a prepychu, pozdvihl svuj hlas proti tomu. Ale vyslo se pri tom, dle protokolu z falesneho konce. Lid kupuje sice tyto nesmyslné nicotnosti, nazvane luxusnim zbozím, ale nevynalezl jich. Ony ho dokonce omrzi, ale proud nespocitatelnych hracek pluje dale, vzdy neco noveho se hodi mezi lid, vystrci pred jeho oci. Kaspary vodi se po ulicich, aby se ukazalo, jak jest to "plne stylu". Casopisy prinaseji to slovem i obrazem, kina to predvadeji. Herci uvadeji tyto "novoty" do mody - to vse vykonava natlak, jehož se nikdy nepouziva ve prospech predmetu skutecne cenneho,

Odkud to prichazi? Jaka je to moc, jejiz dlouha zkusenost a vedomy umysl ji umoznuji, aby sprostovala smysly a vkus lidu a nutila jej, aby nadavkem jeste vyhazoval vetsinu penez? Proc jest tento krecovity luxus a tyto vystrednosti? Jak se mohlo stati, ze drive nezli se objevi prepychove predmety a prilezitosti k vystrednostem, objevi se chtivosti po nich?

Kdyby tak jednou premyslel americky lid pri pohledu na tyto bezcenne a drahe veci, kdyby sel az na jejich puvod a az k prijemci nesmirnych zisku z nich, a kdyby sledoval veskere hnutí, zaplavujici cely trh neuzitecnostmi a nakladnostmi, a demoralizuje tim cely nezidovsky svet financne, hospodarsky a socialne - kdyby slovem bylo mozno objasnit mu, ze zidovske financni zajmy jsou nejen uzce spjaty s nejnižšími pudry v lidske podstate, ale ze s plnym rozmyslem teprve budi a pestuji tyto pudry, vedlo by toto poznani, vice nez cokoli jineho, k ukonceni plytvani materialem, praci, nezidovskými penězi, ke konci zpusoseni ducha nezidu a zidovskych duchovnich daru a - co jest nejvaznejsi - ke konci dosavadni uplne neuzitecnosti Izraele pro svet.

Rikame, ze nezidovske obcenstvo - jest obeti umele vydradzeného obchodu z bezcennými věcmi. Videli jste

jiz, ze by se Zide stali obeti techto prazdnych trectek? Nosi napadne saty, avsak cena a hodnota se shoduji. Nosi hodne velike brilianty, ale ty jsou prave. Žid nestane se obeti židovou; luxusni bláznovství a "zábavický" jsou pro lid; Žid ví, jak to lid láká a zná bezcennost všech techto věcí.

Nejvíce politováníhodným není finanční ztrata, ani atentáty na dobrý vkus, nýbrž skutečnost, že tyto posetile nežidovské masy jdou tak dobrovolně a vesele do sítě; považují změnu módy za právě tak nevyhnutelnou, jako příchod jara a nový útok na své příjmy považují za právě tak nutný a přirozený jako dání. Masy se domyslejí, že mají při tom nějakou roli, zatímco jediná úloha, kterou při tom hrají, jest placení a opět placení, když "nejnovější móda" zastarala a vynorila se nová. Jsou zde lidé, kteří vedí dva roky předem, jaké budou módní posetilství a jiné blahovosti pro lid, neboť oni je určí! Vše jest pouhým obchodem, ovšem pro nežidovskou většinu znechucujícím, avšak tím výnosnějším pro židovskou menšinu.

Na všechny tyto věci vrhá postranní světlo 6. protokol; jest to vytaženo z dalšího místa v protokolech, zabývajících se plány, pomocí jichž bylo by možno odvrátit zájem lidu od politických otázek, jak by mohl být průmysl učiněn nejistým vníkaním spekulace ve svém provozovacím způsobu jak by se měl stát nepoctivým, a jak se má učiniti lid bezradným a bezmocným proti tomuto vývoji. Luxus má býti při tom napomocen: "Abychom ztroskotali vydělkový život nežidu, vzbudíme v nich, jako draždí k spekulaci, silnou touhu po prepychu." A v 1. protokole: "Nemůžeme dovolit svému lidu, aby k tomu dospěl. Nevěřící zhloupnuli v alkoholu" - náhodou plynou také příjmy z alkoholických nápojů ve značných částkách do židovských kapes. Historie whiskyho kruhu ve Spojených Státech to dokazuje. Dejině jeví se celé protialkoholní hnutí jako boj mezi nežidovským a židovským kapitálem; díky většině nežidu zvítězil onen.

Zábavné podniky, hry, laciné módy, nepravé brilianty - toto a všechny ostatní obchody, vzrůstající následkem neviditelného tlaku na lid a zabývající se všeho bezúčelného haraburdi za ceny, jež pohltily každé zlepšení příjmu, vše to dělá se pod vedením židovským.

Snad nejsou si vědomi své hluboké účasti na tomto hluboko zasahujícím znechucení lidu; snad jim běží pouze o to, aby si lehce nadelali peníze. Snad je uvede někdy v úžas, srovnávají-li je hloupi nežidé se Židy za peníze chytrými, Židy chytrými pro zisk a moudrými zlatem. At jest tomu jakkoliv: před námi leží programový návrh, jehož pomocí mají býti nežidé s chladnou rozvahou zničeni materiálně i duchovně. A na druhé straně vidíme, jak tento program se den ode dne uskutečňuje a sice většinou, ne-li zcela úplně, pod kontrolou členu jedné rasy.

XIII.

ZIDOVSKÝ PLÁN, NAHRADITI LIDSKOU SPOLEČNOST "IDEAMI"

Nyní musí býti čtenářům jasno, že metody protokolu pracují k úplnému zhroucení lidských společností. Je nutno, aby právě tyto metody byly poznány, chceme-li pochopit význam proudu a proti proudu, cinicích z naší přítomnosti beznadějný zmatek. Všichni, kteří zmalomyslněli množstvím hlasů a protichudných denních teorií, naleznou klic k ocenění těchto hlasů a k ocenění těchto teorií poznají-li, že právě zmatek a zmalomyslnění jsou vytouženým cílem. Nejistota, nerozhodnost, beznadějnost a strach, chtivost s jakou jsou uchvacovány všechny nové sliby a nabídnutá řešení - tyto nalady mají býti vyvolány dle plánu rozvržených v protokolech. Všeobecná situace dokazuje účinek tohoto programu.

Tato metoda vyžaduje času, a protokoly prohlašují, že tato metoda potřebovala času - dokonce staletí. Kdo se zahluďba do protokolu, shlédla, prvním stoletím počínajíc, tento program protokolu v činnosti, jak je hlasán a prováděn židovskou rasou. Bylo třeba 1900 let, aby bylo dosaženo nynějšího stavu ujaření Evropy - násilného ujaření v některých zemích politického, ve všech hospodářského - ale v Americe potřeboval tento program pouze padesát let, aby dosáhl tohoto úspěchu. Špatně chápané ideje liberalistické, mlhavé ideje o snášenlivosti, vše

pochazejici z evropskych pramenu. jez protokoly uplne zneclstily, byly privezeny do falešneho liberalismu a prave takove snaslivosti, ve spolku s jinými moderními prostředky výrobcu mineni - ujarvení veskerých nasich zařízení a veřejného života, takže toto ujarvení uvádí evropského pozorovatele v úžas. Některí z vynikajících badatelů- jez radi ztracují židovství publicisté vyrokem "antisemitu" - dosáhli poznání v této věci ne z pozorování, učiněných v Evropě, nýbrž z rychlého a zřejmého vývoje amerických poměrů.

Židovské středisko síly a hlavní zastupci židovského programu jsou v Americe; hybná paka, která pracovala na mírové konferenci (parížská konference po I. svět. válce - TP), aby posílila ještě židovskou moc nad Evropou, byla mocí Spojených Států, nasazenou k podpoře silného židovského tlaku. Tato spolupráce není mírovou konferencí ukončena.

Cela metoda protokolu může být shrnuta v jediné slovo "rozklad". Zničení všeho, co bylo vytvořeno, zřízení dlouhého a beznadějného mezidobí, v němž se zhatí snahy obnovovací, pozvolné umlčení veřejného mínění a naděje, až ti, kteří stojí mimo chaos, vztáhnou svou klidnou, pevnou ruku, aby se chopili vlády - tot celá metoda.

Srovnáme-li usudek o lidské přirozenosti v protokolech se židovským tvrzením o dosti pokročilem vyplňování světového programu, stanou se některé body této rozkladné propagandy již dosti jasnými, ac ne všechny. O jiných bodech těchto metod bude pojednáno v této kapitole; později promluvíme o záměrech pro budoucnost, rozšiřujících se do nejvzdálenějšího okolí.

První útok směřuje proti kolektivním umyslům, to jest, proti skupinám idejí, udržujících na základech jisté shody větší svazy lidí v politické, rasové nebo náboženské či sociální jednotě. Nazývají to někdy "principy", někdy "ideály". At jest jejich jméno jakékoli: jsou neviditelnými pouty jednoty, společnou vírou a spojující silou ve svazech, založených na jednotě a věrnosti.

Protokoly tvrdí, že proti těmto duchovním mocnostem směřuje první útok. Tomu odpovídá židovská propaganda po celém světě. Připravila se, aby otřasala takovými kolektivními přesvědčeními. "Otrásti" ve vlastním smyslu neznamena zprvu nic zavržitelného neb nečestného. Velký vliv každého kacířství, každého protestu proti prezitkům, spočívá na půvabu, jímž působí nové myšlenky na dobré a čestné smyslejší. Vysvětlení one pevné pudy, již vše v jádru nepravé nabylo v přítomnosti, podává okolnost, že zdanlivě pravdy bijí do očí, vzbuzují nadšení a jsou zdanlivě dobrými a správnými. Jen po dlouhé činnosti ve falešných ideách - vystupujících ve formách do očí bijících, nadšení vzbuzujících a zdanlivě mravných - projevují se špatné plody v protirozumových, rozkladných a od základu špatných činech a okolnostech.

Kdo sledoval stopu ideje svobody, jak se vyvinula v ruských dějinách, z jejího východiska filosofického (jež mimochodem receno stvořil Žid) až k jejímu přítomnému bodu konečnému (jež vytýčit také Žid), může zcela jasně poznati tento proces.

Protokoly tvrdí, že nevíde nedovedou mysliti, že jsou mezi ně vrženy lakavé ideje tak soustavně a trvale, že je tím skoro zničena jejich myslivá síla. Každý nežid jest nastejši schopen zkusiti sám na sobě správnost tohoto tvrzení. Promysli-li bystre ideje, jímž je veden, zvláste ony, které se pohybují kolem střediska demokracie, shledá, že jeho duch je ovládan skupinou názoru, o jichž původu a vnitřní cennosti si ještě nikdy neskladal účtu. Probírá-li pak tyto myšlenky dále, a shledá-li, že jsou neproveditelné, znáči to, že "jeste jsme prave tak daleko nepokročiti". Vidi-li však potom, jak takoví dostatečně "pokročili" převádějí tyto ideje v činy, zmocní se ho pojednou strach a úzkost; co se tu nazývá "pokrokem", není přece nicím, než pokročilým zhorsením - zvláštní formou rozkladu. A přece byla každá z těchto jednotlivých idejí "dobrou, rozumnou, nadhernou, humánní". Pronikáje trochu dále nežid spatří, že tyto ideje jsou nejvytrvalejší hlasy po světě. A konečně pozná také, kdo jsou hlasatelé.

Jak protokoly zřetelně praví, dosazeno bylo jejich prvního vítězství nad zdravým veřejným míněním účinkem idejí, shrnutých kol pojmu "demokracie". "Idea" jest tudíž tou zbrání. A aby byla zbrání, musí taková idea bezeti proti přirozenému životnímu směru; musí obsahovati teorii, neslučitelnou se životními skutečnostmi. A dale nemá taková protizivotní teorie vyhlídek, že by mohla zapustiti kořeny a státi se rozhodující, nežda-li se lidskému duchu rozumnou, nadšení vzbuzující a dobrou. Pravda, zda se často na první pohled protismyslnou, potlačující, ba i špatnou; ale má věcnou přednost: jest pravdou; a co na ni jest vybudováno, nemůže nikdy podlehnouti zmatku.

Tento první krok nepropouští ještě vlády nad veřejným míněním, ale vede k ní. Ještě pozoruhodno, že tato sekta "jednu liberalizmu", jak praví protokoly, vystupuje v těchto dokumentech v první řadě. Pak následuje, co praví protokoly: "Abychom dosáhli vlády nad veřejným míněním, musíme je nejprve zmásti". Pravda zůstává jednou a touž a neda se zmásti. Ale falešný, dotěrný liberalismus, rozhozený širokou sítí a zrájící židovským pestřením v Americe rychleji než kdekoliv jinde v Evropě - da se lehce splestí, způsobuje zmatek, protože je nepravdou. Ještě omylem, a omyl má tisícero forem. Vezmeme národ, stranu, město, spolek, do kterých byl zaset "jednu liberalizmu" a budete moci rozstěpit tyto jednotky v tolik dílů, kolik je členu; stačí vrhnouti mezi ně jisté odchylky původní ideje. Theodor Herzl, Prazid, muž jehož zorné pole bylo větším než všech statníků, a jehož program krácel souběžně s protokoly, vedel to již před mnohými lety, pravice, že přijde sionistický stát (krycí jméno pro židovský stát) dříve, než by mohl přijít stát socialistický: vedel, jakými nespolečnými rozštěpeními byl spoután a zmrazen "liberalismus", jež zasívali on a jeho předchůdci.

Vývojový postup, jehož oběti se stali všichni nežidé, ale nikdy Židé - nikdy Židé! - je tento: Předně se vybuduje "velkorysý" ideál. Tato fráze objevuje se v každé židovské odmluvě proti veřejnému pojmenování Židu a jich světového programu: "Povazovali jsme vás za přílis velkoryseho člověka, abyste byl schopen takového smyslení". "Pokládali jsme pana Takatka za přílis velkoryseho, aby se domyslel něčeho takového o Židech." "Soudili jsme, že ten a ten denní nebo týdenní časopis, je veden v přílis velkých rysech, než aby použil takového materiálu." Ještě to jakýmsi heslem pro duševní stav, jak jej Židé chtějí vykazovati; stav jakési slite, snasenlivé pomatenosti, plný nesmyslných frází o "svobodě", působících uspávací a omamné na ducha a mysl, aby pod jejich pláštěm prošlo všechno možné a i nemožné. Fráze, heslo, jsou nejspolehlivějšími zbraněmi židovství. (Za všech dob brali lidé slova za čin - prot. 5.) Veřejné protokoly doznavají, že frázím nepřinázejí žádný obsah skutečnosti.

Nic nepřispělo více k tomu, aby byla vyráběna "velkorysost" - duchovní stav, jehož plochost ukazuje nedostatek hloubky - než ideál liberalismu, který Židé stále slibují nežidům a jímž se sami nikdy neridí. Potřebujeme nového druhu oddaní se životní skutečnosti a oddaní se skutečností, tak jak jsou, jež nám umožňují, abychom vzdorovali všem frázím velkorysosti a měli poctivou netrpělivost proti všemu, vyjímajíc pravdu. Vyrazy "velký" a "úzký" v běžném smyslu jsou lži. Liberal měl by více veriti, měl by býti hlubokým a širokým ve své víře, aby se svého jména zasloužil; obyčejně však v nic neverí: není vůbec liberálním, tj. svobodomyšlným. Hledáme-li víry, pevně založené víry, musíme je hledati mezi lidmi, jímž se Židé vysmívají jako "úzkoprsým", "omezeným". Židovská propaganda ve spojení s protokoly potírá lidi, kteří postavili svou životní budovu na pevné základy; potřebujeme "velkorysých lidí", kteří se rádi kroutí na povrchu a slouží tak neviditelnému plánu zadoucím způsobem. Tento druh lidí pokládá ovšem svou "velkorysost" za znamení duševní převahy a nezávislosti.

Uvidíme, co z toho vyplývá. Člověk, dle svých vloh, nemůže postrádat víry. Nejakou dobu bude snad veriti ve "velkorysost" a oddá se jí snad pod ostrým společenským nátlakem, vykonávaným ve prospěch tohoto smyslení - lépe řečeno bezcharakternosti. Ale ještě příliš malá; aby uspokojila prohlubující se život. Proto je člověku potřeby, aby něčemu veril. Jako důkaz máme nepopíratelnou sílu všech negativních druhů víry, jichž se přidržují právě ti, kdož se domyslejí, že v nic neverí. Někteří vnitřně svobodní a nezávislí muzové vnikají do oněch zakazovaných věcí, dotýkajících se v nějakém vztahu židovských zájmů - a to jsou ti "úzkoprsí" a "omezení". Jiným je pohodlnější, pestovati obory, jímž vede hladká cesta bez jakýchkoli protikladů životního názoru a bez jakéhokoli nebezpečí, že by byli obviněni z "nesnasešlivosti". Zkrátka pozívají všech svých sil k vnějšmu životu, jako to stojí psáno v protokolech: "Abychom odvrátili myšlenky a pozornost neveričích, je třeba, aby jejich zájem byl uveden na průmysl a obchod."

Ještě strasno viděti kolem sebe jistý počet lidí, kteří skutečně byli uvedeni v stav, kde věnují celý svůj život věcem druhého a třetího řádu, zatímco zírají plase a zmatavě na vlastní životní otázky, určující ve skutečnosti lidstvo, na jichž řešení závisí osud těchto lidí. Právě toto odvrácení k materiální straně poskytuje protokolům a právě tak židovským plnomocníkům nejsilnějšího účinného bodu. "Velkorysost" znamená dnes tolik, jako nedbání naprosto pravých životních otázek; klesá rychle k čisté materialistickému názoru. V tomto spodním kruhu života panuje rozbroj, vykonávající v přítomné době osudné ovlivňování světa.

Nejprve přijde zanik horených vrstev v průmyslu a obchodu. "Aby bylo možno společnost neveričích konečně "svobodou" rozložit a zničit, musí býti průmysl postaven na spekulativní základ." Co to znamená, je sotva třeba povedeti: Ponížení každého podnikání na honbu za ziskem, a zmizení poctivého vydělku do kapes spekulantu. To znamená, že vysoké umění hospodarského vedení se zvrhne v lupičskou soustavu: mravní zmatek podnikatelů a nebezpečné nepokoje mezi dělnictvem. Ale to znamená ještě více: Rozpolcení nežidovské společnosti. Nejen rozštěpení mezi kapitálem a prací, nýbrž rozštěpení všech nežidů ve všech oborech produkce. Nežidovští podnikatelé a továrníci nejsou "kapitalisté" ve Spojených Státech. Většina z nich musí si od kapitalistu

vypujcovati sumy, s nimiz pracuje: pravi kapitaliste jsou Zide, mezinarodni Zide.

Se zidovským kapitalem na jedné straně nezidovského procesu, který je jako šroubový palec pro továrníky, s druhé strany se zidovskými agitatory, rypaly a podvodníky, stojíme před situací, z níž musí mít světoví makléři protokolového programu ohromnou radost.

"Meli bychom se obávat sjednocené síly inteligence nezidu a slepé síly mas, ale proti této možnosti učinili jsme všechny přípravy tím, že jsme vztyčili ze vzájemného nepřátelství mezi těmito oběma silami. Tak zůstane slepá síla mas naším operním bodem. My a pouze my budeme jejich vůdci. Samozřejmě použijeme jejich energie k provedení svých plánů. - Prot. 9.

Dukaz, že Zide jsou nadmíru spokojeni, spočívá v tom, že nejen nic nepodnikají, aby usnadnili všeobecnou situaci, nýbrž aby jí dle všech známek ještě zhoršovali. Znájí celou metodu nedostatku zboží a vysokých cen; těchto metod bylo použito ve francouzské revoluci a v Rusku. I u nás existují pro to jisté příznaky.

Umele sociální problémy jako duševní potrava v podobě lehkomyšlné zábavy pro hodiny oddechu: to jsou zidovské metody pro nezidy a pod touto rouskou má být dokončeno dílo, vyjádřené nejprilehověji heslem: "Rozděl a panuj". Čteme: "Abychom odvrátili příliš neklidné duchy od veřejného projednávání politických otázek, vypustíme nové problémy, které zdanlivě s oněmi stojí ve spojení: sociální problémy." Prot. 13.

Nemá nastat rozštěpení mezi smyslením mas, které má vyhradně na zřeteli hospodářské problémy a smyslením stran, snažících se pěstovat výhradně politiku? A není skutečnosti, že Zide zaujímají v obou táborech silné postavení, v politice, aby je udržovali reakcionářskou, a v kruzích dělnictva, aby je udržovali radikálními - a tím rozštěpili ještě zvetšovali? A což neexistuje toto rozštěpení pouze mezi nezidy? Mezi Zidy neexistuje žádným způsobem. Neboť, společnost jeť nezidovská a rozvratně živly jsou zidovské.

Dale: "Vnesli jsme do ústavy bludná, neuskutečnitelná lidová práva. Všechna tato tak zvaná "lidová práva" trvají. Jen v teorii a nedají se nikdy uvést do praxe... Proletar nemá z ústavy více, než zebrak z drobtů, který spadne s našeho stolu, jako odplatu za to, že volí naše agenty a pomáhá uplatnit naše opatření. Republikánská práva jsou pro chudého člověka pouze trpkým vsměchem, neboť utisk denní práce brání mu, aby je použil. Současně je mu vzata vyhlídka na trvalý a určitý příjem závislosti na vylukách a stávkách, organizovaných podnikateli nebo jejich dělnickými soudruhy." Prot. 3. - Poznámka o stávkách nechová nic hadankovitého pro toho, kdo studoval rozličné formy stávek v této zemi. Neboť: "Vynutíme zvýšení mezd, bude to však pro dělníky bez užítu, ježto současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že dochází k poklesu orby a chovu dobytka. Podřijeme také umele a hluboce prameny produkce zboží tím, že vstoupíme dělníkům anarchické ideje." - Prot. 6.

Konečně: "Budeme se vydávat za osvoboditele pracujících tříd, kteří přišli, aby je zbavili utisku a primejeme je k tomu, aby se připojili k našemu vojsku socialistů, a anarchistů a komunistů, jimž opět poskytneme pod maskou principu všeobecného světového sbratření svou pomoc." Prot. 3. - Opet "velkorysost"! V této souvislosti budiz vzpomenu dříve uvedených slov Sira Eustace Percyho, jež si přivlastnili také Zide: "Ne, že by se Zid staral o pozitivní stránku radikálních principů, ne že si přeje účastnění na nezidovském nacionalismu nebo demokracii, nýbrž proto, že nenávidí každé nezidovské vlády." "

Spisovatel "Dobývajícího Zida" praví: "Jeť demokratem ve svých citech, ale ne ve své povaze. Hlasá-li všeobecné sbratření, chce, aby mu byla otevřena sociální brána, u mnohých oborů jeť zavřena; nepřeje si rovnosti, nýbrž chce býti panem v sociálním světě, jakým již jeť v mnohých jiných kruzích. Mnohy ctihodný Zid chce bezpochyby popírat správnost tohoto rozdílu; cini-li tak, tedy proto, ponevadž žil tak dlouho v atmosféře západní, že mu schází porozumění pro to, co se připravuje v lůně jeho východních rasových soudruhů."

Není proto těžké sledovat vývojové dějiny zidovských idejí liberalistických od jejich původu až k jejich poslednímu doučinkování v životě nezidu. Vytoužené zmatení jeť zde. Zmatek charakterizuje dnes všechny životní projevy lidské. Lide nevědí již, čeho by se měli držeti v co veriti. Nejdrive jedno objasnění poměru, pak zase jiné. Prostupuje se vzájemně spousta objasnění, která nicého nevysvětlují nýbrž jeť stupňují zmatek. I vlády zdají se ležeti v poutech a podniknou-li někdy patrání v jednom směru, jsou v této činnosti tajuplným způsobem brzděny. Take o situaci vlády je v protokolech postarano.

K tomu se druzi jeste utoky na lidske tuzby po nabozenstvi. I tato posledni zavora musi padnouti drive, nez se bude moci rozvinout beze strachu nasili a loupeze. Aby bylo docileno teto zadouci situace, pravi 4. protokol: "Z tohoto duvodu musime podkopati viru, vymytiti z ducha nevericich i principy o Bohu a dusi a nahraditi tyto ideje matematickymi vypocty a materielnimi tuzbami. Kdyz jsme oloupili masy o jeji viru v Boha, byla hozena veskera autorita do stoky, kde se stala verejnym vlastnictvym a zmocnili jsme se ji." - Prot. 5.

"Jiz davno jsme se postarali, abychom uvedli do spatne povesti duchovenstvo nevericich." - Prot.17.

"Az staneme se vladci, nebudeme trpeti jineho nabozenstvi, mimo sve hlasajici jednoho Boha, s nimz je spojen nas osud vyvoleneho naroda a jimz stal se nas osud totoznym s osudem sveta. Vynori-li se casem atheismus, pak, jako "prechod nebude rusiti nasich cilu. - Prot.14.- Zda poskytne to latku k premysleni "velkorysym"?

"Jest pozoruhodno, jak byl proveden tento nabozensky program v Rusku, kde Trocky - jak hlasal hlucne americky zidovsky tisk - byl pry bez vyznani a kde zidovsti komisari rikali umirajicim Rusum, kteri se dozadovali kneze: "Odstranili jsme Vsemohouciho." Slecna Katerina Dokuchieva vypravovala pry vychodnimu zidovskemu podpurnemu komitetu, ze jsou ruske krestanske chramy vystaveny nejsprostsimu znesveceni se strany bolsevicke, avsak "synagogy zustavaji nedotceny, jim se nestane zadneho prikori."

Vsechny tyto formy utoku, jichz cilem jest zniceni prirozenych shromazdist duchovniho zivota nezidovskeho, a podvrzeni jinych shromazdovacich mist nezdraveho a rozkladneho druhu jsou podporovany luxusni propagandou. Prepych jest jednim z vlivu, ktere nejvice nici nervy. Pocinaje pohodlim vede pres zmekcilost a ochablost k telesne, duchovni a mravni zvrhlosti. S pocatku jest svudnym a konci ve vysilujicich zadostech, plodicich uplne zhroucení všech silnych a zdravych zivotnich sil. Bylo by zvlastni ulohou, studovati souvislost prepychu a znemravnelosti; jako pricina obou objevila by se jedna a tataz sila.

Je-li nejblizsím cílem zmatek, jež hledí vyvolati všechny uvedené vlivy, jest tot příprava pro stav jeste beznadejnejši; tímto jest vycerpaní. Snadno lze rozeznati, co to znaci. Vycerpaní jest zivotu nebezpečným ohrožením tela lidu. To ukazují zřetelně nejnovější politické udalosti a jejich účinky; leč o to se již nechce nikdo starati. Strany vydaly třeba sva prohlášení a volební kandidati své sliby - nikdo se o to nestaral. S valkou a jejím prepetím, pocalo vycerpaní; a dokončilo je slovo "mir" se svým všeobecným zmatkem. Lid neverí již nicemu a očekává tím mene. Každá duvera jest ta tam, podobně jako veskera odvaha a podnikavý duch. Neždar všech snah, falešně vyhlášených jako "lidová hnutí", byl tak dukladný, že většina ztratila i duveru v uspech umělých hnutí lidových.

O tom pravi protokoly: "Všeobecné vysílení, způsobené svary, nepřátelstvím, ruznicemi, hladem, zavlacením nákaz, zchudnutím, až nebudou neverici videti jiné spasy, než zavolati ku pomoci naše peníze a naši moc". Prot. 10. - "Vším tím neverici zmalatneti a vycerpati do té míry, aby nám museli nabídnouti mezinárodní autoritu. Touto vysajeme všechny jeste vládnoucí síly světové a utvoríme tak vrchní vládu. Musíme vesti výchovu společnosti nevericích tak, že jejich ruce klesnou slabostí a skleslostí ducha oproti každému podniku, který vyžaduje odvahy." Prot. 5.

Zide nebyli jeste nikdy zmalatneli nebo vycerpani. Nestali jeste nikdy pred nejakou "nemoznosti". To jest typickým znamením tech, kdož znají červenou nit v bludisti zivota. Ducha vycerpava vse nejiste, stale bloudeni pod hybnými silami a vlivy, jichz pramen jest neznámý a jichz cíle jsou nepochopitelne. Tapaní v temnu unavuje. To cini nezide od staleti. Druzí, kteří mají jasny pojem o všem, co se kolem deje, nepodlehli tomuto vycerpaní. I pronásledovani jsou snesitelná, vime-li proc, a Zide veskereho sveta vede i za kazdeho casu, kde a kdy se tato hodila do jejich planu. Nezide trpeli zidovskými pronásledovaními vice než Zide sami; neboť když tím, zatím co Zidovstvo nastoupilo opet svůj staletí trvajici podchod k svému cíli, v něj nezlomně verí a jehož dosáhne - to rikají ti; snad jsou i tito spoluzachvaceni všeobecným vycerpaním. At jest tomu jakkoliv: Revoluce, již by bylo zapotřebi, aby provedla vražedný hmat, s nimz paktuje mezinárodní zidovský system svetovy, byla by pravdepodobně prave tak radikalni, jakými byly a jsou zidovské metody ke skrcení lidstva. Dostí je tech, kteří pochybují, budou-li toho nezide schopni - snad nikoliv. At tedy vedi alespon, kdo jsou jejich ujarmovatele.

XIV.

PREDVIDALI ŽIDE VALKU?

Drive než přistoupíme k podrobnému studiu souvislosti mezi napsaným programem "protokolu mudrců sionských" a skutečným programem, tak jak se da sledovat v životě národu, chceme vzít zřetel k oněm plánům, jejichž provedení v době sepsání protokolu patřilo ještě budoucnosti. Je třeba, aby bylo nám jasno, že to, co bylo v letech 1896 a 1906 budoucnosti, může být dnes již minulostí, že to, co bylo tenkrát připravováno, může být dnes již vyplněno. Vzpomeneme slov ve 22. protokole: "Snázil jsem se odhalit pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí, a ony důležité případy blízké budoucnosti, kterým spečame vstříc v proudě těžkých krizí." Některé z těchto "důležitých případů" již se staly a vrhají ostře světlo na otázku, zde projednávanou.

Jeden průkazný příklad poskytovala válka, kterou máme ještě všichni ve svěží paměti (1. svět. válka - pozn. TP). Židovská kritika těchto článků hleděla vzbudit velkou pozornost tím, že na základě jednoho z článků, jenž pojednával o židovské otázce v Německu, snázila se zmást lid tvrzením, že tyto články nejsou než chytrou německou povalečnou propagandou. Ve skutečnosti se věc má tak, že rada článků, jenž měly pojednávat o židovské otázce v různých zemích, musela být zprvu odložena, aby mohl být americký lid bez průtahů obeznámen s židovskou otázkou samotnou. Německo jest dnes (1920 - pozn. TP) snad s výjimkou Spojených států, onou zemí světa, jež stojí nejsilněji pod židovským vlivem - zevnitř i navenek; důkazy toho mohly být podány v daleko přesvědčivější plnosti než ve 2. kapitole. (Ony důkazy byly ostatně popřeny zprvu židovskými mluvčími ve Spojených státech, později však připuštěny.) Od této doby veřejná nálada odstranila v Německu Židy z většiny veřejných úřadů. Německá vláda snázila se všemi silami vložit politickou správu opět do německých rukou. Bylo tím Německo osvobozeno od Židů? Naprosto ne. Neboť jejich zahnížení se vedlo daleko hlouběji, aby se omezilo pouze na provádění bezprostřední veřejné moci. Jejich vliv na hlavní průmysl, na finance a budoucnost Německa nepovolil ani částečně; tkví stále neochvějně.

Německo je zde uváděno ve spojení s židovskou otázkou ze zvláštního důvodu: Je známo, že odtamtud vyšlo poprvé zvolání po "anexích" a to v době, kdy byla vesměs německá válečná činnost a nálada pod židovským vlivem. "Anexe" byl onen křik, který rval jednoho dne po celém světě. A že Spojených států, které tenkrát nebyly vůbec účastny války, zaznělo volání zpět: "Žádné anexe!" A tak se stala celá otázka otázkou světovou. Brzy zapomněli národové potoku krve, bitev, válečných zbohatlíků a jiných desných skutečností, a pojednávají ještě pouze o předmětu, který patřil na konec a ne na začátek války - otázce "anexí". Vím-li, kdo to byl, jenž určoval válečné cíle německé, a kdo současně byli hlavními radci zahraniční politiky ve Spojených státech, stane se pro celý svět velice zajímavým vydání heslo "anexe", ale nestane se ještě úplně průhledným.

Teprve když pročteme protokoly, vyjasní se nám vše - a tyto údaje, známe nyní světu, pocházejí pravděpodobně z roku 1896. Že byly napsány nejpozději roku 1905 je naprosto nesporné.

Druhy protokol zabývá se válkou; úvodní slova zní:

"Jest nezbytno pro naše účely, aby nepřinášely války žádného územního zisku. Tím budou přesunuty války na hospodářskou kolej a národové pocítí sílu naší převahy v pomoci, které k tomu poskytneme."

Kdo pomyslel roku 1896 a 1905, že nového hesla "žádné anexe" má být použito za války? Snad někdo z nás? Některý statník? Vím, že generální štáby se zabývaly plány a operacemi budoucí možné války. Vím, že statníci, kteří byli si vědomi své zodpovědnosti, pracovali k tomu, aby zjednali rovnováhu zájmu, jímž se měly stát války velice nepravděpodobnými. Kdo vyradil z boje všechny tyto lidi dalekozrakosti a plánovitosti jasným programem "žádné anexe"?

Na štěstí dávají nepopíratelně židovské prameny samy odpověď na tuto otázku. "American Jewish News" (Americké židovské noviny) z 19. září 1919 přinesly toto sdělení na úvodním místě:

"Kdyz mluvi proroci"

(clanek od Litmana Rosenthala)

Pred mnoha lety Nordau prorokoval Balfouruv projev. Litman Rosenthal jeho duverny přítel, o tom vypraví v poutavě vzpomínce:

(Clanek pocina na str. 464): "V sobotu, dni to po konci 6. kongresu, obdržel jsem od dr. Herzla telefonické vyzvání, abych jej navštívil." Tento údaj urcuje dobu. 6. sionistický kongres konal se v srpnu 1903 v Basileji. Clanek pokračuje: "Při vstupu do hotelové předsíni setkal jsem se s Herzlovou matkou, která mne přijala se svou obvyklou milou přívětivostí a tazala se mne, je-li již klidnější nálada ruských sionistů."

"Proc prave ruských sionistů, pani Herzlova?", tázal jsem se, "proc se ptáte prave na tyto?"

"Protože," vysvětlovala, "můj syn má svrchovaný zájem o ruské sionisty. Vidi v nich kvintesenci, hlavní životní sílu, židovského národa."

Na 6. kongresu nabídla britská vláda (Herzl a jeho agenti zustali ve styku s anglickou vládou - Židovská encyklopedie, sv.12, str. 678) Židům kolonii v Ugandě ve východní Africe. Herzl byl nakloněn nabídce přijmout, ne jako náhradu za Palestinu, nýbrž jako krok blíže k jejímu získání. Tento bod byl hlavním předmětem zábavy mezi Herzlem a Litmanem Rosenthalem v basilejském hotelu. Herzl pravi dle onoho článku Rosenthalovi: "Jest rozdíl mezi konečným cílem a cestami kterými máme jít, abychom tohoto cíle dosáhli." Pojednání vstoupil Max Nordau - který se stal nástupcem Herzlovým na poslední londýnské konferenci - a rozmluva s Rosenthalem se skončila.

Necht sleduje ctenář pozorně nejdůležitější část Rosenthalovy zprávy:

"Až o měsíc později jel jsem obchodně do Francie. Na cestě do Lyonu zastavil jsem se v Paříži a navštívil jsem jako obyčejně naše sionistické přátele. Jeden z nich mi vypravoval, že též večer má dr. Nordau podávat zprávu o 6. kongresu. Přirozeně jsem přerušil svou cestu, abych se mohl zúčastnit shromáždění a slyšel Nordauovu zprávu. Když jsme vstoupili večer do salu, našli jsme jej přeplněný a všichni očekávali velkého mistra Nordaua, který byl uvítán při vstupu bouřlivým jasotem. Anž se staral o ovaci, Nordau počal hned přednáseti a pravil: "Vy všichni přicházíte sem s otázkou, která horí ve vašich srdcích a kterou máte na rtech a skutečně jest tato otázka velká, a velké životní důležitosti: chci ji zodpovědět. Co se chcete otázati, jest: Jak mohl jsem já - jako jeden z těch, kteří sepsali basilejský program - jak mohl jsem se opovážiti mluvit v zájmu anglického návrhu pokud běží o Ugandu: jak mohli jsme Herzl a já zraditi svůj palestinský ideál. Zajisté si myslíte že jsme jej zradili a ho zapomněli..Ale poslyšte, co vám mám říci. Mluvil jsem ve prospěch uvážit a přijal návrh anglické vlády, návrh, který byl učiněn židovskému národu sionistickým kongresem, a má důvody - avšak místo svých důvodů chci vám vyprávěti raději jistou politickou historku na způsob alegorie.

Chť bych mluvit o době, dnes už skoro zapomenuté, o době, kdy se rozhodly evropské mocnosti vyslati loďstvo proti pevnosti Sevastopolské. V té době nebylo ještě Itálie, spojeného království Italského. Itálie byla ve skutečnosti jen malým knížectvím sardinským, a velká, svobodná a sjednocená Itálie byla ještě snem, horoucím přáním, vzdalým ideálem pro všechny italské vlastence. Vůdcové sardinští, kteří zabývali se myšlenkou svobodné a sjednocené Itálie a za ni bojovali, byli tři národní hrdinové: Garibaldi, Mazzini a Cavour.

Evropské mocnosti vyzvaly také Sardinii, aby se zúčastnila demonstrace před Sevastopolem a vyslala loďstvo k obležení pevnosti. Garibaldi a Mazzini nechtěli vyslati Anglii a Francii loďstvo na pomoc a rekli: Nasím programem, naším dilem, ke kterému jsme se zavazali, jest svobodná a sjednocená Itálie. Co je nám do Sevastopolu? Sevastopol, není nicím pro nás, a je třeba, abychom soustředili všechny své síly na svůj původní program, takže bychom mohli v brzké uskutečnit svůj ideál.

Avšak Cavour, tehdejší nejlepší, nejschopnější a nejbystřejší statník sardinský, nalehal na to, aby jeho země vyslala loďstvo a s ostatními mocnostmi oblehla Sevastopol, a uplatnil svou vůli. Bude vás snad zajímati, zvímeli, že pravá ruka Cavourova, jeho přítel a radce, jeho sekretář Hartum byl Židem a mluvílo se s rozhorčením o židovské zradě v kruzích, které stály v opozici k vládě. A na jednom shromáždění italských vlastenců volalo se

rozcilene po Cavourove radci Hartumovi, jenž vyzvan, aby obhajil sva nebezpečna a zradna politicka jednani. A on pravil: Nas sen, nas boj, nas ideal, ideal, za který jsme zaplatili již krvi a slzami, starostmi a zoufalstvím, životy svých synů a smrtelnou bází svých matek, naše jediné prání a cíl jest svobodná a sjednocená Itálie. Všechny prostředky jsou svaté, vedou-li k tomuto velikému a slavnému cíli. Cavour vi zcela dobře, že po bojích u Sevastopole bude dříve nebo později konána mírová konference, a že na této konferenci budou zastoupeny mocnosti, které se zúčastnily boju. Sardinie nemá sice bezprostředního zájmu o Sevastopol, ale pomůžeme-li nyní svým loďstvem, budeme sedět na budoucí mírové konferenci a pozívatí stejných práv jako ostatní mocnosti, a na této mírové konferenci bude Cavour proklamovati svobodnou a nezávislou, sjednocenou Itálii.

Tak stane se náš sen, pro nějž jsme trpěli a zemřeli, konečně nadhrou, šťastnou skutečností. A jestliže se mně tedy ještě jednou zeptáte, co má Sardinie co činiti se Sevastopolem, chci vám přisunovati tato slova jako stupně jednoho žebříku. Cavour, Sardinie, obležení Sevastopolu, budoucí evropská mírová konference, proklamace svobodné sjednocené Itálie.

Celé shromáždění stálo pod kouzlem Nordaovy krásné, opravdu, poetické a nadsené řeči a jeho elegantní, hudební francouzština uchvatila poslucháče radostí skoro smyslnou. Řečník odmlčel se na několik vteřin a obecenstvo úplně omámeno jeho skvělou řečí, tleskalo vášnivě na souhlas. Ale záhy Nordau prosil o klid a pokračoval:

Tedy nabídl velkou, pokrokovou velmoc Anglie, po pogromech Kisinevských jako důkaz sympatií k našemu ubohému lidu, prostřednictvím sionistického kongresu židovskému národu nezávislou kolonii Ugandy. Avšak Uganda leží v Africe, a Afrika není Sionem a nikdy Sionem nebude, abych užil vlastních slov Herzlových. Ale Herzl dobře ví, že sionistická věc není tak cenná jako přátelské vztahy k mocnosti, jako je Anglie, a tím cennější, protože hlavní zájem Anglie směřuje k Orientu. Nikde není precedenční případ tak účinným jako v Anglii a proto jest věcí na výsost důležitou, obdržíme-li z rukou Anglie kolonii a utvoríme tak precedenční případ ve svůj prospěch. Dříve nebo později musí býti rozřešena orientální otázka a tato zahrnuje otázku palestinskou. Anglie, která formální politickou notu zaslala sionistickému kongresu, který je vázán k basilejskému programu - Anglie bude mít rozhodné slovo v konečném řešení orientální otázky, a Herzl považoval za svou povinnost, aby pestoval cenné vztahy k této velké a pokrokové moci. Herzl ví, že stojíme před hrozným otřesením celého světa. Snad brzy bude svolán jakýsi druh světového kongresu, a Anglie, tato velká, svobodná a mocná Anglie, bude pokračovati pak v dile, započatém velkomyslnou nabídkou 6. kongresu. A otážete-li se mně nyní, co bude dělat Izrael v Ugandě, opakují slova statníka ze Sardinie, použita však pro náš případ a přizpůsobena našemu názoru. Řeknu vám slova, jako bych vám ukazoval prcký žebřík, který vede vždy výše a výše: Herzl, sionistický kongres, anglická nabídka Ugandy, budoucí světová válka, mírová konference, kde pomoci Anglie bude utvořena svobodná, židovská Palestina."

Jako by mocný hrom zaburácel, zasáhla nás tato slova, trasli jsme se všichni údivem a úctou, jako bychom byli u vidění. A v mém sluchu ožývala se slova našeho velkého bratra Achada Haama, který řekl před Nordaovou předmluvou na prvním kongresu: "Citím, že mluvím k nám jeden z velkých, starých proroků, že sestoupila tato slova se svobodných hor Judeje a naše slova horela v nás, když jsme slyšeli jeho slova, plná zázraku, moudrosti a vidění."

Nelze se ubrániti údivu, že směl býti tento článek Litmana Rosenthala vůbec tiskn. Ale byl tiskn teprve po Balfourově vyjádření o Palestině a nebyl by býval vůbec tiskn, kdyby Židé neverili, že je část jich programu splněna. Žid neprozradí se nikdy, dokud nemyslí, že vyhrál hru, teprve pak je mu uveřejnění lhostejno. Pouze Židům byl roku 1903 sdělen "žebříkový program": Budoucí světová válka - mírová konference - židovská Palestina. Když se domnívali, že jsou na vrcholu žebříku, mohlo se o věci veřejné hovořiti.

Podobně osvětlení podává svrhnutí carovo. Když se tato událost stala známou, vyvolala v New Yorku největší radost a nežidovské pověsti proslovil řeč, ve které chválil jistého Žida vysoké národní významnosti za to, že připravil svržení carovo peníze, jímž byla prováděna propaganda za rusko-japonské války mezi ruskými zajatci v Japonsku. Tato skutečnost byla prozrazena teprve po zdarilem ukladu. Nesmíme ujíti pozornosti, že posledními, kteří provedli závěrečný akt spiknutí, vrahy Mikulase Romanovce, jeho choti, jeho mladých dcer a nemocného syna, bylo "pět sovětských delegátů", všech pět Židů. Co bylo počato americkým financníkem, končilo sovětskými delegáty.

Předvídalí mezinárodní Židé roku 1903 válku? Rosenthalovo přiznání jest proto jen zlomkem důkazu. A předvídalí ji pouze? Bylo by dobře, kdyby bylo zůstalo jen u předvídaní, a kdyby zde nepodávaly k důkazu také zkušenosti, že mezinárodní Židé tuto válku přivodili.

Pro tento okamžik prosím čtenáře, aby podrželi na zřeteli dva body Rosenthalova článku: "Snad vás bude zajímat, zvíte-li, že pravou rukou Cavourovou, jeho přítelem a radcem byl Žid, jeho tajemník Hartum." Tak mluví dokonce i židovský tisk. Kdyby někdo prozkoumal seznam sekretarů mocných ve světě a učinil za jejich jmény poznámku: jeho sekretář - Žid, jistě by vydala židovská protipomlouvavá společnost proti tomu protestní prohlášení. Podle židovského pravidla pro nezidy platí naprosto to, co je Židům po chuti. Kdyby se veřejně psalo o Hartumovi, byl by označen jako "Ital".

Měli židovští tajemníci, jichž byl před válkou, za války a za mírové konference hezky počet, menší schopnosti než Hartum? Nebylo žádných Hartumů v Anglii, Francii, Německu, ba dokonce v Rusku, (ve Spojených Státech jich bylo mnoho), kteří viděli "zebrickový program"? Zapomněl ho Max Nordau v roce 1914 a 1918, viděl-li jej zcela zřetelně roku 1903? Vím: "Židé předvíдали na basilejském kongresu nastávající světovou válku." Jak mohli vědět, že to bude ale jistě ne později než roku 1905, politiku "žadných anexí".

Prisla světová válka. Prislo i heslo "žadne anexy". Co tenkrát bylo v židovských světových programech budoucnosti, jest teď minulosti.

V protokolech nalezneme dva druhy vyjadřovací: "učinili jsme" a "učiníme". Mluví-li tajný vrchní mluvčí světového programu tohoto roku k svým zasvěceným rasovým druhům, bude muset na mnohých místech, kde mluvčí roku 1896 řekl "učiníme", říci teď "učinili jsme". Mnohé se splnilo.

"Budeme se vydávat za osvoboditele dělnické třídy" - to se stalo a děje se ještě. "Odvratíme myšlenky neveričích k průmyslu a obchodu." To se také stalo. "Utvoríme silnou centralizovanou správu, abychom měli pevně v rukou všechny státní síly." Jest snad všude uskutečнено. "Postavíme se na svobodomyšlnou stranu všech stran a hnutí a dodáme své řečníky." Stalo se. "Vynutíme zvýšení mezd a současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb." Stalo se. "Podkopeme také základy produkce tím, že naocukujeme dělníkům anarchistické ideje." Stalo se.

"Abychom docílili zotročení evropských vlád neveričích, ukážeme jim svou moc zločiny a násilnostmi, to jest hrůzovládou." - Prot. 7. Kdo hledí na Rusko a zprítomní si chování vedoucích ministrů anglických, francouzských a italských oproti sovětem, a "zotročení" statníku poměry stále spleťtejšími, čím více se jimi zabývají; kdo vidí Evropu, churavící ranou, jejíž hojení je umyslně zamazováno - řekne: I to se uskutečnilo!

"Náš plán nezničí najednou všech stávajících zařízení. Pouze jejich použití bude změněno, a jejich celá činnost bude upravena dle našich plánů." To se stalo. "Osídlíme si tisk a budeme jej držeti pevně na uzdě." Stalo se. Užda ve Spojených Státech je pevně přitazena, o tom by mohl zpívat písničku mnohý skladatel.

"I kdyby chtěl někdo psát proti nám, nikdo mu neotiskne jeho článku." To se stalo větsím dilem. Stalo se to v plné míře u tisku, který jest pouhým obchodem.

"Jako pobídka k spekulaci povzbudíme u neveričích snahu po bujném, svůdném, způsobu života." - Stalo se.

"Každému pokusu o odpor predejdeme tím, že jakoukoli zemi, která se opováží nám se protivit, zapleteme do války s jejími sousedy. Kdyby se měli všichni sousedé sjednotit tak, aby se obrátili společně proti nám, rozpoutáme světovou válku." (Protokol 7.) Vyráz "světová válka" jest týž, jehož užívá Nordau a Rosenthal. "Herzl ví," praví Nordau roku 1903, "že stojíme před strašným otřesem celého světa."

"Je třeba, abychom způsobili v celé Evropě, a prostřednictvím jejím v ostatních dílech světových znepokojení, rozkol a vzájemné nepřátelství." Stalo se. "To má pro nás dvojí výhodu, neboť touto metodou získáme si uctu všech zemí, neboť budou souditi, že máme moc vyvolávat dle libosti nepořádek a nastolovat opět pořádek." I to se stalo. ,

Řečník z roku 1896 mluvil pravdu, když hovořil o "důležitých událostech, do kterých se ženeme proudem těžkých krizí." Ukázalo se, pokud možno pravdivým nejen heslo "žadne anexy", jak tomu chtěly protokoly, ale užrala tím současně i rada dalších plánů. Heslo "žadne anexy", jako výraz politické mravnosti, jest věcí o sobě: necím jiným jest hlásati "žadne anexy", ježto se tím "stanou z válek věcí čisté hospodářské a ze národové poznají moc naší převahy na pomoci, které poskytujeme." Svět spatřoval v programu "žadne anexy" výraz politické mravnosti; druhý program, který použil tohoto mravního názoru jen jako prostředku, zůstal ukrýti.

Je třeba, aby se v této kapitole ještě pokračovalo. Nejprve vnučuje se otázka, zdali, po vyplnění programu protokolu v tolika podrobnostech, nebyl sveržen mudrci jich zakum nový protokol, nějaké prodloužení zebříku, a ma-li snad svět očekávat další odhalení. Mohlo by se, státi, že znalost židovských planů, která jest již teď dana, povede k probuzení národu, čímž bude zničen program, nyní platný a znemožněn jednou pro vždy eventuelní programy. Leč před Judou se vynoruje jasná hvězda.

XV.

JEST ŽIDOVSKÝ "KAHAL" NYNEJŠÍM "SOVETEM"?

Sovet není ruským, nýbrž židovským zařízením. Take není moderním vynálezem ruských Židů, novou politickou ideou Leninovou a Trockého: jest původu starožidovského, jest organizační formou, kterou si dali Židé po dobytí Palestiny Rimany, aby si zachovali svůj odloučený rasový a národní život.

Moderní bolševismus, který byl nyní poznán jako pouhý obal dlouho zamýšlené rany, která měla nastolit vládu jedné rasy, přijal na sebe ihned vládní formu sovětskou, protože Židé všech zemí, kteří spolupůsobili na ruském bolševismu, byli od pradávna skoleni ve způsobu a stavbě sovetu.

Sovet objevuje se v "protokolech" pode jménem "kahal". V 17. protokole se píše: "Již nyní jsou naši bratři povinni udáti odpadlíky své vlastní rodiny, neb všechny jiné osoby, protivící se "kahalu". Až přijde naše království, budou museti vsichni poddani sloužiti státu stejným způsobem."

Každý, kdo jest obeznán s nynějším životem Židů, ví, co znamená denunziace odpadlíku. Tvrdost pronásledování, jemuž je vystaven Žid přestoupivší ke křesťanství, nebo syn neb dcera pravověrně židovské rodiny, kteří si berou osobu nežidovskou, nemá u ostatního lidstva příkladu. Nedávno brala si mladá, vzdělaná Židovka v jednom západním státě USA nežidu, časopiseckého nakladatele. Od okamžiku, kdy oznámila svůj úmysl, bylo s ní jednáno jako s odpadlící. Kdyby byla zemřela nejbídnější smrtí, kdyby se byla oddala nejnestoudnějšímu řemeslu, nemohly by býti pocity pro takový osud opovrhlivější. Byl za ni konán ponurý obřad pohřební a v den své svatby byla národem prohlášena za mrtvou.

Tento případ není nicím naprosto neobvyklým. Jedno z nejvýraznějších licí najdeme v životě Spinozy, velkého filosofa, jehož Židé za dnešních dnů rádi uvádějí jako ozdabu svého národa. Jeho studie přivedly jej k pochybnosti o mnohých rabínských dogmatech, onech "lidských ustanoveních, o nichž mluví Nový Zákon. Protože Spinoza byl již vázanou osobností, byl na něm zkoušen velice užívány židovský prostředek, podplacení. Měli bychom si rozmysletí užití slov: velice užívány židovský prostředek, podplacení - kdyby bohužel nebyla pravdivá. (Nejsme nakloněni vyslovovati potupu z bídactví. Ale Židy psané židovské dějiny poskytují hory důkazů, že podplacení jest nejspolehlivější a nejmilejší židovskou zbraní a- co se teď o tom dovidáme, potvrzuje jen, že tomu tak dosud je. Jistý židovský spisovatel, Jakub Izrael de Haan, holandský mluvčí v Jeruzaleme, zjistil nedávno, že podplatitelnost arabského tisku vzbuzuje dobrou naději na zmírnění arabské agitace proti Židům. Píše: "Mezi Araby jest živá agitace proti nám, jež nazývají sionistickým nebezpečím. Avšak Arabové, a obzvláště arabské časopisy, jsou přístupni uplatkům. Při této slabosti prohrají v dlouhém závodu s námi."

Tak byla mladému Spinozovi nabídnuta roční suma 1.000 zlatých, pomlčí-li o svých přesvědčeních a ukáže se casem v synagoze. Odmítl s plným opovržením. Rozhodl se vydělávati si na živobytí broušením čoček pro optické nástroje. Na to byl vypučen. Postup tento je licí takto: "Konečně nastal den vyobcování; nesmíme množství shromáždilo se, aby se zúčastnilo ponure slavnosti. Pochata mlčenlivým a slavným rozsvěcováním jistého počtu černých svíci a otevřením stánku umluvy, kde ležely knihy Mojžíšova zákona. Tak byla rozčíslena fantazie věřících pro celou hruzu scény. Vrchní rabín, starý přítel a učitel, nyní nejrozhorcenější nepřítel odsouzencův, měl pronesti rozsudek. Stal zde, bolesti dojat, ale neoblomný; lid patřil na něho s

ocekavanim v ocich. Vysoko nahore stal kantor a zpival hlasitými žalostnými zvuky slova zatraceni; s jiné strany mísily se tyto tony s pronikavými zvuky trubky. Nyni byly obráceny černé svíce, a tající vosk stekal, kapka za kapkou, do velké, krví naplněné nádoby." (Lewes: Biografické dějiny filosofie.)

Pak přišlo konečně prokletí: "Podle rozhodnutí andělů a svatých vylučujeme te, Baruchu de Spinozu, proklínáme te a zapuzujeme te v souhlasu se stařeinami a veskerou svatou obcí, v přítomnosti těchto svatých knih: při 613 přikazáních, v nich obsazených, kletbou, kterou proklel Jósua Jericho, kletbou, kterou vyslovil Elíša nad dětmi, a všemi kletbami, které stojí psány v knihách. Budiz proklet ve dne, budiz proklet v noci. Budiz proklet ve spanku a budiz proklet v bdění, budiz proklet při východu a budiz proklet při vstupu. Necht mu Pán neodpustí, necht rozpoutává se stále zloba a hněv Pane proti tomuto muži a vloží na něj všechny kletby, které stojí psány v knihách Zákona... A my nařizujeme, že nikdo nesmí s ním mluvit ani slovy úst ani písmá, ani mu prokazovat jakoukoliv přízeň, ani s ním bydliti pod jednou strechou, ani se k němu přiblížiti na čtyři lokte, ani čísti písmo jím napsané."

(Pollock: Život Spinozův)

Když byla vyslovena všechna tato hrmející slova, byla pojednou všechna světla ponorena do krve, a zazněl vykřik náboženské hrůzy a prokletí ze všech úst; a v slavnostní tme a k těmto slavnostním kletbám volali: Amen! Amen!

(Prof. J.K. Hosmer: Zide)

To jest vysvětlení ke kapitole "denunčiací", vrhající jasné světlo na tíh, jež spocívá na Zidech, kteří by se chtěli veřejně opřít společensky nepřátelským ideám svého národa, ale netroufají a nedovazují se s ohledem na trest, který by je očekával.

Denunčiací má se použiti, jak rozkazuje prot. 17., proti každému, kdo projeví vzdor proti "kahalu" neb starému sovětskému systému židovskému.

Po ztroskotání židovského státu Rimany Zide podřzeli v patriarchovi bylo podřzeno toto národní středisko v osobě "knížete vyhnanství" nebo exilarchy, což je úřad trvající patrně dosud, zastavany, jak někteří verí, jistým americkým Zidem. Přes všechno ujistování o opaku Zide nepřestali býti jedním národem, to jest vědomě ucelenou, rasovou skupinou, lisící se ode všech ostatních, s účely a ideály, které jsou přísně židovské: od Zidu Zidum, na rozdíl od ostatního lidstva. Že tvoří jeden národ uprostřed národu, nejen vysvětlují zodpovědní židovští myslitelé, nýbrž vyslovně zdurazňují: jsou tudíž v úplném souzvuku se shledanými skutečnostmi. Zid chce nejen ziti odloučené od ostatního lidu, nýbrž on žije ve svém národě proti jiným národům, a snaží se, aby žil pokud možno nejvíce pod svými vlastními zákony. V Novém Yorku Zide dnes dosáhli zřízení vlastního soudnictví k vyřízení svých záležitostí podle svých vlastních zákonů. To jest přesně totež jako princip sovětsko-kahalský.

Prvním stoletím pocínajíc, jak možno čísti v "židovské encyklopedii", byla "obec", "shromáždění" nebo "kahal" střediskem židovského života. Tak tomu bylo již za dob babylonského vyhnanství. Naposledy objevil se kahal na mírové konferenci oficiálně, kde Zide, v souhlase se svým světovým programem - jediným programem, který prošel s plným úspěchem a nezmenen mírovou konferencí (po 1. svět. válce - pozn. TP) - zajistili si právo na kahal pro záležitosti správní a kulturní, jež bylo připojeno k tolika jiným výsadám v zemích, kde se pozastavovali lidé nad jejich dosavadní odloučeností.

Polská otázka jest otázkou čisté židovskou, a nezdár Paderewského jako statníka byl pouhým následkem jeho postavení pod židovské vlivy. Rumunská otázka jest takéž otázkou židovskou a vsichni Rumuni hovoří o Spojených Státech jako "židovské zemi", protože se dozvedeli od svých politiků o silném tlaku, vykonávaném americkými Židy proti jejich zemi, tlaku, který se vztahoval na skutečné rumunské životní podmínky a prinutil Rumunsko, aby podepsalo smlouvy právě tak pokorující jako byly ty, které kladlo Rakousko Srbsku a ze kterých povstala světová válka. Židovská otázka jest patrna nad všemi silami, které vyvolaly válku, a nad všemi překážkami proti míru, které prožil svět.

Pod kahalem nebo starými sovětem žili Zide pro sebe a vládli sobě tím, že vyjednávali se zemskou vládou jen prostřednictvím svých zástupců. Byl to komunismus ve výraznější formě, než v jaké kdy se objevil za ruskými hranicemi. Výchova, zdravotnictví, davky, rodinné záležitosti, vše stalo pod bezpodmínečným panstvím

nekolika málo mužů, kteří tvořili vlastní úřad. Tento úřad nebyl - a to platí také o nynější židovské vládě rabína - časově omezen, a úřad probíhal často v nepřerušném následnictví mnohými pokoleními. Veský majetek byl společný; to ovšem nevedlo k tomu, aby se stali bohatými. Tyto kahalové nebo sověty existovaly v Římě, ve Francii, v Holandsku, v Německu, v Rakousku, v Rusku, v Dánsku, v Itálii, v Rumunsku, v Turecku a v Anglii. Ve Spojených Státech vyvinula se tato idea ve spojení se synagogou a národní i mezinárodní společností židovskou.

Kahal je tradiční židovskou politickou ústavní formou za rozptýlení rasy mezi národy. Jeho mezinárodní charakter projevuje se ve vyšších úradech; tyto vzrostly v té míře, jak se Židé rozšířili po světě. Židovská encyklopedie jmenuje "radu tří zemí", "radu čtyř zemí" a "radu pěti zemí", jež představovaly v dřívějších dobách mezinárodní spojení. Ale jako při všech takových zprávách je v novější době těžko nahlédnouti zřetelně do těchto zařízení. Poslední sionistický kongres v Londýně, kde vyřizena patrně mnohá záležitost - byť i nikoli ovšem ve veřejných schůzích - která se vztahovala na Židy všech zemí, tento kongres mohl by býti nazván "radou šestatřiceti zemí", neboť delegáti přišli z nejvzdálenějších konců: z Japonska a Jižní Ameriky, z Persie a Nového Zélandu. Účelem světových úřadů bylo dáti Židům jednotný ráz a zprávy o jejich zasedáních zasahují do dávných století.

Co povstalo v Rusku, není tudíž ničím novým. Je to vládní forma, vnucená nežidovskému Rusku židovskými revolucionáři, ve které je Židovstvo skolené od nejranějších časů svého styku s ostatním lidstvem. Sovětské Rusko nebylo by vůbec možno, kdyby 90 procent komisarů nebylo bývalo Židy. Právě tak sovětské Maďarsko, nebyťi Bělyj Chán, tohoto velerudeho, a jeho 24 komisarů, z nichž bylo 18 Židů. Židé jsou jedinou národní skupinou, vycvičenou ve zřizování a spravování kahalů.

Telegram United Press z 12. srpna 1920 vrhá světlo na vnitřní přibuznost sovětského systému a židovských duševních vloh. Telegram vypráví o polských městech a vesnicích, obsazených při postupu bolševických sil: "Místní židovské obce zřídily pryč již sovětské a komunistické správy." Přirozené. To je v napadném rozporu s tím, co stále se povídá v tisku o utrpení Židů pod sovětskou vládou a o jejich osklivosti před rudy. To však, čeho se nejčastěji docítáme ve velkých časopisech, je čistá a prostá židovská finta, a zprávy očitých svědků naprosto si odporují. Člen americké "pomocné akce" oznamuje, že pomocná akce bývá v Polsku často zmařena, protože židovští majetníci domů požadují neslychaného nájemného za své místnosti. Jiný konstatuje, že ačkoliv se zvýšilo jízdné na drahách desateronásobně v okresech, kde panuje hlad, nejlepších a nejvyšších tarifovaných vlaků používají výhradně Židé. O své cesty Maďarskem nemají již peněz, ale Židé je mají."

"Vždyť američtí Židé mají v osklivosti Trockého a sovětiismus," slyšíme někdy namítati. Skutečně? Na straně 9. amerického časopisu "Židovský svět" z 30. července 1920 spatrujeme psaní s podpisem Mrs. Samuel Rush. Jeho nadpis zní: "Stydíme se opravdu za Trockého?" Několik vět z tohoto psaní zní: "

"Slyšela jsem nedávno více stížností od nakladatelů židovských časopisů, že je nyní Žid vykřičen jako radikální. Právě tak je prolejeme slzy nad touto rasovou zvrhlostí, nutno, abychom přece poněkud uvážovali: Trocký byl vždy lícen jako vzdělaný člověk, který studoval světové hospodářství, jako mocný činný vůdce a myslitel, jenž jistě bude stát v dějinách jako jeden z velkých mužů, které naše rasa dala světu... Málo kdo mezi námi ještě pochybuje, že za těmi nesmysly, které se píše o Rusku, stojí velká pravda, že Rusko trvá v onom nevyrovnaném stavu, jež vždy doprovází znovuzbudování. Za zdanlivým neporádkem tkví plán, a že zhroucení povstane pořádek. Nebude to žádná země utopie, ale vláda tak dobrá, jak ji mohou zbudovati oni nesporně vysocí duševní praktičtí idealisté, stavějící na Rusku s tím nutně nedokonalým lidským materiálem, s nímž musejí pracovati.

A jeden z vůdců je Lev Trocký - je třeba, abychom se opravdu za něj styděl?"

Nesporně nestydí se tato dáma za Trockého-Bronšteina. Nebo vezmete soudce Harry Fishera z Chicaga. Zatím co bral plat za svůj soudcovský úřad, Fisher cestoval ve službách židovské pomocné akce po světě. Brzy po svém odcestování změnil plány a přistal v Rusku. Ve více rozhovorech tvrdil, že šel do Ruska jen s podmínkou, že se nebude starati o politické věci. Stejná podmínka mu nebyla asi dána při jeho návratu do Spojených Států, neboť vystupuje zřejmě jako zastávce úplných obchodních vztahů s ruskou sovětskou vládou. Podle chicagské "Tribune" praví souhrnem: "Nutno ponechat Rusko samo sobě. Bude radno navazati opět obchodní styky s Ruskem. Bolševická vláda má pevné základy. Zatím co existuje jen 700. tisíc členů komunistické strany, stojí sedláci, citající asi 100 milionů, semknuti za vládou Leninovou." Mezi sovětskými plány, za nimiž pryč stojí semknuto sto milionů sedláků, jsou také další - je to obzvláště zajímavé vzhledem ke skutečnosti, že soudce Fisher je soudcem u chicagského soudního dvora.

Vypravuje:

"Pred jistou dobou rozsirovalo se, ze jsou ruske zeny narodnim majetkem. To neni pravda, ale lehkost, s jakou se provadeji snatky a rozvody, je prizniva rychle zmene. Kazdy, kdo chce vstoupiti v manzelsky stav, jde na radnici, jak bychom to my nazvali, a zaznamum pro snatky. Chut ke snatkum jest velika. Potrebuji-li dva lide nutne odevu a potravu, smluvi se nekdy, ze se vezmou na jeden den. Druheho dne jsou opet na radnici a k zaznamum. Tentokrat zanesou jejich jmena do knihy rozvodu. To vse, ceho je potrebi, aby se mohli rozejit, a meli k tomu jeste dobry obed."

Soudce Fisher z Chicaga, který se vrátil z pomocné akce ze zahraničí, jest očividně také jedním z těch, kteří se nestydí za Trockého.

Take Max Pine, mnoholetý sekretář spojeného hebrejského obchodu v New Yorku, byl v sovětském Rusku jako "delnický zástupce". Take on vypravoval mnoho dobrého o sovětech, mezi jiným i napadný rozpor, že se totiž Židum v Rusku, i tihle kteří nejsou bolševiky, dají velice dobře!

Slyšeli jsme výroky tři osob z velice různých životních kruhů, ale každá projevovala přirozenou zalib v kahal nebo sovetu, obdiv nad jeho metodami a zřejmou blahovůli pro jeho vládce. Neboť sovětský systém je nejdokonalejší formou vlády libovůle, a snatkové zákony sovětského Ruska jsou v plném souladu s programem protokolu: "Zničme vliv rodinného života neverčích". Zdá-li se sovetu-kahalu ruskému úplně podkopati ruský rodinný život, jest velice sporné. Sovětský systém má tutež slabost jako Protokoly: jest to mravní zpustlost, širící se jako rakovina, až se sama zničí pomocí zařízení, které prepádla.

Spatrováno ve světle protokolu, dnešní Rusko nepředstavuje jistě židovského státu, nanejvýš však židovskými bojovými silami dobytý stát nežidovský. V protokolech udávají se tři stupně postupu. První jest tajné zničení státní jednoty rozšířením svudných a rozkladných idejí. K této práci bývá použito také nežidovských agitátorů. Když tyto ideje dostatečně působily, aby zničily společnost a přivodily krizi, vynorí se - jako v Německu - síly, působící dosud v skrytu, náhle na povrch, uchopí uzdu a řídí převrat. To se stalo v Německu bezprostředně po zhroucení, které následovalo po přímerí, ale Němci poznali již před tím vliv Židu na všechna střední místa říše - a tak netrvalo dlouho, a museli opět zmizet z viditelných politických míst. Take v Rusku vrhli se Židé okamžitě na vládní moc a podarilo se jim v ní se udržeti. Tento postup začal natlakem Kerenského-Krebe na čarě, aby složil korunu a trval daleko pod Trockým, jehož vojska sedí Evrope na hrdle.

Ale dobytí země, jak se o ně pokusili v Německu, a jak se jim podarilo v Rusku, není ještě konečným cílem programovým. Jest to pouze začátek otevřeného a veřejného průběhu. Kahal-sovet má namířeno na úplně zhroucení společnosti, na úplně rozdrobení každé spolupráce a každého spojení, na absolutní vládu v každém malém okrese předepsaným způsobem, až celá země leží bezmocně poražená v rozptýlených sutinách. Tento postup zahrnuje v sobě také rozklad průmyslového života, jakož i rekrutování nežidů do vojska a všeobecné zničení mravnosti a pořádku. Tot protokolový program ve své poslední fázi, dříve než počne znovubudování, které učiní z dobyté země židovský stát. Svět nezalil dosud této poslední fáze; jež nenastala dosud ani v Rusku, ale až se ruský lid vzpomene na svého omámení, do nehož byl stržen, k této fázi nedojde. Židovské hlasy sice halasně prohlašují, že sovětské Rusko je na pevných základech. Ale rozhodující hlas o konci má Rusko, a to dosud nepromluvílo. Jiz dnes trese se lidstvo před probuzením skutečného Ruska a před strasnou odplatou na sovětech.

Program protokolu stal ve francouzské revoluci těsně před vítězstvím, ale její mravní zdivočlost ji sama zničila. V Rusku dospěl program konečnému úspěchu o krok blíže, ale i tam ztroskotal o svůj výsměch mravnímu zákonu. V této době popírá se židovská otázka v Rusku a Polsku, a síla židovských bojových sil je podporována největší měrou Spojenými Státy americkými. Pak nelze se diviti, nazývají-li malé východoevropské státy, bojující o svůj život proti židovským osídlením, naši zemi "zemí Židu".

"Ukážeme svoji moc státu," praví protokoly. "Abychom dokázali zotročení nevereckých vlád svým prostřednictvím, ukážeme jedné z nich svoji moc násilnostmi, to jest hrůzovládou." - Prot. 7.

Jeden nežidovský stát evropský po druhém musel stáhnout své vojska z Ruska. Jeden vedoucí ministr po druhém v Evropě dal si svázati ruce v otázce ruské. A nyní musí přihlížeti, jak malemu Polsku, právě druhé zemi na listině sovětských obětí, hrozí nejtežší pomsta za to, že se opovážilo brániti své nezávislosti proti židovské moci. Rusko muselo trpce pykati od Židu za svůj pokus o nezávislost; na radě teď jest Polsko. Pozár

ma zachvatiti celý svět, jak doufají Židé východní Evropy a mnozí Židé americti.

Kdyby panující Židé světovi chtěli osvobození ruského národa, kdyby chtěli mít udušen šířící plamen bolševický, a kdyby chtěli učinit konec účasti židovské na všech revolučních hnutích země, dokázali by to v jednom týdnu. Co se dnes odehrává, děje se s vědomím a vůlí židovských světových mocností. Není dnes prání, aby se hnutí odbourávalo, jak je zapuštěno v značné míře u amerického Židovstva. Jest program "ukázat jednomu státu svou moc", a jeho se uspošlechne. Toto "ukázání" má však své dvě stránky: ukazuje sice moc, ukazuje však také národ, vykonávající tuto moc, a snad jednou bude si tento národ přáti, aby byl nikdy po ní netoužil, aby jí byl nikdy nedosáhl a nepoužil.

Kdo by chtěl prozkoumat bystrost úsudku lidských základních vloh, jak je vyjádřen v protokolech, necht pozoruje někdy účinek bolševismu na svou vlastní osobu. Jisté existuje jistý druh obdivu ve všech vrstvách amerických nežidů pro onu ranu, kterou zasadili Lenin a Trocký na základne tak masivní. Její odvaha, její schopnost udržet se navzdory tolika odporným silám, naležla nedobrovolně uznání.

Při tom srovnáme místo z 10. protokolu: "Máma pociťuje obzvláštní úcty a lasky k politickému geniovi moci, a rekla o všech věcech, různé provedených: "sprostě, ale obrátne provedeno! Finta, ale pěkná hrana. Nestoudně, ale velkolepe!" Pociťame s tím, že použijeme všech národů k založení díla námi zamýšleného. Zprvu musíme si zajistit službu odvážných a nebojácích agentů, kteří odstraní všechny překážky na naší cestě. Provedeme-li svůj státní převrat, řekneme lidu: "Vše šlo špatně, všichni trpěli. Odstraníme vaše utrpení: nacionalismus, zemské hranice, rozdílnou měnu. Ovšem můžete si o nás utvořit svobodný úsudek, ale bylo by nespravedlivé, kdybyste tak učinili drive, než jste nám dali příležitost, abychom vám ukázali, co chceme a můžeme."

Chytré vymyšleno, a tak se také dosud vždy postupovalo. Ale nevyhnutelně musí zasáhnouti silný protitlak. Právě původcové a právě umysly hnutí, skrývajícího se za bolševismem, vyjdou na světlo. Pak lidstvo rozdrť světový program v okamžiku, kdy tento se domníval, že stojí bezprostředně před vítězstvím.

Ruský kahalový sovětský systém vrhne na tento světový program jasnější světlo, než učinily drivejší pokusy. Pět pokolení vidělo francouzskou revoluci v jejím bludném osvětlení, které ji dovedlo k datu lide. Nyní víme, že to nebylo dílo francouzského národa, nýbrž zlomyslný čin mensiny, jež chtěla vnutit francouzskému národu tyž plán, který nás zamestnává. A právě francouzský národ porazil konečně tak zvanou francouzskou revoluci. Ale od té doby nemůže se Francie zbavit židovské vlády, jako výsledku onoho převratu dobře organizované mensiny.

Ruská revoluce nepředje do světových dějin s nimbem stejné romantickým. Svět ví, co jest v ní; brzy se dozví, čím peníze a čím duchem byla prováděna a dokončena, a z kterého dílu světa přišel hlavní podnět. Ruská revoluce je původu rasového, ne politického nebo hospodářského. Pod svým prolhaným socialismem a pod prázdnými frazemi o "sbratření lidstva" skrývá ostře vymezený plán snahy po rasové světovládě, která není rukou a která hledí rozslapat zdravý rozum a společný zájem umrávneného lidstva.

O původu sionských protokolů podává zprávu pařížský časopis "La vieille France": "Spis, uveřejněný pod jménem "Tajemství mudrců sionských" v roce 1905 pochází z pera rabbiho Ashera Ginsberga, zvaného Achad Ha-am. Sepsal jej v devadesátých letech minulého století v Oděse pro tajný spolek, jím založený, B'ne Mosne v hebrejské řeči. Roku 1897 byl tento spis přeložen do francouzštiny a přednesen na sionistickém kongrese v Basileji. Opis francouzského překladu dostal se již roku 1897 prostřednictvím šefa zahraniční ruské policie Raskovského (také psáno "Rackovského - pozn. TP) do rukou ruského ministerstva vnitra. Profesor Nilus porídil ruský překlad, jež odevzdal veřejnosti roku 1905 ve druhém vydání své knihy "Velké v malém a Antikrist jako nejbližší možnost." Jeden exemplář této knihy je v britském muzeu v Londýně se značkou přírůstkovou z 10. srpna 1906.

XVI.

JAK SE DOTYKA ZIDOVSKA OTAZKA POLNIHO HOSPODARSTVI

Kazdy zna zidovskou pozemkovou lichvu; tato netvori vsak pouze jedineho "pozemkoveho programu" zidovskeho. Nasledkem zidovske spekulace v pozemkovem majetku zmenil se charakter americkych mest v poslednich patnacti letech uplne, a ve vychodnich mestech bylo zjisteno, ze nedavne neslychane a vyderacske zvyseni najmu bylo z vetsi casti dilem zidovskych majitelu domu. Guverner jednoho z nasich nejdulezitejsich obecnstvi nebyl naklonen vynosu, ktery by byl upravil najmy. Jeho vahavost byla podporovana velice ostrym natlakem, ktery byl na neho vykonavan prostrednictvim nejzavaznejsich zidovskych zajmu v jeho state i ve statech sousednich. Konecne rozhodl se prece podepsati tento vynos a dati mu zakonnou moc a to na zaklade osobnich dotazu a patrani svych uredniku. Ve stech pripadu bylo totiz zjisteno, ze bylo mezi zidovskymi domacimi beznou praxi, prenesti tyz pozemek po rade na vsechny clenky rodiny a kazda zmena majetnika byla pak pohnutkou k novemu zvyseni najmu. Oci lidi byly ruznym zpusobem otevreny " pro zidovskou otazku. Prave liceny postup dal statnimu guvernerovi prohlednouti.

Zatim vsak neni to zvlastni vlastnost pouze zidovskych majetniku domu; i nezidovsti domaci pouzili teze finty. Ale domovni majetek jest zidovskou domenou; Zid jest domacim panem Ameriky. Vsichni pachtyri a najemnici americti, vyjma na Zapade, mohou to potvrditi.

Take neni domovni majetek naprosto nicim zavrzenihodnym, pokud neni antisocialnim a antiamerickym. Zde vezi vsak hacek. Mnoha z nejstarsich a posvecenych mist amerikanismu na Vychode ztratila uplne svuj vlastni charakter vpadem ne "cizincu", nybrz Zidu.

Cim vice dovidame se o tomto vpadu, tim vice musime neduverovati cislicim udavanim Zidy o zidovskem obyvatelstvu ve Spojenych Statech.

Kdo vedel, ze jedina narodnost, branici vlade Spojenych Statu v kladení otazek o pristehovatelstvi, jakoz i o statistice prijmove, jest narodnost zidovska?

Kdo vedel, ze chce-li vlada Spojenych Statu dozvedeti se neceho o Zidech, je nucena obratiti se k statistikam, ktere obdrzi svuj material od Zidu?

Tvrdi-li nektery narod, ze neni - jak to cini Zide - zvlastnim narodem a nema zvlastni narodni statistiky, kterou by mohla uciniti pristupnou vlade na uredni pozadani - proc jedna pak jako zvlastni narod a vede sve vlastni zaznamy?

Zide Spojenych Statu, prave tak jako Zide vseh evropskych zemi, jsou narodem pro sebe, s vlastni vladou, politikou a urednim spojenim; a vlada Spojenych Statu vyjedna s zidovskou vladou v Americe prostrednictvim zvolenych Zidu - o tom netreba pochybovati.

Pohled na rychlou zmenu tak mnohych americkych mest ve vseh dilech zeme vede k presvedceni, ze zidovske statistiky, vedene Zidy a urcene pro informovani nezidu, predstavuji skutecnosti uplne falesne, a toto presvedceni zesili jeste zkusenosti, ze statistiky vyhotovene Zidy pro nezidovske ucely jsou velmi rozdilne od statistik, urceny pro svet vnitri.

Zaliba v domovnim majetku da se vysvetliti sklonem Zidu k spekulaci a jak znamo, stal se pozemkovy majetek hlavnim oborem spekulace, treba ze jest to zavrzenihodne a hanebne. - Nemuzeme odsouditi Zidy, stanou-li se majetniky domu, byt i nejvyznamnejsimi; netreba jich prikreji odsuzovati nez jejich nezidovske spoluviniky pro zneuuziti, ktere provadeli v tomto remesle. Jest to vsak veci americkou, aby se nestala mesta, o nichz se uci nase mladez ze skolnich knih, ze je ma povazovati za rodiste svobody a vysoke hrady americanstvi, financne a politicky semitskymi mesty a dodavkovymi okresy pro svetovy bolsevizmus.

Do nedavna Zid se nestaral o venkov. To jest priznacie. Zid neni rolnikem. Byly vydany značne castky, aby jim byl ucinen, ale produktivni hospodarstvi nemelo dosud pro neho zadneho puvabu, a nema ho dosud. Vazi si pozemku, který dodava zlato z dolu, a který vynasi rentu. Zeme, poskytující pouze brambory a pšenici, nezajimala ho jeste nikdy.

Otazka pudy byla sice v zemich jako Polsko a Rumunsko prevazne zidovskou. Ale zadny zakon proti zidovskému nabyti pudy nemohl ji ucinne zamezit v techto zemich, aby nevykoristila cele provincie. Ne, ze by Zide bazili najmouti si pudu. Davali prednost najimani pachtynu. Zastiranim, a nezidovskými zadaky dovedli vzdy dosahnouti rozhodovani o pude nad pudou, a ovladanim sedlaku mohli usporadati pomery tak, jak se jim hodilo. To take cinili. Tak vypada tedy zidovska otazka v techto zemich. Ziskani pudy ne pro hospodarske ucely, nybrz proto, aby zabavili v zemich, provozujících hospodarstvi, hlavní prameny blahobytu a aby oddelili masu od jejich prirozených, domácích vudcu.

V zemich, kde existuje usedla nebo duchovni slechta, v niz lid spatruje sve vudcovstvi, program Zidovstva sledoval vzdy dvoji ucel, odstraniti vudcovstvi tim, ze se zmocni pudy. To prinasi jeden uzitek: přihledneme-li vsak k provedeni planu, vychazi vzdy jeste neco jineho nez zisk. Rafinovanou stranku zidovskeho planu svetovlady jest, ze jeho provedeni nevyzaduje obeti jako jine plany, nybrz ze v kazdem oddilu sveho provadeni prinasi velky uzitek - cim vetsi jest jeho zvonici uspech, tim jistejsi jest take vyhlidka na dosazeni cile.

V Americe nebylo aristokracie pri dobytí zeme, kterou by bylo treba vypuditi. Zidovska cinnost ve Spojených Statech omezila se az do nedavna na kontrolu plodin po zích: zidovske zajmy nesmeruji tak receno k honbe na kozesinova zvirata, nybrz k obchodu s kozesinami.

Hovorime-li prave o kozesinach: vec jevi se opravdu smesnou, sledujeme-li, jak se nekdy utvari. Za valky bylo natropeno mnoho hluku o nemeckem ovladnutí amerického kozesinoveho trhu. A skutečne byl americký kozesinovy trh ovladan z Německa; ale ne Nemci, nybrz Zidy! Pak bylo zase horlive pecovano, aby tento "německý" obchod byl uchopen, vyvlastnen a preveden na Americany. Americane, kteří tento obchod koupili, byli Zide! Skutečne majetkové pomery se nikdy nevymenily; zisky nachazeji cestu pred tim, jak po tom do kapes "mezinarodních". Ale kozesiny byly jen prikladem. Zidovsky zajem nesmeruje k tomu, aby sklídil zni, nybrz aby s timto zrním obchodoval. Ceho Spojene Státy nutne potrebují, jest priruckou "zidovskeho financnika", aby mohl lid vyhledavati v knize, cte-li: ten a ten zpusobil zaveru obili nebo vazanost obili. Tito financnici, kteří si privlastnili blahoby, vyrobeny Americany, a kteří nuti nyní americké spotrebitele, aby platili a platili a zase platili, mohli sve dilo volne a otevrene provesti, pri uplne slepote amerického ctenare novin. Nebot, podavaji-li americké casopisy verohodne zpravy, ze tento muz je Ital, onen Polak, treti Anglican, nikdy nereknou, ze ctvrtý jest Zidem. V kazdem meste, at malem nebo velkem, jest pohotove zidovska organizace, aby tomu zabranila, a to se deje nasilnými prostredky, kopajícími hroby americkému idealu svobody.

Tak nalezel pred nedavnem plan ve Spojených Statech proste v teorii, aby zbozi bylo zachyceno presne v bode sve cesty od vyrobcce k spotrebiteli, kde bylo možno z neho vytlouci nejvyšší zisk a docileno jeho ovladani. Lid neplatil svými penezi za užitečne a potrebne služby, nybrz za zabaveni zbozi prostredkovatelem!

Ted povstal nový vydelecny druh ve Spojených Statech. Zidovských milionu pouziva se ted k ziskani nesmirných ploch americké pudy. Drive spokojili se "kontrolovanim" bavlny, jako se kontroluje denni chleb, ale ted smeruje snaha k tomu, aby získali bavlnikovou pudu. Operace se peclive taji, nezidovsti zadaci jsou skoro vyhradne nastrkovani; kdo vsak sleduje stopu všemi fablesnými a slepými ulickami, narazi na konec na mezinarodního Zida, jehož trun stoji v Londýne. (Psano r.1920 - pozn. TP).

Mnoho Zidu psalo casopisu "Dearborn Independent", ze nevedi niceho o zidovsko-rasových planech svetovlady. Muzeme jim to radi a ochotne veriti. Jediným ucelem tohoto casopisu jest, aby o tom byli zpraveni. Ale jiste kazdy Zid pocituje zadostiucineni v postupnem hnutí sveho naroda k moci. Na tento pocit spoleha naprosto mezinarodni Zid, a protoze tento pocit je vseobecne rozsiren, jest mezinarodnímu programu zajistena nejvyšší mira uspechu za nejnepatrnejsiho nebezpečí nezdaru. Statni formou zidovskou neni lidovlada, nybrz vlada libovule. Ovšem ze prumerny lid o tom niceho nevi. Proc vsak laje nezidovi, který mu to chce rici? Neuzavre-li se Zid umyslně proti dukazum tohoto spisu, nalezne ve svém vlastním vedeni dosti potvrzení hlavních dukazu, a bude pak snaze schopen spolupusobiti na reseni zidovske otázky.

S obdivem pro chapani povinnosti redaktorských nekterými lidmi, cetl "Dearborn Independent" nektere pretisky svých clanku. Preklady jsou houfne rozsireny hlavne v reci "jiddisch" mezi Zidy, kteří anglicky nerozumeji, a tyto clanky nejen nesouhlasí s originalem, nybrz obsahují i cele state, které vubec nejsou v originalu obsazeny.

Bojí se snad, že by mohl tyto články číst průměrný Žid? Ti, kdož chtějí vytvořit základnu pro řešení židovské otázky v Americe, nepřijíjí si nic, než aby každý Žid ve Spojených státech poznal tyto články dopodrobna. Již dlouho byl Žid svými vůdci klaman.

Existuje tedy jasná a dosti daleko dospělá snaha, dostat do rukou bavlníkové pozemky Spojených států. Prvním krokem bylo tlacení tržní ceny těchto pozemků pokud možno hluboko. Tento nátlak byl proveden jistými bankami, které omezily úvěr pestitelům bavlny. Říka se jim, že jim bude úvěr odepřen, zveščí-li osevnou plochu pro bavlnu. Sazení bavlny má klesnout, zatímco mají stoupat její ceny; užitek neměli farmáři, nýbrž ti, kteří měli bavlnu v ruce od prvního trhu až ke spotřebitelům. Vynosnost bavlnářského pěstování byla snížena, zatímco se stala spekulace s bavlnou tím výnosnější. Obecnost musela dát peníze, než židovští vládcové koupili půdu. Zkrátka, stalo se výnosnějším prodávat bavlníkové pozemky než bavlnu.

Tato zjištění omezují se umyslně na obchod s bavlníkovými pozemky. Židovští financníci v New Yorku a Londýně mohli by podati vysvětlení, i kdyby o tom nevěděli nic židovští časopisectví nakladatelé a rabíni. O tomto vývoji věděly dávno jisté třídy obchodnické, někteří museli je dokonce podporovat pod tak zvaným tlakem poměru, ale nemohli si vysvětlit význam tohoto vývoje. Teprve před nedávnem vysvětlil se význam mnohých událostí význačnějším než židovským kupcům Spojených států. Mnoho k tomu přispěla válka, která jim otevřela oči.

Jako "protokoly", znamená zvláštní dokumenty, se svým pevným sevráním všech životních prvků, nepřehledly ani pozemek ani půdu. Pozemkový program je obsažen v 6. protokole, jednom z nejkratsích, který uvedeme zde v plném rozsahu, abychom ukázali jeho vztah k drtivějším údajům:

"Brzy počneme zřizovat obrovské monopoly, obrovské nadřizky jmenů, na nichž budou závislí až do jistého stupně i velké majetky neveričích, takže zhroutí se v den, který bude následovat po politické katastrofě, právě tak jako statní úvěr. Zde přítomní ekonomisté musí uvážit pečlivě význam tohoto plánu. Vsemi prostředky musíme postavit do pravého světla význam své vrchní vlády a vydávat ji za ochránkyni a dobrodělku všech, kdož se nám dobrovolně podrobí.

Aristokracie neveričích, jako politická moc, je odstraněna. K ní nemusíme již brát zřetel. Jako vlastníci půdy je nám však potud obtížnou, protože je tím, ve svém životě nezávislou; proto je třeba, abychom ji oloupili v každém případě o majetek půdy. Nejlepším prostředkem k tomu je zvýšení daní a hypotekárního zadlužení. Tato opatření uvedou pozemkový majetek v bezpodmínečnou závislost. Nemohouce udržovat svůj život malými deditvými, aristokrate zmizí brzy mezi neveriči.

Současné musí být důrazně podporován obchod a průmysl a zvláště spekulace jakožto činnost, která má působit jako protiváha proti samostatnému průmyslu. Bez spekulace prosperoval by průmysl přírůstkem soukromého kapitálu a zlepšení stavu polního hospodářství tím, že by osvobodily pozemek a půdu od zadlužení u hypotečních bank. Průmysl musí zbavit zemi jak dělníka tak i kapitál, aby ve spojení se speculací svedl peníze všeho světa do našich rukou a tím stlačil neveriči do rad proletariátu. Pak musí se před námi sklonit, aby mohli vůbec žít.

Abychom zničili každý zdravý výdělečný život neveričích, musíme jako draždílo spekulace stupňovat u nich touhu po všem možném druhu přepychu. Vynutíme stoupnutí mezd; tyto budou však pro dělníky bez užtku, protože způsobíme současné stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že je to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka. Dale podkopáme hluboko a umele pramen tvorivé práce tím, že naocukujeme dělníkům anarchické ideje a povzbudíme je k pozívání alkoholu. Současné postaráme se, aby všechny duchovní síly neveričích byly ze země vypuzeny.

Aby skutečný stav věcí nebyl neveriči včas poznán, budeme jej maskovat zdanlivými snahami ve prospěch pracujících tříd a rozvineme velké hospodářské boje o principy, pro něž se provádí živá propaganda prostřednictvím našich hospodářských teoretiků."

Ale tím ještě není program vyplněn, jde dále. Židovstvo bude trpět i monarchií, pokud ji bude potřebovat. Bezpochyby to bude anglický trůn; který musí být opuštěn jako poslední; neboť cití-li se anglické vědomí na jedné straně počteno tím, že je patronem Židovstva, aby se stalo spoludědicem pozehnání, které z toho plyne, bude zde z druhé strany dle židovského názoru velice příznivá okolnost k použití této světové rise k podpoře židovských účelů. Ruka ruku myje a toto společenství potrvá tak dlouho, až Juda bude připraven, aby připadl a

porazil Britanii, coz muze uciniti skoro kazdym okamzikem. Jsou znamky, ze Britanie stojí pred pocetím teto posledni ulohy.

Zakladni a trvale prvky v protokole jsou vsak pozemek a puda, Zide a nezide. Jest potrebi trochy vysvetlení k tvrzení, ze nezide patri k trvalým prvkům zidovského planu. Protokoly nemají totiž na zřeteli hubení nezidu; domáhají se vsak spíše nezidovského světa, ovládaného Zidy - Zide jako pani, nezide jako dřevorubci a nosiči vody - politika, známa každému ctenáři Starého zákona jako typický zidovská, jež vždy byla a jest příčinou božího soudu nad Izraelem.

Pozorujme tedy pozemkový program: "Majetníci pudy jsou nám na obtíž, . . . , pokud jsou svým živobytím nezávislí". To jest hlavní věta protokolu. Nevadí, jsou-li majetníci nezidovskou aristokracií, polskými sedlaky nebo severoamerickými farmáři - majetek pudy činí nezávislým. KAZDA forma nezávislosti jest však vítězství světového programu na újmu, jdouc ve světě skutečnosti tak obsáhle proti jeho uskutečnění.

Pozornost není obrácena k rolníkům, obyvatelům venkova, ani pachtýřům nebo rolnickému lidu venkovskému, nýbrž k majetníkům pudy - k této třídě, protože jest nezávislá ve svém živobytí. V dějinách Spojených Států nebylo doby, kdy farmař mohl zdanlivě snaze nabytí.. pudy, jako nyní. Hypoteky patří skoro do řady pohádek. Všude, kde to chcete slyšet, říká se nám, že farmáři "bohatnou".

A přece jste nikdy nebylo tolik opustených farem - "Proto v každém případě musíme je oloupiti o jejich pozemek a pudu." - Ale jak? - "Nejlépe prostředek, jak toho dosíci, jsou dání a hypotekární zadlužení." - Vysoké dání při nabytí země a nutnost, vypůjčiti si peníze na její vzdělávání. - "Tato opatření uvrhnou zemi v bezpodmínečnou závislost." Chceme slyšet od farmáři Spojených Států, děje-li se tento vývoj či ne. Později bude nutno ukázati, že vždy, kdykoliv se lidé pokoušejí opatřit za primerený úrok farmářů peníze, nebo ulehčiti tíže hypotecního zadlužení, zasáhne zidovský finanční vliv, aby tomu zabránil, nebo, kde se to nepodari, aby dilo alespoň pokud možno znesnadnil.

Rozmnožením finančních obtíží farmářů na jedné straně, a přitažlivostí průmyslu na straně druhé, uskutečnila se již značná část programu. V protokole je to takto vyjádřeno: "Průmysl musí zabaviti pudu jak dělníku tak i kapitálu." - Stalo se to? Ve Spojených Státech určite. Farmař muze obtížněji sehnati peníze než kdokoli jiný, a dělníky nemuže vůbec dostati. Jaký je výsledek obou těchto vlivů, z nichž jeden působí na hospodářství, druhý na města? Tyž v protokole zamysleny: "Zvýšené mzdy, jež přesto mají malou kupní sílu: "Současne způsobíme zvýšení cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že jest to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka."

Zid, který sepsal tyto protokoly, byl finančníkem, národohospodářem a filosofem prvního řádu, rozumel svému oboru. Zidovská činnost ve výdelečném životě ukazuje, že vůle a možnost jsou v souladu. Jak účelne působil tento 6. protokol- před očima každého, kdo dovedl videti - a jak působí ještě ve veskerém lidském konání a provozování.

Farmáři Spojených Států pocíli se úplně a účinně odpoutavati od velkých finančních mocností. Velikou farmářovou předností jest, že je jako majetník pudy ve svých životních potřebách nezávislým. Puda jej živí, ať se to líbí mezinárodním zidovským finančníkům nebo ne. Jeho postavení jest nedobytné, pokud svítí slunce a není se roční počasí. Proto muselo se státi něco, co by otrásló touto kvetoucí nezávislostí. Činili mu při brání úveru větší potíže než komukoli jinému. Dělníci byli lakáni z venkova do města. Obdělávání pudy označeno jako "zpátečnické", takže synové se styděli za otcovskou práci. Obilní syndikáty, pracující proti farmářům, jsou pod zidovským vedením. Srovnáme-li, co se dnes děje v polním hospodářství s tím, co o tom stojí psáno v protokolech, jest pro farmáře Spojených Států na case, aby se o tuto otázku zajímali.

Každý, kdo se vážne pokouší objasnití nezidum zidovskou otázkou, dozví se brzy, že zmáte nezidovské chapání. Nezide nejsou s to, aby sledovali vůdci nit dlouhými, bludnými a temnými cestami. Propracována dokonalost zidovského programu, padnost podrobnosti, unavuje jejich ducha.

Tato okolnost více než sama smělost programu skryva v sobě nebezpečí, že program se splní.

Důsevní tezkopadnost jest nejsilnějším spojencem světového programu.

Nezid kona obyčejně něco z jednoho důvodu; Zid činí často totež ze tři nebo čtyř důvodů. Nezid muze třeba

chapati, proc je snahou zidovskych financniku dostati pudu do sve moci, aby tim zabranili nezavislosti polniho hospodarstvi, která by se jim mohla stati obtiznou. Tyto duvody jsou naprosto jasne. Existuje vsak jeste druhy duvod. Nalezneme jej ve 12. protokole. Nema nic jineho na zreteli, nez aby v one vysoke hře, která se odehrava, pustil mesto a venkov proti sobe. Uplne ovladani mest prumyslovou pakou, venkova pak pakou zadluzovaci, umoznuje skrytemu hraci rici jednou venkovu, ze mesta kladou ten a ten nespravedlivy pozadavek, aby pak byli mestaci podrazzeni tvrzenim o sedlacich, ze maji tu a tu nespravedlivou zadost. Tim se nici prirodzena pospolitost mezi venkovem a mestem a obe strany jsou stvany proti sobe.

Vsimneme si jasnosti a smelosti a soucasne chladne jistoty, s jakou byl plan vymyslen: "Nase vypocty sahaji daleko, hlavne ve venkovskych okrcich. Tam nutno vzbuditi a stupnovati zajmy a snahy, smerujici proti mestakum, a tyto denuncujeme opet, venkovanam jako ctizadostive snahy, smerujici proti nezavislosti provincii. Ovsem ze pramen toho vseho je jeden a tyz: pochazi od nas. Je treba, drive nez dosahneme uplne moci, riditi veci tak, ze cas od casu mesta citi se ohrozena zdanlivymi panovacnymi snahami venkovskych okresu: tyto panovacne snahy jsou opet umelym dilem nasich agentu."

Zde jest udana predehra: Pustiti mesto a venkov proti sobe, aby spiklenci nakonec videli, kdo z obou se osvedci zpusobilejsim, aby pomohl uskutechni zidovsky plan. V Rusku byly ucineny oba pokusy. Stary rezim, který vladel jeste v mestech, byl prinucen, aby svou moc slozil, ponevadz pry tak chteji sedlaci. Kdyz pak meli bolsevici mesta v rukou, podrobili si sedlaky tvrzenim, ze mesta tomu chteji. Mesta poslouchala venkov a ted venkov posloucha mesta.

Kdo se setka s nejakym pokusem o odloucení mest od venkova, necht uvazi horejsi odstavec z 12. protokolu. Jed jiz pusobi. Nerika se nam, ze zakaz alkoholu byl vnucen zalesackym okresum? Coz neslysime neustale, ze vysoke zivotni vydaje pochazeji z premrstenych zisku farmarskych? - Zisky, kterych farmar nikdy nedocilil!

Tento program svetovlady mohl by utrziti tlustou bouli, kdyby se mesta a venkov pokusily o sblizeni, ne pomoci prostredniku, kteří se k tomu sami nabidnou, nybrz primou cestou. Mesta a venkov jsou oddalovany umelymi nedorozumenimi a z trhliny, stale se rozsirujici, vystupuje stin svetoveho programu: Obratte, farmari, sve zraky pres hlavy nezidovskych nastrovcu a pres body hlavniho obchodu k opravdovym strujcum v pozadi.

XVII.

OVLADA ZIDOVSTVO SVETOVY TISK?

Ucel techto vyvodu jest dvoji: zjistiti, co rikaji protokoly o vztazich mezi tiskem a svetovym programem a uvesti do studia zidovskeho vlivu na tisk.

Zidovska rasa mela vzdy jasny pojem o vyhode, která se da ziskat z novinek. Byl to jeden z jejich mocenskych zivitelu v evropskem obchodu od nejrannejsich casu. Byti predem zpraven, vedeti co prijde drive, nezli nezide, mezi nimiz zili, bylo zvlastni prednosti Zidu, umoznenou uzkytym stykem mezi daleko roztrousenymi skupinami a obcemi. Od zacatku byli Zide nejzrucnejsimi donaseci zprav. Byli vynalezci zpravodajského dopisu.

To vsak nerika, ze Zide byli predchudci nebo jen kmotry moderniho tisku. Nebylo jejich umyslem, rozsirovati mezi lidem zpravy, nybrz zalezelo jim spise na tom, aby je podrzeli pro sebe jako zvlastni tajnou vyhodu. Politicke, hospodarske a obchodni novinky, které se sirily Evropou od zidovske obce k zidovske obci s

nepomernou rychlosti, byly spolecnym majetkem, z nehoz cerpala kazda obec, podavajici dale vsem ostatnim, co se udalo, at jiz bezelo o valku, obchod, nove udalosti neb cokoliv jineho. Po staleti byli Zide nejlepe informovany evropskym narodem. Ze svych tajnych pramenu u dvoru a statnich kancelari, od privilegovanych Zidu, kteri byli vsude zahrnzeni v priznivych postavenich, cela rasa dostavala zpravy o svetovych udalostech. Vsude byli vydrzovani vyzvedaci. Daleko venku, v Jizni Americe, zili Zide jako predni straze evropskych obchodnich zajmu. Zeme byla vyspehovana v zajmu jejich rasy, tak jako na priklad nase planeta stojí pod bdelymi zraky zidovskych agentu - vetsinou nezidu - ve veci objeveni novych nalezist zlata.

Zajimavym a historickym prikladem zidovskeho umeni novinek jest zivotni draha Nathana Rothschilda. Tento zbudoval vsechny svoje plany na domnence, ze Napoleon, ktery tenkrate zil ve vyhnanstvi na Elbe, bude konecne vyrazen z evropskych politickych obchodu. Proti ocekavani Napoleon se vrátil a zdalo se, ze za techto sto dni jeho vlady v roce 1815 zhrouti se cela financni budova Rothschildova. Tento financnik horecne podporoval Prusko a Anglii a kdyz doslo k bitve u Waterloo, nebyl nikdo tak zucastnen na jejim konci jako on. Byl muzem, ktery nesnesl pohledu na krev, osobne zbabelym, a kazda znamka nasilnosti jej porazila, ale jeho zajem na bitve, na niz zavisel jeho osud a jmeni byl tak premocny, ze pospichal do Belgie sledovati postup britskych vojsk a kdyz bitva zacala, schoval se v bezpecnem koutku v Hougemontu, odkud sledoval po cely den stridave bitevni stesti. Prave ve chvíli, kdyz Napoleon podnikl posledni zoufaly utok, byl usudek Rothschilduv pevný. Rekl pozdeji, ze v tomto okamziku zvolal: "Dum Rothschilduv vyhrál bitvu." Spechal z bitevniho pole, jel na koni v nejvetsim trysku do Bruselu, aniz promluvil slova k zvedavym lidem, ktere potkal na ceste. Najal si kone za nejvyssi cenu a spechal do Ostende. Tam zurila prudka boure a zadny lodnik nechtel se odvaziti preplavby do Anglie. Rothschild sam, strachuje se jinak, pred kazdym nebezpecim, zapomnel pri vyhlidce na Fondskem trzisti svuj strach. Nabízel 500, 800, konecne 1000 franku tomu, kdo jej preveze. Nikdo se neodvazil. Konecne nabídl se jeden namornik, ze se pokusi, zaplati-li Rothschild jeho zene 2000 franku do rukou. Polomrtvi dosahli oba anglickeho pobrezi, ale Rothschild bez zastavky objednal si spesne spojeni a padil do Londyna. Na teto ceste nebylo setreno bice ani ostruh. Tenkrate nebylo telegrafu, ani rychlych spojeni. Anglie byla rozcilena, dochazely nepriznive povesti. Z rana dne 20. cervne 1815, kdyz se objevil Rothschild na svem obvyklem miste v burse, Anglie nevedela niceho o tom, co jemu bylo znamo. Byl bledý a zhroucený. Jeho vzezreni svedlo ostatni navstevniky bursovní k vire, ze dostal spatne zpravy z fronty. Pak videli, jak klidne prodal sve cenne papiry. Jakze - Rothschild pousti papiry? Kursy klesly, prava panika zmocnila se jobberu, trh byl zaplaven statnimi pujckami - a vse, co bylo nabizeno, skoupili Rothschildovi agenti! Tak tomu bylo dne 20. a jeste 21. cervna. Druheho dne pri obchodni uzavere byly Rothschildovy truhly nacpany cennymi papiry. Vecer pribyl do Londyna kurýr se zpravou, ze Wellington zvitezil a Napoleon ze je na uteku. Ale Nathan Rothschild shrabnul 40 milionu korun a lide, od nichz koupil, byli o stejne tolik chudsi. Vse nasledkem jedné novinky!

Znalci ve Wall Streetu ve Washingtonu daji obcas najevo, ze v dobe od 1914 az 1918 lide Rothschildovy rasy dovedli oceniti novinky s tymz uspechem, zisk prinasejicim. A nejen lide Rothschildovy rasy, nybrz i nekteri jejich nezidovsti nastrcenci.

Mimo vyznam, spocivajici ve veci same osvetluje tuto Rothschildovskou historii tez okolnost, ze zatimco byli Zide horlivymi sberateli skutecnosti, nebyli zadnymi publicisty: pouzivali zprav pro vlastni ucely, ale nerozsirovali jich. Kdyby to bylo byvalo zaviselo na jejich vlivu, nebyl by se nikdy vyvinul verejny tisk. Protoze Francie nemela mimo Pariz zadneho tisku, stala se moznou francouzska revoluce. Lid venku byl udrzovan v nejistote, protoze nebylo zadne spolehlive vymeny zprav. Sama Pariz dozvedela se o utoku na Bastilu teprve pristiho dne. Kde neni verejného zpravodajstvi, dobudou mensiny snadno vlady - jak dokazuje zidovsko-bolsevicka revoluce v Rusku.

Jednim z nejnebezpecnejsich vyvoju pritomnosti jest neduvera obecnstva k tisku. Kdyby prisel den, kdy by bylo potrebi rychlych spolehlivych a autoritativnich zprav pro vsechen lid v zajmu verejne bezpecnosti a spolecneho jednani, ocitne se ve stavu bezmocneho ochromeni, nenabude-li nove duvery v denni tisk. Ne-li z jineho duvodu, tedy aspon proto, ze svobodny tisk byl by ochranou proti vlade mensiny, mela by byti odstranena vsechna omezeni svobodneho zpravodajského styku mezi ruznymi castmi zeme.

Protoze vsak je zde tisk, jenz je vetsim dilem anglosaskym vytvorem, jest to moc, kterou nelze brati na lehkou vahu, a zde je bod, kde se tiskem zabýva svetovy program a zidovska snaha o vladu. Protokoly, ktere neprehlednou niceho, podavaji ve veci tisku pevný plan. Hojnost latky, o niz dokumenty pojednavaji, jest rozdelena na dva oddily: "co jsme ucinili" a "co ucinime".

Jiz ve 2. protokole je zminka o tisku. Je priznacno, ze deje se to v temze programu, ve kterem bylo vydano 20

let pred svetovou valkou (první - pozn. red.) heslo "zadné anexe", a v něm se prohlašuje, že nežidovská knížata smejí si ještě nějakou chvíli hrát s lidem, zatímco se židovská moc organizuje za jejich trůny, v téže protokole, kde citán je darwinismus, marxismus a nietscheismus mezi nauky nejvíce demoralizující z těch, jichž se zmocnil židovský vliv. Zvláštní tvrzení, ale neméně zvláštní než to, co potom se stalo skutečností. V 2. protokole stojí:

"V rukou moderních vlád spočívá moc, tvůrčí určitou náladu v lidu, tisk. Jeho úkolem musí být, sdělovati události a zájmy, oznamovati stížnosti z lidu a působiti nespokojenost. Triumf svobody slova (zvaní) patří tisku. Ale vlády jsou neschopné, aby použily správně této moci, a ona padla do našich rukou. Ji získali jsme svůj vliv a sami jsme zůstali v temnu. Díky jí nahromadili jsme hory zlata, ačkoli to stálo proudy krve a slz."

V téže protokole označen jest "naš tisk" jako pomocná osa, jejímž využitím byly roztrusovány ony "světové názory, jež jsme jim (nežidům) vstoupili jako požadavky vědecké". "Za tím účelem vynasazíme se naseptati slepou důvěru v ony teorie pomoci svého tisku." Pak následuje tvrzení, že darwinismus, marxismus a nietschismus se osvědčily jako ony tři podvrátivé teorie z oboru přírodních věd, národohospodářství a mravnosti.

Ve 13. protokole se tvrdí, že moci tisku se používá k podkopání úcty před každým vyšším řádem: "Drží žurnalisté a odvážní pisatelé hanopisu útočí denně na vyšší úředníky vládní. Toto ponížování veskeré autority připravuje konečný pád všech státních zařízení, až vše bude roztrženo ranami bezúspěšné masy."

V protokole líc se účast tisku k podpoře světového programu takto: "Musíme přinutiti vlády neverčících, aby přijaly opatření, sloužící k tomu, aby přivedly dalekosahle náš plán blíže k jeho vítěznému cíli; musí trpěti tlak vydrážděného veřejného mínění, vytvořeného naší pomocí tak zvané velmoci tiskové. Až na malé bezvýznamné výjimky jest tisk již v našich rukou." Dvakrát domáhají se tedy nároku na ovládnutí tisku: "Padl do našich rukou", praví se ve druhém, "jest již v našich rukou", v 7. protokole. Ve druhém líc se tisk jako podporovatel podvrátivých, přírodovědeckých, národohospodářských a filosofických teorií, zatímco se dle sedmého protokolu používá tisku k tomu, aby byly vlády nuceny pod tlakem umele vydrážděného "veřejného mínění" trpěti opatření, "privádějící nás dalekosahle plán k vítěznému zakončení".

Musi být připojeno slovo vysvětlení k tvrzení 2. protokolu: "Díky jemu (tisku) nahromadili jsme hory zlata, ačkoli to stálo proudy krve a slz." Toto tvrzení dá se potvrditi mnohým způsobem: "Ačkoli nás to stálo proudy krve a slz", jest přiznáním, jímž dostávají se protokoly do jasného světla, osvětlujícího zvláštním způsobem současně tvrzení: "Již z ohledu na nevyslovne utrpení východních Židů za světové války (1914-18, pozn. red.) nemohla světová židovská finanční moc tuto válku chtít." Protokoly uznávají veřejně, že mohou také Židé trpět při zřizování světové vlády, ale utesuje je myšlenka; že padnou jako vojáci za spásu Izraele. Smrt jednoho Žida, říká se nám, jest před Bohem cennější než smrt tisíce "gojů" - jedno z milých pojmenování nežidů.

Vztah k nahromadění zlata jest jasný. Nejde při zpravodajství jen o novou drzbu novinářů a zisku, jichž se tím bezprostředně docílí, nýbrž také o užitek, jehož se dosáhne již zamlčením neb uveřejněním pro plány židovského mezinárodního financníka. Rothschildové kupovali časopisecké nakladatele právě tak, jako kupovali vysoké politiky. Jako důvod ke každému podniku, do něhož se pustili, zajistili si především mlčení nebo hlasité doporučení časopisu. Ať ve věcech války nebo míru, nebo ve věci odstranění vlád, které smyslely nepřátelsky se židovskými financními a politickými plány; ať v odhalení nebo zapuzení nežidovských nástrčenců, jichž se chtěli židovští páni zbavit, nebo postupně vyrobě "budoucích slavných mužů", vyhlednutých pro určité zamýšlené dílo - ve všech těchto a podobných věcech má tisk svůj poradný podíl na konečných úspěších mezinárodního spiknutí.

Všechny podrobnosti předcházejícího odstavce lze doložit příklady, které se odehrály ve Spojených Státech za posledních 15 let.

12. protokol obsahuje úplný plán ovládnutí tisku od přítomné doby až po čas, kdy bude dosazena židovská světová vláda. Prosíme čtenáře, aby pozorně a přemysleje, sledoval tento hluboce a široce založený plán. Dejte pozor také na onu radost a pychu, že odjakživa nebylo trpeno žádným uveřejněním o židovské otázce, které nebylo vhod židovské moci.

"Jakou roli hraje vlastne tisk? Slouzi k tomu, aby rozdmychal vasne sobeckych soubezniku jak toho vyzaduji nase zajmy. Tisk je melky, prolhany a nestydaty; mnozi ani nechapou, jakym ucelum slouzi."

V tom projevuje se tyz stupen opovrzeni jako v projednavanem jiz oceneni lidske povahy.

Nuz prejdeme k planu ovladnuti tisku:

1. "Osedlame a podrzime uzdu zkratka. Totez ucinime s jinymi tiskovymi vyrobky; nebot jaky by melo ucel, nepripustiti utoku casopiseckych a zustali vystaveni kritice pomoci letaku a knih?"

2. "Zadne sdeleni nedojde k lidu, pokud neproslo nasi censurou. Pro pritomnost dosahli jsme toho az po ten stupen, ze veskere zpravy prochazeji nekolika agenturami, do nichz se sbihaji ze vsech casti sveta."

Zvlastni osvetleni pada na prvni vetu timto zidovskym vyrokem o britskem programu ve veci Palestiny: "toto prohlaseeni zaslal zahranicni urad lordu Walteru Rothschildovi ... Velkym castem zidovskeho naroda bude se zdati, ze prislo neocekavane; tech vsak, kteri byli cinni v sionistickych kruzich, to neprekvapilo. Slovni usporadani tohoto prohlaseeni pochazelo za zahranicniho uradu, ale text jeho byl prezkoušen v sionistickych kancelarich americkych a britskych. Britske prohlaseeni je sestaveno ve forme, v jake si jej prali sioniste."

3. Literatura a zurnalistika jsou dve vychovne mocnosti, a proto nase vlada uvede vetsinu casopisu a novin do sveho vlastnictvi. Ponechame-li deset z nich v soukromych rukach, zalozime tricet vlastnich atd. Obecenstvo nesmi o tom niceho tusiti; proto budou vsechny nami ovlivnene casopisy a noviny zastupovati na venek nejprotichudnejsi nazory a snahy, ziskaji timto zpusobem duvery a privabi nase nic netusici protivniky, ktere tim zpusobem dostaneme do pasti, kde budou ucineni neskodnymi."

Tento plan je zajimavy hlavne vzhledem k obranne valce, jiz nyne tolik pouzivaji mnohe zidovske casopisy. Treba jen pozorovati casopisy, ktere jsou zidovskym majetkem neb stoji pod zidovskym vlivem: jak ruzne jsou jejich politicke nazory a jak rozchazeji se jejich mineni." Zajiste - "na venek", jak pravi 12. protokol; avsak jednotnosti, trvajici pod povrchem, nebude lze nikdy nesnadno nalezi.

Myslenku, dati tajnym ucelum bludnou zdanlivou formu, nachazime vsude v protokolech, nejen pokud se tyce tisku, nybrz i v jinych pomerech. Ve 12. protokole vsak je zretelne odhalena tato mysenka ve veci tiskove, jak ukazi dalsi radky:

a) Aby byl spisovatel prinucen, napsati tak obsahle prace, ze jich nikdo necte, je o takove spisy postarano dani, ktera "pri knihach o mene nez 30 stranach ma miti dvojnasobnou vysu." Cim delsi clanek, tim mene je cten, tak rikaji protokoly. Avsak: "Co uverejnime sami, abychom utvorili verejne mineni, bude lacine a daleko rozsirene. Dan udusi ciste literarni ctizadostivost; na druhe strane strach pred trestem ucini tyto spisovatele nam povolnymi. I kdyby se jeste nase nekdo, kdo by chtel proti nam psati, nikdo by mu jeho spisu nevytiskl." (Mnohy americky spisovatel mohl by o tom zpivati svou pisnicku.)

"Pred prijetim spisu do tisku musi si opatriti nakladatel neb tiskar nejprve uredni povoleni. A tak budeme vedeti predem, jake utoky jsou pripraveny proti nam a zmarmime je tim, ze uverejnime jiz predem prislusne protivyjadreni."

Tak vypada dnes situace. Vede predem, co ma prijiti a hledi predem odzbrojiti utok.

b) Budou upraveny tri stupne zurnalismu: nalezame je nejen v protokolech, nybrz kazdy den vsude.

"Prvni misto zaujmou organy ciste uredniho charakteru. Ony budou vzdy bditi nad nasimi zajmy, proto bude jejich vliv pomerne maly.

Na druhem miste budou stati polouredni organy, jichz ukolem je obslouziti lidi lhostejne a vlazne.

Na treti misto budou postaveny charaktery zdanlive opozicni. Nejmene jeden musi zaujmouti stanovisko zretelne opozicni. Nasi pravi protivnici budou povazovati tuto zdanlivou opozici za smysleni pribuzne a odkryji nam tak

sve karty.

Pamatujte si: Mezi organy, které nás napadají, najdou se i takové, které byly námi založeny, ale budou vždy napadati jen body, které chceme sami změnit nebo odstranit.

Náš časopis bude zastupovat velmi různé názory: aristokratické, republikánské, ba i anarchické, ovšem jen tak dlouho, pokud ještě trvá nějaká ústava. Blázní, věříci, že vyslovují názory svých stranických listů, budou ve skutečnosti papouskovat naše názory, nebo takové věci, které jim chceme ponechat k myšlení.

Náš tisk bude však pouze povrchně kritizovat nebo potírat naše závěry, aniž by jim šel na kloub, povede jen zdanlivou válku proti úředním novinám, čímž dá nám příležitost, abychom se v odpovědi mohli vyjádřit obsirněji než v prvním závěru. To bude upraveno podle naší potřeby.

Takové útoky upevní v lidu víru ve svobodu tisku a dají našim agentům příležitost, prohlásit "opoziční" listy za trtný větrem se klátící, protože nedovedly uvést žádných vážných důvodů proti našim nařízením."

Tak by tomu bylo, kdyby byly všechny listy staly pod židovským vlivem. V případě těchto článků (mined Dearborn Independent - red.) zdají se však role vyměněny; tentokrát selhal židovský tisk úplně v tom, aby vyvrátil skutečností nebo důkazy naše závěry.

"Bude-li třeba, rozšíříme ideje ve třetí třídě svého tisku jako tykadla, abychom je pak v polouředním tisku s rozhodností zamítli.

Vážné protivníky lehce odbudeme, protože nebudou mít k dispozici tiskových orgánů.

Jako záminku k potlačení nějakého odhalení upozorníme na znepokojení veřejného mínění bez vážných důvodů" - tot záminka, které se již příležitostně použilo, při čemž ovšem scházela statní moc, aby provedla takové potlačení. Zatím podarilo se však vlivu židovskému ve Spojených Státech potlačit skorem vše, co se Židům nelíbilo.

Do jaké míry ovládá židovský vliv časopisy Spojených států?

Pokud běží o samotné užití slova "Žid", nevykazuje tento vliv skoro žádných mezer. Nakladatel, který použije tohoto slova, pocítí brzy vliv Židu. Vyhledají jej, a reknou mu - jako protivu k tomu, čemu učí Žida - že slovo Žid značí člena náboženského vyznání a ne člena rasy, a že použije-li se tohoto slova ve veřejných výrobcích u někoho, že je to právě tak zavržením, jako kdyby se v podobných případech zřetelně mluvilo o "baptistovi", "katolíkovi" nebo "protestantu".

Židovi ovšem říkají jeho vůdcové vždy, že jest bez ohledu na náboženství neb rod, silou své krve příslušníkem své rasy. Stranky by se mohly vyplnit dotýcnými výroky výsoce směrnatých Židů. Co však říkají Židovi jeho vůdcové, a co říká nakladateli židovský výbor, který jej navštíví, jest dvojí a odporuje si. Židovský tisk může halasně do světa hlasat, že profesor N., nebo soudce O., nebo senátor P. jsou Židé; rekne-li však totéž nežidovský časopis, dostane navstěvu rozhořčeného a vyhrožujícího výboru.

Jistý americký časopis přinesl jako pouhou novinku, výtah z jednoho z těchto článků. Druhého dne vypadl jistý počet anoncí nedostatkem příkazu. Dotazem se zjistilo, že firmy, které časopis bojkotovaly, byly vesměs židovské, a důvodem k tomu byl onen nevinný článek. Jak se dale ukázalo, byl sberatel insertu, který jinak odevzdával inserty těchto firem, takže Žid, který zastával úřad v tajném židovském spolku, na základě čehož kontroloval výhradně časopisy ve věci zpráv, týkajících se Židovstva. Tento pak vyjednával s nakladatelem. Přišlo kroutlivé odvolání, které vyznělo ke chvále Židu. List dostal opět své inserty a zůstava pouze otázka, bylo-li toto jednání s nakladatelem správné či nikoli. Pocítil sice moc Židovstva, ale použitá taktika byla špatná; byla mu tím dána jistá opera, že může konstatovat židovský okruh moci.

Tim nechce se dostat každému nakladateli rady, aby podnikl odhalovací tažení proti tajné moci: to jest věcí osobního rozhodnutí. Ale každý nakladatel se dostane do okolností, kde vidí jisté věci; nuz pak at je také vidí, pamatuje si je a zpracuje aspoň vnitřně.

Snad každý časopis přijme židovské náměty na podobné články. Někde bohužel naletly na lživá tvrzení. Některé otevřely své sloupce proti propagandě, pocházející ze židovské strany. Potud je to vše v pořádku. Ale nežidovský zájem při tom si všimá pramálo otázky, dokonce i v případech, kdy vydavatel dobře pochopil celou otázku. Průměrný vydavatel měl by zde v každém případě dobrou příležitost pozorovati, co se u nás děje.

Kdyby byla uveřejněna listina židovských majetníků, akcionářů a jiných zájemníků časopiseckých, zajisté by se neminula účinkem. Ale přece by nevysvětlila rozsáhlého ovládnutí tisku, jak je lze u nás pozorovati. Nebylo by ovšem "vhodným" v tomto vztahu vypočítavati některé časopisy Spojených Států se židovskými majetníky, protože ti jsou uctyhodnými služby obecného blaha

Vlastní majetek časopisu často mnoho neprozrazuje. Vlastnictví časopisecké není vždy totožným s vládou.

Chceme-li vedeti, kdo vykonává směrodatný vliv na časopis, je potřeba, abychom znali jeho syndikat a zájmy; dále společenské vztahy hlavních redakčních vůdců; pak inzertní agenty, zprostředkující spousta židovských anoncí a konečně směr jejich strany neb jejich politickou nezávislost. Ovládnutí tisku Židy není pouze věci peněz; záleží spíše v tom, aby se obecnstvu jisté věci zamlčely nebo aby bylo obecnstvo o jistých věcech přesvědčeno.

Náhledněme v "Židovské encyklopedii" do listiny několika novin, jež se odvažily nariznouti židovskou otázku, a pak zanikly. Když starý baron Moses Montefiore řekl v Krakově: "O čem zvaníte? Pokud nemáme v rukou tisk celého světa, potud je marno vše, co podnikáte. Musíme ovládnouti noviny veskerého světa, neb aspoň podrobiti svému vlivu, abychom národy oslepili neb klamali" - vedel, co říká. "Oslepením" myslí, aby národové neviděli Židu, a "klamaním" chtěl říci, že národové mají spatřovati v jistých světových událostech něco určitého, zatím co tyto ve skutečnosti znamenají něco zcela jiného. Lidé ukazují se náhodně souvislosti, ale ne to, co se odehrává za kulisami. Lidé nedozví se, proč se vlastně sbehly jisté události, které zasáhly jeho životní nerv. Ale toto "proč" jest zcela dobře známo v jistých kruzích, jichž zpravodajství není nikdy tísťeno, ba ani psáno.

Početné zjištění prostoru, jímž disponují Židé k uveřejňování věcí, jež chtějí mít vytištěny, otevřelo by mnohemu očím. Malý národ, potřebující více veřejné pozornosti, než deset nejdůležitějších států evropských, a to pozornosti takového druhu, jaké si přeje!

Cela věc, týkající se rozšíření vlády nad tiskem, dala by se znázorniti na mapě Spojených Států pomocí barevných jehel, které by ukazovaly počet novin v židovských rukou, dokazane Židy ovlivněných a počet židovských žurnalistů, určujících v různých částech země směr myšlení většiny Američanů.

Židovský žurnalista, který seje nepokoj a jehož literární citizadost jest udržovati ve svých čtenářích stav kvasícího vzrúsení, jehož vtíp jest spinavý a jehož životní názor jest negací - právě tak jako židovský pisatel románu a novel, pozdvihující svůj národ do nebes, zatím co současně seje tajně do sociálního a hospodářského života nežidu seme rozkladu: ti všichni musí býti pocítáni k agentům světového programu, kteří mají a chtějí přivesti lidskou společnost pomocí "idejí" k zhroucení. Jest napadno jejich množství a obratnost, s níž dovedou zastriti své úmysly ve svých dilech. Místy stálo se ve Spojených Státech nedávno možným, aby bylo slovo "Žid" uvedeno jako nadpis k článku a označeno židovskému výboru, který se druhý den ohlásil, že naše země je dosud svobodná. Jistý počet časopisu nechal klidně dojiti k zkoušce takovýchto drzých vlivů ve svých obcích a odmítl je.

Redaktor, který může posloužiti skutečnostmi, nemá se čeho obávati. Ten však, který jednou povolí, bude na sobě stále více a více pocítovati tlak. Muz, hající odvážně a čestně svého místa, pozná brzy něco, co není všeobecně známo, totiž, že za hrmotným vystupováním veze dobrý díl podvodu, a že zlomení řetězů na jednom místě je pocítováno v celém systému jako rána.

Něco neobává se mezinárodní Žid, než pravdy, nebo jen zmínky o pravdě, o něm a o jeho plánech.

A tak at se stane skalou útočisté a obrany trvale základní zdívo pro nežidy a Židy - PRAVDA.

XVIII.

CIM SE VYSVETLUJE ZIDOVSKA POLITICKA MOC?

Az dosud bylo pri vysvetlovani protokolu malo receno o politickem programu v nich obsazenem.

Vitezstvi svetoveho programu hledi se dosahnouti:

- a) Financni vladou nad svetem. Tato jest jiz zajistena predne nesmirnym zadluzenim statu kapitalistickou vladou nad prumysly - nikoli vsak zpusobenou podnikateli a rediteli.
- b) Politickou vladou, kterou lze lehce dokazati situaci vsech civilizovanych zemich pritomnosti. ,
- c) Zidovskym vlivem na Vychode, vykonavanim neustale pred ocima zaslepenych narodu.
- d) Zplosteniem vseobecného duchovního života prostřednictvím rafinovaného. systému rozptýlení a radovanek, jež by se daly shrnouti ve slove "povyk".
- e) Rozsetím rozkladných idejí se setbou praveho pokroku, nybrz hospodarskych klamnych obrazu a podvratnym smyslenim.

Tyto hlavni prostredky predstavuji postupove silnice, z nichz zadna neni v protokolech prehlednuta.

Drive, nez uslysime, co rikaji protokoly o volbe a kontrole statnich ridicu, podame k objasneni nazory, vyjadrujici tyto dokumenty o jinych castech politiky. To snad bude zajimati plnomocniky, kteri ve vsech svych prohlasech nikdy se nedotknou obsahu protokolu, zvedi-li, ze daleko jest vzdaleno, zastavati se snad monarchistickych vladnich forem, zastupuji vzdy pouze neomezeny a nezodpovedny "liberalismus". Mocnosti, vezici za protokoly, zdaji se tomu pevne duverovati, ze mohou ciniti s lidem, co se jim zachce, kdyz se mu jednou namluvilo, ze ma "vladu lidu".

Protokoly davaji prednost caste zmene: miluji volby, caste ustavni zmeny, caste zmeny lidovych zastupcu. Tak pravi se v 1. protokole: "Nejasny pojem svobody umoznil nam presvedciti masy, ze vlada jest pouze obchodvedoucim pro vlastního pana zeme, a ze tento obchodvedouci muze byti vymenen jako par rukavic. Casta zmena lidovych zastupcu postavila nam tyto k dispozici a ucinila z nich zrudy pro nase ucely." Toto vyuziti zmen opakuje se opet ve 4. protokole, který popisuje vyvoj republiky: "Kazdy republika kraci po nekolika stupnich vyvojovych: Prvni stufen jest bezesmyslné radeni, podobne radeni nemocneho horeckou, který se hazi ze strany na stranu. Druhy jest poblouzneni lidu (demagogie), plodici anarchii a vedouci nevyhnutelne k despotismu - ne k onomu spravdilivému, otevrenému a naprosto zodpovednosti plnému despotismu, nybrz k neviditelnému a nezodpovednému despotismu, který neni mene tizive pocitovan, je provaden tajnou organizaci. Takovato vlada libovule muze jednati tim nerozvažnejí protoze se kryje za maskou svých agentu, její zmena neni na skodu nasi tajne moci, naopak jeste ji prospiva, protoze tak casta zmena zbavuje organizaci zavazku, proplytvati sve prostredky odmenami za dlouholeté služby."

Tato "zmena" zrizencu neni nezmama ve Spojených Statech. Jeden bývalý senátor mohl by dosvedcit, kdyby vedel, kdo tu zmenu privodil. Byla doba, kdy byl nastrojem onoho Zida, který jej navstevoval v senátních klubech. Jeho hladky jazyk činil zajímavým a jasným každý duvod, jímž chtelo Zidovstvo vystoupiti proti umyslu vládním. Oklikami dostalo se senátorovi uznání z velice vysokého místa, uznání silně kovové prichuti. Prisel okamžik, kdy bylo zadoucnó senátora setrasti. Pisemný dukaz jeho "uznání" nalezl cestu ze skrytu do verejnosti; jisty casopis, který se vzdy osvedcil jako povolný organ amerického Zidovstva, vec odhalit

a ostatni dokoncilo rozhorcene obecnstvo. Aby byl odpraven, musel byti sam odhalen; pak musel zahajiti cinnost casopis - to vse by se nebylo stalo, kdyby tomu nebyli chteli darci senatorovy odmeny.

Ve 14. protokole lici se, jak konecne ztrati nezidovsti narodove nadeji na zlepsovani situace nepretrzitou zmenou vlady a proto s radosti prijmuu slib stalosti, k nemuz pak protokolovi lide otevrOU vyhlidku: "Masy se tak nabazi nepretrzitych zmen ve vlade - zmen, které jsme sami zpusobili mezi nevericimi, kdy jsme podkopavali jejich statni zrizeni - ze od nas prijmuu vse."

Urednik, zabývající se kriticky snahami se zidovské strany, zmeni u nas brzy své místo. Takovýchto lidí je teď asi ve Spojených Statech skoro mála armáda. Mnozí z nich ani nevědí, jak k věci došlo. Jiní přemýšlejí o tom, proč ztratily se jejich naprosto vlastenecké zprávy, vypracované podle předpisu, v mrazivém mlčení, a proč museli za to pykati ztrátou místa.

Protokol 5. obsahuje podivná tvrzení. Zde několik otázek: "Protestuje-li dnes některá vláda proti nám, děje se tak pouze pro formu: vždyť stojí pod naší kontrolou a činí tak z našeho nařízení, neboť její antisemitismus je nutný, mají-li být naši spodní bratři udržováni v pořádku. Nechci toho dale rozváděti, protože to bylo již předmětem castých našich rozhovorů."

Toto učení o užitečnosti antisemitismu a o prání, aby byl pestován, kde ho ještě není, je obsazeno ve slovech starsích a nových zidovských vůdců.

"Skutečně nemáme žádné další překážky v cestě: Nase vrchní vláda stojí tak vysoko nad zákonem, že ji můžeme označiti výrazným a silným jménem "diktatury". S dobrým svědomím můžeme říci, že nyní jsme my zákonodárci."

Dále se tvrdí: "De facto odstranili jsme již každou vládu, mimo svoji, ačkoliv de jure ponecháváme ještě některé existovati."

Stav věci je jasný: Vlády existují ještě pod svými starými jmény, a vykonávají ještě nad svými národy statní moc; avšak vrchní vláda má nesporný vliv nad nimi všemi ve věcech, spadajících do oblasti záměru mezinárodního Židu. 8. protokol ukazuje, jak se to má provést: "Pro přítomnost a na tak dlouho, než budeme moci sveriti svým zidovským bratrům zodpovědná vládní místa, sveríme je lidem, jichž minulost a charakter jsou takovými; ze utvářejí mezi nimi a lidem propast lidem, jimž, kdyby neuposlechli našich rozkazů hrozí soud nebo klatba; tak jsou nuceni, chrániti našich zájmu do posledního dechu."

O stranických penězích říká 9. protokol: "Rozstěpení stran učinilo nám tyto všechny do té míry povolenými, pokud jest potřeba peněz k provedení nějakého stranického boje a my ty peníze máme." .

Casto byla kladena otázka o původu stranických fondů. Nikdo však dosud nepronikl až k jejich mezinárodním pramenům.

Ve Spojených Statech měli jsme za posledních pěti let skoro dokonale zezidovsteloú správu všeho válečného příspěvnictví amerického národa. Cinnost ústavní vlády omezovala se v této době na povolování peněz. Avšak správa obchodní stranky válečné vládla uvnitř vlády a tato vnitřní vrchní vláda byla zidovská.

Nyní se lidé často táží, proč tomu tak bylo. První odpověď zní: Židé, jimž byla sverena bezprostředně různá místa obchodní válečné správy, byli pry právě znalci, nejlepší odborníci, jaké bylo lze najíti. Na otázku, proč tak značný díl zahraniční politiky Spojených Statů je závislý na radách jisté zidovské skupinky, odpovědělo se taktez: Jsou pry lidmi, kteří si vedí rady, nikdo pry neví tolik jako oni; vždyť pry mají úředníci, zvolení národem, právo, přijmouti nejlepší a nejobratnější rady, jaké lze naleztí.

Dobrá, necht platí vysvětlení, že ve Spojených Statech pouze Židé jedine byli shledáni schopnými překonati všechny objevivší se problémy s mistrovskou lehkostí. Protože na tomto místě nemá byti hovořeno o valce, budiz zde pouze konstatováno faktum, že válečná vláda byla čistokrevně zidovská. Snad vrhne na tento předmět světlo 2. protokol: "Úředníci, které si vybereme pro jejich povolenost z masy národní nejsou vzděláni k vládnutí a proto budou lehce sloužiti jako sedláci v sáchové hře, kterou hrají naši učení a nadaní radcové, specialisté, vychováni již od mládí, aby se zabývali světovými záležitostmi. Vím, že naši specialisté získali potřebné

znalosti k vladnutí."

Nežidovský úředník, nemající předbezpečného vzdělání, musí přirozeně dostat pomoc. A kdo se muže lepe hoditi, než ten, kdo se nabízi ku pomoci? Masam bylo vstipeno, aby nedůvěrovaly statním úředníkům, kteří mají v politice a vládě opravdovou zkušenost. To činí ovšem sta větší dvojnásobně lehčím tem, jichž specialistou jest, poskytovat pomoc. A právě oni zájemci, jichž zájmem především tito slouží, ocitnou se opět v nejkrásnějším světle!

Především však to, co mají říci protokoly o politické kapitole světového programu, nezasluhuje tak velkého zájmu, jako volba a kontrola hlavy státu. Celý plán o tom stojí v 10. protokole. Ze spisovatele mají při tom pravděpodobně na zřeteli volbu francouzského prezidenta, dodává plánu pouze místního zbarvení - da se použiti všude a dosahuje dokonce jinde teprve svého plného významu.

10. protokol uvádí k hlavnímu predmetu: Kreslí vyvoj statních kormidelníků od samovládce až k prezidentovi, a státu od monarchie až k republice. Rec tohoto místa jest obzvláště povznášející, stojí však přece ještě daleko za tonem současné židovské literatury, hýřící pocitů mocenského vědomí. Jak odporným je celé to tvoreni, tak cenným jest videti, v jakém světle spatruje družina protokolového programu nežidy a jejich hodnostare. Je třeba mítí přitom na zřeteli, že židovským idealem není prezident, nýbrž kníže, král. Rusko-židovští studenti tahli roku 1918 zpívají ulicemi: "Dali jsme vám boha a nyní vám dame take krále." Nová palestinská vlajka, vlající nyní bez překážek nese jako vůbec každá synagoga vrchnostenské znamení židovského krále. Jest židovskou naději, že trůn Davidův bude opět postaven, jak se dle všech znamení take stane. Žádná z těchto snah nemá byti ani v nejmenším nepřiznive kritizována, ani snad jinak pozorována, než se sympatickou úctou, ale nutno ji použiti ke srovnání se zjevným opovržením oproti nežidovským prezidentům a statním zřízením.

K prezidentskému tematu praví 10. protokol: "Pak stal se možným počatek republikánské doby a místo jednoho panovníka nastrčili jsme pitvorný obraz prezidenta, vybraného z masy... Tak založili jsme podkop pod národ nebo přesněji, pod staty neverčích."

S úžasem a podivem čteme, že lidé s jistou "minulostí" mají mítí přednost při kandidatuře na prezidentské místo. Ze taci lidé byli prezidenti v různých zemích, včetně Spojených Států, jest nepochybné. V některých případech byl všeobecně znám onen nečestný čin, který tvořil skvrnu minulosti; v jiných případech zahalili jej v mlčení a bludné pověsti. V nejméně jednom případě věděla o tom klika mužů, kteří zatím co chránili špatné pověsti svého kandidata před veřejným odhalením, dali si od něho za tuto milostivou službu bohatě zaplatit. Mužové s ne zcela bezúhonnou minulostí nejsou nicím neobyčejným; často neznepokojuje tak jejich minulost, jako starost o odhalení a v závislosti na veřejném usudku upadají tito mužové obyčejně do jiného otroctví, do otroctví politických a finančních vytahovacích zatek.

"Privodíme zvolení prezidentu jichž minulost obsahuje skrytou temnou aferu, nějakou "Panamu": tito stanou se pak poslušnými vykonavateli našich rozkazů ze strachu před odhalením, a z přirozeného prání, aby pozivali dale přednosti, příjmu a hodnosti, spojených s prezidentským místem."

Použití slova 'Panama' poukazuje na spinavé zaležitosti, odehrávající se ve francouzských kruzích při financování zamýšlené stavby panamského průplavu v prostředních letech minulého století. Kdyby byla právě nynější forma protokolu bývala porizena později, mohly se tyto protokoly vztahovat k zaležitosti Marconiho v Anglii - kdyby si to v tomto případě nebyly rozmyslely: neboť při tom byli zúčastněni take lidé, kteří nebyli nežidy. Herzl, onen velký židovský vůdce sionistu, užívá výrazu Panama take v "Židovském state". Při zmínce o financování Palestiny praví, že společnost Židu "bude dbati toho, aby se podnik nestal Panamou, nýbrž vítězstvím." Ze se týž výraz objevuje u Herzla a v protokolech, je pozoruhodný; neboť někdo, kdo píše dnes pro sirsi obecnost, neužil by slova "Panama", pokud beží o minulost nějakého muže, protože by mu již více nerozumeli.

Právě zvyklost, považovati se povinovaným někomu, činí počestnému spisovateli obzvláště náležitým, říci uplnou pravdu o lidech, uchazejících se o veřejné úřady. Nestací říci o takovém kandidatu: "Pocel jako chudý hoch a koncil jako hotový člověk." Jak k tomu přišel? Jak vysvětluje se vzrůst jeho jméni? Někdy vede červená nit až do rodinného života kandidatova. Tak víme např. o jednom, který pomohl druhému z úzkých, pojava jeho zkompromitovanou ženu za chot, zacez obdržel okrouhlou sumu. Jiný se dostal do úzkých příliš přátelskými styky k ženě třetího. Z této mrzuté situace osvobodilo jej mazané zasahnutí vlivných přátel, jimž se ovšem cítil pro vždy zavazán. Ze zvlátní, že převláda, alespon v "amerických aferách" ženská nota: v našich vyšších postaveních vyskytuje se častěji než kterákoli jiná, častěji než "nota" penezní.

V evropských zemích, kde takoveto povazlive styky k ženám nejsou tak zavaznými, musí byti nalezeny u muzů, stojících pod kontrolou verejnosti, jiné temné body.

Tot celé tema jest na vysost odporne, leč pravda má často chirurgické ukoly a zde máme co činiti právě s jedním. Sledujeme-li na příklad shromáždění tak světové rozhodující jako byla mírová konference, vezmeme-li na musku obzvláště muze, podlehající nejsilnější židovským vlivům a probudíme-li přesně jejich minulost, můžeme skorem bez obtíží určit okamžik, kdy se ocitli v one osudné situaci, která jim přinesla sice pomíjející výhody, ale učinila z nich nevyhnutelné otroky minulosti, skryté před veřejností. Podivná činohra, v níž videti vedoucí statníky anglosaské rasy hustě obklopeny a stále ovlivněny knížaty semitské rasy, da se vysvětliti pouze znalostí temných bodů oněch muzů a slovy protokolu: "Privodíme volbu prezidenta, jichž minulost obsahuje skrytou temnou aferu."

Kde vychází zjevně nájevo tato židovská vláda nad statníky, možno s určitostí míti za to, že tato rasa je jedinou strážkyní tohoto tajemství. Kdyby nastala nutnost, stane se tem, kterým jsou tyto věci známy, národní povinností, aby je uveřejnili, ne proto, aby zničili dobrou pověst někoho, nýbrž aby pro všechny časy pranýrovali takovou bídnou zvyklost.

Židovští zurnalisté říkají nám, že Židé nevystupují jako politická jednotka. Proto pry nemají také politického vlivu. Nad to jsou pry mezi sebou příliš nesjednoceni aby mohli byti vedeni jedním směrem.

Jen tak doslo k tomu, že beží-li o otázku pro něco, vyjadřuje se židovskému společenství názor většiny a méně mensiny - pravděpodobně obyčejně nepatrné mensiny. Avšak jedná-li se o otázce proti něčemu, jest židovské společenství vždy zajedno. Tuto skutečnost dokáže každý rozvázný politik. V politickém životě muze to každý o sobě zkusiti veřejným prohlášením, že se neda ovlivniti Židy ani kýmkoliv jiným. Použije-li v tomto výroku slova Žid, nemusí již čísti něčeho o židovské solidaritě: brzy ji pocíti.

Toto židovské součtenství nemuze ovšem dosáhnouti při vlastním odhlasování všeho, co chce, politická síla Židu nespocívá v počtu hlasů, nýbrž v jich vlivu na předáky vlády. Žide, politická mensina, pokud beží o hlasy, byli v posledních pěti letech, pokud beží o vliv, politickou většinou. Panovali; honosili se tím. Znamky jejich vlády jsou vsude viditelné.

Hlavním znakem vůči Židům v politickém životě a v tisku jest strach. Je tak veliký, že nikdo neodvazuje se hovoriti někde o Židech, jako se mluví o Armenech, Němcích, Rusech nebo Indech. Čím jest tento strach než dukazem, že židovská moc a její nemilosrdnost v provádění jsou známy? Možná, že není antisemitismus, jak mnozí židovští zurnalisté tvrdí, ničím jiným, než nejvyšším strachem. Hruzo před něčím neznámým. Bezpříkladný pohled na domněle nebohy názor, který je bohatším všech ostatních, pohled na nepatrnou mensinu; která jest mocnější než vsichni ostatní, muze vykouzliti strasidla v jejich vzrúsené obrazotvornosti.

Jest přiznací, že ti, kdož se vydávají za povolane zastupce židovské, nenamítají něčeho proti této bázi: její si dokonce, aby trvala; aby byla vždy pečlivě odhadnuta a vždy, byt i ne napadne, aby byla udržována, jest uměním, jemuž dobře rozumějí. Jakmile však je ohrožena rovnováha, objeví se současně i její slabá stránka. Zkousí se to nejprve s vyhrožováním a doufa se, že se tím bazen opět dostaví. Selže-li však i vyhrožování, počne nárek nad "antisemitismem".

Bylo by zvlátní, kdyby Žide nechteli videti, že nejnižší druh antisemitismu spocívá právě na této bázi, kterou ockují s vědomím a vůli svému okolí. Z toho povstává proti Židům nenávisť nejhoršího druhu. Normalně umrávnený člověk bude se vyhýbatí vstěpování báze jako cemukoliv jinému; jen nízká rasa muze míti v tom zálibu a těziti z toho.

Byl by již velký krok učiněn, kdyby se lidé osvobodili o této židovské bázi. Avšak právě tento osvobozovací postup potírají židovští mluvčí a zurnalisté; nazývají jej "antisemitismem", jímž ovšem naprosto není; jest spíše jediným vyvojem, který zabranuje antisemitismu. Tento vyvoj se uskutečňuje v několika stupních: Dlužno ukazati židovskou moc v celém jejím rozsahu. Proti tomu zdvíhá se ovšem velmi tuhy židovský odpor, tím větší, že vyvrácení je nemožné.

Pak je třeba vysvětliti tuto existující moc. Da se vysvětliti pouze židovskou vládyčtivostí, nebo dobře promyšleným programem, jímž se řídí Žide na své ceste k moci. Vysvětlením této metody zlo jest již z polovice odstraněno. Žid není nadčlověkem. Jest chytrým, vytrvalým, jeho životní názor mu dovoluje, aby

vykonal mnohe, ceho se jini zaleknou. Ale za stejných podmínek není nadčlověkem. Yankee se mu více nez vyrovná, avšak Yankee se klone svými vložkami k zachovávání pravidel hry. Zvedl-li lidé konečně, jakými prostředky se tato moc získává, zvedl-li na příklad, jak se Židé ve Spojených Státech zmocnili politické vlády, Židé ztratí při takovém odhalení metody této moci svůj nimbus a věc se objeví jako hodné spinavý obchod.

Zaslouhuje-li metoda, uvedená v protokolech, povšimnutí nebo ne, bude záviset na tom, bude-li potvrzena skutečnými přítomnými událostmi. Tomu je tak, obě věci spolu souhlasí. Bylo by ovšem výhodnějším pro Žida, kdyby se jeho stopa nedala nalézt ani v psaném ani v činném programu; ale tato stopa je zde, a Žid jedná nelogicky, obžalovával-li někoho jiného místo sama sebe. Nedokazujeme naprosto nic proti skutečností, spíláme-li tomu, kdo je zjistil. Uznáváme, že Žid je chytrý, ale přesně není dosti chytrým, aby mohl skrytí stopy své činnosti.

On má své slabé místo, z něhož lze konečně odhalit veškeré jeho konání. A měl by se snad obávat nějakého odhalení, kdyby bylo to, co se odhalí, dobré a správné? Slabým místem židovského programu však je: Je naprostem bezprávím. At jsou úspěchy Židovstva sebe větší, nejsou tak velké, aby jim lidstvo nemohlo poručiti, aby se zastavily; lidstvo je právě nyní v tomto velkém obranném hnutí, a existují-li ještě proroci mezi Židy, měli by ukázat všemu národu jinou cestu.

Důkaz a strach před odhalením světového programu budou odstraněním znepokojujícího živlu, který představují

Židé mezi svými národy hostitelů.

XIX.

"Ve světě dokonale organizovaných státních jednotek má lid pouze dvě možnosti úspěchu: buď musí zborit pilíře celého národního státního systému nebo musí založit vlastní nezávislý stát... Zda se, že ve Východní Evropě prospívá bolševismus po boku sionismu... ne proto, že by se Žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne proto, že by se chtěl zúčastnit nežidovského nacionalismu a nežidovské demokracie, nýbrž proto, že nenávidí každé nežidovské státní formy."

Sir Eustace Percy

STAROŽIDOVSKÁ PĚČET NA RUDEM RUSKU

Chceme-li zvedeti, co smyslejí a čeho chtějí židovští vůdci ve Spojených Státech a jiných zemích, nesmíme dbati jejich slov, určených pro nežidy, nýbrž těch, která jsou určena pro jejich vlastní národ. Pokládá-li se Žid za vyvolaného k ovládnutí světa a cítí-li se jako člen národa a rasy, která se ostře liší od všech ostatních národů a ras, pohlíží-li na nežidovské lidstvo jako na své právoplatné pracovní pole, jež smí vykoristit dle mravně menecenných zákonů, pokud mu to dovoluji vůči svému vlastnímu národu, zna-li zásady protokolu a provádí je činně - na tyto otázky může býti nalezena spolehlivá odpověď jen ve slovech, která pronášejí židovští vůdci vůči Židům.

Známa židovská jména, vyskytující se nejčastěji v tisku, neukazují nám snad veškerých mluvčích židovských, nýbrž jen vybranou skupinu, zástupce oddělení pro propagandu ve formě darů pro křesťanské dobročinné účely, někdy také zástupce "literárních" názoru na náboženské, sociální a politické otázky. At již vystoupí v jakékoli formě - jeť jisto, že vlastní činnost židovského vůdcovství probíhá vždy pod maskou skutku, na něž se obrací zrak nežidovského uznání.

Posudky a zjistení, podana v tomto spise, opiraji se vzdy o jednomyslné dukazy a potvrzení z ust samotných zidovských vudcu. Utoci-li tedy Zide na tato zjistení, utoci na neco, za cimz sami stojí. Tot zcela pochopitelno, protože jiste verí, že naše setrení prece jeste nepronikla az k bodu, jez se Zid snazi svetu trvale skryti.

Nejdurazneji se potira tvrzení, že bolsevismus, at v Rusku nebo ve Spojených Statech, je zidovský. Toto zalhavani nalezi k nejzretelejšim prikladum drže dvojjazyčnosti. Oproti nezidum popira se zidovský charakter bolsevismu; v lune a v tichu zidovských obci, nebo v ukrytu za zidovským dialektem, neb ve skrysi zidovsko-nacionalního tisku, najdeme pysné priznání - vlastnimu narodu! - že bolsevismus je zidovský.

Aby unikla desive vazné obzaloze z vrazd, mravních zpustosení, loupezi, trestuhodných zavinení smrti hladem s nejdopornejšimi frazemi v nynejším Rusku, jichž nelze v celé hruze popsati ani pochopiti, zidovská propaganda upina se na dvě stebła slamy: jednou se tvrdí, že Kerenský, který stal v celé bolševického vpadu, není Zidem.

Lec není silnějšího dukazu pro zidovský charakter bolsevismu nad hlasite prohlasované zidovské tvrzení, že alespon dva z vudcu prevratu nejsou pry Zide. Jest zajiste mrzuto, mezi sty priti se prave o dva - a nad to nemeni pouhé popření zhola niceho na narodnosti Kerenského. Jeho jméno jest Kirbis. Jeho otec byl Zid a jeho matka Zidovka. Kirbis, jeho otec, zemrel; a jeho matka si vzala Rusa jménem Kerenský, jehož jméno hoch přijal. Mezi radikaly, kteří jej pouzivali jako svého zastupce mezi mocnými, kteří jej primeli, aby zatloukl první hřeb do rakve Ruska, mezi vojaky, kteří pod nim bojovali, nikdo nepochyboval o jeho zidovském puvodu a charakteru.

"Avsak Lenin", rikaji zidovsti plnomocnici, "Lenin, hlava, mozek celku - Lenin jest nezid!" Možná, ale proc nechava své deti mluvit "jiddisch"? Proc vydava své proklamace v zidovském zargonu? Proc odstranil krestanskou nedeli a zavedl zidovský sabbath? Vysvetlení pro to muze být, že si vzal Zidovku. Druhy vysvetlení jest, že on sam jest prece Zidem. Jisto jest, že není ruským slechticem, jak se vzdy tvrdí. Co on sam o tom tvrdí, jest vylhano.

Nikdo jeste nepochyboval o narodnosti Trockého - jest Zidem a jmenuje se spravne Bronstein. Od jiste doby rika se nezidum, že Trocký sam rekl, že nepatrí vubec zadnému - vyznání. Možná, že je tomu tak. Ale necemu musi nalezeti; proc tedy udelali z ruských krestanských kostelu staje, jatky a tanecní saly, zatímco zidovské synagogy zustaly nedotčeny? Proc museli krestansti duchovní vykonavati trestní prace, zatím co rabini zustavali ve svých uradech neobtezováni? Snad nepatrí Trocký zadné konfesi, prece vsak je Zidem. Není to snad nezidovská tvrdohlavost, která trva na tom, že Trocký jest Zid; je povazován za Zida všemi zidovskými autoritami.

(Podrobnejší udaje o Leninovi najde čtenar ve stati "Historické koreny současného judaismu" v c. 44 TP - redakce)

Mohlo by se nám vytknout, že opakujeme prilis často veci vseobecne zname. Avsak dnes existuje jeste nespocetné množství lidí, nevedoucích, co je bolsevismus a proto je nutno zdurazniti znova vyznacné body i za cenu nebezpečí jednotvárnosti; ucelem nad to není pouze vysvetliti situaci v Rusku, nybrz vytyciti take varovné znamení před tím, co se deje ve Spojených Statech.

Bolševická otazka ukazala dle stavu v pozdním lete roku 1920, když byla poslední zprava propasována na jista statní místa, uplnou nadvládu Zidovstva. Tato situace zmenila se od té doby zcela nepatrne. Abychom ukazali pomer, podáme nekolik ukazek. Nesmi se snad miti za to; že nezidovsti členové vlády jsou Rusové. Jen velmi malo Rusu má v přítomné době co mluvit do vecí své otciny. Tak zvana diktatura proletariatu, do níž proletariat nema nejmensího práva mluvit, jest ruskou jen v tom smyslu, že byla zrižena v Rusku; není ruskou, nevysedí ani ruského lidu, ani neexistujíc pro ruský lid. Bolsevismus jest mezinarodním programem protokolu, který se má uskutečniti v každé zemi prostřednictvím jiste mensiny; udalosti v Rusku jsou generalní zkouskou.

Zidovské panství v Rusku

pocet clenu, z toho Zide, Zide v %

Rada lidových komisarů 22 17 77

Valecna komise 43 33 77

Zahranicni komisariat 16 13 81

Financni komisariat 36 24 80

Justicni komisariat 21 20 95

Komisariat pro vyučovani 53 42 79

Komisariat pro socialni akci 6 6 100

Komisariat prace 8 7 88

Vyslanci bolsev. Cerveneho krize 8 8 100

Venkovsti komisari 23 21 91

Zurnaliste (nejvyznamnejsi) 41 41 100

To jsou poucna čísla. Židovský podíl neklesá v žádném případě pod 75 ze sta (Ještě zajímavě, že nejmenší počet Židů je ve válečném komisariátu.) Avšak ve výběrech, které jsou v bezprostředním styku s masou, ve výběrech pro zemskou obranu a pro propagandu, Židé zaujímají doslovně všechna místa.

Vzpomenme, co říkají protokoly o vládě nad tiskem, vzpomenme, co řekl o tom baron Mogeři a pak pohledněme na vládní zurnalisty. Tento výbor má 41 členů a všech 41 jsou Židé. Pouze židovským perem je sverena bolševická propaganda

A pak "zástupci červeného krize", kteří nejsou nicím, než rudými podvratnými agenty ve jmenovaných městech - jsou to všichni Židé.

Komisariat pro socialni pomocnou akci, na němž závisí život a smrt desetitisíců, sestává ze 6 členů a těchto šest jsou Židé.

Z 53 členů komisariátu pro veřejné vyučování je označeno 11 jako nežidé. Jáci jsou to nežidé, se nerika. Jsou snad nežidy jako Lenin, jehož matčinou je židovský žargon. V každém případě tato skutečnost vrhá na jejich chování případně světlo, že bolševici převzali všechny hebrejské školy, vedou je nezměněné dale a narizují, aby se učilo starohebrejsky. Starohebrejština je pomocným prostředkem k hlubším tajemstvím světového programu.

A ruské děti? "Tyto děti," praví slechetní židovští vychovatelé, "naučíme šesti věcem. Vymeteme z nich hlav pavuciny. Naučí se pravdě o nás." Co tím minili, vzpírá se, ale opakovat. Když se Maďarsko osvobodilo od rudoého bolševismu Bely Khuna (neboli Cohna), byli zabiti také nevinní Židé, a Židé mají snad pravdu, nazývají-li "bílou hruzu" tyto události, které sly v zapětí zhroucení jejich pokusu, provést ruskou tragedii také v Maďarsku. Avšak po ruce je zdrcující průkazný materiál, že nic nepřispělo tak k bílé hruze jako zoufalství a vztek rodičů, jejich děti byly vlaceny za krátké židovsko-bolševické vlády z prinucení stoky spiny.

To američtí Židé neradi slyší. Jich odpor mohl by jim sloužit ke cti, kdyby se hned v zapětí nestavěli na ochranu lidí, kteří to vše způsobili. Jak známo nestojí štud křesťanské ženské mládeže před židovskými mladíky a muži tak vysoko jak u židovských panen; pak bylo by příjemno zvědět, že všichni Židé zatracují, co se dělo v Rusku a Maďarsku pod jménem "výchova". Protože však hlavní vlivy, vedoucí dnes k mravní zkaze nežidovské mládeže v Americe, pocházejí od Židů a protože nad to stojí v protokolech, že jedním z bojových cílů je "znemrávnit mládež neverčích", není skutečně věc odbyta, dovedou-li Židé na tuto skutečnost odpovědět jen

nadavkami a zalháváním.

Hlavní obžaloba nesměruje proti komunistické hospodářské metodě; ani proti podvodu a beznadějnému svádění lidu. Nikoliv, směruje proti zviřecímu svinstvu, které ve všem prorazí: zde táhne se ostrá čára mezi nežidovským a židovským chápáním mravnosti. O strašné ukrutnosti, spojené s touto věcí, nechceme zde hovořit; podáváme pouze ono vysvětlení, které projevuje se v židovském tisku: "Jest možno, že Žid mstí se nevědomky za staletí trávající utrpení!"

Vrhají nám zpět tuto otázku: "Jak možno však dokázat, že toto vše jest pravdivé?" Tento důkaz je podán senátem Spojených států a vytísten v jedné zprávě výboru pro soudnictví. Nechceme u něho dlouho prodlevati, uvádějící raději svědectví židovská než nežidovská. Chtej nechtej musíme uvést něco z one zprávy, protože zde běží o úřední důkaz.

Dr. George A. Simons, duchovní, který byl z nařízení jedné americké církevní obce v Petrohradu v době, kdy propukla bolševická hrůzovlada, byl toho svědkem. Podáme část jeho údajů:

"Sta agitatorů, kteří přišli z nejspodnějších východních čtvrtí novojorských bylo v družině Trockého-Bronšteina... Mnozí z nás byli překvapeni hned z počátku napadným židovským vlivem v tomto podniku, a brzy se ukázalo, že více než polovina agitatorů v tak zvaném bolševickém hnutí byla židovská."

Senator Nelson: "Hebrejci?" Dr. Simons: "Byli to Hebrejci, odpadli Žide. Nechci říkatí nic proti Židům. Nemám sympatií pro antisemitské hnutí, nikdy jsem jich nechoval a nikdy jich mítí nebudu... Ale mým pevným přesvědčením jest, že věc jest židovská a že jeden z jejích základů je třeba hledati ve východní čtvrti New Yorku." Senator Nelson: "Přislí Tröcky v onom lete z New Yorku do Ruska?" Dr. Simons: "Ano."

Dale dr. Simons vypovídá: "V prosinci 1918... bylo za předsednictví člověka, který se nazýval Apfelbaum, z 388 členů pouze 16 skutečných Rusů, všichni ostatní byli Žide s výjimkou snad jednoho, černocha z Ameriky, který se nazývá profesor Gordon... 265 z této severní komunistické vlády, která zasedá ve starém Smolenském ústavě, přišlo ze spodní východní čtvrti newyorské... Chtěl bych se ještě zmíniti o tom, že, když dosáhli bolševici vlády, zaplaven byl celý Petrohrad okamžitě zaplavou proklamací a navštívi v židovské řeči. Bylo zcela zřetelně viděti, že se hebrejščina má státi jednou z hlavních řečí Ruska, praví Rusové nechovali se přirozeně obzvláště přivětivě."

William Chapin Huntigton, obchodní atašé při vyslanectví Spojených států v Petrohradu, dosvědčuje: "Vůdcové hnutí jsou dle mého úsudku ze dvou třetin Žide... Bolševici jsou internacionálisté a jim byly zvláště národní ruské ideály lhostejny."

William W. Welch, zřízenec národní městské banky, vypovídá: "V Rusku je všeobecně známo, že tři čtvrtiny bolševických vůdců jsou Žide... Bylo několik - ne mnoho, ale několik - pravých Rusů; minim pravým Rusem člověka ruský narozeného a ne ruského "Žida."

Roger E. Simmons, obchodní znalec při obchodním departementu Spojených států, vypovídá totéž. Takéž jeden vážený, anonymní svědek, jehož jméno s dovolením výboru nebylo protokolováno.

Britská Billa kniha "Rusko" c.1. "Sbírka zpráv o ruském bolševismu, předána parlamentu Jeho Velčenství, duben 1919". Obsahuje spoustu stejných výpovědí z mnohých pramenů, vesměs od očích svědků.

Ve výsoce váženém časopise "Asie", únor-březen 1920 je článek, obsahující mezi jinými důležitými sděleními toto: "Ve všech bolševických institucích jsou náčelníci Žide. Pomocný komisariát pro elementární vyučování Grünberg umí sotva ruský. Žide mají úspěch ve všem a dosáhnou svých cílů. Dovedou dosáhnouti úplného podrobení a udržeti je. Jsou však pysní a opovrhlív oproti každému, a to popuzuje lid proti nim..."

V přítomné době panuje mezi Židy silně národní náboženské hnutí. Verí, že se blíží doba panství Vyvoleného národa na zemi. Spjali mezi sebou judaismus a světovou revoluci. Spatrují v šíření se revoluce naplnění Písma "Učiním-li i konec všem národům, mezi než jsem te rozptýlil, nechci učiniti tobě konec."

Židovské mínění silně se různilo stran bolševismu. Nejprve bylo pozdraveno s nadšením. V one první době

nového režimu nebylo zatajováno nic mimo židovský podíl na věci. Objevila se veřejná shromáždění, rozmluvy, zvláštní články s množstvím velmi cenných a pravdivých sdělení. Ani se nepokoušeli o zatajení jmen:

Pak přišla doba, kdy hrůza před udalostmi v Rusku zachvatila lidstvo, a na okamžik panovalo ticho v Židovi. Jedno nebo dvě křecovitá popření. Pak nová zaplava podivu. Tento trvá dosud v Židovstvu, ale na straně obrácené k nežidům, ukazuje se velice zarmoucené vzezření a hovoří se o "pronásledování". Byli jsme připraveni, že jednoho dne bude osvětlován bolševismu nazvané "pronásledování Žida."

V "Americkém Hebrejci" z 10. září 1920 objevil se článek, který nejen že přiznává a vysvětluje podíl, který mají Židé na nynějších nepokojích a na vzbouření světově, nýbrž který tento podíl také ospravedlňuje a to, zvláštním způsobem - kazáním nahore. Spisovatel v něm praví, že "Žid rozvinul organizovaný kapitalismus i s jeho nejucinnějším nástrojem, bankovním systémem. Vůči četným židovským záhřevacím pokusům této hospodářské skutečnosti působí toto přiznání blahodárně."

"Ž nejpronikavějších zjevu této vážné doby jest židovská vzpoura proti kapitalistickému pradáku, jejíž si vymyslel sám jeho duch a jeho vlastní ruka." Je-li tomu tak - proč podporuje židovský "organizovaný kapitalismus se svým nejucinnějším prostředkem, bankovním systémem", tuto vzpouru?!

"Tento čin (ruský převrat), určený, aby byl v dějinách označen jako převyšující výsledek světové války, byl v širokém rozsahu dílem židovského myšlení, židovské nespokojenosti, židovské vůle k znovuvybudování."

"Tento rychlý vývoj ruské revoluce ze své nicivé fáze a její vstup do fáze znovuvybudovací jest viditelným výrazem tvůrčího charakteru ducha židovské nespokojenosti." (Nejprve nutno podati důkazy, že fáze znovuvybudovací počala. Tvzení tohoto článku má pouze čistě propagací účel. Protokoly mají ovšem jakýsi plán k znovuvybudování.

Prosíme, aby byly další řádky pečlivě čteny: "Co dokázal židovský idealismus a židovská nespokojenost tak mocně v Rusku, hledí teď historické vlastnosti židovského ducha a srdce způsobiti i v jiných zemích."

Co způsobil "židovský idealismus" v Rusku? S jakými "mocenskými" prostředky? Proč nacházíme vždy pohromadě "židovský idealismus" a "ducha židovské nespokojenosti"? Čteme-li protokoly, vše se nám objasní. Židovský idealismus jest zničením nežidovských států a společností a zřízením jediné židovské státní a společenské formy. Nebylo tomu tak v Rusku? Židovské proklamace na rozích, starohebrejština ve školách, sabbath místo neděle a rabini nedotčení, zatím co křesťanství duchovní museli městi ulice! Skutečně: na výsost "mocně" skutky - vraždy, loupeže, zločiny a vyhlazení! Spisovatel článku v "American Hebrew" zajisté vyběhl více, nežli chtěl: nazývá toto vroucí spojení idealismu s nespokojeností "historickými vlastnostmi židovského ducha" - Ale není to ještě vše: Tyto rasové dedičné vlohy, jež probudily v Rusku rudou hrůzu a působí tam ještě dnes, připraví jiným zemím dle názoru autora též osud. To jsme věděli také my předem. Rozdíl jest jen ten: Reknou-li to nežidé, jsou zasypani nejpustšími pohánami. Ted říká však totéž židovský spisovatel ve vřecím židovském listě. Jako by se omlouval podotýká k tomu: "Bylo přirozeno, že nespokojenost projevila se i v jiných částech světa premiírou snah a hojností vytyčených cílů." Jaka nespokojenost? Židovská přirozená. A s čím jsou nespokojeni? S formou vládní, která není židovskou. A v čem pozůstávaly ony snahy a vytyčování cílů? Aby přišla i na Spojené Státy bolševická revoluce. "Hojnost?" Nikoliv, bylo jen málo ale jasných, určených cílů - jenže si vyhlédly nepravou zemi.

Ted vidáme u nás v ulicích newyorských ruské bolševiky, jak zasanťují zlatá cigaretová pouzdra, která ukradli ruským rodinám a rodinné skvosty, snubní prsteny, které uloupili ruským ženám. Bolševismus nevydaril se dale než k ideálu všech lichvarů se zastavami a lupičů. Ale nebude dlouho trvati, kdy Amerika bude přijímatí rozkazy v židovském zářgonu neb kdy americké ženy budou muset přenechat své sperky "vyvolenému národu".

Přes souvislost mezi americkým Hebrejcem, ruským bolševismem a protokoly mají židovští pisatelé článku odvahu říci, že jen pomatenci mohou odhaliti nějakou spojitost.

Nikoliv, jen slepci nemají a nechťejí nicého viděti.

XX.

"Z hospodarského chaosu stворil židovský duch nespokojenosti organizovaný kapitalismus jeho účinným nástrojem, bankovníctvím...

Ma Amerika zahrnouti Židy, jako carské Rusko, horkou a bezduvodnou výtkou, že jsou pouze ničitelé a vtlačit je tak do postavení nesmířitelného nepřítele? Nebo použije Amerika židovské síly tvorivé právě tak, jako učinila se silami každé jiné rasy? ... Na tuto otázku musí odpovědět americký národ."

Z jednoho článku "Amerického Hebrejce" z 10. září 1920.

ZIDOVSKÉ SVĚDČTVÍ VE PROSPĚCH BOLŠEVISMU

Americký národ dá odpověď, a tato dopadne proti ničivému duchu Židu, kteří nedají se nikdy uspokojit. Je dobře známo, že vše, co způsobil "židovský idealismus a židovská nespokojenost" v Rusku, je zamýšleno i ve Spojených Státech. Proč nerekla pisatel článku v "Americkém Hebrejci" místo "v ostatních zemích" přímo zřetelně "ve Spojených Státech"?

"Židovský idealismus a nespokojenost" nejsou namířeny proti kapitalismu, tento stojí spíše ve službách tohoto smyslu; jediná státní forma, proti níž je namířeno židovské snažení, jest každá nežidovská státní forma; jediný kapitál, na který útočí, jest nežidovský.

Lord Eustace Percy, který, posuzujeme-li jeho časté uvádění svých slov v židovském tisku, má souhlas židovské inteligence, vyřizuje první bod. O židovském sklonu k podvrtným hnutím praví: "Ve Východní Evropě zde se, že sionismus a bolševismus vyvíjejí se spolu souběžně, právě tak, jako židovský vliv vytvářel republikánské a socialistické ideje za celého 19. století až třeba k mladoturecké revoluci v Carihrade... ne že by se Žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne že by toužil, zúčastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž že nemůže než nenávidět každé stávající nežidovské státní formy."

Toto vysvětlení uhodilo na pravém místě. V Rusku poskytl císař záminku, v Německu císař, v Anglii irská otázka; v četných jihoamerických revolucích, v nichž měli Židé vždy prsty, nebylo třeba udávat teprve zvláštní důvod. Ve Spojených Státech jest to "kapitalistická třída", avšak vždy a všude jest hybnou silou nenávist proti každé nežidovské státní formě dle doznání jejich vlastních mluvčích. Žid ví, že svět mu patří právem a směřuje tedy k tomu, aby shromáždil svůj majetek; nejrychlejší cestou k tomu jest zničení všech radu pomoci převratu, zničení, které se umožní teprve dlouhým a lstivě založeným tážením rozkladných a ničivých idejí.-

Pokud běží o druhý bod, bude moci každý čtenář potvrdit tuto skutečnost z vlastní zkušenosti. Vzpomenme jen jména těch kapitalistů, kteří byli vydáváni na pospas veřejnému opovržení v židovsky ovlivněném tisku Spojených Států, vzpomenme karikatury v Hearstově tisku - byly tam snad karikatury Seligmannovy, Kahnovy, Warburgovy, Schiffovy, Kuhnovy, Lobovy a jiného druhu? Neboť ti jsou židovští bankéři a na ty se nikdy neutoci. Z časopiseckých denunciací známa jména patří jen nežidovským průmyslníkům a bankovním vůdcům, především Morganovi a Rockefellerovi. (Od Fordových časů ovšem přestaly i tyto bankovní domy pod židovskou kontrolou - redakce.)

Jak všeobecně známo, neutrpěli židovští Rothschildové za francouzské komuny (v zímě 1871) škody ani halere, zatím co jiní zamožní lidé měli velké ztráty na majetku. Právě tyto vztahy jsou mezi židovskými financíky a nebezpečnějšími židovskými podvrtníky ve Spojených Státech, takže při kterékoli udalosti jsou vyloučeny jakékoli ztráty prvních. Pod pláštěm ruských zmatků židovští financíci využívali lidské bídy, aby se

zmocnili vseh prirodnych pokladu verejného majetku mestských obcí, a bolševická vláda dala k tomu vše pozhnaní; nazývá to - modifikovaným komunismem! - U bolševismu v Rusku se s tím dosud neshledáváme. Jako světová válka, nachází bolševismus uspokojující vysvětlení pouze v odpovědi na otázku, kdo má z toho největší užitek - využívání obou událostí je právě v plném proudu. Třetím všech podvrtných mocností je židovský majetek, žádný jiný. "Bohatství veskerého světa patří nám", je nevysloveným heslem každého židovského ničivého díla ve světě.

Po jistou dobu pokoušeli se odvrátit pozornost od Ruska poplašnými zprávami o situaci Židu v Polsku. Mnohé známky nasvědčují tomu, že polská propaganda byla pouhou maskou pro nesmírné přistěhovalectví Židu do Spojených Států. Snad toho mnozí čtenáři nevědí? Nekonečný proud na výšost nevitáných přistěhovalců proudí den co den do Spojených Států, desetitisíce těchto národů, jejich existence tvoří problém a ohrožení evropských vlád. Polská propaganda a přistěhovalectví jdou tedy ruku v ruce a vláda Spojených Států dostává od židovského kruhu ve Washingtonu ujistění, že je vše klidno (ovšem, lidé jsou tak klidní a bezstarostní, jak jen si může přát židovský kruh!), a přece ruský problém vyžaduje vysvětlení. Židovské vysvětlení je toto: Židé jsou otci kapitalismu. Tento se špatně osvědčil, nyní chtějí židovští původci své vlastní dílo zničit. To učinili v Rusku. Teď at tedy americký národ laskavě dovoli, aby jeho židovští dobrodinci vykonali totéž dílo i v Americe.

Tot nejnovější vysvětlení, jež - opět typicky židovské - je spojeno s návrhem Spojeným státům a s vyhrůzkou! Odmítne-li Amerika Židovstvu tuto službu z lasky, bude toto "zatlačeno do postavení nesmířitelného nepřitele."

Avšak Židé vůbec neznicili kapitalismus v Rusku. Učiní-li Lenin a Trocký svou poklonu na rozloučenou a stáhnou-li se zpět pod ochranu židovských kapitalistů světa, ukáže se, že je zničen pouze nežidovský nebo ruský kapitál, za to však nastoupí na trůn kapitalismus židovský.

Jak stojí věci? Úřední tiskopisy Spojených Států obsahují tento dopis. Pozorujte datum, židovského Bankéře a židovská jména:

Stockholm, 21. 9.1917

Panu Raphaelovi Scholanovi.

Milý druhu! Bankovní dům M. Warburg otevřel na základě telegramu předsedy Rýnsko-westfálského syndikátu konto pro podnik soudruha Trockého. Plnomocník, pravděpodobně Kestrov, dostal munici a organizoval transport její současně s penězi... jímž byla vyplacena částka požadovaná soudruhem Trockým.

Bratrské pozdravy! Fürstenberg

Dlouho před tím dal americký židovský financník (Jakub Schiff) částky, jichž pomocí byla rozšiřována revoluční propaganda mezi tisíci ruských válečných zajatců v japonských zajateckých táborech.

Aby bylo bolševické hnutí vysvětleno, říká se někdy, že bylo financováno Německem, o kterémto tvrzení se opírala válečná propaganda ve Spojených Státech. Skutečně přišla část peněz z Německa. Ale právě tak přišel jeden díl ze Spojených Států. Je to plnou pravdou, že židovské financnictví všech zemí bylo zainteresováno na židovském světovém programu pod tím nebo oním národním jménem - dohoda sváděla vinu na Německo, Němci na Dohodu, avšak národové byli drženi v nevědomosti o pravých zadacích.

Jistý francouzský úředník zjistil, že jeden židovský bankéř sám přispěl dvěma miliony.

Když Trocký opustil Spojené Státy, aby provedl svou úlohu, byl na pozvání Spojených Států propuštěn z vazby v kanadském Halifaxu: každý přece ví, kdo tvořil válečnou vládu Spojených Států.

Shrme-li všechny skutečnosti, vyjde jako nezbytný závěr, že bolševická revoluce byla pečlivě připraveným podnikem ze strany mezinárodního židovského financnictví.

Dle toho lehce pozname, proc chce taz mocnost vnesti bolsevizmus take do Spojenych Statu. Pravy boj nevede se zde mezi kapitalem a prací, nybrz mezi zidovskym a nezidovskym kapitalem při tom stojí vudcove socialisticti, komunisticti vudcove a vudcove delnicti skoro jednomyslně na strane zidovských kapitalistu. Na které kapitalisty utoci vudcove delnictva nejostreji? Nikdy nenalezneme mezi postizenými zidovských jmen.

A nyní pristupme k vlastnímu zidovskému svědectví o zidovské povaze bolsevizmu.

"Zidovska Kronika" v Londýně rekla roku 1919: "Veliký význam má skutečnost bolsevizmu samotného, skutečnost, že tolik Židů jest bolseviki, skutečnost, že ideály bolsevizmu v mnohých bodech souhlasí s nejvyšším ideálem judaismu" - V témže listě roku 1920 stojí zpráva o řeči Izraele Zangwilla, známého zidovského spisovatele, v níž tento uštědruje nadšenou chvalu rase, která dala světu "takového Beakonsfielda, Readinga, Montagu, Klotze, Kurta Eisnera, Trockého.

Pan Zangwill jmenuje ve svém vysokém nadšení Židy, kteří byli a jsou členy britské vlády, jedním dechem s Židy v bavorské a ruské bolševické vládě. Jaký je v tom rozdíl? Tito všichni jsou Židy a všichni slouží "rase" k užítku a ke cti.

Rabin J. L. Magnes řekl, dle časopiseckých zpráv, ve své řeči v New Yorku 1919:

"Venuje-li Žid svého ducha, svou oddanost věci dělnické a věci nemajetných, vydedených, vyniká jeho radikální smyslení až na koren věcí. V Německu stává se Marxem a Lasallem, Haasem a Eduardem Bernsteinem; v Rakousku Viktorém Adlerem a Bedřichem Adlerem; v Rusku Trockým. Zpřítomněme si na okamžik situaci v Rusku a v Německu. Revoluce uvolnila tvůrčí síly a hledá, jak velký zastup Židů byl tu ihned pohotov. Sociální revolucionáři a mensevici, většinou a menšinou socialisté, ať se již nazývají jakkoliv: Židy najdeme mezi nejvýznamnějšími vůdci a mezi nejvytříbenějšími hnacími silami všech těchto revolučních stran."

Ve Spojených Státech jsou Židé právě tak čestnými členy revolučních svazů jako v Rusku; zde i tam "jsou ihned pohotoví."

Bernhard Lagare, spisovatel, který vydal spis o antisemitismu, praví:

"Žid zúčastňuje se jich potud, pokud jest Židem, nebo přesněji, protože zastává Židem." To znáči: Židovský duch je ve své podstatě revolučním a ať vědome nebo nevědome, Žid jest podvratník."

V žádné jiné zemi nebylo by třeba zabývat se touto merou zalháváním makavých skutečností jako ve Spojených Státech. Zde žijeme pod takovým strachem, abychom neprošli zmínkou "Žid" neb co s ní souvisí, že by nám mohly být odebrány nejznámější skutečnosti - skutečnosti, které by nám byly již poskytlý výhled do zidovského písemnictví. Byla to skoro dojemná činohra, jak američtí posluchači navštěvovali přednášky o ruské situaci a jak opouštěli sál zmatení a překvapení, že situace Ruska jest zcela neruská, protože každý přednášející ve Spojených Státech považoval za politický chytřejší, aby neužil slova "Žid", neboť - Židům se podařilo opanovat i řečnické tribuny.

Nejen literární velicíny židovské uznávají židovskou zalibu v revolucích všeobecně a její zodpovědnost za situaci v Rusku zvláště, nybrž i menší lidicky mají o věci zcela jasnou představu. Žid, spolupůsobilý uprostřed revoluce, je si vědom, že podporuje nějakým způsobem zájmy Izraele. Snad jest špatným Židem ve smyslu synagogy, ale je dosti Židem, aby rad učinil to, co může zvýšiti slávu Izraele. Rasa jest silnější v Židovstvu než náboženství.

Ruský list "Vzhuru do Moskvy" praví v září 1919: "Nemelo by se zapomenouti, že židovský národ, který byl po staletí utiskován králi a pány, jest vlastně proletariátem, vlastní internacionálou, nemající otciny."

Pan Coham píše v časopise "Komunist" v dubnu 1919: "Bez prehanění možno říci, že velký ruský sociální převrat byl skutečně proveden židovskými rukama. Byly by dovedly tupe, potlačené masy ruských dělníků a sedláků svrhnouti se sebe jarmo buržoazie? Nikoliv, byli to právě Židé, kteří přivedli ruský proletariát k cervankům internacionály, a nejen vedli, nybrž i ještě teď vedou sovětskou věc, spocívající v jejich spolehlivých rukách. Můžeme být klidní, dokud vrchní velení rudé armády jest v rukou tovaryše Trockého. Nejsou sice zadní prostí vojáci v radách rudé armády, avšak v komitetech a sovětských organizacích a jako komisáři Židé vedou

udatne masy ruskeho proletariatu k vitezstvi. Ne bez duvodu dobyvaji Zide pri volbach do vseh sovetських instituci prevazne vetsiny...

"Symbol Zidovstva, ktery po staleti bojoval proti (!) kapitalismu, stal se take symbolem ruskeho proletariatu, jak jiz udava prijati peticipe rude hvezdy, ktera, jak znamo, v drivejsich dobach byla symbolem sionismu a Zidovstva. Pod timto znakem prijde vitezstvi, pod timto znamenim prijde smrt prizivnicke burzoasie... Slzy, ktere Zidovstvo prolilo, vypoti tato opet jako kapky krve."

Toto vyznani, spise vyznavacska pycha, jest zvlaste pozoruhodnym proto, ze nevykazuje mezer. Zide, pravi Cohan, vedou ruske masy - jez by se byly nikdy samy sebou nepozdvihly, jez vedi pouze, ze jista mensina, jako drive carova, zaujima nyni vladni mista. Zide nejsou, jak prohlasuje Cohan, v rude armade, nejsou v zadnem pripade tam, kde se skutečne bojuje: to kryje se presne s udaji protokolu. Vojevudcovske umeni svetoveho programu zalezi v zabijeni nezidu prostrednictvim nezidu.

Ve svetove valce zabilo se tolik nezidu vzajemne, jako je Zidu ve svete. Bylo to velke vitezstvi pro Izrael; jeho slzy museli zaplatit narodove krvi!

Zide ridi bitvy z bezpecneho stanoviste, jak naprosto pripadne pravi pan Cohan. Podivuhodna jest pouze jeho uprimnost.

Pokud bezi o tak zvane volby, pri nichz jsou Zide vzdy jednohlasne zvoleni, existuji podrobnejsi a bezvadnejsi vysvetleni: ti, kteri hlasuji proti zidovskym kandidatum, byli prohlasoni za "nepratele revoluce" a popraveni. Nekolik poprav postacilo a volby vyznely jednohlasne.

Zvlaste poucnu jest .zprava Cohanova o vyznamu rude hvezdy, peticipeho znaku bolsevismu: "Symbol Zidovstva stal se tak symbolem ruskeho proletariatu. "Hvezda Davidova, zidovsky narodni znak, jest sesticipa hvezda, utvorena ze dvou trojuhelniku, z nichz jeden spociva na svem hrotu. Bez zakladny podoba se znamemu znaku svobodnych zednaru z kruzitka a uhelniku. Tuto hvezdu Davidovu videl pry zidovsky navstevnik v Palestine velice zridka na hrobe padlych britskych vojaku, kteri dobyli Palestiny; nejcasteji pry se tam najde dreveny krestansky kriz. Dle novejsich zprav urazeji pry tyto krize nove vladce v Palestine, protoze padaji prilis do oci pri navsteve zidovske university. Jako v sovetsem Rusku, tak i v Palestine nepolozilo mnoho Zidu sveho zivota za svou vec: Pro tu byl zde dostatek nezidu.

Protoze je Zid vynikajicim mistrem v umeni tajnych znameni, neni jiste bez umyslu, ze bolsevicke hvezda ma o hrot mene nez hvezda Davidova. Nutno totiz splniti jeste jeden bod svetoveho programu, totiz nastoupeni trunu "nasim vudcem". Prijde-li tento svetovy samovladce, pro nehoz je pristrizen cely program, bude k hvezde pridan i hrot sestý. Pet hrotu hvezdy, zdanlive zajistenych, jsou burza, tisk, pairstvi, Palestina a proletariat. Sestým hrotem bude knize Izraelske.

Cit vzpira se vysloviti to, nebo pouze veriti, ale pan Cohan to zjistuje a revoluce, obzvlaste od dob francouzské revoluce, potvrzuje, ze "pod timto znamenim prijde smrt prizivnicke burzoasie" a ze "vypoti zidovske slzy ve zpusobe krvave obeti." Touto "burzoasii" jsou, jak pravi protokoly, vzdy nezide.

Obvyklym opacnym tvrzenim proti nepopiratelne skutecnosti zidovske povahy ruske revoluce jest, ze Zide museji trpeti v Rusku. "Jak muzeme prispeti nejakemu hnuti, jimz trpi nas vlastni narod?" - namitaji nezidum. Nuze, jest nezvratne jiste: Zide podporuji toto hnuti. V tomto okamziku dostava bolsevicke vlada od zidovskych financniku v Evrope penize a kdyz z Evropy, toz samozrejme i od mezinarodnich bankeru z Ameriky. - Tot zjistenu skutecnosti.

Druhou jest: Rusti Zide netrpi ani priblizne v te mire, jak nam vypraveji plnomocnici zidovsti. Dle vlastniho zidovskeho doznani postavili se pri prvni pochodu bolseviku Polskem polsti Zide ihned radostne na stranu dobyvatelu a podporovali je. Americti Zide vysvetluji vec takto: Od bolsevicke vlady v Rusku zlepšila se značne situace Zidu a proto zaujali polsti Zide prateľske stanovisko oproti bolsevikum. Skutečne: situace ruskych Zidu jest dobra. Duvod pro to jest: Oni maji Rusko. Tam patri jim vse. Druhy duvod jest: Rusti Zide jsou jedini, jimz dostava se tam pomoci a podpory - skutecnost, ktera vseobecne uchazi pozornosti. Pouze Zidum v Rusku zasilaji se odevsad penize a potraviny. Timto zpusobem soucasne podporuje zidovsky svet bolsevismus. Jsou-li tedy zidovska utrpeni tak velika, jak je lici zidovsti mluvci, jak strasnými musi byti teprve utrapy Rusu. Nebot jim neposila nikdo potravin a peněz. Tyto zasilky do Ruska maji vyznam dane, kterou

bolsevismus ulozil svetu. Rozhodne vsecko svedci, ze situace Zidu v Rusku je dobra. Jim tam patri vse.

Druha otazka, vypoctena na svedeni k omylu, zní: "Jak mohou podporovati zidovsti kapitaliste bolsevismus, je-li tento protikapitalisticky? Bolsevismus jest antikapitalisticky pouze proti majetku nezidovskemu. Zidovsti financnici, kteri zustali v Rusku, stali se bolsevikum velice uzitecnymi. Dalsi liceni pochazi od ociteho svedka: "Nesporne Zidem jest tento bankovni komisar, volice elegantni, s vazankou dle nejnovější mody a v modernim kabate. Zidem jest tento okrskovy komisar, drivejsi penezni makler se zcela burzoasnim podbradkem; a opet Zidem jest tento berni inspektor: dovede vysavati dokonale burzoasii." Tito zidovsti agenti jsou jeste tam. Jini agenti pusobi mezi ruskymi bezenci a odebiraji jim jejich statky pomoci hypotekarnich pujcek. Az bude vytazena opona, ukaze se, ze vetsina nejcennejsich statku presla na vysost "zakonitým" zpusobem do zidovskych rukou.

To jest jedna odpoved na otazku, proc podporuji zidovsti kapitaliste bolsevismus. Ruda revoluce jest nejvetsim spekulacnim cinem, v celych lidskych dejinach. Soucasne jest povznesenim Izraele, nesmírnou pomstou proti spravедlivému poradku, který Zide povazuji vzdy, kde mohou, za skutečne neb domnele bezpravi.

Zidovský kapitalismus vi tedy presne co cini. Co ziska pri tom?

1. Dobyl velke cenne rise - bez valecnych vyloh.

2. Ukazal znovu svetu domnelou nepostradatelnost zlata. Zidovska moc spociva na podvodu, ze zlato rovna se bohatstvi. Umyslnou nejapnosti v bolsevickem peneznim systemu dal si bezmyslenkovity svet namluviti jeste pevneji, ze zlato jest nezbytno, a tento blud propujcuje zidovskemu kapitalismu zvyšenou moc nad nezidovskym svetem. Kdyby byl bolsevismus poctive protikapitalistickým, mohl zasaditi zidovskemu kapitalismu smrtelnou ranu. Avsak zlato sedi jeste stale na trune. Znicme blud, ze zlato jest nezbytno - a zidovsti mezinarodni velmozi zlata sedi opusteni na hromadce neuzitecneho kovu.

3. Ukazal svetu svou moc. Protokol 7. pravi: "Abychom dokazali zotroceni evropskych vlad svym prostrednictvím, jedne z nich svoji moc ukazeme nasilnostmi, hruzovladou." To zazila Evropa, a Evropa se trese. To znaci pro zidovske kapitalisty velky zisk.

4. Nemene vydatným ziskem jest bitevni praxe v umeni revolucnim, jak nas poucilo Rusko. Zaci teto Rude školy vrati se nyní do Spojených Statu. Zachazeni s revolucemi stalo se vedou dle pokynu protokolu. Koncime slovy rabbiho Magnesa: Hledte, jak velky zastup Zidu stal ihned pohotove! Tento k sluzbam ochotny zastup rozmnozil se nyní o mnohe clený.

Konec 1. svazku.

2. dil (Zide ve Spojenych statech americkych)

Vynatek z predmluvy k americkemu vydani

Prvni svazek zabýval se hlavne zidovským svetovým programem. Druhy svazek podava doklady, objasnujici a potvrzujici tento program. Hory latky jsou po ruce. Jest tudiz nasi metodou, srovnati skutecnosti, které muze denne pozorovati kazdy clovek, s programem, abychom videli, odpovidaji-li vzajemne. Zbude pak dosti casu k rozhodnuti o pravosti "protokolu", bude-li ukazana soubeznost mezi nimi a zidovským pocinanim.

Dosavadnim odhalenim nedostalo se odpovedi. Byly sice ucineny denunciace a zkomoleniny, avsak zadna vyvraceni. Jest oblíbenou namitkou zidovských mluvcih a spisovatelu, ze tvrzeni o Zidech lze pouziti stejne pro kazdou jinou rasu a ze zadna rasa nemohla by vyvratiti takova tvrzeni skutecnostmi. Avsak: takova tvrzeni nejsou cinena proti jinym rasam - a jak by mohla? Kdyby byla cinena na priklad proti Madarum, Polakum, Cechum, Rumunum, Italum, Anglicanum Skotum, Irčanum, Rusum nebo Syrum zijicim v Americe - nedalo by se jim celit?... Musela by padnouti, protoze by nebylo mozno podati o nich dukazy. Povesti a doslechy, podobne jako nadavky a predsudky, nedokazují niceho. Jsou-li zjisti, obsazena v teto knize, falesna, bylo by mozno je vyvratiti. Neni-li mezi programem jak je obsazen v "protokolech" a mezi programem, jak je provaden zidovskými vudci, zadne soubeznosti, muselo by to byti dokazano. Dosud to nebylo dokazano, protoze soubeznost tato existuje a protoze o tom zidovsti vudcove vedi.

ZIDE SKRYVAJI VE SPOJENÝCH STATECH SVE MNOZSTVI A SVOU MOC

Kolik jest Zidu ve Spojených Statech? Nikdo toho neví. Cislice o tom jsou znamy vyhradne zidovským vrchnostem. Vlada Spojených Statu muze podavati statistiky skoro o vsech vecich, vztahujících se k obyvatelstvu. Jakmile se vsak pokousi zjistovati systematicky pristehovalecke a usedle Zidy, zakrocuje zidovska vedlejsi vlada ve Washingtonu a zabrani tomu. Tak se deje tomu od vice nez 20 let; dosud osvedčila se vedlejsi vlada jako silnejsi.

Nynejsi prirustek zidovského pristehovalectvi znepokojuje verejnou pozornost. Poprve v dejinach Spojených Statu zaujima cely narod stanovisko k teto otazce. Zpravy z Evropy hlasi nesmirne hromadeni Zidu v urcitych strediscich. Stavi se tam velka barakova lezeni. Jisty pocet vycvicených lidi odesel tam ze Spojených Statu na rozkaz tajných zidovských spolecnosti, aby "usporadal pasove zalezitosti". Pristehovalectvi do Spojených Statu stalo se zvlastnim zidovským obchodem. Z nekterých evropských zemi nebyva v pritomne dobe (1920-pozn. red.) pripousten zadny nezidovsky statni prislusnik. Z Nemecka, Ruska, Polska na priklad mohou dokonce i jednotlivé osoby dociliti pristehovaleckeho povoleni s nejvetsi obtizi. Avsak z tych zemi prichazi sem na tisice Zidu, ve zrejmem nevazeni zakonu a prihlasek v zajmu verejného zdravotnictvi. Podoba se to preskupeni milionoveho vojska, jez, vykonavsi v Evrope svou povinnost, je prevadeno nyní do Ameriky.

Kdyz se stalo zrejmy, ze toto prestehovani dalo se pomoci zidovských svazu, zasumel - poprve - americkým casopiseckým lesem ton znepokojeni- tento vyvoj byl prece jen prilis napadny, aby se byl mohl dele prehlizeti. Take urednikum pristehovaleckeho uradu na ostrove Ellis stala se napadnou silna zmena v povaze pristehovaleckeho proudu: 1. Sestaval se pouze z Zidu. Skutecni Ukrajinci, Rusove, Nemci nebyli sem vpusteni, za to vsak tamni Zide jsou ze vsech ostatnich zemi. Proc tato prednost? 2. Neprichazeli jako bezenci pred hladem a pronasledovanim, nybrz tak samozrejme, jakoby byli zvlaste pozvanými hosty. Tak jako na one

strane byly "usporadány" pasové záležitosti, tak i zde jest již vstup "usporádan". Na místo amerických státních úředníků vycházejí vstřícní zřízení tajných židovských společností, a židovští přistěhovalci shledávají židovský nadzor právě tak mocným a rozsáhlým jako v Rusku. Jaký div, že se okamžitě cítí jako doma. Vždyť ne bez důvodu nazývá se Amerika malými evropskými národy "židovskou". 3. Zvláštní organizace je činná, aby obcházela nařízení proti vpouštění známých revolučních Židů. Evropské Žide nesou v sobě ducha převratného; jsou revolucionáři v Itálii, Německu, Rusku, Polsku. Oni jsou ve Spojených Státech vůdci rudých a mezinárodních dělnických organizací. Přijde-li Hebrejec, známý jako takový, na ostrov Ellis (sberné místo pro přistěhovalce do USA - pozn. TP.), je zadržen. Okamžitě letí telegramy všemi směry poslancům, časopisům, státním a obecním úředníkům a rozhodným tónem požadují ujednání se panem X na ostrově Ellis. Bez průtahů zaručují se Tito panové ve svých telegramech do Washingtonu za bezvadný charakter dotyčného pana a zadají jeho okamžitě propuštění. Někdy zúčastní se toho obchodu také tak zvané ruské vyslanectví.

Nechybí ani přívěsek sentimentálního plastiku na tento masový vpád: "Tito neboží přichájejí před utiskem a pronásledováním." Světelné obrazy ukazují skupiny žen a dětí zoufalého vzezření; na těchto světelných obrazech neukazují se však typy mladých židovských revolucionářů, právě tak hotových vyplniti Spojené Státy, tak jak to učinili v Rusku.

Tento zjev má své předchůdce. Tito dali podnět v Anglii roku 1902 k důkladnému badání "britskou královskou komisí pro přistěhovalectví cizinecké". Před ní učinil sionistický vůdce Theodor Herzl některá pozoruhodná přiznání, jak pro Žida není žádných překážek, jichž by nedovedli obejít nebo prolomiti. Byl tázan po svém názoru na přistěhovalčeská omezení ve Spojených Státech (mezi jiným i prokaz penežního minima), která již tenkrát trvala, vyjádřil se takto: "Jest přece tak snadným obejíti takováté omezení. Semkne-li se například malá společnost, půjčí každému přistěhovalci potřebný peněz. Tento se jím vykáže, je vpouštěn, a vrátí jej pak." Mnoho jest také receno tím, co k tomu pak dodává: "Francouzské přísloví říká - Toto zvíře jest velice zlé; brání se, utocíme-li na ně. Utoci-li se na Židy, budou se brániti; mohli bychom zazíti něco podobného vnitřním nepokojům." Že se dobře vyznal v ceně a charakteru svých rasových soudruhů, ukazuje jeho projev na jiném místě: "Amerika, ve které Žide, jakmile dosáhnou určitého množství, stanou se pramenem nepokoju a břemenem pro tuto zemi."

Před rokem 1880 znamenal zaznam "narozen v Rusku", že dotyčný jest Rusem. Pro přísti dobu platí však zjištění jistého úředníka: "Z Ruska přišlo do Spojených Států tolik Hebrejců, že všeobecně znáči "narozen v Rusku" právě tolik jako "ruský Žid". Dle údajů tehodž úředníka přišlo za deset let 666.561 Židů z Ruska, vedle toho také Poláci, Finové, Němci a Litevci. Statistika těchto přistěhovalců pod pojmem "Rusové" vedla by tudíž naprosto v omyl a byla by bezcennou. Zjištění rasy by se při tom ztratilo. Proto statistický úřad zadal po Kongresu zmocnění, aby mohl určovati obyvatelstvo jak co do rasy, tak i co do rodné země. Roku 1909 byla tato věc projednávána v jednom senátním výboru. Senátoři La Follette a Lodge uznali správnost a nutnost scítání na základě rasové příslušnosti, senátor Guggenheim a Simon Wolf - nanejvýše zajímavá osobnost, jež dovedla udržovati nejúžší styk se všemi presidenty, od Lincolna až po Wilsona - si toho nepráli. Z těchto okolností vysvítá: 1. Žide brání se každému ustanovení, které by omezovalo jich přistěhovalectví do některé země. 2. Brání se po svém přistěhování každému zjišťování své rasy. 3. Místo toho pokoušejí se vstoupiti úradům názor, že netvoří obce rasové, nýbrž náboženskou obec, zatímco mezi sebou uplatňují toto rasové stanovisko.

Židovská vůle byla uplatněna: Ve Spojených Státech není statistiky o Židech. V listinách rozeznávají se severní a jižní Italové, moravští a čeští Slované, Skotové a Angličané, američtí a evropští Španělé, Západní Indové a Mexičané; celkem 46 rozdílů dle ras - Žide nevedou se zvláště. Výbor přiznal se k tomu v protokolované větě: "Pokud výbor mohl zjistiti; jest účelnější rozlišovati v cizině narozené dle rasy neb národnosti než dle rodné země - s jednou výjimkou."

Pokus, uchopiti s vědeckou přesností rasové složení ve Spojených Státech ztroskotál. Statistiky poskytují přesných zpráv, kolik jest v zemi Francouzů, Poláků, Africanů atd.; na otázku, kolik Židů? - mlčí. Odpověď mohli by dati nanejvýše úředníci nebo zastupci židovských vlád ve Spojených Státech.

JSOU ŽIDE NARODEM?

"Chci vám připomenout, co minim slovem národ, a vy můžete připojití přívlastek "židovský". Národ jest, dle mého náhledu, dejinnou skupinou lidí neomyšlného souhlasu, udržovanou pohromadě společným nepřitelem. Připojte k tomu slovo "židovským" a máte, co minim židovských národem."

Theodor Herzl

"Chceme zjistiti, že my Žide jsme zvláštním národem, jehož příslušníkem jest bezpodmínečně každý Žid, ať má jakékoli bydliště, jakékoli povolání neb jakoukoli věru."

Louis Brandeis

Další výroky objasní, co si Žid sám myslí o sobě, pokud se týká rasy, náboženství, státního občanství.

Rabín Morris Joseph, Londýn: "Israel jest velkým národem... žádná pouhá sekta nebo náboženská obec nemohla by oprávněně nésti toto jméno... Popíráti židovskou národnost značí popíráti existenci Židu."

(Israel jeden národ.)

Arthur Lewis: "Praví-li někteří Žide, že spátrují v Židech náboženskou sektu, jako katolíky neb protestanty, neopisují tím přesně svých citů a postavení... Da-li se Žid pokřtí, nebo upřímně se obrátí na křesťanství - což však nutně není tož (!) - bude málo těch, kteří jej nebudou potom považovati za Žida. Jeho krev, jeho temperament a jeho duševní zvláštnost zůstanou nezměněny."

(Žide jeden národ.)

Advokát Bertram B. Benas: "Židovská podstata jest národní."

(Sionismus, národní židovské hnutí.)

Leon Simon: "Myslenka, že Žide jsou náboženskou sektou jako katolíci a protestanti, jest omylem."

(Studie o židovském nacionalismu.)

Prof. Graetz: "Dejiny Židu i když ztratili židovský stát, mají ještě národnostní povahu; nejsou pouhými dejinami víry nebo církve."

Moses Hess: "Židovské náboženství jest především židovským patriotismem... Rozluštění problému spočívá ve skutečnosti, že Žide jsou více než pouhými přívrženci jistého náboženství: jsou rasovým bratrstvem, národem... Žid patří ke své rase a tudíž k židovstvu, přes skutečnost, že on nebo jeho předkové odpadli od víry."

(Rim a Jerusalema.)

Všichni ti spisovatelé - a jich počet dal by se libovolně rozmnožiti mezi starými i mezi novými - tvrdí, byt i nepopírali židovského náboženského společenství, souhlasně, že Žid, ať chce nebo nechce, jest členem jednoho národa. Mnozí jdou dále a nazývají tuto sounáležitost rasovou. Výrazu "rasa" je používáno výhradně vynikajícími židovskými spisovateli, zatímco se jiní spokojují pojmem "národ". Jest souhlasným židovským míněním, že: Žide jsou zvláštním národem, rozdílným od ostatních ras charakteristickými tělesnými a duchovními znaky; mají jak národní dejiny, tak i národní život a snahy.

V prístich výroch vystupuje do popredí souhrn rasy a národnosti, tak jako ve výroch předcházejících spojení národnosti s náboženstvím.

Brandeis, vůdce sionistu a soudce u nejvyššího soudního dvora Spojených Států: "Není popření skutečnosti národnosti, řekne-li se, že Židé nejsou absolutně čistou rasou. V oněch třech tisících letech našeho dějinného vývoje došlo přirozeně k přimíšení cizí krve. Ale snahy s nežidy vedly jen k tomu, aby byli mnozí odpoutáni od židovského společenství, ne však, aby je rozmnožili. Proto je dnes procento cizí krve v Židovstvu velice nízké. Pravděpodobně není žádná z důležitých evropských ras právě tak čistá."

Arthur Lewis: "Židé byli nejprve národem, mají však, více než většina národů, prvek národnosti ve zvýšené míře - prvek rasový... Na Židovi je snáze vidět, že jest Židem, než na Angličanu jeho anglosaskství."

(Židé jeden národ.)

Moses Hess: "Židovský nos neda se přeměnovati, černé, vlnité vlasy židovské nejasní se křtem, jeho kůrka nelze vytrvalým cesaním uhladiti. Židovská rasa jest prastarou, která si zachovala přes nepřetržité změny okolí svou zvláštnost; židovský typ podržel svou čistotu staletími."

Jessie E. Sampter v "Převodci k sionismu": "Toto břemeno (působení sionismu v USA) bylo ve cti snášeno, častecí díky znamenitému vedení muží jako Louis Brandeis, Julian W. Mark, rabín Stephan S. Wilse oddané obrovské práci sionistu, pýsných na minulost, ve výběrech jako Jakob de Haas, Louis Lipsky, Henriette Szold, častecí probuzenému rasovému vědomí masy amerických Židů."

Disraeli používá ve své krátké předmluvě k patému vydání "Coningsby" čtyřikrát výrazu "rasa" u Židů. Sam byl pýsným, že jest rasovým Židem, ačkoliv byl pokrten.

Dr. Cyrus Adler píše v předmluvě k "Židovské Encyklopedii": "Protože toto dílo pojednává o Židech jako o rase, bylo nemožno vyloučiti ty, kteří k této rase patří, nehledíc k jejich konfesionální příslušnosti."

Tyto skutečnosti nepřipouštějí pochybnosti o dvojzřetelnosti židovských politických vůdců, kteří, místo aby se přiznali počtively k židovskému problému, snaží se uvést zmatenými údaji nežidy v omyl.

Takzvaní reformní Židé mohli by poukazati na to, že uvedení svědkové jsou většinou sionisty. To je možno; jest i velice pravděpodobno, že jsou dva židovské programy ve světě: jeden pro Židy a jeden pro nežidy. Aby bylo jasno, který jest pravý, je třeba zjistiti, podle kterého se řídí: jest to program sionistický. Byl uznan Spojenci, mírovou konferencí, nyní Svazem národů. To by se nebylo stalo, kdyby vlády nebyly bývaly přesvědčeny, že poslouchají tak rozkazy skutečných kníží Judy. A tito zastávají rasovou a národnostní zvláštnost židovskou.

Idea, že Židé tvoří jeden národ jest - mezi nimi - nejzřejmější. Cítí se národností, již nepatří pouze minulost, nýbrž i budoucnost. Jesté více: cítí se nejen národem, nýbrž i nadnárodem. Na základě nepopíratelných židovských svědectví možno jíti dokonce jesté o krok dále a říci: Budoucí formou židovského národa bude království.

Israel Friedlander dokazuje rasovou a národnostní odloučenost Židovstva od nejstarších dob a podává o ni mezi jiným dva příklady z dějin. Předně Samaritany, "kteří dle rasy byli položidy a toužili po tom, aby se stali úplnými Židy - náboženstvím", byli však odmítnuti Židy, "kteří úzkostlivě dbali, aby ochránili své rasové čistoty." Za druhé podle knihy Esra, deskový požadavek předku a rozluka smíšených snatků. Dle Friedlandera byla v pobiblických dobách "jesté více zdurazněna rasová odluka židovská." "Přestoupení k židovství" nebylo nikdy, jako u jiných náboženských obcí, pouhou otázkou víry. Velice zřídka bývali získáváni proselyt; byli-li v nejkrajnějším případě připuštěni, dalo se tak pouze se zřetelným určením, že se musí vzdati své rasové zvláštnosti."

"Pro přítomné zkoumání postací, vime-li," praví Friedlander, "že Židé cítili se vždy jako zvláštní, od ostatního lidstva ostře se lišící rasa. Kdo popírá se strany židovské rasové určení Židovstva na minulosti, nezná buď skutečnosti židovských dějin nebo je líc umyslně falešné."

Na budoucí politickou moc židovskou narazil Moses Hess, když psal - roku 1862! - v knize "Rim a Jerusalema":

"Zadna narodnost nemela by byti lhostejna vuci skutecnosti, ze v nastavajicim evropskem osvobozenekem boji muze jiny narod miti pritelem nebo nepritelem." Mini se tim zrejme pod plastikem "politicka svoboda" provozovani emancipace Zidu a "demokratisace" statu, aby se staly zralymi pro Zidovstvo.

Sir Samuel Montagu, britsky Zid, urceny za palestinskeho guvernera, pouziva casto vyrazu "znovuzrozeni zidovskeho kralovstvi."

Achad Ha-Am, jenž vypracoval a rozvinul co nejrozhodneji zidovskou ideu, jak vzdy existovala, a jehož vliv nesmi byti podcenovan, byt i bylo jeho jmeno malo znamo mezi nezidy, zastava se zvlaste durazne zvlastniho postaveni Zidu jako nadnaroda. Leon Simon podava presny nazor velkeho mistra takto: "Ac zidovske mysleni je seznameno s ideou nadcloveka, nejbeznejsi a nejvyznamnejsi pouziti teto ideje nesmi se vztahovati k jednotlivci, nybrz spise k narodu - k Israeli jako nadnarodu nebo vyvolenemu narodu."

Moses, Hess: "V pohranicnich zemich mezi Orientem a Okcidentem, v Rusku, v Polsku a Rakousku ziji miliony nasich bratri, vericich vroucne v znovuzrozeni zidovskeho kralovstvi, prosicich za ne vasnive ve svych dennich motlitbach."

Podle techto usudku s ruznych stran a dob nemuze jiz byti pochybnosti, jak a co Zid o sobe myslí: Poklada se za prislusnika zidovskeho naroda, jsa s nim spjat krvnimi pouty, jichz nemuze rozvazati zadna zmena viry, citi se dedicem minulosti tohoto lidu, bojovnikem za jeho politickou budoucnost. Patri jedne rase a jednomu narodu; touzi proto po kralovstvi na zemi, ktere ma vladnouti nad vsemi risemi, s Jerusalemem jako hlavnim mestem svetovym.

Vytka nabozenkeho predsudku dotyka se vzdy citelneho mista prislusniku civilisovanych narodu. V jasnem poznani teto okolnosti zduraznuji zidovsti mluvci obracejice se k nezidum, vzdy obzvlaste vyznacne bod nabozenkeho predsudku. Bude tudiz ulevou neznym a neobeznamenym myslim, zvedi-li, ze zidovsti plnomocnici sami verejne pripoustejí, ze zidovske obavy nemaji nikdy puvodu v jich nabozenstvi, ze nejsou pronasledovani pro sve nabozenstvi. Pokus, kryti Zidy stitem jejich nabozenstvi, jest se zretelem ke skutecnosti a jich vlastnimu priznani nepoctivosti.

I kdyby chybelo techto dokladu z zidovskych ust a per, zustal by prece jeste jeden nepopiratelný dukaz rasoveho a narodnostniho sourucenstvi: Bezpodminecne zastani se vseh Zidu jednoho Zida pri kazde prilezitosti. Zabyvame-li se kriticky zidovskymi kapitalisty, ihned pozvednou se na obranu Zide i z nejnizsich tríd. Mluv o Rothschildovi, a revolucni Zid ghetta pociti tuto kritickou uvahu jako osobni urazku a bude hlucne protestovati. Poukazme na nektereho Zida, zneuzivajiciho sveho statniho uradu vyhradne k uzitku svych rasovych soudruhu a ke skode vseobecnych zajmu - ihned spechaji mu ku pomoci socialisticti a vlade nepratelsti Zide. Vetsina jich snad ztratila zivou souvislost s naukami a zvyky sveho nabozenstvi, ale svou narodnostni soudrznosti ukazují, co jest jejich pravym nabozenstvim.

ZIDE PROTI NEZIDUM V NEWYORSKEM FINANCNICTVI

Zidovsky problem ve Spojenych Statech je v podstate mestske povahy. Je priznacno pro Zidy, ze se schazeji ne tam, kde jest zeme volna nebo kde se dobyvaji suroviny, nybrz tam, kde bydlí nejvetsi mnozstvi lidi pohromade. To dluzno miti na zreteli vzhledem k zidovske stiznosti, ze jsou vsude vylucovani, a prece tahnou prevazne tam, kde jsou nejmene vitani. Nejcastejsi vysvetleni jest: spociva v jich podstate, ziti z jinych lidi a na jinych lidech; ne ze zeme, ne ze zpracovani surovin v zivotni potrebe, nybrz bezprostredne z lidi. Nech jini obdelavaji pudu: Zid bude ziti, kde muze, z obdelavatele pudy: Necht se jini trapi v remesle a zivnosti: Zid dava

prednost tomu, ze prisvojuje si plody jich prace. Musi tedy tento prizivnický sklon spocivat v jich podstate.

V zadnem meste Spojených Statu nelze studovati s takovým uspechem Zidovský problem jako v Novém Yorku. Zde žije více Židů než v celé Palestině. (Všechny údaje k roku 1920 - pozn. TP.). Obecní registratura židovského obecního úřadu (kahal) udává počet Židů asi na 1,528.000. Nejbližší největší židovská obec, varšavská, čítá 300-330.000 členů, tedy petinu novyorských. Odhaduje-li se počet všech Židů na 14 milionů, žije každý desátý Žid v New Yorku.

Jako skupina obyvatelstva Židé tohoto města projevují více moci, než na kterémkoliv jiném místě křesťanského letopočtu, vyjma přítomně Rusko. Židovský převrat v Rusku byl připraven a vyzbrojen z New Yorku. Pritomná vláda ruská byla skoro úplně dodána ze spodních východních částí newyorských. Newyorské ghetto již dávno překročilo hranice své městské části. Brownsville, Brooklyn jest jedno židovské město, s vlastní mluvou, tiskem a divadly. I horní východní část jest již větším dílem židovským ghetttem. Bohatý západ a střední část městská severně od Ustředního parku jsou židovské.

S výjimkou velkého obchodního domu a několika malých kramků veskere obchody jsou v židovských rukách. Panské a dámské odevy, prádlo, kozeluzství, veskerý obchod potravinami jsou židovským monopolem. Právní stav jest převážně židovský. Ze 27 tisíc časopiseckých prodejen, obstarávajících rozdělení cetby města, jest kolem 25 tisíc v židovských rukách. Jen 360 synagog stojí ve východní části města.

Newyorský kahal jest mocnou organizací; není přesně znám počet jeho členů. Možná jej nazvat židovskou městskou vládou. Byl zřízen roku 1908 dle zjištění tehdejšího policejního presidenta, podle něhož dodávalo 600 tisíc hlav citajících židovské obyvatelstvo polovinu všech zločinců města. Statní úřady se musejí obracet na kahal ve všech věcech, týkajících se židovského živlu. Jeho moc jest velice značná, a jeho působení sahá daleko.

Všeobecně se verí, že Tammany Hall ovládá novyorský politický život. Avšak lidé nevědí, že Židé ovládají Tammany.

Držení moci není důvod k pohoršení; beží o to, jak se jí používá nebo zneužívá. Nejde-li o zneužití, možná dokonce držení moci doporučit. Kdyby Židé, proudící do New Yorku, stali se Američany, a kdyby se neustále nesnažili znetvorit američanství, kdyby pomáhali upevňovat zásady a dobré tradice země a ne jedny zfalšovat a druhé odstraňovat - musel by usudek o nich být příznivý.

Chceme-li zjistit stupeň židovské moci, nesmíme se omezit na ghetto, ani na obchodní čtvrtě. Jsou ještě širší a vyšší oblasti činnosti.

Ve Wall-Streetu jest židovský zivel hojný a mocný, jak se da očekávat od rasy, která od nejranějších časů hrála důležitou roli ve všech finančních záležitostech světových. Tím však není řečeno, že židovský vliv převládá v americkém finančním životě. Hrozil stát se jím jednoho dne, avšak americký finanční svět dal si pozor na mezinárodní židovské finančníky a zkrátil jejich hrací plány. Někdy zdálo se, jakoby se boj obrátil ve prospěch Židů, avšak v nastávajících bojových přestávkách ukázalo se, že americké finančníctví uhájilo svého postavení, třebaže jen v malém stupni. Tak byli vrženi Rothschildové jako průbojníci židovsko - mezinárodní peněžní moci na americkou puď; nicméně dějiny jich skryté ruky v americkém finančníctví a diplomacii jsou obsáhle. Avšak ani jejich finesy nezmohly nic proti solidní hodnotě amerického smyslu obchodního - ani ono americké "business" dnes světově proslulé, kde tisíce Židů v celém světě se vydává za americké obchodníky, ačkoliv dovedou mluvit sotva anglicky: nybrž americký obchodní duch, jenž se projevuje jako spojení americké důkladnosti a svědomitosti. Utrpěla-li pověst tohoto ducha, tož pouze proto, že pod americkým stítem roztahovalo se něco zcela jiného.

V newyorském finančním okrese jest židovské finančníctví význačným v privatních bankovních obchodech, pracujících na rozdíl od velkých trustových ústavů a depositních bank se svým vlastním kapitálem, to jest kapitálem svých obchodních společníků a přátel.

Zasadně liší se židovský finanční obchod od nežidovského tím, že židovští bankéři jsou vesměs peněžními půjčovatelé. Zjistěte prebírají velké půjčky železničním společnostem a průmyslovým podnikům od vlád a obcí; ale pouze potud, aby je ihned prodali dale. Vše je vypočteno na nejrychlejší obrát. Obecenstvo převezme papíry, židovský bankéř má opět své peníze doma Židka má trvalý zájem na podnikcích, je financuje. Nežidovští bankéři považují obyčejně za svou povinnost zustati ve styku s podnikem, který financovali, aby zajistili

odberatelum a majetnikum papiru radne zpracovani fondu; pokladaji za svou povinnost prispivati k uspechu vkladu, ktere spravuji za sve zakazniky.

Zidovsky banker stara se predevsim o uvolneni sveho kapitalu. Ma vzdy k dispozici hotove penize - tot podstatny predpoklad pro bohateho penezniho obchodnika. Dostavi-li se nevyhnutelne casy financniho napeti, vyziska z potomni zvysene ceny volneho kapitalu tim vetsi profit.

Jeden z prednich vedoucich bankovnich domu ve Wall-Streetu jest dum Kuhn, Loeb a Co. Hlavou teto velke firmy byl zemrelý Jakub Schiff, spolecniky byli jeho syn Mortimer, Otto H. Kahn, Paul M. Warburg a jini, kteri meli vynikajici ucast na verejnym zivote a na obrovsky financnich obchodech. Jine soukrome bankovni domy zidovske jsou: Speyer a Co., J. a W. Seligmann a Co., bratri Lazardove, Ledenburg, Thalmenn a Co., Knauth, Nachod a Kuhne, Goldmann, Sachs a Co., a jine, pomerne mensiho vyznamu. Tyto firmy pozivaji dobre povesti pro svou financni bezuhonnost. Jsou to opatni financnici, obratni ve svych podnicich, nekdy znameniti v pripravach a provedeni svych planu.

Zidy zastoupena financni moc ve Wall-Streetu vykona mocny vliv na prumysl; na mnohych trzich kovů ma vyhradni postaveni. Velke kvetouci maklerske firmy najdeme vsude. Cim dale prichazime do smeru - spekulativniho podnikani, tim hojnejším a cinnejším stava se zidovsky zivel, zvlaste v podnicich spolecnosti a v obchodu s naftovými a dluhými ceninami:

Avsak jeden zjev je napadny: mezi prezidenty verejnych depozitnich bank ve Wall-Streetu neni jedineho Zida. Jedina ze vsech techto bank, a financnich spolecnosti, ohromnych trustovych spolecnosti, jichz vlastní penize paci se casto na 400 milionu dolaru a ktere shrnuty cini mnoho miliard - nema zidovskeho reditele nebo zrizence.

Proc tomu tak jest? Proc obklopily se mocne bankerske rodiny Wall-Streetu tak peclive nezidovskými spolecniky? Proc je vytycena tak ostrá rozhranicujici cara mezi clený zidovske a nezidovske rasy na financnim poli, jez ma v rukou peneznictvi veskere zeme? Odpoved jest dana bdelosti silnejších a zdravejších financnich vudcu. Jen misty v reditelstvih mensich bankovnich ustavu najdeme Zida jako reditele.

Snad se da tento zjev vysvetliti take pouhým citovým chovaním obecnstva. Zda pravem ci nepravem - obecnstvo nerado sveruje sve penize bankovnim ustavum pod zidovským vedením. V nekterých okresech newyorských jest nekolik bank mistního razu, ktere jsou zidovsky vedeny. Avsak i Zide davaji sva deposita radeji do bank bez zidovske hlavy. Možno take, ze hraji v tom roli spatne zkusenosti, jichz získalo obecnstvo drive u zidovských bank. Vice velkých bankovnich upadku ucinilo je neduverivými zidovskému zivlu. Jeste nebylo zapomenuto velkého upadku Josefa G. Robina, vlastne Robinovice. Pochazeje z Odesy, zridil vbrzku čtyři velké depozitni banky. Vsechny ucinily upadek. Tento bankrot vzbudil velké vzruseni a privodil nescislne ztraty. Pripad Robinovicuv osvetlil nejen pronikave schopnosti a energii ruských Zidu, postaviti na podvodu velké podniky, nybrz i jejich nesvedomitost a padousstvi pri nezdaru. Zivotni draha tohoto bankere koncila v kobce kaznice.

Tak pocituje obecnstvo uklidneni, ze muzove, jimz je sverena tezka uloha, spravne zaloziti a spravovati financni prostredky Spojených Statu, obklopili se pevnou a trvanlivou nezidovskou zdi.

Zajimavou historii tvori zidovske usili, aby dosahli vlady nad bursou. Byt i se zdal pokrok k tomuto cili pomaly, jsou zde prece znamky, svedcici, ze zvitezi konecne znama nepretrzita zidovska houzevnatost, predpokladajic, ze bursovní hra i budoucne bude lakati jako pramen bohatstvi.

Kdyby Zide získali jistého vlivu na bursu, dosahli by tím moci odejmouti z rukou nezidovske skupiny verejne bankovnictvi.

Jako v bankovnim svete Wall-Streetu, tak i na burse panuje vlivem nepsaneho zakona nevysloveny odpor proti Zidum.

Povstavsi z malých zacatku, zalozena byla newyorská bursa roku 1818 asi v teze podobě, jakou ma dnes. Bylo to soukrome spolecenstvi, jisty druh klubu komisionaru, a nema prava verejného spolku. Pocet jejího clenstva je omezen na 1100. Vne stojici muze dosahnouti pouze dvěma cestami mista na burse: buď vykonavatelem zaveti nektereho zemreleho clena, nebo koupí od odstupujícího nebo upadleho clena. Takove misto stojí 100

tisic dolaru. Spravni vybor sklada se ze 40 clenu. Dlouho zadny Zid nepatril tomuto vyboru.

Meze, která brání hromadnému vniknutí Zidu, jsou: 1. mlčky uzavřená dohoda a odpor nezidovských členů, který se dá sledovat až k zakladatelům burzy, 2. omezení, obsažené v obchodní ústavě pro připouštění členů.

Avšak do očí bijící vlastnosti židovské rasy je její houzevnatost. Ceho nedosáhne toto „pokolení, vymuže přisti. Dnes poražena, nemusí podlehnouti zítra. Vítězové nad nimi zemrou; Židovstvo neomylně kráčí svou cestou dale, nezapomíná a neodpouští nikdy, nikdy se neodchylí od svého starého cíle, světovlády v té nebo jiné formě. Zda-li se při platnosti nynějších nariadení nemožno, aby byl počet židovských bursovních členů rozmnožen - je skutečností, že se množí, pomalu ale jistě. Jakým způsobem? V špatných případech, kdy klesá cena míst, židovští uchazeči nabídnou vyšší sazbu. Nebo některý člen musí vystoupit pro bankovní úpadek. Správce konkursu musí hledět i bursovní místo zpěněniti pokud možno nejvyšší. Take zde nabídne Zid vždy nejvyšší cenu. Jste jeden prostředek se nabízí, třeba ze zákernického druhu. Spocívá ve změně jména, nebo jen křtu. Zastěrkové jméno hraje v politice sebeukrytí velkou roli. V oznámeních, na kupeckých stítech, v nadpisech novinářských a časopiseckých článků slouží jména jako Smith, Adams, Robins znamenají k rozptýlení nedůvěry. Divadelní jevisti jsou zaplaveni židovskými herci a herečkami, avšak jejich jména jsou vznesena anglosaská. Mnozí nezidové uvažovali při bližším nahlédnutí, do jaké míry má být při bližším nahlédnutí, do jaké míry má obchodně co činiti se židy, jejich jména neprozrazují nic židovského. Tento systém vynesl jim také již několik členských míst na burse. Roku 1872 čítalo se na 1009 členů 60 Židů. Za dnešní doby je jich 276 přes nezměněné, přísné přijímací podmínky. Dle těchto příznaků je jich vláda nad burso jen otázkou času - bude-li jejich počet stoupat v stejném poměru.

Naproti tomu přesahuje v newyorském finančním světě značný počet židovských spekulantů nezidovské. Spekulační a bursovní hra jsou pevně historicky zjištěny jako pronikavé znaky židovské rasy. Zatím co mnozí Židé dávají přednost nezidovským bankovním firmám, velká masa sleduje ve spekulaci vůdce své rasy. V Evropě, kde je jejich peněžní moc již silněji upevněna a delšího trvání, zasáhne Židy při spekulaci zřídka nehoda. Někdy jsou zapleteni do spekulacních skandálů, ale zřídka v nějakém, který by jim přinášel snad ztráty.

Opustíme oblast Wall-Streetu a jeho bank s jeho bankéřskou a makléřskou činností a odeberme se na tržisti Curb v Broadway; spatříme kvetoucí židovský jobberský (lichvářský) obchod naftovými, dluhými a akciovými ceninami; jsou tak četní, že dodávají této končině svůj ráz, jako by to byla čtvrt nějakého cizího města. Mnoho obchodu sice provozuje se pod nezidovským jménem, ale jen proto, poněvadž si je Žid vědom toho, že by se mohlo na něho v peněžních věcech pohlížeti s nedůvěrou.

Dale pak v temnějších ulicích a polozastrčených kancelářích setkáváme se s četnými příslušníky židovské rasy, provozujícími své obchody ve všemožných papírech pro burzu neschopných. Jsou to praví příživníci Wall-Streetské končiny, praví maroděři. Zabyývají se podvodným obchodem a efekty s takovou horlivostí a takovou energií, kterou nic nedovede odradit. Jejich cílem je shromážďovati peníze bez práce a bez protivýkonu, v čemž mají úžasné úspěchy. Je nepochopitelné, jak mohou mnozí z nich docíliti touto cestou největšího jmění; právě tak je nepochopitelné stále vzrůstající množství neopatrných, neznalých a nich zlého netušících židů, posílajících ze všech dílů Spojených států své peníze za bezcenné hadry papírové, jimiž obchodují židovští podvodníci. Je to bidácký obchod. Dokonce ani zchytralost nevězí za tímto dabelským pocínáním. Pracují prostřednictvím pošty nebo telefonu, vydávají „bursovní zprávy“, jejich pomocí hledí se zbavit svých shnilých papírů za ceny pokud možno hodné vysoké, pod záminkou nezjistné rady pro ukládající hledáče. Tyto bursovní zprávy jsou neschopnými pro znalce, ale osudnými pro desetitisíce lidí bez vlastního úsudku.

Tento druh židovských podvodníků, pronásledovaných detektivy stále hlídáných tajnou službou Spojených států, pranýřovaných novinami, pohaněných k soudu a vrháných do vězení, tento druh Židu je nevyhubitelný. Jini pocitovali by takoveto tresty po celý svůj život jako hanbu; tento typ setrese je jako zertovnou příhodu, asi jako namorník, spadnuvší přes palubu, setrasa se smíchem vodu.

Jsou ještě temnější hlubiny, kde se provádí pouhé zločinství a lupičství. Lide tam přebývající, jsou nahonci nejnižšího druhu spekulantu. Zločinecké historky wall-streetské, dlouhá to a desná rada, všechny se zvláštním rasovým a banditským náterem, vzbudily již často pozornost veskerého světa, ale jak tomu obyčejně bývá při reprodukci takovýchto historek v tisku - bývají vynechány body, které jedine mohly by celek objasnit!-

Zmíněný, mlčky prováděný odpor amerického finančního světa proti své semitské vládě je snad jedinou nezidovskou dohodovou formou v Americe. Je to přetismyslná americkému citení, leč byla mu vnucena proti

utocnemu semitskemu pocinani jako obrana. V tomto tichem boji neprevysuje jeste zidovsky svaz nezidovskeho protivnika, boj stoji. Nahledne-li se vseobecne, oc jde, bude snad pro vzdy zastaven.

Boj zivlu, nepratelskych poradku, proti kapitalu pod prolhanym heslem "pokrok a svoboda" smeruje vyhradne proti nezidovskemu kapitalu. Financnici, na nez se utoci ve Spojenych Statech, jsou nezide. V Anglii jest tomu prave tak. Ctenar novin vi, jake nepretrzite usili bylo tam vynakladano, aby byly drahy a doly privedeny ke zhroucení radou stavek. Ceho vsak neví, jest, ze zeleznice a doly jsou tam jeste v nezidovskych rukach, a ze stavky, rozdmychavane bolseviky, jsou zidovskou zbrani k rozruseni teto formy nezidovskeho majetku, aby se mohl pak stati lehkou koristi Zidu.

KRIVKA ZIDOVSKÉ PENEZNÍ MOCI

Zidovske vysoke financnictvi prislo poprve ve styk se Spojenymi Staty Rothschildy. Mozno dokonce rici, ze Spojene Staty polozily zaklad k Rothschildovskemu jmeni a sice, jak jest tomu tak zhusta u zidovskeho bohatstvi, valkami. Prvnich 20 milionu dolaru, jichz Rothschild ziskal k volnemu pouziti, tvorilo kupni penize pro hessenska vojska, nucena bojovati proti americkym koloniim.

Od tohoto prvnioho prostrednickeho navazani na veci americke dosahli jeste casto, byt vzdy jen agenty, vlivu na finance nasi zeme. Zadny z Rothschildu se zde neusadil. Amschel zustal ve Frankfurte, Salomon se odebral do Vidne, Nathan Mayer do Londyna, Charles do Neapole, James do Parize. Byli sveho casu skutecnymi vrchnimi vojevudci evropskymi a jich dynastie vedena dale jich potomky.

Prvni zidovsky agent Rothschildu ve Spojenych Statech byl August Belmont; prisel sem roku 1827 a stal se pri vypuknuti obcanske valky predsedou demokratickeho narodniho vyboru. Belmontove se hlasili ke krestanstvi a v New Yorku stoji dokonce belmontska pametni kaple.

Moc Rothschildu dosahla prilivem jinych bankerskych rodin takoveho zesileni, ze celek neda se jiz oznaciti jmenem jedne rodiny, nybrz predstavuje rasovou mocnost. V tomto smyslu mluvi se o zidovsko mezinarodni penezni moci.

Zatim spadl castecne tajuplny zavoj se jmena Rothschildova; hlas lidu nazyva valecne financnictvi zcela spravne "krvavymi penezi"; mnoho obchodu, jichz pomoci se vysinuli penezne mocni na skutecne panovniky narodu, je nyni rozestreno v plne nahote na dennim svetle. Lec stara rothschildovska metoda zplsteni zidovskych bank vseh zemi dohromady byla podrzena, protoze se osvedcila. Vztahy newyorskych firem k Frankfurtu, k Hamburku a k Drazdanum, jakoz i k Londynu a Parizi jsou lehce poznatelný jiz na stitech firem: tvorí jednotu.

K teto vlastnosti mezinarodniho financnika hodi se zidovsti peneznici obzvlaste s ohledem na svuj "nedostatek narodnostnich nebo vlasteneckych ilusi", jak pravi jisty spisovatel. Pro mezinarodniho financnika znamenaji udalosti valecne a mirove mezi narody pouze zmeny na financnim svetovem trhu.

Prave skoncena valka (prvni svetova - pozn. TP) byla, jak znamo, nekolikrate odlozena na zadost mezinarodnich penezniku. Kdyby byla vypukla drive, mohlo se snad stati, ze by byvaly nektere staty, jez mely byti zatazeny do valky, zustaly stranou. Proto bylo nutno mezinarodnim financnikum casteji tlumiti bojovny entusiasmus, rozdmychany jejich vlastni propagandou. Muze byti snad pravda, ze Rotschild psal roku 1911 psani nemeckemu

cisari proti válce: 1911 bylo ještě brzy. V r. 1914 nenapsal již žádného dopisu.

Jest nesporná souvislost mezi židovsko-mezinárodním financnictvím a válečnými a revolučními událostmi. Pro minulost je tato souvislost zcela zřejmá očividně a jasné; pro přítomnost platí neměnně. Liga proti Napoleonovi byla například židovským dilem. Její hlavní stan byl v Holandsku. Když Napoleon vpadl do této země, byl hlavní stan přeložen do Frankfurtu nad Mohanem. Jest pozoruhodno, kolik židovských mezinárodních penězníků přišlo z tohoto místa: Rothschildové, Schiffové, Speyerové - jmenujeme namátkou jen několik.

Tato mezinárodní spojení směřují nejen k ovládnutí čistého peněžního trhu, nýbrž i průmyslových odvětví, obzvláště už spjatých s finančním oborem. Jako pravidlo platí: Je-li dosazeno vlády, budou vytlačeny všechny nežidovské zájmy. "Židovská encyklopedie" píše o tom: "Židka kdy byly židovské finanční zájmy spjaty s průmyslovými, vyjímajíc drahokamy a kovy. Tak kontrolovali Rothschildové rtut, Bratři Barnatové a Warner, Brett a Co. diamanty, firmy Bratři Lewisohnové a Guggenheim měď a do jisté míry stříbro." K tomu třeba připojit ještě "kontrolu" nad korálkou, bezdrátovou telegrafií, divadlem, nad evropským a zčásti i americkým tiskem a jiné. "Židovská encyklopedie" pokračuje: "Zatím působila zřetelná převaha židovských penězníků v oboru statních pupek. To dalo se, jak již řečeno, důsledkem mezinárodních vztahů větších židovských firem."

Proti nesmyslnému žalování židovského tisku budiz konstatováno, že ani židovské autority nepopírají bázeň po mezinárodní peněžní vládě: tvrdí pouze, že toto bázeň není dnes tak velké jako bylo dříve. "V posledních letech naučili se nežidovští penězníci tímž kosmopolitním metodám a celkem jest dnes kontrola v židovských rukou spíše menší než větší." (Žid. encyklopedie)

Pokud se týká Spojených Států, je tomu tak. Před válkou byl stav židovských finančních firem ve Wall Streetu silnější než je dnes. Válka vytvořila poměry, jež vrhly nové světlo na internacionalismus židovského financnictví. Za doby americké neutrality bylo lze pozorovati rozsah zahraničních spojení jistých lidí a také až do jaké míry ridily se národní povinnosti mezinárodními peněžními obchody. Válka vsadila nutně všesky nežidovský kapitál na jednu stranu proti jistým skupinám židovského kapitalismu, jež vsadily na obě strany. Rothschildovo napomenutí: "Nedávěj všech svých vajec do jednoho kose" stává se úplně jasné, vztahujeme-li je k národním a mezinárodním výkonům. Židovské financnictví zachází stejně s politickými stranami a opozicemi, sazí na obě a neztrácí tak nikdy. V důsledku těchto jednání tudíž židovské financnictví neprohrává také žádné války. Stojíc na obou stranách, musí dosíci vždy výhermi stranky, a jeho mírové podmínky budou také, aby jimi byly uhrazeny zálohy jeho lidí na straně prohrávající. To byl význam a účel přílivu Židu k mírové konferenci.

Mnohé židovské bankovní domy ve Wall Streetu byly dříve pobočnými závody starých obchodů v Německu a Rakousku. Tyto mezinárodní firmy vypomohly si kapitálem a udržovaly i jinak úzke vztahy. Některé byly mezi sebou spojeny snatkami. Ale nejsilnější paská byla rasová. Většina z nich utrpěla za války těžké ztráty, protože jejich zámorští přátelé nevsadili na správnou stranu. Leci to platí jen jako zjev přechodný a brzy budou státi židovští finančníci pohotově, aby zahájili boj o úplnou finanční vládu ve Spojených Státech. Zda s úspěchem, rozhodne budoucnost, avšak zda se, že lpi na všech židovských snahách po ovládnutí zvláštní neblaha věc. Právě když má být vsazen poslední kámen do triumfální brány, přihodí se nějaká nehoda a budova se zhroutí. To opakovalo se v židovských dějinách již častokrát; Židé to vedeli a patřali po vysvětlení. V mnohých případech skyta "antisemitismus" nejprípadnější omluvu, ale ne vždy. I tentokrát, kdy válečný požár osvětlil tak mnohé, co mohlo být dříve ukryto ve stínu, nazývá se probuzení všeobecné pozornosti antisemitismem a vysvětluje se tím, že po každé válce učinili Žida kozlem za hrůzy. Nevztírá se tu otázka: Proč?

Heslo 'antisemitismus' nedostává k vysvětlení neždaru židovských finančních mocností v jejich snaze po neomezené vládě v zemi, jako jsou Spojené Státy. Antisemitismus nezasahuje těch, kteří jsou dobře ohrazení za naspěvy své peněžní moci. Například mlčky prováděný odpor nežidovského světa finančního ve Wall Streetu a odpor newyorské burzy nejsou "antisemitské". Tento odpor nebrání Židům v provozování jich obchodů, obrací se pouze proti zjevnému programu neomezené vlády ne ve prospěch všeobecného blaha, nýbrž rasového sobectví.

Jestě před několika lety měl obchodní dům Khun, Loeb a Co. dle všeobecného mínění vyhlídku na brzké zaujetí prvního místa jako emisní a půjčovní ústav. Mnoho důvodů svědčí o tom, mimo jiné skutečnost, že tato firma poskytovala peníze Harrimanovi v jeho boji o železnici proti J. Hillovi. A přece nesplnila tohoto očekávání. Nastaly nepředvídané příhody, jež se sice nedotýkaly obchodního tvoreni firmy, za to však vystavily ji v jisté nefinanční věci světlu nežádoucí veřejnosti.

V dome Khun, Loeb a Co. dosahla zidovska penezni moc, stavu, podobneho zatope. Hlavou firmy byl zemrelý Jakub Schiff, narozený ve Frankfurtu nad Mohanem, kde byl jeho otec jedním z Rothschildových maklerů. Jeden společník, Otto Kahn, rodák mannheimský, byl záhy obchodně spojen se Speyery, kteří také pocházeli z Frankfurtu. Jiný společník, Felix Warburg, přiznal se do rodiny Jakuba Schiffa.

Vyše, než v této firmě, nestouplo židovské financnictví. Přece však v poslední době podniknuto pobocní hnutí, jež snad přiblíží židovskou ctizadost více k cíli. Zastavení ve Wall Streetu, židovští penězníci vrhli se na jiná americká, ba i zahraniční střediska, jichž budoucí vliv na americké věci slibuje státi se značným. První pobocné hnutí cílí k střední a jižní Americe. Finanční podpora a rady, jichž se dostalo Mexiku v poslední době choulolistivých vztahu k Spojeným státům, pocházely od židovských finančních skupin. Zda se, že pokus, dosáhnouti vlivu na Japonsko, neskončil tak zcela hladce. Jak známo, Jakob Schiff podporoval peněžně Japonsko ve válce s Ruskem. To se dá vysvětliti: Byl to dobrý obchod a současně příležitost pomstiti se na Rusku za špatné zacházení se Židy. Schiff použil současně příležitosti k seznámení ruských valečných zajatců v japonských táborech s názory, jež později vzrostly v bolševismus. Leciž zde se, že hlavním cílem bylo připojení vzrůstající japonské moci k řetězu židovských finančních podniků jako nového článku. Židovské financnictví zakotvilo již v Japonsku; zda se však, že nesplnily se zcela naděje pana Schiffovy v tomto směru. Japonci vědí zřejmě více o "židovském nebezpečí", než Američané; mimo to jsou na výsost nedůvěřiví. Pojímali obchod přísně obchodně, což přece panu Schiffovi velice nelibilo. To ještě pozoruhodné v přítomné době a vzhledem k propagandě, která hledí stále vyvolávat třenice mezi Spojenými státy a Japonskem.

Jižní Amerika ješit asi jejich prístím cílem. Židovstvo používá dvou prostředků, aby dosáhlo světovlády: peněz a lidí. Žádná vláda, žádná církev nedovedla by vésti 250 tisíc, půl, ba celý milion lidí z dílu světa do jiného, přeložiti je, jako vojevůdce překládá své vojsko; Židovstvo to dovede a provádí to nyní. Ještě to pouze otázka lodního prostoru. V Polsku - kde všemocná mírová konference vdiktovala do státní ústavy zvláštní židovské výsadky, kde by tedy měli Židé mít všechny důvody zustati - připravuje se velké přesunutí ve směru západním. Část má je dirigována do Jižní Ameriky. Část těch, kteří se přistěhovali do Spojených států, má býti po jisté přípravné době také přepravena na Jih.

Jako druhy prostředek k světovládě byly jmenovány vedení a význam zlata. Aniz bychom chtěli objasňovat účel, jedno ještě jisto: velké hnutí židovského lidu a židovského zlata svádí se v přítomné době do Jižní Ameriky. Vedle toho i doprava jiného materiálu, což znamená, použijeme-li k objasnění "protokolu", pouze zcela určitě záměr.

Přísti pokus o zmocnění se celé Ameriky přijde snad z Jihu, kde židovská moc ještě již silnější, než dává tušiti její počet, kde stavají se patrnými židovské revoluční pikly ve sporných událostech mezi různými státy.

Nejdříve musíme uvést pozornost zpět na New Yorku a jeho finanční okrese. Ukázali jsme již zaplavu židovské peněžní moci. Další známka židovského vlivu na americké financnictví ještě méně lichotivá pro tuto rasu. Nemůže-li její finanční působnost stoupat výše, - klesá hlouběji do temných prulivů, než kterákoliv jiná činnost finanční.

Bylo by spinavou historkou podávat zprávu o darebáctvích Robinu, Lamaru, Arnsteinu a jiných, kteří přispěli svým dílem k dlouhé řadě zločinců, jichž bídná činnost odehrávala se v temných koutech Wall Streetu. Hlavní bod těchto historek spočíval by v tom, že tento způsob zločinnosti ještě převážně židovský. Nemůžeme říci, že by s ním souhlasila židovská obec; za to však zachovávala tato a její vůdci vždy mlčení vůči těmto finančním zločincům, místo aby jim dala pocítiti své rozhořčení. Každý státní návládní zná slepou horlivost Židu v obhajování každého příslušníka své rasy, bez ohledu na stupeň a tíhu jeho viny. Při vyšetřování, konaných před několika lety, jichž výsledek prokázal, že obchodně provozována nerest byla Židy monopolizována, pomáhali sice také počtively smyslejší Židé. To však nemohlo zabrániti, aby nebyl kladen nejprudší odpor uveřejnění těchto skutečností v tisku.

Nedávno byla země překvapena zprávou, že efekty a půjčky svobody v ceně 12 milionů dolarů ztratily se plánovitě provedenou krádeží banditu z Wall Streetu. Vyšetřováním vyslo nájevo: Cenné papíry, jimiž se obchodovalo mezi bursou a bankovními závody, byly donášeny spolehlivými mladými posly (messenger boys), kteří často nosili ceny o 250.000 dolarech, pokladna od pokladny. Tato frekvence odehrávala se v prostorově užce omezené bankovní čtvrti Wall Streetské. V letech 1918 byli ti messenger boys povoláni k vojenské službě. Museli býti přijati jiní poslové. Brzy ukázaly se znepokojující zjevy. Posel za poslem zmizel tajuplným způsobem, nikdy již se o něm neslyšelo. Byla učiněna všechna bezpečnostní opatření. Poslové museli choditi po dvou, hlídky byly všude rozestaveny, nejzkušenější detektivové přibráni - poslové mizeli stejně jako dříve.

Tak tomu bylo az do jara 1920. Castky do te doby zmizele, cinily 12 milionu dolaru. Konecne zdarila se nektera zatceni. Z priznani vysla najevo existence daleko rozvetvene zidovske loupeznicke bandy. Sestavala z jisteho poctu zamosnych Zidu ve spolku s remeslnymi zidovskymi zlocinci. Tento generalni stab pouzival mladych, hlavne z Ruska pristehovalych Zidu, kteri se uchazeli pod prostymi anglosaskymi jmeny o mista poslu ve Wall Streetu, aby pak zmizeli se sverenymi hodnotami. Tyto byly pak nacelniky v jinych mestech podloudne prodavany dale.

Vec vysla najevo nezidovskym poslem, jehož penezni tisne vyuzitkovali, aby jej ucinili spoluvinikem, ackoliv mu hrozili smrti. Jisty pocet poslu se dostal do vezeni, strujci usli trestu utekem nebo pomoci mocnych tajnych vlivu. Chovani se zidovskeho tisku a zidovskeho obyvatelstva vuci nim stoji ve znameni sympatie a obdivu. Proc by ne? Obetmi techto loupezi byli jen gojove a hlavni obeti nezidovsky kapitalismus. Newyorský kahal presel tento pripad mlcenim. Pri uzke souvislosti vsech zivlu v meste mohl tento pripad vysvetliti spolecny pokus a mnohou jinak neobycejnou udalost. Rasovy instinkt chrani ocividne trestne stihanych rasovych soudruhu, byt i zaslouzili v hojne mire trest.

AMERICKY DISRAELI - NAD-ZID

Valka prerusila snad na cas vztahy zidovskych bankovnich domu ve Wall Streetu k jich zamorskym obchodnim pratelum, rozmnozila vsak značne zidovske bohatstvi ve Spojenych Statech. Dle zidovskeho pramene jest v meste New Yorku ze sta valecnych milionaru 73 Zidu, Zidovstvo vyslo ve Spojenych Statech z valky mocnejsim, nez bylo drive, jeho vzestup je znatelný v celem ostatnim svete.

Zid jest prezidentem Svazu Narodu, prezident francouzsky jest Zid; prave jeden stal v cele komitetu k zjistení otazky valecných dluhu; za jeho predsednictví udalo se zmizení duležitých dokumentu.

Ve Francii, Nemecku a Anglii pribylo jejich financni moci, jakoz i vlivu jejich podvratne propagandy.

Jest zvlastni skutecnosti: Na zemich, které mohou byti pravem nazvany antisemitskymi, spociva ruka Judova tiziveji nez kdekoliv jinde. Cim vetsi odpor jest proti nim, tim vetsi je zidovske rozvinuti mocenske. Nemecko jest dnes antisemitske. Pres vsechny namahy nemeckeho lidu osvoboditi se z viditelne moci zidovske, Zidovstvo zahnizdilo se jeste pevneji nez drive, nezasazitelno vuli lidovou.- Francie stava se postupne antisemitskou; se stoupanim tohoto proudu objevuje se zidovsky prezident. Rusko jest az do korene antisemitske, a prese upi pod zidovskou tyranii. A v okamziku - jak nas ujistuji mluvci Zidovstva - kdy celým svetem probiha vlna antisemitismu - timto slovem oznacuje se probuzeni narodu k vedomi sve situace - Zid stava se hlavou Svazu Narodu, který byl tvoril svetovladu, kdyby Amerika k nemu pristoupila. Nikdo neví spravne proc; nikdo si to nedovede vysvetlit. Ani jeho schopnosti, ani vule vseobecnosti neurcily ho k tomu, ale - jest zde!

U nas ve Spojenych statech mame za sebou ctyrletou zidovskou vladu, skoro prave tak absolutni, jako v Rusku. Tato veta zni nepravdepodobne, avsak pokulhava daleko jeste za zarucenými skutecnostmi. Tyto skutecnosti nepochazeji snad z doslechu, nejsou vyrazem stranickeho usudku: jsou vysledkem badani zakoniteho uradu a pro vsechny casy obsazeny v urednich protokolech Spojených Statu.

V teto dobe Zide dokazali, ze i bez Wall Streetu ovladaji americky lid. Muz, který poslal tento dukaz, nalezi vsak do Wall Streetu. Byl nazyvani "prokonsulem Judy v Americe", sam se pry oznacuje jako Disraeli Spojených Statu. Pred jistým zvlastnim vybohem kongresu prohlasil: "Mel jsem ve valce pravdepodobne vice moci, nez kdokoliv jiny; to jest bezpochyby pravdivo." Temito slovy neprehanel: mel vice moci - ne vzdy a zcela zakonnou a ustavni moc - to priznal. Vztahovala se na kazdy dum, vsechny obchody, tovarny, banky, zeleznice. Obsahla armady a vlady! Moc, bezmezna a - nezodpovedna. Prinutila nezidovske obyvatelstvo, aby se dalo vysvléci timto muzem a jeho pomocniky do kosile a poskytlo ji vedomosti a tim i vyhod, jakych nemohly vyvaziti miliardy.

Sotva jeden mezi 50.000 Američany slyšel o něm před rokem 1917, a nebude jich více, kteří o něm nyní vědí něco bližšího. Vynoril se z temnoty, která zůstala neosvětlena nějakými činy pro obecné blaho, aby zaujal panovnické místo nad národem ve stavu válečném. Ústavní vláda měla při něm málo práce mimo povolování peněz a výkon jeho nřízení. Domníval se však, že bylo možno přes jeho hlavu obrátit se na prezidenta Wilsona, o což se nepokusil žádný znalec poměru.

Kdo jest tento muž s tak neobyčejnou životní drahou, tak poučnou pro pohotovost Judy jak uchvacovat zezlo, když se domnívá, že tento čas přišel?

Jeho jméno jest Bernard M. Baruch.

Syn lékaře, narodil se roku 1870, navštěvoval universitu v New Yorku a opustil ji v 19 letech. Za to použil "mnohých let" zvláště k "ekonomickým studiím". Bližšího o něm nemožno se dozvědět. Asi v 26 letech vstoupil jako společník k firmě Housma a Co., roku 1902 zase vystoupil, dosahnuv místo v newyorské burse. O své obchodní praxi píše: "Neuzavíral jsem jiného obchodu, než pro sebe. Studoval jsem zařízení jistých výrobních a výrobních, a lidí v nich činných." Obchodoval v efektech a podnicích. Tyto nekupoval, aby v nich pracoval, nýbrž aby je opět prodával při vhodné příležitosti; žádný podnikatel, žádný kupce - čisté kapitalistický typ obchodníka. Zabýval se tabakovými továrnami, slevárnami, kaučukem, oceli. "Byl jsem interestován na koncernech." Svou hlavní pozornost venoval obchodu mezinárodnímu. Tím dostal se do spojení s oběma monopolovými firmami Guggenheimem a Lewisohnem. Význam tohoto spojení se ještě ukáže.

Již v mladých letech byl velmi zamožným, aniž bylo něco známo o nějakém velkém dědictví. Učinila-li její válka ještě bohatším, neda se říci s určitostí. Prátele a nejbližší obchodní společníci zbohatli.

Vyhybal se otázkám, jaká byla jeho vlastní a hlavní obchodní činnost bezprostředně před válkou: měl přitom umysl vzdaliti se pokud možno obchodu. Proč? Aby připravoval ještě větší? Jeho umysl odejiti do ústraní "byl přerušován mým jmenováním členem poradního výboru (Advisory Commission), aniž bych byl měl před tím o tom tušení, nebo aniž bych se byl o to ucházel." Byl tedy objeven. - Proč? - Kým?

Jak se stalo, že právě Zid byl jediným mužem, který stal k dispozici pro místo nejvyšší všemohoucnosti?

- Tento poradní výbor ustavil se roku 1915, kdy země pokládala svou neutralitu ještě za samozřejmou: Tenkrát byly by pokusy, nebo pouhá zmlínka, o zaplétení Spojených států do války, smetly příměru s obzorem.

V této době mírové vůle veskerého amerického lidu ustavil se poradní výbor - aby připravoval válku! - pod Wilsonem, který roku 1916 dekoval za své znovuzvolení lži, že chce uchrániti zemi od války.

Odpovědi na otázky ve věci jeho známosti a osobních vztahů k prezidentovi jsou vyhýbavé. Nechtěl ji vědět, když vyjednával před svým jmenováním ve válečném poradním výboru naposledy s prezidentem. To jest napadno: rozmluva s prvním mužem republiky nemohla tak lehce vymizeti z paměti, leč by se takové rozhovory týkaly obyčejných věcí, což by znamenalo, že se konaly zhusta. - Ve vztahu k tomuto prohlásil: "Ovšem že bylo dlužno pamatovati na mobilizaci průmyslu země, neboť lidé nebojují pouze svými armádami, je jim třeba také zbraní." "Veril jsem, že válka přijde, dávno před tím, než přišla."

To bylo roku 1915! Tenkrát, když americký národ pohlížel na válku jako divák a chtěl v této úloze setrvati - již tenkrát Baruch byl přesvědčen o zasáhnutí Ameriky do války, která vypukla o dva roky později, a připravoval ji! A vláda Wilsonova, která se zavazala, nezatahnouti zemi do války" již tenkrát se radila s Baruchem, jenž teprve vytvořil atmosféru pro válku! Kdo vzpomene roku 1915 a připojí k obrazu dodatečně tahy, jež mu tenkrát byly neznámy, totiž činnosti Baruchovy, uzná, že tenkrát nevěděl nic o nejdůležitějších událostech, třebaže četl velice pozorně denně své noviny.

Baruch věděl v roce 1915: "že budeme do války zaplétáni." Když si takto představoval vývoj, nastoupil "dlouhou cestu". "Na této cestě citil jsem, že je třeba učiniti něco pro průmyslovou mobilizaci a vymyslel jsem plán, jak byl potom proveden, když jsem se stal předsedou poradního výboru." Tento plán přednesl Wilsonovi, tento pozorně naslouchal a schválil jej. Wilson činil, co Baruch chtěl, a Baruch chtěl položit svou panovačnou ruku na veskerou americkou produkci, což se mu také podařilo. Podařilo se mu to dokonce uplněji než Leninovi v Rusku. Neboť ve Spojených státech neviděl národ nic o, než vlasteneckou stránku; židovské vlády nad sebou

nevidel:

Byla dosazena "rada národní obrany" - roku 1915! Nebyl to ústavní sbor složený z Američanů, nýbrž samovolný výtvor s Židem v popředí, - takže Žide na všech důležitých místech. Patřilo mu šest státních sekretářů a podřízen mu byl "poradní výbor" sedmi osob, z nichž byly tři Židy; Baruch byl jedním z nich. Tento výbor opět měl pod sebou státní zřízení a mnoho podvýborů. Jedním z nich byla "válečná průmyslová rada". V této byl Baruch nejprve členem, pak neomezeným vládcem. Tato "válečná průmyslová rada" zatlačila během času všechna ostatní zařízení, ovládala veškerý život Spojených států ve všech odvětvích. Baruch byl v tom strůjcem celku.

Proč to byl právě Žid, který si získal a vykonával tuto absolutní všemohoucnost nad stommilionovým národem?

V všechna zařízení, vytvořena Židy, měla přísně autokratickou povahu pod vývěsním stitem demokracie. Tak měl příležitost každý Žid v celé některé válečné organizaci, ať malý nebo velký, vycvičit se v úloze neomezené, rozkazy vydávající osobnosti.

V čem prožívat rozsah moci této "válečné průmyslové rady"? Na otázku poslance Jefferise: "Vy jste tedy určoval, co měl každý dostati?", odpověděl Baruch: "Tak je, nepochybně. Převzal jsem zodpovědnost a konečně rozhodnutí spočívalo na mně - zdali nebo co má udržovati vojsko a námorníctvo, mají-li dostati železniční správy, spojení to neb ono, nebo má-li generál Allenby dostati lokomotivy, či má-li se jich použiti v Rusku nebo Francii.

Toto sotva představitelné množství moci spočívalo v ruce jednoho muže: "Tedy veškeré nitky moci sbíhaly se ve vašich rukou?" tážal se Jefferis. "Ano, měl jsem ve valce pravděpodobně více moci než snad kdokoli jiný, tot naprosta pravda." A na jiném místě: "Konečně rozhodnutí záviselo na mně."

Mylný jest názor, všeobecně rozšířený, že prezident Wilson jednal samovolně; tento názor přehlíží židovskou vládu, která stále radila prezidentu ve všech věcech. - Kdo je nazývá autokratem, jest slepým vůči neobyčejnému množství moci, kterou přenesl na členy židovské válečné rady. Nestaral se ani o ústavu ani o Kongres; vyradil Senát, ba i členy kabinetu. Není však pravda, že nepřijal žádné rady. Ani při vedení války ani při mírovém vyjednávání nejednal na vlastní pěst. Idea, přivesti Ameriku do války nebyla jeho myšlenkou, právě tak způsob válčení a uzavření míru. Vzádu za ním stál Baruch; doprovázel jej do Paříže a opustil teprve s ním evropskou pevninu na lodi "George Washington" - když bylo vše odbyto tak, jak si přál Baruch a jeho lidé, kteří utvořili kolem Wilsona pevný kruh. Jediný žurnalista, který během války měl stálý přístup k prezidentovi, jeho oficiální hlasná trouba, byl Žid David Laurence.

(Americké Židovstvo stalo při demokratické straně, pokud se dalo ještě něco vytlouci z Wilsona, pak jej opustilo s rychlostí, s jakou krysy opouštějí tonoucí loď - a stalo se republikánským. Před posledními volbami tato strana prováděla živou propagandu pro vyšetření válečných výloh. Od té doby se o věci mlčí: ne nadarmo Žide hrnuli se k republikánské straně.)

Jedno slovo označuje plně a důkladně Baruchův rozsah moci - diktatura. On sám se vyslovil, že by to byla již v míru nejlepší forma vlády pro Spojené státy; snaže ovšem, da se provést v době válečné - z důvodu všeobecného vlasteneckého hnutí.

Válka stála Spojené státy třicet miliard dolarů, deset miliard z toho bylo poskytnuto Dohodě. Použití veškerých těchto peněz podlehalo uznání pana Baruchovu. On rozhodoval: 1. o použití kapitálu v hospodářském životě, 2. o všech materiálech, 3. o veškerém průmyslu, o omezení, zastavení, rozšíření, znovuzakládání, 4. o použití lidí, buď prostřednictvím nebo pomocnou službu válečnou, 5. o způsobu zaměstnání dělníků, o cenách a mzdách.

Organizace použití kapitálu nalezla dle jména "výbor pro použití kapitálu"; jeho předsedou byl Žid Eugene Meyer jun. Take jeden neznámý, až byl objeven k tomuto snad nejdůležitějšímu místu. Každý, kdo potřeboval během války peněz pro hospodářské podniky, musel položit otevřené své karty před Meyera a Borucha. Tato organizace v rukou několika Židů se stala tak nejdokonalším výzvedacským systémem, jaký si lze představit, a jaký kdy existoval v obchodním životě. Peněz 8 milionů dolarů, jehož potřebovalo město New York pro školní účely, byl zamítnut. Jistý židovský divadelní podnikatel dostal peníze a prostředky k novostavbě obrovského divadla. Nežidům zamítli prostředky k produktivním účelům; po nějakém čase dostali Žide povolení pro tyto účely.

Byla to desná moc, jaká neměla být nikdy sverena jednomu muži, tím méně židovské klice.

Jak se mohlo přece stát, že na místech, kde bylo potřeba taktu a mlčenlivosti, stal právě Žid - a sice vždy s neomezenou rozkazovací mocí?! Čím hlouběji vnikáme do problému, tím se stává záhadnějším.

V použití materiálů (surovin, polotovarů nebo hotového zboží) měl Baruch v celé řadě své osobní odborné znalosti. Jak jich použil, na kterých průmyslových odvětvích byl za války osobně účasten; nevyslo nikdy jasné najevo. Kde sám nebyl odborníkem, tam měl své poradce. Tak byl J. Rosenwald pro životní potřeby včetně odevu; jeho zastupcem byl Eisenmann. Řídil, opatrování stejnojmenně, určoval kvalitu a ceny latek továrníkům většinou Židům. Rozhodování o upotřebení medi měl zřízenec medeneho monopolisty Guggenheima, a tato firma měla největší valečné dodávky medi. Bez povolení "valečné průmyslové rady"; to je Baruchovy, nemohl nikdo stavět dům v ceně, přesahující 2.500 dolarů; nikdo nemohl obdržet sudu cementu, ani nejmenšího množství zinku.

Baruch zjistil, že asi 350 průmyslových druhů stalo pod jeho kontrolou a že tato kontrola uzavírala vpravdě veškeré suroviny světa. "Měl jsem konečně rozhodování." "Z důvodu služebních byl jsem v každém z výborů; mým úkolem bylo ohlednouti se ve všem po právu a udržovati se všemi spojení." Určoval, kam má být posíláno uhlí, komu se směla prodávat ocel, kde se měly zřizovati průmyslové závody anebo kde se zastavily. S kontrolou potřebných k tomu kapitálů měl současně v ruce veškeré suroviny. Tato kontrola byla halena do umělého výrazu "priorit"; jež představovaly, dle vlastních slov Baruchových, "největší moc ve válce".

Tím však ještě stále není popsán plný rozsah moci, kterou Baruch vykonával. Srdcem průmyslu je lidská síla. On panoval i nad touto. Zlý sen o důvěře nad lidskou silou byl poprvé uskutečněn tímto jedním individuem: "dosadili jsme prioritu, i pro lidskou sílu." "My" znamená zde vždy buď Barucha, nebo "my Židé, nikoho jiného.

Vypočítal americkému valečnému sekretariátu třídy lidí, které měly být zarazeny do vojska. "Stanovili jsme, aby méně důležité průmyslové závody byly zastaveny, a lidské síly, takto uvolněné byly dodány vojsku." Rozhodování o životě a smrti celých industrií a o statistikách amerických dělníků měl tento jeden muž - Žid. Určil ceny zboží a mzdy; ceny všech životních potřeb, bavlny, vlny a jiných surovin, pro 354 industrií - jednotné ceny.

73 ze sta valečných milionářů ze samotného New Yorku byli - jak židovské prameny potvrzují - Židé.

A opět se vztírá otázka: Jak se dostal právě Baruch k této roli? Kdo mu ji přidelil? Či nástrojem byl? Ani jeho minulost, ani dosud známá jeho činnost nevysvětlují a neospravedlňují jeho ustanovení. Kdyby byl býval jedním z většího počtu odborníků; kteří by byli přeskupili za vedení ústavních mocností země a národohospodářství, bylo by to vysvětlitelné. Nevysvětlitelným však zůstává, že on byl mužem, který se učinil ohniskem valečné rady a podřídil vlastní vládu svým diktátům.

Sel s Wilsonem do Paříže a zůstal tam až do 28. června jako "hospodářský odborník při mírové misi". Na otázku poslance Grahama: "Radil jste se tam často s panem prezidentem?" zněla odpověď: "Kdykoliv mne zadal za radu, poskytl jsem mu ji. Měl jsem také co říci s udobrovací náladou. Byl jsem úředním zastupcem v tak zvaném hospodářském oddělení, jakoz i v nejvyšší hospodářské radě pro suroviny." Graham: "Seděl jste v radě s paní, kteří se radili o míru?" "Ano, někdy .." Graham: "Tedy ve všech výběrech mimo Radu peti." (Nejvyšší instance). Baruch: "Často i v této."

Židovský světový program byl jediný, který prošel bez jediného skrtu ve Versailles. Francouzi, kteří pozorovali s úžasem, jak tisíce Židů ze všech dílů světa hrnou se do Paříže a spolupůsobí jako vyvolení poradcové státních hlav, nazvali mírovou konferenci "kóser konferencí". Zvláště v mírovém poselství americkém byl počet Židů tak napadný, že to vzbudilo všude pozornost. Anglikan Dillon píše ve své knize "Vnitřní děj mírové konference" toto: "Mnohemu čtenáři bude se to zdát podivným: je však nesporné, že značný počet vyslanců konference veril ve skutečnost semitských vlivů na anglosaské národy." Lici, že pro Wilsonovy návrhy ve věci tak zvaných "prav menšin" byly směřovatelné pouze židovské požadavky, že tato práva hluboce a těžce zasahovala do vrchnostenského práva státu jimi postizených a že byla tato práva formulována Židy, "kteří byli shromážděni v Paříži, aby uplatnili svůj: pečlivě promyšlený program, což se jim také plně zdálo. (Všechny tyto události ukazují závažující shodu s radkami, které jsou obsaženy v sionistických protokolech. Viz 1. svazek "Světový problém".) Vyslanci státu, těmto požadavkům podrobených, říkali: "Od nynějška bude svět ovládan Anglosasy (Anglie a Amerika); ti budou ovládáni svými židovskými živly."

Jeste ke kapitalu "medi". Dle vlastni vypovedi "interesoval se" Baruch o obchody s modi. Guggenheimove a Lewisonove jsou "medeny krali" sveta. Pred vypuknutim valky Baruch "navstivil" tyto pany. Za valky rozdělili se o obchod; konkurence byla vyražena: Pan Baruch jako zastupce vlády, prosil ji o to! Lewisonove - vicepresident jejich společnosti nazýval se Wolfson - dostali americký trh, Guggenheimove zahraniční. Vláda Spojených Států sama koupila za valky asi 600 milionů liber medi: Vláda; to jest Baruch, usnesla se vyjednávat o medi pouze s Lewisonovou společností. Menší společnosti medarské tudíž, chtěly-li se zbavit své medi, musely se obrátit na své velkokonkurenty - na rozkaz vlády zastupované Eugenem Meyerem, který zastupoval Mr. Barucha. Take E. Meyer byl značně "interesován" o med. Porad medarských producentů v New Yorku zúčastnili se: Roseristamm, Vogelstein, J. Loeb; Wolfson, Drucker a E. Meyer; zastupci vojska a námornictva nebyli přizváni. Ve Washingtonu byl u vlády společný zastupce Lewisonu a Guggenheimu Mr. Moschauer.

"Vládní" výbor, který dosadil Baruch, aby vyjednával s medarskými producenty sestávat ze tří osob: temito byli zřizenci firmy Guggenheim! "Ano, ti medarští velkoproducenti byli ve výboru. Zvolil jsem je, protože byli vynikajícími muži." Tak "vysvětlil" Baruch toto zvláštní jednání. Židovský medarský monopol byl na obou stranách Atlantického oceánu bez mezery.

Suskalo se o tom všelicos. Musel se tudíž státi spásný čin. Lewisonove prohlásili, že by dodali vládě (prosim za pozornost!) jakékoli požadované množství medi za každou ustanovenou cenu. Aby doslo k shodě ve věci ceny, vzali jsme průměrnou cenu posledních let: 16 - 3/4 centu... V době vyjednávání obchodovalo se medi s 32-35 centy za libru. Dostala tedy vláda svou med za polovinu platné ceny? Tak bylo alespoň současněmu světu hlasitě oznamováno, a tento svět byl dojat, Baruch vyjádřil to takto: "Nabídka ukázala, že bylo pranic, zřít se uplatňování vlastního prospechu, pokud se týká potřeb vlády. Dejte nám co chcete - bylo stanoviskem producentu." Nejdrive obdržela vláda tolik medi, kolik chtěla; cena - nezávazná. Nyní se opět radili, jakou cenu mají platit soukromníci; sjednotili se na 27 centech. Protože však (prosim opět za pozornost) Baruch postavil jako nejvyšší zákon jednotnou cenu pro všechno zboží, ať jsou kupci soukromníci nebo vláda, musela vláda z ohledu na tento princip zaplatit také 27 centů! Přes tuto malou změnu se ve veřejnosti přeslo.

Po ukončení valky zadržela vláda 16,5 milionů liber medi. Firma Lewison posadila slechetnosti korunu a odkoupila med, kterou prodala za 27 centů, za - 15 centů!

Baruch jest pouze příkladem židovského sepeti s veskerým valečným aparatem. Kdyby byli pouze Žide schopni spravovat všechna důležitá místa - dobrá. Ne-li, jak se mohlo státi, že obsadit-tak vyhradně a systematicky veskeren kontrolní aparát? Toto jest dejinnou skutečností - jak si ji máme vysvětlit?

OVĽADANI DIVADLA

Divadlo jest odedávna hlavním prostředkem k vykonávání vlivu na vkus a veřejné mínění. Jest neúnávným spojencem, který rozširuje den za dnem všechny názory, jež chtějí muzové za kulisy vstoupit lidem. Není to náhodou: v Rusku; kde sotva mají něco jiného, bolševici podporují divadlo, vedené v jejich smyslu; vědí, že jeho účinek v hnutí a utváření "veřejného mínění" jest právě tak silný a hluboký jako účinek v tisku.

Že je divadlo pod židovským vlivem, je všeobecně známo. Každý cítí, že americký duch z něj vyprchal; za to pronikla dusná orientální atmosféra.

Nejen jistě vlastní, ale i kino - jehož aparát zabírá přemysl na patě místa! - jest úplně židovské. Přírodním následkem jest, že celá země se pozdvihuje proti zplstělým a znepravňujícím účinkům, vycházejícím z těchto "chrámů umění". Čeho se chopí Žid, ať jest to alkohol, nebo divadelní obchod, okamžitě se vyvine v mravní (či lépe řečeno nemravní) problém.

Kazdeho vecera obetuji statisice lidi cas a penize divadlu. Miliony: lidi proudi do kin. To znamena den co den jsou podrobeny miliony Americanu zidovskemu nazoru na zivot, lasku, praci, vstrebavaji do sebe sotva zastrenou propagandu Zidu pro jejich cile - coz jest postup, pro zidovskeho masera "verejného mineni" primo idealni. Jeho jediným zarmutkem jest, ze jeho verejne poznani jake takove- ho ztizi mu budoucne ponekud jeho obchod.

Divadlo jest zidovske nejen ve vedeni, nybrz take v literarni latce a v predstaveni. Stale vice a vice kusu prichazi na jeviste, jichz spisovatelé, reziseré a hlavními nebo vedlejšími interprety jsou Zide. Nejsou to umelecka díla a nemají trvaleho uspechu. To jest zcela prirodzeno: zidovsky divadelní zájem nesmeruje k dobytí umeleckych uspechu, aby udržel na výši americkou scenu, neb aby pripoutal významné herce starého druhu. Naprosto ne: zidovské zájmy jsou finančního a rasového druhu - aby vylakaly z nezidovských kapes peníze a nad to, aby zezidovstily vkus a smyslení. Chlubivé články v časopisech skytají pevného dokladu, jak dalece jsou tyto snahy již korunovány úspěchem.

Až asi do roku 1885 bylo americké divadlo ještě v rukou nezidovských. Tenkrát stal se první zidovský průlom. Změnou majetníku pocítil také úpadek scény jako umeleckého a morálního ustavu a byl uspíšen v té míře, v jaké se rozšiřoval zidovský vliv. Význam tohoto vlivu jest: vše bylo pečlivě a promyšleně odstraněno z amerického divadla - mimo menecenne a toto postoupilo na první místo.

Velká doba amerického divadla minula. Velcí představitelé zemřeli, nenásli rovnocenných nástupců. Vysoký, slechetný Duch z drivejška již nebyl oblíben. "Shakespeare kazí obchod," řekl jeden zidovský reditel. "Mravnostkarství" jest jiný vtíp, jímž se chce zesmesnit povznášející tendence staré scény. Oba tyto výroky mají být vsazeny jako náhrobní kameny na zaniklé divadelní umění.

Potrebovali bychom duchovní výše trinacti- až osmnáctiletého chlapce, abychom chápali dnešní představení. Nutno pryč potěšit "unaveného obchodníka"- tím se odůvodňuje úplná nepřítomnost ducha. Vše je přizpůsobeno na duchovní stav a mysl bezcharakterních lidí, dávajících se nejsnadněji zlákat režiserskými triky. Dává-li se tu a tam pěkný zdravý kus, vyhovuje se přání zanikajícího pokolení divadelních návštěvníků; přítomné pokolení divadelních návštěvníků jest obmysleno jinou stravou; představy charakteru s hlubším obsahem, než jej může pochopit dětská hlava, jsou vynaty z oběhu. Komická opera stala se zrudou zmatku světelných efektů a vykloubení udu; hudba, chlipně silní. Sensační, hloupe a sprosté - to jest heslem. Souložení jest hlavním, tematem. Vystavy nahého masa ve vystupech, mamicích smysly. Roje ženských těl - tot moderní umění za zidovské režie.

V mnohých amerických městech projevuje se vzepření těch, kdož touží po pravém umění, tím že se zakládají ochotnická divadla. Dramatické umění, zahnané z veřejných jevišť, nalezá přístřeší v tisících divadelních a ctenářských spolcích. (Tento způsob obrany nesl by i u nás blahodárné ovoce. - pozn. překladatele.) Protože nelze již spatřit dobré kusy, ctou se. Tak shromazdují se obce čtení pravého umění v malých dramatických kroužcích ve městech a na venkově, scházejí se ve stodolách a kostelích, ve školách a ve spolkových salech.

Změny, jež způsobil Zid v divadle, jež může potvrdit každý soudný návštěvník divadla z vlastní zkušenosti, jsou čtverého druhu.

Předně vypracoval mechanickou stránku, zatlačující lidskou hru a talent. Místo aby scéna podporovala, dostává vlastní, realistický význam. Velcí interpreti nepotrebovali scénických masinérií. Samečkové a samičky, hrající role zidovských kusu, jsou ztraceni bez scénického aparátu. Scéna utlačuje vkus. Zid ví: dobří herci stavají se stále vzácnějšími, protože zidovská divadelní politika znamená smrt talentu; oni stojí také mnoho. Proto vloží raději své peníze do dřeva, platna, barvy latek a cetek. Tyto věci se nemohou také zardit studem a zlostí nad jeho ideály mazala a jeho zradou na umění.

Tak Zid učinil z divadla chlipnou podívanou; za to vypověděl z něho všechny hlubší ideje. Kdo návštěvuje divadlo, může si snad později vzpomenouti na název kusu, nikoli však na jeho obsah, ani na jména vynikajících představitelů. Jedno ke druhému: zpátečnictví a zanik.

Za druhé Zid se může honositi, že dal orientální smyslnosti schopnosti pro jeviste. Coul za coulem stoupala spinavá vlna po zádech amerického divadla a zaplavuje nyní všechny scény. Najdeme v "lepších divadlech" více nezahalené neslušnosti než dříve v nejobyčejnějších tingl-tanglech. V New Yorku, kde jsou zidovští reditelé čtější, než mohli být kdysi v Jerusaleme, posunuje se vždy dále hranice divadelních odvážlivostí do oblasti

drivejsich nemožnosti. Nedávne vyprávění "Afrodity" znamenalo asi dobře promyšlený a připravený frontální útok na poslední bastu morální tradice - spisovatelem byl ovšem Zid. Ani stopa po idejích; povrchní narážky, choulostivé situace, odvážnost vystupu byly plodem dlouholetého studia v umění svádět lidi. Volný prodej narkotických prostředků je zakázan, naseptávání zkeřného morálního jezu nikoliv.

Darebné kabarety a pulnocní zábavy jsou čisté židovským zbožím. Pařížské boulevardy a Montmartre nemají nic z těch oplzlostí, jež by nenasly napodobení v New Yorku. Paříž má však alespoň Comédie Française jako protiváhu proti spine; New York nemá ani té.

Kde by měli vážní dramatictí spisovatelé nejmenší vyhlídku v takovém bahně? Kde interpreti, hodní vážného a radostnějšího umění? Jevisté stojí ve znamení choristek a statistik.

Dovolí-li se někdy přístup na jevisté poněkud vynikajícímu dramatikovi, tož pouze na krátkou dobu. Zatlačí jej elektrické světelné a barevné hry, cetkami sotva zahalená tela; a v knihách protloukají svůj život ti; kdož jste nezapomněli, čím by mělo být divadlo ve skutečnosti.

Třetí radou židovského ovládnutí amerického divadelnictví jest objevení se systému "star". Poslední léta viděla množství těchto "hvězd", které nikdy nevzesly, aby svítily, nybrž které byly vysoko vyveseny na reklamních stěnách divadelních syndikátů, aby vstoupily obecnosti domněnku, že svítí tato mrkadla na nejhorším nebi dramatického umění a dokonalosti: "Hvězdy" ze včerejška, jež již dnes jimi nejsou, byly buď ženskými oblíbenými reditelů, nebo zboží, vzaté z masy a postavené do výkladní skříně, aby vzbuzovalo dojem "novinek". Zkrátka zatím co drive dosahovali interpreti a interpretky slávy přízni obecnosti, urcuje ji nyní reklama majetníkům divadel. "Znamka New York", která často značí umeleckou nulu, není nicím, než přízni, v jaké právě těší se u lidí, kteří mají divadlo v moci. - Právě proti této "znamce N.Y." vzpírá se ostatní země; hnůti ochotnických divadel - ve střední a západní Americe jest toho znamením!

Ve všech věcech vychází Zid na rychlý úspěch; tento nezda se mu dosti rychlým zborením nežidovského divadelního umění. Vytvářeti umělce stojí čas. Reklama to takto obstará, a jako drive potulný trhác zubů přehlušil svou mosaznou trubkou bolestné vykřiky svých obětí, židovský reditel odvrací pozornost od dramatické ubohosti tím, že hází na hlavy zaražených diváků konfety, krajky a cetky.

Tyto tři výsledky židovského ovládnutí divadla dají se vysvětliti společným čtvrtým důvodem: vše zachováti, vše proměnit v peníze, co vezme Zid do rukou. Divadelní ohnisko se přesunulo z jevisté do pokladny. Jest to větesnická moudrost: "dej lidem co by rádi měli", což se uplatnilo i u divadla od doby, kdy se ho Zid zmocnil.

Kolem roku 1885 založili dva cili Zide v New Yorku divadelní agenturu a nabídli se, že odeberou reditelům v St. Louis, Detroitu, Omaze a jinde starost angážma znamenitých herců pro příští herní období. Tato firma se nazývala Klaw a Erlanger; první byl Zid, který začal studovati práva, pak však odbýl k povolání divadelního agenta; Erlanger, takéž židovský výrostek nepatrného vzdělání, ale se zkušenostmi v peněžních obchodech. Nevynalezli systému divadelních agentů, nybrž vypůjčili si tuto ideu od pana Taylora, který zřídil jakýsi druh divadelní bursy, kde se scházeli herci a divadelní podnikatelé z venkova a kde mohli uzavřít angážma.

Forma divadelních agentur jest klicem k problému rozpadu americké scény. Starý systém měl velkou přednost trvalého osobního styku mezi - podnikatelem a jeho společností divadelní a dával genialnímu herci čas a příležitost k přirozenému vzrůstu a uzrání. Tenkrát nebylo ještě syndikátů a podnikatelé mohli dati vystoupiti své společnosti a svým prvním silám na jevístích různých majetníků a využítovati plně sezony. Ke konci sli pak společně na venek. Oba, podnikatel a společnost, byli odkázáni na sebe, sdíleli radost i žal, dobře i špatné časy.

Agenturní obchod učinil všemu tomu konec.

PRVNÍ ŽIDOVSKÝ DIVADELNÍ TRUST

Roli, kterou hrál "Moudrý Nathan" na německých jevištích, zastával na anglosaských "Ben Hur": Tento kus osvědčil se jako nejucinnější divadelní dílo ve prospěch Židovstva, byť i to ovšem nebylo umyslem spisovatele Lew Wallace.

Zda se skoro, jako by se spojily umění a osud proti tendencním kusům, jinak se da sotva vysvětliti neúspěch nezakryté židomilských kusů. V zadné době mimo poslední nebyla silnější snaha, vnutiti divadlo ovládané Židy, do služby opevování Židu. Avšak všechny tyto pokusy, s jedinou výjimkou, ztroskotaly přes nejhlučnější reklamu, příznivé novinářské kritiky a přiznání jistých úředních osob. Dokonce i jistý počet Židu ohradil se zjevně proti pokusu, používatí jeviště jako propagacního místa, aby bylo Židovstvo vychvalováno do neoprávněného významu a obliby.

Židovské ovládnutí divadelnictví samo o sobě není důvodem ke stíznosti. Jestliže jistí Židé, jednotlivci, nebo skupiny, dovedli vyrvatí tento bohatý pramen příjmův drivejšímu nežidovskému vlivu, jest to snad věci obchodního nadání, jako v jiných oborech - obchod. Rozhodující otázkou však jest, jakými prostředky bylo dobytí této vlády a jak a k čemu jí bylo použito.

Nejprve jest známo, že drivejší nežidovští divadelní podnikatelé umírali chudí; videli svou hlavní úlohu v tom, aby podporovali dobré umění, a ne aby dělali dobré zisky. Moderní divadelní Židé však naproti tomu chtějí bezmezně zbohatnouti; dali divadlu raz výhradně obchodního podnikání. A ztrůstování divadel bylo již dokonáno, když průmyslové trusty ležely ještě v plenkách. Již roku 1896 divadelní trust kontroloval 37 divadel ve velkých městech. Hlavními muži byli Klaw a Elanger, Nixon a Zimmermann, jehož původ jest sporný. K nim připojili se později Rich, Harris a Brookes, vsichni tři Židé. Svou kontrolou trust mohl zajistiti svým hereckým společenstvem dlouhou sezonu. Proti tomuto zavodění, hlavně proti tomuto vytlačování, nemohly se udržeti nezávislé společnosti. Jich konec sloužil ještě dalsímu židovskému účelu: kinový průmysl, podnik od počátku židovský, vystoupil na obzor. Zde nebylo třeba vypichovati teprve nežidy, protože nikdy nebyli na věci zúčastněni. Do divadel, poražených trusty a prázdných, vtáhla kina - dvě mouchy jednou ranou.

Veskeren vývoj nemohl se odehrávat bez protiobran. Udatní muzové a ženy ze světa divadelního, novinářského a referentského, kladli odpor. Konce boje leží nasnadě. Počátkem tohoto století židovský trust opanoval pole. Učinil z umění pouhou peněžní věc, pracoval s mechanickou přesností dobře vedené továrny. Potlačil umeleckou iniciativu a odvahu, zardousil každou soutěž, vytlačoval neustále podnikatele a herce dobrého jména, vyloučil kusy oduvodněného významu a podporoval popularitu pochybných, obyčejně židovských velicin. Hledel si nakloniti divadelní kritiky a tisk. S dramatickými díly, s divadlem, s herci bylo zacházeno jako s tovarním zbožím. Vše, co s ním souviselo, vzalo na sebe nízký, obchodnický výraz.

Co to vše znamená? - Scéna jest dnes hlavním vzdělávacím místem pro polovinu obyvatelstva. Co vidí a slyší mladý člověk a pojímá nevědomky jako vzdělávací prvky; společenské chování, mluvu, módu, zvyky a mravy jiných národů, dokonce pojmy o pravu a náboženství. Jeví se a kino poskytují masám názory na život a podstatu bohů. Co jest takto Židy umyšlené ve falešných představách a predsudcích sneseno z divadla do lidu, neda se přehlednouti. Často se diví lidé zmátení a zděšení mladšího pokolení: Uvedena fakta mluví.

Někdy pronikla do veřejnosti ozvěna boje počestných divadelních kritiků proti uplatkarství, pak proti jejich strhání židovským trustem. S počátku plny laskavosti vůči podnikatelům, hercům, divadelním spisovatelům a kritikům, tento trust ukázal své drapy, jakmile dosáhl moci. Obecenstvo a miliony proudily k němu - a o koho a o co se měl dale starati? Protivil-li se kritik jeho metodám, nebo poukázal-li na menecenný, surový a sprostý ráz prodávaneho pozítku, byl vyloučen z trustových divadel. Majetníci novin byli požádáni, aby je propustili ze své redakce. Často měla úspěch takováto práni, neboť za nimi kyvala hrozba, že budou novinám odnata divadelní oznámení. Jestliže v nejbližší minulosti trust vydal černé listiny nepohodlných kritiků, aby zamezil jich umístění u novin.

Hlavní věci nejsou již hry, nýbrž divadla. Z masy spinavých kusů vynikají sotva tři vyšší ceny, přes to však v přítomné době se jen v New Yorku stavi tucet nových divadel. Místa pronajímají se na hodiny. Peníze jsou duší všeho. Jeví se jest pouze vnadidlem.

V rijnu 1920 stihla divadelni obchod velka pohroma. Ba i v New Yorku dopadla divadla tak spatne, jako nikdy od mnoha let. Vice nez 3 000 hercu bylo bez zamestnani. Uprostred teto krise dali rozhlasiti divadelni spekulanty Schubertove - syrakussti Zide, kteri se pripravovali jako vratni a prostrednictvím prymkarskeho obchodu pro sve postaveni divadelnich kralu - ze pouze v New Yorku by zridili sest novych divadel a dali napsat ctyricet divadelnich kusu! Snad nekolik z nich ma nejakou umeleckou cenu. O to se vsak Schubertove nestaraji. Do umeleckeho uspechu jim nic neni. Jich umyslem jest dati nadelati tolik novych kusu, aby se zurocily jejich kapitalove vklady v divadlech a v pozemcich k nim patricich.

Dnes nelze jiz postrehnouti odpor proti tomuto radeni. Dramaticke krouzky a ochotnicka divadla na venkove jsou jedinym "antisemitskym" protihnutim.

ZIDOVSKA STRANKA PROBLEMU KINOPRUMYSLU

Kdo sleduje tisk uzna, ze otazka nemravnych kusu nedochazi klidu. Ve vsech statech pripravuji se zakony o censure filmove; proti ni stavi se jen lide mravne sesli - primlouva se za ni cast slusneho obyvatelstva, probuzena nebezpecim. Za opozici vezi vzdy skryty tlak zidovskych filmovych firem.

Tento zjev zasluhuje nejvaznejsi pozornosti. Pozorovano samo o sobe, budilo by zdani, jakoby jisty zidovskyy zivel byl obvinen z vedome, hrube nemravnosti. Avsak to situaci jeste nevysvetluje. Ve Spojenych Statech stoji proti sobe dva nazory; jeden panuje ve vyrobe filmu, druhy vladne, mozno-li to tak nazvati, ve verejnosti. Jeden jest orientálním idealem: "Nemuzes-li jiti tak daleko, jak bys chtel, jdi tak daleko, jak muzes." Jest naklonen vsemu, co jest masem a jeho zobrazenim, a je mu blaze dle jeho sklonu pod smyslými vzruchy. Tento orientální nazor lisi se nesmirne od nazoru anglosaskeho, americkeho - a jest si toho vedom. Tim se vysvetluje jeho odpor proti filmove cenzure. Nelze tvrditi, ze by filmovi tovarnici zidovskeho puvodu podporovali vedome nizke, sprosté, a podle sveho rasoveho sklonu; vedi vsak dobre, ze jejich vkus a povaha lisi se od prevladajiciho druhu americkeho lidu. Kdyby byla nastolena cenzura, uplatnil by se patrne americký nazor, cemuz prave chteji zameziti. Mnozi z techto tovarniku ani nevedi, jak spinava jest jejich latka; je jim to zkratka prirodzeno.

Snad zadnemu jinemu druhu zabavy nedostalo se tak jednomyslné kritiky jako filmovému oboru, protoze vsude, do hloubi kazde rodiny, byla pocitovana jeho oplzle svudna a ucinna sila. Jsou dobre filmy, tohoto tvrzeni drzime se krecovite, doufajice, ze se stanou zachrannym zebrikem, po nemz unikneme z zumpy, v niz se zmenil nejrozsiřenejsi druh verejne zabavy.

Muzove a spolky, vedomi si sve zodpovednosti, pozdvihli hlasy sveho odporu: marne. Dovolavani se mravniho svedomi nevzbudi ozveny u tech, jimz bylo vyslano: tito davaji si zalezet pouze na svych hmotnych zajmech. Dle pritomneho stavu veci americký lid je proti filmum stejne bezbranny jako proti kazde jine premire zidovske mocenske snahy. Teprve, az se tento pocit mdloby stane vseobecnym, je mozno, aby povstal zachranny cin.

Tento stav se dosud stale zhorsoval. Filmy pretekaji pohlavni spinou, prekonavaji se v zlocineckych jednanich. K obhajobe uvadi se, ze filmovy prumysl jest na ctvrtém nebo patém miste mezi nejvetsimi prumysly Spojenych Statu a proto nesmi byti znepokojovan. Slusna veselohra vynasi snad 100 tisic dolaru, uspesny "pohlavni problem" dava 250 az 500 tisic dolaru vytezku.

Jisty Dr. Empringham napsal nedavno: "Zucastnil jsem se schuze majetniku kin v New Yorku; byl jsem jedinym krestanem. Ostatnich pet set byli Zide." Nema smyslu horovati proti filmovému zlu a pri tom vedome zavirati oci pred hnaci silou za nim. Dlužno rozhodnouti se pro zmenu metody a smeru boje. Drive, dokud Spojene Staty tvorily vseobecne arijskou jednotu ducha a svedomi, stacilo zlo verejne jmenovati, aby bylo odstraneno. Tato zla byla jakymsi vykořejovanim, plodem mravniho otupeni nebo nedostatku dbalosti o sebe; verejne pokarani probudilo mravni citeni toho, jenz byl pokaran; jako prislusnik nasi rasy mohl byt vyhojen verejnou dutkou nebo alespon priveden k zodpovednému jednani. Tato metoda jiz nepusobi, verejne svedomi jest odyto. Lide, vyrabejici moralni spinu, jsou nepristupni dovolavani se jejich svedomi; neveri vubec, ze jest

to spina a ze prokazují kuplirské služby nakaze lidského zvrhlosti. Nechapou vůbec onoho rozhořčení, prohlašují je za chorobné, za závist, nebo - antisemitismu. Současný filmový průmysl jest spinavostí, jest židovským. Kdo jej potírá, "potírá Židy". Kdyby tito z vlastního popudu odmítli své necisté živly, byli by ušetřeni poukazu na živel rasový.

Stav filmového průmyslu ve Spojených Státech jest tento: devět desetin výroby filmové jest v rukou deseti velkých továrních svazů v New Yorku a Los Angeles. Každý z nich disponuje jistým počtem podsvazu, prostírajících se po celé zeměkouli. Hlavní svazy ovládají světový trh. 85 ze sta jest v židovských rukou. Mají nedotknutelnou centralistickou organizaci; tato rozděluje své výrobky desetitisícům majetníkům kin. Většina těchto jsou Židé nižšího druhu. Svobodné továrny filmové nemají takového střediska a musejí se obracet k volnému trhu.

Mnohý bude se diviti, že není poptávky po dobrých filmech. Věc se má tak: Tato se nedostanou vůbec k obecnosti. Jedna známá filmová společnost s vynikajícími díly dramatického a výchovného obsahu byla nucena likvidovati, protože jí bylo nemožno, dáti své díla předváděti. Měla malý, přechodný úspěch, když předala své filmy židovským obchodníkům k provozování; ale vždy měla proti sobě obrovskou a tichou moc one semknuté opozice, bránila zřejmě vstupu něčeho slušného a čisté radosti do divadelního světa.

Jak se věci utvářejí, dává se přednost spinavým filmům, protože jsou zhotoveny pečlivěji a ohlasovány většími reklamními prostředky. Nejnedůvěrnější zajišťují si diváctvo již tím, že v oznámeních poukazují na pojednávání o "morálních problémech".

Vsude jsou přátelé umění, používající velkých prostředků, aby pozdvihli umelecký vkus, hlavně v hudbě; nepřijdou však nikdy na své utráty. Způsobení veřejného vkusu vynáší zřejmě více. Tento obchod provozují lidé a společnosti, jimž jest slovo "umění" cizí. Tvrdí-li tito drze, poukazující na špatný vkus: obecnost toho přece požaduje, čeho poskytujeme, jest věc tím horší a je třeba použiti tím duraznějších, bezodkladných a pronikavých léků. Take obchodníci kokainem mohli by pro svůj jed uplatniti poptávku po něm. Ale nikoho nenapadá spatrovati v tom polehčující okolnost pro kokainový obchod. Totéž platí o duševním jedu a viditelné spině obyčejného biografu - touha po něm i její ukojení protivi se mravnímu zákonu.

Charles Lammle, jeden z prvních filmových továrníků, a hlava "Universal Film Company" řekl v jednom kongresovém výboru, že poslal asi 22.000 majitelům biografu, kupujícím jeho filmy, obeznámek: Čeho si přejete? Očekával, že alespoň 95 ze sta vysloví se pro slušné filmy; ve skutečnosti však zadala více než polovina věcí pikantních, tedy neslušných. Pan Lammle, Žid pocházející z Německa, zapomněl pouze zjistiti, jaký podíl měli na těchto odpovědích jeho "souverci".

Kdekoli a jakmile se činí pokus, zadržeti záplavu sprostoty, vylevající se denně přes hlavy amerického lidu, vzniká ihned židovský odpor. Beží-li například o to, vzbuditi smysl pro důstojnější oslavu nedele, jako dne odpocinku - protivníky tohoto hnutí, nevolajícího po donucovacích zákonech, nýbrž chtějícího probuditi svědomí, jsou Židé, a tito ospravedlňují své jednání židovskými ohledy. Jsou-li filmy pohnány k zodpovědnosti před zdravě veřejně míněním, jsou jejich obhájci Židé. Ve zmíněném kongresovém výboru nazývají se právníci, radci filmovým svazem: Meyers, Ludwigh, Kohn, Freund a Rosenthal. Ba i jeden rabin byl pozván jako znalec a mluvil přímo znamenitě - okolo věcí. Vypravoval, jak s počátku bývali take Židé zesměšňováni ve filmech. "Organizovali jsme tedy společnost, nezávislý rad B'nai B'rith, nejvyšší to židovský bratrský rad světový. Tento organizoval tak zvanou ligu proti pomluvě (Anti-Defamation-League); a tato liga k ochraně židovského jména spojila se i s některými lidmi katolické církve ke společnosti Pravdy a ve společnosti Svätého Jména a vyzvala všechny filmové továrníky, aby se neposmívali židovskému charakteru a židovskému náboženství a tím nás zesměšňovali. Nenamítali bychom nic proti představování židovské povahy, nemůžeme však souhlasiti s představováním karikatury. Když jsme takto projevívali továrníkům své mínění, jmenovali jsme v každém městě výbor, který měl zadati úrady, aby zakázaly provozování filmu, směřujících k urážení židovského charakteru a židovských citů. Výsledkem bylo, že nebylo potřeby jediného zákazu, protože se již biografy nezabývají takovými filmy."

Dobrá. Proč však nedocházejí slechu stále námitky slušné Ameriky. Protože pocházejí pouze od nežidů! Ovládají-li Židé tak dokonale biografy, jak se chlubil onen rabin - proč nestarají se take o jejich slušnost?!

Bolavým místem v rabinském prohlášení jest tvrzení, že židovské náboženství bylo by zesměšňováno. Bylo by zajímavé zvedeti, kdy, kde, jak a kým se tak děje. Ve skutečnosti skryva se za tímto tvrzením utajeny a

svadející názor. Žid spatřuje v každé veřejné činnosti křesťanského rasu urážlivé zasahování do svého náboženství. Použil-li by například prezident Spojených Států nebo guvernér některého státu ve svatek dikucinění křesťanského obrátu, neb zmínil-li by se o jménu Ježíšově, činili by Žide proti němu namítky jako jednání pohoršlivému, urážejícímu jejich city. Nejen že by tak učinili - ale již tak učinili. Svazek dvacátý americko-židovské historické společnosti obsahuje tento telegram z Harrisburgu (Pennsylvánie) z 10. listopadu 1880: "Důležitá změna nastala v proklamacích dne dikucinění. V poslední větě jsou změněna slova "křesťanská obec" ve "společnost svobodných lidí." - Tato změna byla zavedena na základě stížností vynikajících Izraelitů. Guvernér Hoyt prohlásil, že použil slova "křesťanská" ve smyslu "civilisovaná" a ne ve vlastním smyslu konfesionálním.

V častěji zmiňovaném kongresovém výboru bylo přečteno místo z dopisu jistého pana Pierre, zvláštního zastupce filmové společnosti Oliver Morosco, obchodvedoucího filmové obchodní komory: "Jak vy i já víme, komory daly vyjmouti i oběh film "Život Spasitelův", protože se domnívaly, že by mohl urážeti Hebrejce." Podle toho je židovská citlivost palčivým a rozmazleným dítětem, takže ve skutečnosti točí se spor ne kolem údajné urážky Židu, nýbrž kolem potlačovaných práv nežidovských. Židovští plnomocníci se ptají, aby vážnost situace smazali: Jak mohou znamenati 3 milióny Židu nebezpečí pro 110 miliónový národ? A nežidovští nástrčenci ji opakují s výzvovou převahou. Na to by se dala položit protizátka: Co znamená, zakáže-li se národu 5

o 110 milíoněch, kteří jsou převážně vyznávající křesťanství, pohled na film "Život Spasitelův", protože by mohl urážeti Židy? V tomto případě nebeží o srovnávání čísel, nýbrž o skutečnost, že právě tak jako mají Žide ruku na pace filmového průmyslu a bezpodmínečně určí, co obecnost má vidět a co ne provádějí i cenzuru v jiných oborech.

Jest však otázkou, dovedl-li by židovský filmový továrník poskytnouti něčeho lepšího, než podává dnes. Uvážili se původ většiny z nich, musí býti pokládána vira v dobrovolné zlepšení téměř za beznadějnou. Co ví Žid o životě na venkově a o povaze sedlákové? Vidí jen hnojště a tvrdě palice "agrárníku", a směje se jim. Jakou jinou představu Ameriky může mít, než představu obrovské, jim dojene kravy? Právě tak bez porozumění stojí k domácímu životu Americanovu; nemůže ani vědět, co je americký rodinný život. Stručně filmu snad nahlédli do vnitřních prostorů, zajisté však nikoli do duše, v níž vládoucího. Jich představy o něm se zakládají nejen na omylu, nýbrž vykonávají i na vysoké nebezpečný vliv zvláště na cizince, věří, že spatřují ve filmových obrazech skutečný život americký. Ale tyto obrazy jsou nebezpečny i pro masu, domnívající se, že co vidí v biografu, je život "lepšího třídy". Srovnáme-li skutečnou životní správu těchto kruhů s představou, vládoucí o ní v lidu, pochopíme politické a sociální nebezpečí, vyráběné filmovými továrníky a jich bludnými obrazy pro americkou společnost a stát. Zfalšování, zločinnost a pusté haraburdi tvoří spodní tón většiny filmu.

Americký život je orientálnímu duchu bez půvabu a nudný. Jemu chybí smyslného vzrušení, plného pleticharství. Jeho ženy nezahrávají si stále a hystericky "sexuálním motivem". Má svůj význam ve vnitřních hodnotách: víře, naději a klidu. Tyto jsou ovšem směšné a k smrti nudné orientálnímu nadsenci. V tom spočívá vlastní vysvětlení morálního nezdaru filmového: není naprosto americkým a jeho strůjci jsou vzhledem k své rasě neschopni zobraziti americký život pravdivě v jeho rasové, mravní a idealistické snázivosti.

Nepomůže spinati rozhořčené ruce nad filmovou hnilobou. To činí každý. Rozhořčení je všeobecné. Ženské kluby, učitelé, novináři nakladatelé, policie, soudcové, duchovní, lékaři, rodiče - všichni vědí, co znamená kino. Neznají však podstatného: jich rozhořčení a namítky zůstanou tak dlouho bezvýsledny, dokud nepochopí, že za biografem stojí lidé naprosto různých vloh rasových a mravních, kaslajících na nežidovské protesty.

Jak zmíněný rabín ukázal: Žide provedli svou vůli u filmových výrobců, jakmile vyslovili své požadavky.

Čeho dosáhli nežide, damské kluby, učitelé, duchovní, lékaři a rodiče dorůstajícího pokolení svými nářky a stížnostmi? Nic. A v dalším životě nechtě dále spinají rozhořčené své ruce - nedosáhnou zlepšení, nepohlednou-li do očí one nepříjemné rasové skutečnosti, že filmovnictví je židovské. Není již otázkou zda mravně či nemravně - ta je odbyta. Beží o správné jednání. Budou-li všichni vědět, kdo vykonává ten nepochopitelný vliv na biograf a co tento znamená, pozbyla již otázka své beznaděje povahy.

ZIDOVSKA PREVAHA VE FILMOVEM PRUMYSLU

V zidovskem duchu jest staly rozpor mezi touhou, zustati nepoznan a "udelati si jmeno". Nekdy odhaduji pratelstvi dle hloubky mlceni o jejich zidovskemu puvodu, jindy zvucicim vyzvanenim verejného uctivani. Nazvati nekoho Zidem, muze vynesti dotycnemu v pripade pranyrovani nazev "antisemity", v jinem pripade chvalu "pritele naseho lidu."

Vidime-li, jak miliony lidi se tlaci po cely den a vecer u vchodu do biografu, nekonecna rada v kazdem koutu zeme, vtira se otazka, kdo je tam laka, kdo pusobi na jich ducha a mysl v zatemnenem prostoru a ve skutečnosti vede ona nesmerna mnozstvi citu a myslenek, vyvolavanych filmovou sugesci. Odpoved zni: Filmovy prumysl Spojených Statu a kanadsky je pod vyhradni financni a duchovni kontrolou zidovských tovarniku verejného mineni.

Nevynalezli umeni pohybliveho svetelneho obrazu, neprispeli takrka nicim k jeho mechanickemu a technickemu zlepšení; zadny z velkých umelcu, spisovatelů neb hercu, kteri poskytlí latku pro film, nepochazel z jejich rad. Ale podle pravidla, jimž Zide jsou sberateli smetany lidskeho tvoreni, neprípadl take uzitek z filmu vynalezcum, nybrz vykoristovatelum.

Zbezny pohled ukaze nam lidi, kteri jsou smerodatni a udavaji ton ve velkých filmových. spolecnostech.

V cele "Famous Players" stojí Adolf Zukor, madarsky Zid. Nejdrive obchodnik s kozesinami, který tahl dum od domu. Nesmirne bohaty. Vedouci muz nejvetsiho prumyslu na patem miste.

Hiram Abrams nazýva se sef "United Artists Corporation". Pocal jako roznasec novin, stal se podnikatelem biografu, v nemz byly ukazovany oplzle obrazy.

"Fox Film Corporation" podleha madarskemu Zidu Williamu Foxovi, puvodne Fuchsovi. I ten zacal jako majetnik biografu. Drive pracoval v obchode pro cistení odevu. Urcuje, nyní, co si mají mysletí miliony navstevniku kin o jistých hlavních zivotních otazkách, jakým ideam a jakému smyslení se mají prikloniti.

Marcus Loew, sef "Metro Pictures Corporation" prisel taktez z biografu, ovlada nyní 68 filmových spolecnosti ve vsech dilech sveta a vede osobne 105 biografu.

Karl Lammle vede "Universal Film Company". Lammle jest jmeno jeho matky. Jmenuje se ve skutečnosti Julius Baruch, a jest nemecky Zid. Do roku 1906 byl majetnikem konfekcniho zavodu.

Tot nekolik jmen uznane vedoucich muzů. Sestoupime-li az k nejschatralejsim kinum v nejdlehljsich mestských koncinach - spatrujeme filmovy obchod venkoncem zidovsky. Jak jsme ukazali, byli tito velmozove drive roznaseci novin, vetesniky, prirucimi, majetniky tingl-tanglu a ghettozym zbozim. Takovy puvod nechce byt vytkou schopnému obchodniku. Ale nemuzeme od nich ocekatv onocho pojmu o filmovem dramatu, který obsahuje umelecke a mravni prvky. Pan Lammle priznal se zcela verejne o sve spolecnosti: ze neklade vahy na to, aby si hrala na strazkyni ctnosti pro verejne mravy a dobry vkus.

Nejmene vsak je obecnstvu napadna propagacni stranka a ucinek filmovy, a prece jest tento ucinek desny a neprehledny. Maly majetnik biografu jest pri tom takrka nevinnen. Kupuje svou latku jako obchodnik svou zavareninu. Nema ani volbu, nybrz musi vziti, co dostane. Zemi prochazi kinova nakaza. Nekteri lide chteji miti denne dve az tri "predstaveni". Delnici, alespon mladsi, chodi pokud mozno v poledne a vecer do biografu - slabomyslné zeny behaji tam nekolikrate odpoledne a nekolikrate vecer. - Pri nejvetsim napeti vsech sil bylo by nemozno, ukojiti tuto poptavku vzdy novymi dily alespon castečne umelecke ceny, i kdyby mely vychazeti kazdou hodinu ze spisovateleských zridel jako teple housky z pece.

Pripravuje se zde upadek pro filmove vladce: vzbuditi chtivy hlad, vystupnovati jej k silenství, a nemohou jej

dale ukajeti.

Lec prikrocme k propagande a propagatorum. Nejprve existuje ticha dohoda, ze Zide nesmi se objevovati ve filmech vyjma za okolnosti neobycejne priznivych.

Sotva zastrena propaganda filmova smeruje predevsim proti nezidovskym nabozenskym obcim. Nikdy nevystoupi rabin na scene, vyjimajic v postave na vysost ctihodne, obklopen veskerou vznesenosti sveho povolani, pokud mozno co nejdojemneji. Krestansti duchovni, jak muze potvrditi kazdy navstevnik biografu, jsou vystavovani vsem druhum ponizeni, pocinajic smesnou postavou az k obycejnemu zlosynu. Jako u mnohych skrytych vlivu v nasem zivote, odvoditelných od zidovskeho puvodce, jest i zde ucel ciste zidovsky, aby bylo podkopano pokud mozno nejvice kazde uctyplne smysleni o nezidovskem duchovenstvu.

Katolicke duchovenstvo postavilo se brzy na obranu proti tomuto zesmesnovani sveho uradu a zmizelo take zahy potom z filmu. Avsak protestantsky pastor objevuje se jeste jako huhnajici, zazlukly licomernik, jako prava karikatura, nepratelska Kristu. Stale casteji vidame duchovni, oddane "volne lasce". Pronaseji se ve filmech ospravedlujici slova ve veci jejich chovani jako "vseobecne principy" a zabijeji se tim dve mouchy jednou ranou: zlehcuji se zastupci prislusneho vyznani pred divaky a soucasne se jim vstepuji oplzle ideje.

Nikdy nesmi byti zobrazovan Hebrejec jako majetnik bidnych krejcovskych dilen, tak zvaných "potiren", byt i vsechny potirny patryly Zidum; naproti tomu mozno udelati z krestanskeho duchovniho vse - pocinajic svudcem nevinnosti a koncic lupicem pokladen.

Zasname, cteme-li v Protokolech: "Svedli, ohloupiti jsme a znemravnili nezidovskou mladez vychovnymi zasadami a teoriemi, v nasich ocich zrejme falesnymi, jez jsme ji vsak vstipili." "Ode davna se starame o to, aby byli uvedeni nezidovsti duchovni do spatne povesti." "Proto je potrebi podkopati nabozenstvi, abychom vymyteli z nezidovskych predstav prave zasady o Bohu a dusi a nahradili tyto ideje matematickymi formulkami a materielnimi zadostmi."

(V novejsi dobe slouzi k temto cilum hnuti New Age, jak o nem pise studie v TP c. 49)

Pri neustalem snizovani duchovenskych osobnosti lze vybrati si dvojici vysvetleni: bud bezi o prirozeny vyraz irregiliosni povahy mysli, nebo o starou promyslenou podvratnou prací. Nic netusi rozhodnou se pro prvni možnost; zatim vsak jest mnoho priznaku, jichz nelze prehlednouti a jez nasvedcuji druhemu vysvetleni.

Dale slouzi film, bud vedome nebo z nedbalosti, jako stupen a zkusebni opatreni pro jednani, ohrozujici spolecnost. Revoluce neprichazeji z cista, jasna, nybrz jsou soustavne pripravovany. Vysledek nejnovějšího dejinneho badani jest: revoluce nejsou nahodnymi udalostmi, nybrz peclive pripravovanymi ciny mensin. Prevrat neni prirozenou vyvojovou formou a prinasi pravidelne nestesti. Nikdy nebylo "lidovych revoluci". Revolucemi, jez byly osnovany podvratnymi zivly, trpely vzdy civilisace a svoboda.

Ma-li vsak dojít k prevratu, musi byti take provedeny k nemu predzkousky. Zde plati: poulicni demonstrace, srocovani pred tovarnami a vladnimi budovami, dovoz cetby, udavajici presne, jak se to provedlo v Rusku a Madarsku. Avsak lepe nez cokoliv jineho mohou byti provedeny tyto predzkousky prostrednictvim filmu: tot nazorne vyučovani, jez pochopi i nejtupesji mozek - cim tupejsi, tim lepe. Normalni lide potrasaji hlavou pri pohledu na takove predstaveni a rikaji: "Tomu zkratka nerozumime". Zcela spravne: oni ne. Ale kdyby se dovedli vmyslet v dusevni stav duchovne slabych a menecenných lidi, pochopili by smysl. Jsou dve duchovni vrstvy na zemi, a na jedne z nich spociva tiha duchovniho zatemneni.

Radni lide jsou srozumeni s preventivnimi opatrenimi, pokud bezi o zobrazovani zlocinu. Policie protestuje proti tomu, aby byla ve filmu predvadena technika vzrazdeni policistu ve vsehch podrobnostech. Taktez obchodnici jsou proti tomu, ze denne udili se speciální vyučovani na filmovem platne ve vylupovani pokladen. Pratele verejne mravnosti vzpiraji se proti tomu, aby bylo svudnické umeni povysovano na hlavni tema filmova, protoze v tom vidi skolu zla, která ponese trpké ovoce pro spolecnost.

Avsak tato skola pokracuje dale. Vse, co se dnes tyce z nasilnickeho myslen, bylo milionum vstipeno take filmy. Snad je to nahoda. Ale i nahody jsou skutecnosti.

Filmovy system ma ruzne stupne vyvojove. Jednim z nich je vzrustajici ucast vazenych nezidovskych spisovatelů ve službě židovské propagandy. Jich vedoucí díla byla zfilmována. Často se brzy potom oznamuje, že připravují nové filmové drama. V mnoha případech je provedeno toto dílo v čistším oslavování Židu. Ctizadost, ohled na dobré vztahy k filmovým vládcům a dobrý honorár přispívají k: tomuto chování. Pod.. takovými vlivy není snadno považovati antisemitismus za hanbu. Kdo jako spisovatelé cítí potřebu zidealisovati lidi a národy, může se nadchnouti také pro Židy. Věc má pouze jeden háček: Kdo chce ujiti antisemitismu, padne lehce do osidel služebnickování Židům a toto jest právě tak nedůsledné jako ono.

Druhý stupeň jest odstranění "Stars". Má trojnásobnou výhodu. Obrovské gaze těchto hvězd se usporí. Daleko bere se návštěvníkům možnost, aby trvali na "vystupování" takových stars. Také majetníci kin nemohou teď říci: "Chci to nebo ono. Protože není výběru ve hvězdách, nemohou již také voliti; musejí vzíti, co dodává filmový průmysl.

To jsou některé skutečnosti a filmářství; ne všechny, ale každá je významná; ani jedna nesmí býti přehlédnuta, když se zabýváme zevrubně divadelním vlivem. Mnozí, postizení denními událostmi, kteří nemohou se ve věci vyznati, najdou v těchto skutečnostech klíč k mnohým věcem, jinak nevysvětlitelným.

NEW YORK POD KAHILEM

Jest Židovstvo organizováno? Jde vědome za programem, který jest na jedné straně prosemitský, a na druhé straně protilidský? Jak může vykonávati skupina, početně tak malá, tak velký vliv na ostatní lidstvo?

Jsou ovšem jisté nejasné úsudky na nezidovské straně o kmenovém sourozenství, o daleko rozvětvené židovské organizaci a s ní spojených cílech, ale naprosto schází přesnější znalosti. Bude tudíž užitečně a poučně poznati jejich podstatu na nejdůležitější židovské organizaci Spojených Států.

Jsou židovské lože, spolky a společnosti, jejichž jména jsou ve veřejnosti známa. Objevují se jako protiváha podobného seskupení nezidovského obyvatelstva. Ledně se u nich zastavovati. V nich a za nimi působí teprve vládnoucí středisko, vnitřní správa a vláda; jejich nařízení mají zákonnou sílu a jejich činnost jest úředním výrazem židovské hromadné vůle.

Dvě těchto organizací, stejně pozoruhodné svým utajováním a svou mocí, jsou New Yorkský Kehillah a americký židovský komitét (American Jewish Committee A.J.C.). Slovem "utajování" má býti označena skutečnost, že přes značný počet příslušníků a přes to, že hluboce zasahují do amerického života, většina lidí sotva tuší jejich existenci a činnost. Kdyby mělo býti hlasováno mezi obyvateli New Yorku, kdo slyšel již něco o kehillah, zodpověděl by kladně sotva jeden ze sta. A přece jest tato kehillah nejsilnějším faktorem v politickém životě newyorském, který jí úplně přetvoril. Užije-li se jí někdy v novinách, děje se tak pouze ve výrazech zcela neurčitých a trvá-li nějaké mínění o její existenci, jest to názor, že jest židovskou organizací jako jakákoliv jiná.

Newyorská Kehillah má největší význam ze dvou důvodů: nejen že jest dokonalým a skutečným příkladem "státu ve státě", uprostřed největšího amerického města, nýbrž tvoří též svým obchodním výběrem XII. distrikt amerického Židovského komitétu. Tento opět jest ohniskem prosemitské a protiamerické propagandy. Jinými slovy: Židovská správa New Yorku tvoří podstatnou část židovské vlády ve Spojených Státech.

Obe společnosti zahájily svou činnost skoro současně. Podle aktu kehillahy bylo bezprostřední příčinou její organizace usporádání protestu proti tvrzení generála Bingham, tehdejšího policejního prezidenta newyorského, že polovinu všech zločinů ve městě provedli Židé. Vyšetřování vlády ve věci "obchodu s bílými otroky" (obchod s devcáty) vyneslo na světlo na výsost nepřiznávavý materiál proti Židům a rozrutilo veřejné mínění. Proti tomu bylo třeba pracovati; brzy na to generál Bingham musel ustoupiti z veřejného života; vysoce vážený časopis, který chtěl uveřejnovati výsledek setření ve věci obchodu s devcáty v řadě článků, byl přinucen,

upustiti od veci po prvnim clanku. To se stalo roku 1908. Americky Zidovsky Komitet byl zalozen jiz roku 1906 !!

Slovo Kehillah ma tyz vyznam jako "kahal" a znamena tolik jako "obec, shromazdeni" take "sprava". Kahal jest zvlastni zidovska formou vladni a spravni v diaspore: Od doby, co se Zide rozsirili po zemi, zridili vsude svou vlastni vladu a jeji organy, bez ohledu na vlady, dosazene goji. Jiz v babylonskem zajeti a jeste dnes ve Vychodni Evrope kahal tvori ochrannou moc, ve které cti zakonuverny Zid svou vladu a pravovernost. Mirova konference vyslovne pripustila kahal pro Polsko a Rumunsko. V New Yorku ma kahal svoje vlastni soudnictvi, vydava zakony, vynasi rozsudky ve vecich spornych, provadi rozhodnuti, a Zide davaji prednost temto soudum pred soudy zemskymi.' To se muze ovsem diti jen po vzajemnem vseobecnem dorozumeni.

Kehillah newyorská jest nejvetsi a nejmocnejsi zidovskou organizaci svetovou. V tomto meste spociva - nasledkem nesmirneho nepetrziteho proudu pristehovaleckeho - stredisko sily a moci zidovske. Toto mesto jest pro Zidy tim, cim jest Rim pro katoliky a Mekka pro Mohamedany. proto dosahuji take zidovsti pristehovalci prave tak neruseneho vstupu do Spojenych Statu, jako do Palestiny.

Kehillah ma stale pripravenou pripadnou odpoved, ze Zide jsou mezi sebou rozstepeni a ze nejake spolecne semknute vystoupeni jest nemozno. Toto "beznadejne rozstepeni" jest jednim z mnohych rceni, pripravenych pro nezidovskou verejnost.

Jisty zidovsky spisovatel pokousel se nedavno zesmesniti ideu, ze zidovsti podnikatele a delnici nemaji ani v nejmensim spolu co ciniti; pocital s neznalosti fakt o kehille. V teto korporaci shromazduji se skutecne vsechny skupiny a zajmy, stykajice se v ni jako Zide. Kapitalista a bolsevik, rabin a obchodvedouci, stavkujici delnik a podnikatel, proti nemuz stavkuje- vsichni se sjednocuji pod praporem Judovym. Zautocte na zidovskeho kapitalistu a okamzite prispecha mu ku pomoci zidovsky anarchista. Snad se prave nemiluji, ale silnejsi jest pouto spolecne: nanavisti k nezidum.

Kehillah jest svazkem; urcenym spise ke vzdoru nez k ochrane proti gojum. Vetsina jejich clenu jest politicky povahy velice radikalni. jsou to ony statisice na vychode mesta, kteri peclive pripravovali a vyzbrojovali expedici, jez mela zrititi ruskou risi, a kteri dokonce zvolili i Zida, stanoveného nastupcem ruskeho cara. Pres tento zakladni charakter stoji v cele Kehillahy muzove, jichz jmeno ma vysoky zvuk u americke vlady, v soudnictvi. v zakonodarstvi a ve financnictvi. Poskytuje velkolepeho pohledu rasove upevneneho naroda s zivou virou v sebe a ve svou budoucnost s vyloucenim vsehch ruznorodosti, semknuteho v mocnou organizaci k materielni a nabozenske podpore sve rasy a vylukou vseho ostatniho. Kehillah rozdelila New York prave tak, jako Americky Zidovsky Komitet rozdelit Spojene Staty pro sve ucely. Mesto ma 18 distriktu, které obklopuji vzdy 100 kehillahovych obci. Radove distriktu vedou spravu v souhlase s narizenimi a hledisky, vydanymi ustredni spravou.

Kazdy Zid v New Yorku patri jedne nebo vice lozim, tajnym spolecnostem, spolkum, radum, komitetum nebo svazum, jichz ucely a metody do sebe zasahuji, takze stoji vsechny verejne zalezitosti a kazdy oddil newyorského zivota nejen pod bdelym okem, nybrz i pod rychlym a pusobnym zasahnutim vnuceneho zarizeni, vyzkouseneho zkusenosti.

V zakladajicim shromazdeni bylo zastoupeno 222 zidovskych spolku; asi po roce vyrostl pocet organizaci, kehiliaze podrizenych na 688. Mezi tim byly tri svazy, které opet mely za sebou 450 spolku. V pritomne dobe jest pocet 1000 orgarisaci prekrocen.

Abychom pochopili moc kehillahy, treba si predstaviti, ze zidovske obyvatelstvo New Yorku citalo pred tremi roky (1916 - pozn. TP) 1,5 milionu hlav; nyni jest jich pocet značne více - vlada Spojenych Statu nemuze ovsem rici kolik.

Prelidneni zidovskych ctvrti nesledkem prilivu rusko-polskych Zidu, kteri nechteji jiti dale, vysvita z faktu, ze tretina newyorskych Zidu, asi 570 tisíc osob, bydlí na jedna setine mestske pozemkove plochy. Kdyby byly vsechny domy tak huste obydleny, mohl by New York hostiti 95 milionu obyvatelu, tedy skoro veskere obyvatelstvo Spojenych Statu. Toto slozeni a utvareni se obyvatelstva musi nesti vzapeti udalosti, jez sotva najdou prikladu v dejinach civilisace. Lec prave z techto pomeru odvozuje se moc kehiliahy.

Kdyz byl vyhlasen utocne zahroceny program Kehiliahy, aby bylo z New Yorku vytvoreno zidovske mesto a tim

ze Spojených Států židovská země, přijali její někteří z konservativnějších živlu newyorského Židovstva s obavou, že by si to americký národ nemusel dát libit. Zda by to přijali Američané klidně, kdyby Židé zadali, aby byly vánoční písně odstraněny ze škol jako "Židy urážející", aby z tohoto důvodu nebyly staveny vánoční stromky v policejních kancelářích, aby byly velikonoční svátky zrušeny a aby bylo všude protestováno proti názvu "křesťanský gentleman" - vše proto, že to urazí Židy? Jini pochybovali, že by newyorská Kehillah mohla vykonávat tutež autoritu, založenou na násilí, jako kahalý Stareho světa.

Obe obavy ukázaly se jako neodůvodněné: Američané neprotestovali a autorita kehillahy zůstala nedotčena, již proto, že převážná většina newyorských Židů žila již pod kahalý Stareho světa, jichž významnost spočívala na donucení a násilí.

Program Kehillahy zaležel navenek v tom, že "chránil práva Židů". Nikdy nebyla dotčena práva Židů v Americe. Toto rcení není ničím jiným, než zastřením úmyslu utocit na nežidovská práva. S tímto heslem zahájila Kehilla tážení - domorodé obyvatelstvo se podrobilo. New York je židovským městem; židovskými jsou vychovatelství, tisk a soudy. New York je odpovědí na otázku: "Jak může početná nepatrná skupina diktovat všem ostatním životní podmínky? Vše v New Yorku to ukazuje a dokazuje.

Před tímto všeobecným vládním pocitem pochybnosti o trvání tohoto mocenského postavení. Ti, kdož se ho zmocnili, učinili tak bezprávě. Ani právem většiny s vyššími schopnostmi, ani právem, jehož propouští lepší používání moci, nemají na ni nárok. Privlastnili si ji s nestydatostí, prohlásivše boj proti ní za rasový predsudek. A na tomto základe se dosud udržovali; on vysvětluje také dosavadní americkou shovívavost v tomto oboru, ba i pocit nejistoty v jejich dosavadním postavení. Nikdo z Američanů se nedá obtížněji pohnout k smyslení a jednání, která pocházejí z rasového nebo náboženského predsudku. I tam, kde je v plném právu, je znepokojován pochybnostmi, není-li přece jen zaujat. To vysvětluje zdánlivý odpor k pouštění se do židovské otázky a privádí Američany k tomu, že podepisují protesty proti "antisemitismu", jež ve skutečnosti nejsou, než protesty, proti faktu, Židům nepohodlných. Nicméně byla by velkou chybou domněnka, že se Američané smířili se skutečností židovské převahy v kterémkoliv oboru. Toho neucinili. Židovský vrchní vliv ve věcech amerických je právě tak vzdálen zřícení jako bolševické panství v Rusku: oba mohou se přes noc zhroutit. Právě vliv kehilly a amerického židovského komitétu uspíší pád. Židé mohou zít mezi námi, nikdy však nad námi a nad námi.

To vše je Židům dobře známo, nežli nežidům, neboť zná židovskou otázku lépe než kdokoliv jiný a ví zcela dobře, kdy rána trefila do černého. Američtí Židé protestují nyní, pryč proti "lžím"; byli by rádi, kdyby to byly lži. Ve skutečnosti zene je však strach před mocí pravdy k jejich hlucným protestům a vedí příliš dobře, že pravda bojuje proti nim. Otázka netočí se kolem násilného vyhnání nebo obrany, nýbrž kolem postavení Židů na úplně denní světlo - neboť není mocnějšího nepřítele tmy nad světlo.

V Kehillaze měli Židé znamenitou příležitost ukázat, co dovedou a říci světu: "Vidíte, to vykonává Žid k blahu města; má-li volnou ruku." Májí správu, policii a zdravotnictví, školní dozor, soudnictví, finance, tisk - same prvky mocenské. A co dokazují při tom všem? New York! Toto město je školním příkladem před očima celého světa, co Židé dovedou, zmocní-li se vlády. Ještě nemyslitelné, aby i samotní židovští chvalorečníci mohli obhajovat židovského New Yorku. Mohl by býti učiněn pokus, zeslabiti za zády význam kehillahy námitkou, že představuje pouze radikální živly, Židy "odpadle". Oproti tomu svědčí další častý seznam jejich vedoucích mužů:

Při hlavním shromáždění roku 1918 byli přítomni: Velkobankér Jakob G. Schiff; Louis Marschall, advokát a prezident amerického židovského komitétu, častý host ve vládním sídle ve Washingtonu; Otto A. Rosalsky, soudce General Session Court; Adolf S. Ochs, majetník listu New York Times; Otto H. Kahn z bankovního domu Kuhn, Loeb a Co., a Benjamin Schlesinger, vrátivši se nedávno z Moskvy, kde měl konferenci s Leninem. Dale Josef Schlossberg, generální tajemník Spojených konfekčních dělníků amerických (177.000 členů); Max Pine, také nedávny host bolševických vládců Ruska; David Pinski, Josef Barondess, vůdce dělníků.

Príslušníci všech stavů. Mark, předseda válečné pojišťovací kanceláře ve vládě Spojených Států a vůdce rudé skupiny v newyorské východní části - ti všichni se setkávají jako Židé v kehillaze.

V ní jsou mimo jiné zastoupeny: Centrální konference amerických rabinů, rada reformovaných rabinů východu, nezávislé rady Bnai B'rith, B'rith Solom, Volní synové Izraele, B'rith Abraham, Spolek amerických sionistů, ortodoxní a reformní Židé, "odpadlíci". Assimilováni, bohatí, chudí, zákonu věrní a revoluční Židé. Adolf Ochs

z velkych "New York Times" spolu s nejrozcilenejsim vydavatelem nektoreho zidovskeho tydeniku, který křičí po krvi a násilí. Jakob Schiff, pobožný Žid nejpršisnejsiho smeru a Otto H. Kahn, z tehoz bankovního domu, pokrteny - ti vsichni, ze vsech tříd, spojeni v jednu dokonalou rasovou jednotu, jaké žádný jiný národ nedosáhl, vsichni spojeni "k ochraně židovských práv". Ochrana, proti čemu, proti komu? Kdo ve Spojených Statech chce ubírat práva jiným? American má to vědět, neboť odjakživa zastával se porušených práv a učiní tak vždy, ať se tak stane s kterečkoli strany. Proto chce vědět prostě něco blizsiho o techto tak zvaných porušeních práv a znáti viníky.

Jakých práv používá American, jichž by neměl Žid? Proti komu a proti čemu jsou Židé organizováni? Jaké důvody mají pro obžalobu "pronásledování"? Ani jediný, mimo vědomí Židu samotných, že cesta, kterou nastoupili, musí narazit na překážku.

Rabbi Elias L. Salomon prohlásil: "není myšlívko Žida mimo Ameriku, jehož zrak by nebyl upjat na tuto zem. Svoboda, které pozívají Židé v Americe, není výsledkem emancipace koupěné na účet národní sebevraždy, nýbrž přirozeným produktem americké civilizace."

Tak jest tomu. Proč tedy ta "ochrana"? Jaka jsou práva, k jichž ochraně byla organizována kehillah? Jaký účet mají v každém městě ony komitety, cenichající v amerických záležitostech a pečující protesty, aby tyto zůstávaly vždy v mezích Židům příjemných?

Tyto otázky nebyly ještě nikdy zodpovězeny židovskými mluvčími. Ať sestaví zákon o právech, jak jim oni rozumějí. Budiz uvedeno každé jednotlivé právo. Toho dosud neucinili. A proč ne? Protože používají v premíře všech práv, která by mohli otevřené a veřejně jmenovati, mají, a proto práva, po nichž touží ve svém nitru nejsilněji, nesměli by předložiti americké veřejnosti.

Zákonnou předlohou židovských práv, která snesou denní světlo, uvítal by americký národ s konstatováním a otázkou: "Vždyť máte již všechny tyto dobré věci. Čeho chcete ještě více?"

Tato otázka týká se celého židovského problému - čeho chtějí ještě více?!

POZADOVANA "PRAVA"

Americký národ má větší zájem na kehillaze, než se domnívá. Tato jest více než místním spolkem; jest vzorem a hnací silou židovského společenského utváření, viditelnou formou židovské vlády a správy, ohniskem síly, uvádějící v pohyb všechny ty "protesty" a "shromáždění davu", tak často porádána po celé zemi; jest konečně skladem zbraní pro podzemní moc, již dovedou vůdčově tak působivé upotřebiti. Někdy jest také "poutavou galerií", v níž se rodí nicemné pověsti, zaplavující posléze zcela otevřené jako lží. Úzkým spojením s americkým židovským komitetem - obchodvedoucí výbor newyorské kehillahy jest současně XII. distriktním komitetem A. I: C. - newyorské Židovstvo stává se hnací silou celé národní židovské masinerie.

Tyto společnosti mají časté cíle, jež vytýčují veřejně, časté opět takové, o nichž mlčí. O techto dozvíme se za záhy ze zpráv o podniknutých pokusech a dosažených výsledcích.

Jako cíle pro své založení v roce 1906 Americký Židovský Komitet udává: 1. Ochranu proti porušení občanských a náboženských práv Židu celého světa. 2. Zákonitou ochranu a účelnou pomocnou akci pro případ hrožícího nebo skutečného zmaření neb omezení techto práv, neb pro případ rozdílného zacházení. 3. Zajištění židovské rovnoprávnosti s ohledem na hospodářské, sociální nebo výchovné vztahy. 4. Pomoc při pronásledování, podporu při nestěstích.

Tot program; proti nemu by se nedalo niceho namitnouti a ktery, kdyby neznamenal niceho zcela jineho nez co rika, a kdyby za nim nevezelo neco zcela jineho, byl by docela doporuzeni hodny. Uvidime.

Jak a kde pusobi A.Z.K. a Kehillah spojenymi silami, vypovida akcni program: Pokud jest A.Z.K. narodni organizaci, ma miti zidovska obec (kehillah) v New Yorku sidlo a hlas, aby provadela utvarejici vliv na zidovskou politiku v cele zemi. A.Z.K. ma mit vyhradni pravomoc ve vsech otazkach narodniho nebo mezinarodniho razu, tykajici se vseobecne Zidu." Kehillah jmenuje vykonny vybor o 25 clenech, kteri vedou soucasne XII. okres A.Z.K. Oba jsou tudiz jedno a totez. New York jest hlavnim mestem amerického Zidovstva. To vrha svetlo na primo krecovite snahy, aby soucasne z tohoto mesta byl ucinen prazdroj vsech dulezitych myslenek, stred financnictvi, umeni a politiky. Avsak v umeni jest dosazen vrchol - "Afrodita", jejich politika jest zezidovstevne bahno Tammany. - Je treba, aby vsichni Americkane vedeli, ze New York neni jejich hlavnim mestem, ze Spojene Staty zacinaji zapadne od tohoto mesta. Americky narod spatruje v tomto pobreznim pruhu na vychode misto bahna a horecky, kde vychazi zapach ze vseho, co je vyrobeno v oboru sprostych a rozkladnych myslenek. Je mylnym nazor, podle nehoz jest jeste tu a tam spatrován v tomto pelechu protiamericke propagandy, prozidovske hysterie a duchovniho penězokazectvi obraz americke podstaty - New York jest cizi provincii na okraji Spojenych Statu.

Protoze devet desetin americkych Zidu patri k spolku, podlehajicim A.Z.K jest pri liceni souvislosti komitetu s kehillahou jejich vliv na zidovsky narod nedozirny. V kazdem meste a v kazdem mestecku, v nemz jest sebestojici zidovska obec; stojí vedouci Zid, at jiz je to rabin, kupec nebo verejny urednik, ve stalem styku s ustredim. O kazde udalosti v New Orleansu, Los Angeles nebo Kansasu dozvi se New York s telografickou rychlosti..

Na venek se tedy predstiraji ohrozena prava "zidovska". Kdyby tato zidovska prava nebyla nicim, nez vseobecnymi americkymi pravy, nebylo by potrebi, aby jich hajili pouze Zide; veskera Amerika stala by na jejich strane. Avsak - zidovska a americka prava nejsou totez. Chovani se Zidovstva nuti k presvedceni, ze Zidovstvo povazuje za sve pravo, zezidovstiti Spojene Staty.

Nejnebezpecnejsi naukou pritomnosti jest, ze Spojene Staty nejsou jeste necim hotovym, nybrz ze jsou ve stavu vznikani, ze jsou beztvornou masou, kterou smi kazdy, kdo chce, podle sve vule hniti a utvaret. Tuto teorii dlužno mit; na zreteli, chceme-li spravne chapati zidovskou cinnost u nas doma. Tato cinnost cini z Ameriky utvar, ktery se jiz zdaleka nepodoba sve puvodni zvladnosti, a smazava vsechny idealy a ideje, vytcene cili, na nichz je zalozeno americke obecne mysleni a spolecenstvi. Prizname-li platnost teto teorie, konci se americanstvi; nevychovavame Americany, nybrz neutrally, a sice ve vire, ze Amerika jest zbozi bez pana, dobrou koristi pro fantasy a politicke doktrinare. S touto teorii souvisi, ze ruzne narodnosti odmitaji splynouti s americanstvim. Proc - skyta-li se jim moznost prizpusobiti toto sobe?

Jest na case, uvesti svoji velkodusnost do prislusnych mezi, chceme-li, aby zustala Amerika tim, cim byla a nechceme-li, aby se stala rajem Zidu a kazde jine rasy, ktere ji daji prednost pred Palestinou.

Pokusme se nyní zjistiti na skutecnostech, co mini A.Z.K. a kehillah skutecne "zidovskymi pravy". V zidovskych zpravach z roku 5668 (1907-8) muzeme cisti: "Snad nejpozoruhodnejším cinem minuleho roku v Americe byl v mnohych krajinach pozadavek uplneho zesvetsteni verejnych zarizeni zeme, cimz treba rozumeti zidovskyy pozadavek uplnych ustavnich prav. Clanek vrchniho soudce Brewera, tvrdici, ze tato zeme jest krestanska, byl vice nez jednou odmitnut a formalne vyvracen dr. Friedenwaldem, Isaakem Hesslerem a rabinem Efraimem Frischem. Pravnické a teoretické duvody byly podporovány prakticky daleko rozsirenou oposici proti predcitani z bible a proti vanocnim pisnim ve verejnych skolach; tato oposice byla stanovena vyslovne na centralni konferenci americkych rabinu."

Zda stojí v rozkladech z nesporného a oficiálne zidovského razu, v čem spatruji Zide cast svých prav. V tuctech statu (statu USA - pozn. TP) a ve steh mest : byl tento program cinny, ovsem tak opatrne, ze vetsina nevedela, co za veci vezi. V mnohych pripadech uplatnili Zide svou vuli natlakem na miste samem - obycejne dlouhou dobu pripravovanymi volbami a zarucenim urednich osob, jim pohodlnych. V jinych ,pripadech potazali se se zlou. Toho pouzili opet, aby tem, kdoz se jim protivili, "dali za vyucenou" - bojkotem, nebo primerenym stanoviskem mistnich bank, nebo jinymi prostredky, schopnymi vyvolati "strach pred Zidy".

Je nutno, aby se americti obcane jiz smirili s myslenkou, ze jest dobrym ustavnim pravem Zidu, meniti podle sve vule raz mnohych zarizeni, posvecenych casem a tradici. Neucini-li toho dobrovolne, pociti zidovske prostredky a zbrane, jeste ostrejsi obvyklych. Aby bylo jasno, oc bezi, budte uvedeny nektere pozadavky "prav"

Kehillahy:

1. Neomezene pripusteni zidovskych pristeovalcu ze vseh dilu sveta. At Zide prichazeji z Ruska, Polska, Syrie, Arabie nebo Maroka - museji byt vpusteni, byt vsichni ostatni meli by zustati venku. Mimochodem: Skoro nerozlucitelnym od pozadavku zidovskych prav jest pozadavek "vyjimiek". Nicim nedokazuji Zide sve narodni a rasove zvlastni postaveni jasneji nez neustalou zadosti; aby s nimi bylo jinak a lepe zachazeno nez s kazdym jinym narodem a aby se jim dostalo prednosti, jichz pozadovati nenapadlo by nikdy kteroukoli jinou narodnost.
2. Uredni uznani zidovskych nabozenskych zarizeni mestem, statem i ustredni vladou. - Kehillah jde zde tak daleko, ze pozaduje pro zidovske zrizence vyplatu mzdy, nedostavi-li se do prace na svatek Jom Kippur, zatimco katolickym zrizencum upira toto pravo pro jejich zvlastni svatky - tot priklad pro "vyjimky".
3. Potlacení všech poukazu na Krista metskými, statními a celostatními vládami, ve veřejných dokumentech a veřejných shromážděních. Zprávy zmiňují se o protestu jistého rabína proti guvernerovi státu Arcansas, který použil ve své vyhlášce v den dikucinění "christologického výrazu".
4. Uredni uznani Sabbathu. Cely život Spojených Států spocívá na uznání nedele jakožto dne svátečního a odpocinku. Od více než deseti let snaží se Kehillah dát toto místo sobotě. Pokud schází úřední potvrzení tohoto zidovského požadavku, do té doby jest tím ruseno mnoho veřejných záležitostí, takže např. porotcové a jiní vzpírají se uradovati v sobotu. Zidovští advokáti jsou v sobotu obyčejně nemocní. Nikdo nenamítá nic proti tomu, aby Zide slavili svůj Sabbath. Něco jiného však jest, chtějí-li svůj Sabbath učiniti svátkem ostatních a jeste k tomu s namítkou, že nedele jest "christologickým projevem".
5. Oprávnění Zidu, aby smeli míti v nedeli otevřené své obchody, továrny divadla, aby smeli pracovati a provozovati obchod. - Svéčení Sabbathu je naprosto chvaly hodno nezvrhne-li se v znesvěcení nedele. Nedelní zákony byvají Zidy často obcházeny a nedodržovány.
6. Odstranění vanocních svátku na veřejných školách a na veřejných místech, v policejních kancelářích, zákaz veřejného vystavování vanocních stromků a veřejného zpívání vanocních písní.- Rada zpráv Kehillahy může hlásiti vítězství tohoto požadavku.
7. Zbavení uradu a soudní potrestání všech úředních osob, kritisujících zidovskou rasu, byt i se tak dalo v obecném zájmu a opravnené. - Otto A. Rosatsky, soudce a člen Kehillahy, oznamuje, že se pokusi uplatniti zákon, podle něhož bude trestným každý, kdo bude kritisovati zidovskou rasu! - Vůdcové Kehillahu odsuzují veřejně magistrátního úředníka Cornetta a zadají, aby byl obžalován, protože kritisoval Zidovstvo newyorského východu, pokud se týká přirůstku mladistvých zidovských zločinců. Policejní prezident Bingham v New Yorku byl zbaven uradu pro kritiku rusko-polského zločinctví.
8. Zřízení Beth Dinu, tj. zidovských soudů, ve veřejných soudních budovách.- Zpráva hlásí, že se zdarilo na více místech.
9. Odstranění ze škol a universit všech knih, označených Zidy jako zavadné!!- Pokud se týká "Kupce Benatského" a Lambových "Povědek ze Shakespeara", bylo toho dosaženo skoro v celé zemi. V přítomné době čísti se v některých městech veřejné knihovny od knih, jednajících o Zidech tak, jakými jsou. Všechny spisy, obsahující chvalu Zidu, smejí ovšem zůstat.
10. Zákaz výrazu "křesťanský" anebo obrátu "stat, náboženství a národnost" ve všech veřejných vyhláškách, jako omezování zidovských práv a ponížení Zidu. - Různí zidovští statní úředníci byli Louisem Marschallem vypsčkováni, protože nepokarali svých podržených za slovo, "křesťanský" v uveřejněných provoláních k milodarům. V instrukční knize pro důstojníky čekatele stala veta: Ideální důstojník jest křesťanským gentlemanem. Zide vymohli vyloučení této knihy z oběhu. Podle zprávy Kehillahy pro rok 1920 bylo receno, že mnohé velké newyorské časopisy ve svých výzvách ke kupeckým firmám k sbírání milodaru podržely slovo "křesťanský". Byly varovány, omluvily se a slíbily budoucně pečlivou cenzuru. Slovo "Zid" ve stejných případech nebyva shledáno zavadným. - Tak vypadají tak zvaná "zidovská práva" ve skutečnosti.-

A vice jeste. Kehillah odsoudil pouzivani slova "amerikanisovati", protoze by se jim mohlo rozumeti "pokrestanstiti"; amerikanisovani znamena pry delani proselytu. Jest obycejnym zjevem v New Yorku, ze Zide

tlaci se do porotnich lavic, pred nimiz se projednavaji zidovske trestni pripady. Zidovsti studenti prav, jimiz se mesto hemzi, protloukaji svou studijni dobu castecne nebo uplne pomoci porotni denni mzdy.

Dalsim zidovskym pravem jest, ze Assotiated Press (nejvyznamnejsi amer. informacni kancelar - TP) prinasi jen to, ceho si Zide preji, a presne v tonu, jaky predpisuji. Ztratila-li tato kancelar v poslednich letech na vaznosti, da se to vysvetliti pocitem, ze se dostala prilis do zidovskeho vlivu. Vyjadruje se umelym vyrazem: "A.P. dava svym zpravam jiste newyorske zabarveni." Zakladni barva jest z 85% zidovska.

Dalo by se uvesti nekonecne mnozstvi prikladu, ze predstirani "zidovskach prav" neni, nez zastiranim systematickeho utoku na stara a pevne zakorenena americka prava. Nikdy a nikde nebyla dotcena zidovska nabozenska prava. Tim napadnejsi jest, dovidame-li se ze tri zprav Kehillahy a Americkeho Zidovskeho Komitetu, jak znacneho rozsahu ve sve cinnosti nabyva primo protikrestanska ofensiva. Ciny vysvetluji slova. Dle nich Zidovstvo spatruje ve svych "pravech" ulohu, aby vypudilo ze svych oci a ze svych usi vse, co jakymkoli zpusobem pripomina, krestanstvi. neb jeho zakladatele, Krista. Nabozenska nesnasenlivost existuje - ovsem pouze na strane zidovske. Tyto drive ridke jevy, tyto utoky na americka prava vzrostly nyní od zalozeni Kehillahy a A.Z.K. na poctu a sile. Pod ochranou idealu svobody poskytli jsme Zidum svobodu, aby utocili na svobody nase. Nad to nekdy ve forme, ze je obava o jiste krestanske nauky. "Dali jsme vam vaseho Spasitele: on vas uci, ze mate milovati sve nepratele, proc nas tedy nemilujete?" Jak oni smysleji o lasce k nepriteli, nechť dosvedci nekolik malo skutecnosti, vynatych z zidovskeho kalendare.

1912-13 Kehillah spatruje ve rcenich "krestan ma prednost", "Zide se zadaji, aby se neobtezovali" hrozive mnozeni se odstrkovani Zidu, a je pozoruhodno, ze mnohe firmy, ktere rady pestuji obchodni styky se Zidy, vyjadruji tuto predpojatost.

1918-19. V jednom oznameni byli hledani krestansti tesari pro barakove stavby. Na zidovskou stiznost odpovedel valecny sekretar Baker, ze zakazal dotycnym podnikatelum, vydavati takove urazlive inseraty.

V jistem armadnim rozkaze vojenskym lekarum stala veta: "Cizi narody, zvlaste Zide maji vetsi sklony staveti se nemocnymi nez domorodci." Predseda A.Z.K. Louis Marschall vyzval telegraficky generala lekare, aby zakazal dalsi uzivani teto vety, aby vsechny dosud vydané rozkazy telegraficky odvolal, aby podal pripadne vysvetleni, aby z archivu Spojenych Statu byly odstraneny podobne neoduvodnene vytky proti trem milionum obcanu. President Wilson rozkazal, aby tato veta byla vypustena.

"Lodni rada", uredni instituce, hledala inseratem krestanskych kancelarskych pomocniku. Louis Marschall zadal: Ne k potrestani, ale pro priklad a k provedeni nutneho postupu je nezbytno, aby po teto urazce nasledovalo propusteni vinika z verejne sluzby, a verejnosti aby byla oznamena pricina. Pozorujte ton, jakého predseda Americkeho Zidovskeho Komitetu uziva ve styku s urady. - V zidovskych inseratech je dovoleno Zadati si Zida, krestane vsak nesmeji verejne hledati krestanu.

Casto opakovanym pozadavkem jest zakaz cteni nekterych biblickych mist, ba i Otcenase ve verejnych skolach. Zide chteji miti v nedeli sve kramy otevreny. Zidovsti zaci podavaji zadosti na odstraneni Bible a krestanskych pisni ze skol. Naproti tomu poziva v New Yorku 200 tisic zidovskych deti ciste zidovskeho nabozenskeho vyučovani. Skolni rada v Chicagu doporucuje, aby se skrtly Vanoce ze seznamu svatku pro skoly. Pri verejnym stravovani mela byti rozdavana koserovana strava

Kazdy pozadavek provadi se obzvlaste durazne. 1913 smerovala zidovska moc k tomu, aby zamezila Spojenym Statum zmenu pristehovaleckeho zakona ve smyslu ochrany proti nepohodlnym cizincum, zvlaste bylo nalehano na odstraneni pravidla, dle nehoz se pristehovalci museji vykazati, ze dovedou cisti a psati.

Tak to jde dale, do nekonecna. Nikdo se nestara o zidovske obyceje: maji svuj vlastni kalendar, vlastni svatky, obrady; nekdy se odlucuji v ghettech, poslouchaji vlastnich zakonu jidla, porazeji dobytek zpusobem, jehož zadny citlivy clovek nemuze schvalovati - vse to mohou provadeti, aniz by byli obtezovani, bez nejmensi otazky, jsou-li k tomu opraveni. Pronasledovanym jest dnes vyhradne nezid. Ma ciniti to, co chce Zid: necini-li toho, urazi zidovska prava.

Zide byli by mohli provadeti sve kousky jeste dlouho, kdyby byli neprepjali strunu. Nyni musi American uznati, ze byla porusena americka prava a sice zneužitím jeho smyslu pro spravedlnost. Vidi: Jedinou, skutecne provozovanou nabozenskou nesnasenlivosti jest dnes zidovske zasahovani do nabozenskych prav jinych a

zidovske odhodlani, vymytiti prevazne krestansky raz Spojenych Statu z verejneho zivota do posledni kapky. Kazdy pohled a kazdy zvuk neceho krestanskeho rusi Zidy v klidu a spokojenosti a proto je zaslapavan vsemi politickymi prostredky, kdekoli mohou. Kam vec posleze povede, ukazaly skolni "reformy" bolsevicke v Rusku a Madarsku.

Na tom neni dosti. Jsouce nespokojeni s vlastni svobodou a "zesvetstenim"- rozumej odkrestanstenim veskereho verejneho zarizeni - Zide provadeji jeste treti krok sve cinnosti: Pozvednuti judaismu na uznany a prednostni system. Otcenas a Shakespeare jsou ze skol vyhaneny, ale ve verejnych budovach usazuji se zidovske soudni dvory.

Rok 1918 prinesl snahu ciniti ze Sabbathu verejne uznany vseobecny svatek. Zide vzpirali se konati v sobotu sluzby porotni. Kupci, kteri meli v sobotu otevrene kramy, byli bojkotovani.

1919 bylo vymahano stejne uznani pro zidovske svatky: Zidovsti navstevnici bursy navrhli, aby byla bursa zavrena v den smireni. Rabini zadali, aby se pokracovací školy nekonalý v patek vecer, jakozto v pocatku Sabbathu.

Kde jake hnuti proti Zidovstvu ma prubeh vetsinou velice mirny. Avsak studium zidovskych uverejneni, knih, letaku, prohlaseñi a dokumentu, jakoz i organisacni prace zidovske zde i v jinych zemich dokazují, ze vsude existuje nesmirna mira nenavisti - proti nezidum.

SVETOVY RAD B'NAI B'RITH

Organisace zidovske jsou cetne a daleko rozsirene; vsechny jsou skutečne mezinarodni, at je to psano v jejich stanovach nebo ne. Alliance Izraelite Universelle muze snad byti oznacena jako svetove stredisko zidovske politiky, s nimi ma spojeni kazdy svaz zidovskych spolecnosti v jednotlivych zemich.

Nezavisly rad B'nai B'rith, jehož pocet clenu dosahl milionu, jest povytce internacionalni. Rozdelil svet na 11 distriktu, v samotnych Spojenych Statech jest jich sedm. Pocet jeho lozi cinil dle poslednich zprav 426 ve Spojenych Statech, Evrope, Asii a Africe. Ze ctyr clenu vykonneho vyboru, nezijících ve Spojenych Statech, sidli po jednom v Berline, Vidni, Bukuresti a Carihrade.

Prohledneme-li obchodvedouci vybory zidovskych spolecnosti, stava se nam napadnym, jak ve vsehch dulezitejsich z nich jsou vzdy tiz vedouci muzove; nekolik jmen vraci se stale, ale nejen na techto mistech, ale i pri vysetrovani v Senatu, na nejdulezitejsich mistech valecne spravy Spojenych Statu, a vsude, kde zasahuje Zidovstvo do zahranicni politiky. Vsechny nitky sbihaji se konecne v Americkem Zidovskem Komitetu (A.I.C.) a ve vyboru newyorske Kehillahy. Mack, Brandeis, Warburgove, Schiffove, Morgenthau, Wolf, Kraus, Elkus, Straus, Louis Marschall- tato jmena objevuji se vsude a vzdy opet, ve vsehch dulezitejsich udalostech.

Ve Spojenych Statech jest 6100 zidovskych organisaci, z nichz podle nejnovesich zprav pripada na New York asi 4 000. To ukazuje, jak uzce a pevne jsou Zide spojeni vzajemne vsemoznymi zpusboby; nejsilnejsim poutem jest rasova jednotnost.

Nejznamejsi organisaci jest rad B'nai B'rith. Jeho sidlem jest Chicago, byl zalozen 1843. Jeho zakladateli byli vetsinou nemecti Zide. B'nai B'rith znamena "Bratri umluvy". Prvni zalozeni mimo Spojene Staty stalo se roku 1885 v Berline, kde byla zrizena velkoloze c. 8., brzy po ni nasledovaly velkoloze v Rumunsku a Rakousku.

Rad chce vychovavati vsude Zidy k vlastenectvi. Jak na priklad za valky mela loze c. 6. v Illinoisu posilniti lozi c. 8. v Nemecku v jejim vlasteneckem smysleni, nelze snadno pochopit.

Rad pokousel se tez na politickem poli. Diplomaticke dejiny Spojenych Statu za poslednich 70 roku jsou bohaty stopami B'nai B'rithu. Roku 1870 byl jmenovan bratr Piescotto konsulem Spojenych Statu v Bukuresti, za zvlastnim ucelem "zlepsiti stav Zidu, ukrutne pronasledovanych v Rumunsku". Tato "pronasledovani" byla obranou rumunskych sedlaku proti obema nejhorším nepřatelům - zidovské koralce a zidovským: pachtyrum. Toto jmenovani stalo se "na návrhy, které podal rad; vyjednavani byla hlavne vedena bratrem Simonem Wolfem".

Tento Simon Wolf byl po 50 let stalým a oficielním zastupcem zidovských veci ve Washingtonu. Kdyby chtel, mohl by napsati velice poucne pojednani o vztazích B'nai B'rithu k diplomatickým jmenovanim. Navrhl statnimu sekretari zahranicnich veci Bryanovi, aby jmenoval Zida vyslancem ve Spanelsku, cimz by ukazal teto zemi, ze Spojene Státy neschvaluji vyhnaní Zidu ze Spanelska v 15. století! Zide nutili presidenta Hardinga, aby jmenoval Zida vyslancem pro Německo a vyjadril tak Němcům svou nelibost pro jejich ohrazení se proti zidovskému ovládnutí financí, průmyslu a politiky. Tento názor na diplomatickou službu Spojených Statu jako na agenturu k podpoře zidovských svetových záležitostí trvá již dlouho a jeho výsledkem byla nektěre zvláštní jmenovani, která vyvolala v zemi potrasani hlavou a podivení.

Zaslouží pozornosti, že zatím co americti Zide obsadili východní diplomatická místa pokud možno cetnými příslušníky, učinili britští Zide totéž ve veci Persie, Indie a Palestiny. Timto způsobem jest celý Střední Východ pod zidovským dohledem a dáva se mohamedanskému svetu na srozuměnou, že Zide po ovládnutí bílé rasy se vrací do své staré vlasti. Tento pokus o sblížení přívrženců Mojzísových s verícími Mohamedovými zasluží plně pozornosti.

B'nai B'rithu patri hlavne nábožensky liberalnější Zide a zajisté i velký počet těch, kteří rasově volněji smyslejí. Není již mluvčím souhrnu zidovských idealů, nýbrž spíše střediskem jistých snah. Nestojí nad A.I.C. (Americký Zidovský Komitet), nýbrž jest současně jako daleko sahajícím ramenem, vykonávajícím jeho příkazy. Da se označit jako svobodné zednářství určené výhradně Zidům. To ukazuje na jeden napadný zjev: Zid považuje za své dobré právo, aby směl vstoupit do všech spolku a radu; do svého vlastního připouští pouze Zidy. Tuto politiku jednostrannosti najdeme vsude.

V celé činnosti B'nai B'rithu stojí činnosti "ligy proti pomluvě" (Anti-Defamation-League). Tento vnitřní výbor v každé loži vykonává potřebné výzvedácké práce, aby udržoval velkoleze na výši doby ovšem, co se týká Zidu. Při svém vyživavém postupu "liga proti pomluvě" pracuje dle pečlivě vytýčených směrnic. Obvykle jest v každém městě hlavou ligy důležitá osobnost, která dovede vykonávat tlak na tisk. Někdy jest to majetník insertní agentury, která řídí zadávání zidovských inserátů, takže jsou časopisy i v tomto směru již závislými. "Ligou proti pomluvě" jsou inscenovány všechny bojkoty. Ona podává své protesty nejen hlasitě a veřejně, nýbrž používá i natlakových prostředků, nevystupujících navenek. Jest to velice bojovný spolek, jehož prostředky nejsou vždy naprosto diktovány rozumem a právem: mnohé čisté historky daly by se o tom vyprávět.

Mezi nejvýznamnější úspěchy náleží odstranění tlaku slova Zid" na venek ve vychvalovaných spojenech. Dlouho nevedeli 5

lide, jak mají Zida nazývat: zda hebrejci nebo israelity, nebo jinak - tak účinným byl strach, aby nenarazili. Následek toho byl, že ostatní národnosti musely vzít na sebe všechny ty špatné věci, které pocházely od Zidu, ale nemely byti uznány jako takové. Nedávno stal před soudem Zid pro vraždu své ženy; noviny nazývaly jej "drzým malým Anglikanem". Rusové a Poláci ve Spojených Státech musejí to snášeti s rozhorčením, a často veřejně protestovati proti zneužívání jich národnostního označení v policejních a novinářských zprávách - aby mohli Zide za něj zmizeti.

Jakmile nektěre noviny přidají slovo "Zid" ke jménu nějakého zločince, ihned se objeví "liga proti pomluvám" se svou namítkou. Stále se vracějící oduvodnění jest: "Kdyby to byl baptista nebo episkopejec, nepodotýkalo by se to - proč právě u Zidu, když toto slovo jest pouze náboženským označením?" Kdyby toto oduvodnění nespocívalo na falešném podvržení, že slova "Zid" - na což nikdo nepomyslí - je použito v konfesionálním smyslu, bylo by to správné. V praxi však znamená toto potlačení národnostní příslušnosti provinileho člověka velkou nespravedlnost oproti ostatním národnostem, které jsou zatezovány zidovskými špatnostmi. Pak znamená však toto oduvodnění omezování tiskové svobody a dáva zmizeti Zidům v propadlosti, kdykoli si toho přejí.

Toto chování B'nai B'rithu odníma každou nádeji na sblížení nebo dokonce na smíření. Žádný jiný národ na

světe není více nakloněn poctivému, mírnému uspořádání židovské otázky než národ americký; ale toto uspořádání nedá se provést odkřesťanstvím a žezidovstvem Spojených Států. To však chce "liga proti pomluvě".

Jednou z nejucínnějších kulí, za nimiž Židovstvo skrývá své pravé úmysly, jsou shromáždění davů. Newyorská Kehillah nebo, což je totéž, Americký Židovský Komitét, může během 24 hodin vyvolat v každém městě shromáždění davů. Jsou to čisté mechanické bojové prostředky, ne aby byla židovská mínění volně pronesena, nýbrž aby se "verejné mínění" v jistém smyslu a směru ovlivnilo - divadelní práce.

Davovými shromážděními byla vláda přinucena, vypovědět Rusku obchodní smlouvu; ona přivodila pád zkoušek vzdělání přistěhovalců a každé omezení přistěhovalectví. Kdyby se byl snad prezident Harding opovážil, propustit židovského úředníka, nebo kdyby se byla statistická kancelář pokusila zjistovat Židy dle rasové příslušnosti, byla by hned zítra proti tomu protestovala davová shromáždění ve stovkách městech.

Jak B'nai B'rith dospěl k tomu, že zasadil se celou svou mocí o odstranění Shakespearova "Benátského kupce" ze školní a univerzitní literatury, nedá se říci. Většinou dosáhl svého cíle - v listopadu roku 1919 mohla "liga proti pomluvě" hlásit, že je Shakespeare vyloučen ze 150 škol - ale k velké škodě židovského vlivu v každém směru. Ani vnějšího úspěchu nedosáhl B'nai B'rith ve svém pokusu odstranit obraz "Synagoga" od Sargenta z umeleckého oddělení veřejné knihovny v Bostonu; mnoho bylo po celé zemi protestováno, ale obraz visí tam dosud.

O minulých Vánocích (1919 - TP) bylo lze stěží dostati dopisnice, poukazující na vlastní smysl svátku: K velikonocům se tak budoucně také stane - vše, co je křesťanské, jest antisemitismem, a musí tudíž zmizeti. Vždyť i rabín Coffee prohlásil Nový Zákon za největší antisemitskou knihu, jaká kdy existovala.

Veskerá agitace, od vymytí Bible až k vymytí Shakespeara, byla neobyčejným přehmatem a vyzní v nezdár, jehož následky Židovstvo v budoucnosti ještě pocítí.

JAK DISRAELI LÍČÍ ŽIDY

Jest obvyklou stížností Židu, že nejsou chápáni. Vždy jsou pryč "podezříváni" a "pronásledováni". Kdyby nežidé konečně úplně chápali Židy, kdyby na příklad se církve osvobodily od omylu, že dnešní Židé jsou Židy Starého Zákonu a kdyby nežidé věděli, co je psáno v Talmudu, slo by jistě "podezřívání" trochu hlouběji a důkladněji.

Padu Ruska předcházelo - židovským tiskem a židovskou diplomatickou službou dlouho připravované - soustavné zkršlování ruské národní povahy. - Za židovského vedení bylo jméno Polska v americkém tisku smykáno bahnem; jest jediným zločinem Polaku, že se chceji ubrániti Židům. Takoveto "podezřívání, to jest zkršlování, jest židovským přednostním "pravem". Kdekoli se však pozdvihl varovný hlas proti židovskému útoku na národy, nebo proti židovské tajné vládě nad všemi podmínkami existencními, ozval se vzápětí nárek nad "podezříváním".

Židé se nikdy neblíží žádné otázce cestné a přímo; jich bojový způsob záleží v nepravdivém popírání a překrucování, dale ve snaze, vmluviti se do soucitu lidí a zapletiti jine do svého vlastního padu. K těmto posledním patří svobodní zednáři, divajíci se jistě v údivu, jak v poslední době jejich jméno je uváděno v souvislost se Židy. Znalci židovských metod tomu jistě dobře rozumějí. Dvakrát v dějinách Spojených Států byl lid znepokojen pocitem působících cizích vlivů; a dvakrát se podarilo tahácům drátku za kulísy, odvrátiti od sebe pozornost k svobodným zednářům; jednou za prezidentství George Washingtona, pak opět za prezidenta Adamse. Knihy byly psány, řeči proneseny, tisk počal hledati, ale nikdo neobjevil židovského vlivu v pozadí. George Washington viděl dobře, že zradného vlivu nelze odvoditi od svobodných zednářů, ba našel i stopy one tajné moci, která se pokusila působiti pod maskou svobodného zednářství. President Adams nepronikl ani tak hluboko. Konečně vyslo z věci svobodné zednářství bez poskvrny, prokázalo nevinu na onech podzemních

pletichach. Tyto vychazely z jednoho francouzského pseudozednarství, které sloužilo ateistickým a podvratným snahám; avšak lidé viděli jen cosi jako svobodné zednarství, aniž pozorovali, že jsou židovské ruce ve hře. Roku 1826 po druhé cínen pokus, svesti podezření na svobodné zednarství. Od té doby zůstala jeho pověst čista až do nejnovější doby, kdy vůdce amerického Židovstva znovu se pokoušeli skryti za jménem zednarství. Necht však zvedl, že se jim to tentokrát podaří právě tak málo, jako stěm svobodného zednarství odrazet šípy a ostupy, směřující proti jejich podvratným cílům. Americké svobodné zednarstvo nezúčastnilo se nikdy židovských pletich a planů.

Zaslouží pozornosti, že Zide, jako se pokoušeli posloužit si svobodným zednarstvím a pak svesti na něj protinarázy, tak snažili se i časem použít k těmto cílům i jména a řádu Jesuitského. Kdyby Jesuité a svobodní zednáři porovnávali všechny známky, narazili by na tutéž příčinu. Tento židovský plán ztroskotat sice posléze v obou případech, avšak jména obou řádů tím ještě dlouho trpěla. *)

*) (Současný stav svobodného zednarství a řádu Jesuitů poukazuje, že se H. Ford v odhadu neúspěšnosti Židovstva při pronikání do těchto organizací zmylil. - TP)

Zde leží jedna z mnohých shod mezi "cíny" a "protokoly": Tyto sice vyhlásují válku svobodným zednářům a Jesuitům, chtějí však použít služeb obou, aby dosáhly židovských cílů. Oba řády dovedou se přistě chránit, když byly poznaly židovský záměr. O tomto tématu je po ruce mnoho látky, o níž svět nic neví; je ponecháno pozdějšímu studiu, zjistit, jaké byly skutečné snahy k současnému použití a zničení svobodného zednarstva. Takové studium ukáže, jak se měly dříve k dílu židovské vlivy, aniž bylo možno poznati, že vycházejí od Židu. Lidé utocili na to; co měli před očima; to však nebyl pramen zla. Znamená pokrok, že světový plán židovský je dnes poznatelný a že bude poznán.

Další vylicení má ukazati, že Zide nemají práva tvrditi, že jsou stále "podezříváni", a to svědectvím vynikajícího Žida, jehož nazývají jeho rasou soudruzi pyšně jedním ze svých.

Benjamin Disraeli, jako lord Beaconsfield, premiér Velké Británie (ministrský předseda - TP), byl Židem a honosil se tím, ačkoliv byl pokřtěn. Jako spisovatel napsal více knih o svém národu, chtěje jej uvést do správného světla.

Ve svém románu "Coningsby" kreslí židovskou charakterní postavu jménem Sidonia, jejíž podstatou a jednáním Disraeli chtěl zřejmě ukazati světu Židy, jak by je sám rád viděl.

Sidonia seznámí nejprve mladého Coningsbye s jeho původem slovy: "Jsem tebe víry, jako Apostolové, nežli následovali svého Pana" - vůbec jediné místo, kde je řeč o "víře". Naproti tomu se vyskytuje již v krátké předmluvě k patému vydání z roku 1849 slovo "rasa" s ohledem na Židy.

V prvním rozhovoru obou přiznává se Sidonia k svému stoupenectví hesla "vůli k moci", a skončí rozmluvou o velkých muzích v dějinách slovy: "Aquaviva byl jesuitský generál, panoval nad všemi evropskými kabinetem a kolonisoval Ameriku, když mu ještě nebylo 37 let. Jaka kariéra!"

Při charakteristice Sidonia Disraeli označuje Židy jako mozaické Araby; chtěl jim tím vykazati zvláštní hodnotu mezi národy. Na jiném místě nazývá je židovskými Araby. Dalek projevuje mínění, že ten, kdo jedná proti židovské vůli, propadl soudu - totéž názor na "vyvolený národ", zasahující hluboko do křesťanských kruhů. "Strach ze Židu" je toho výmluvným svědectvím a užívá se ho příležitostně Židy; pozdvihují je takřka do sféry náboženské - "chci proklít ty, kdož tebe proklínají" - a osobují si právo pokládati každou kritiku o sobě za zločin. Kdyby si Zide byli skutečně vědomi, že jsou národem Starého Zákona, a kdyby si uvědomili své poslání, stali se "pозehnaním národu", musela by razem ustati všechna jednání, kterými jsou všude kamenem urazu. "Utoci-li se na Žida, nedeje se tak proto, že je Židem. nýbrž proto, že rozšiřuje smyslení a vlivy, jež povedou k zničení všelike společenské mravnosti, nebude-li vyrazen.

Pronásledování Židu o němž Disraeli mluví, týká se persekuce se strany španělské inkvizice, vykonávané z náboženských důvodů. Historie rodiny Sidonia v jisté neklidné kapitole evropských dějin lící se takto: "Za nepokoju na španělském poloostrově... člen mladší větve této rodiny získal velkého jména válečnými dodávkami pro italské, různých vojsk. Byli prvními zásobovateli vojska. Zásoboval-li každý člen rodiny Sidoniovy současně "různé armády", tedy i nepřátelské, přidržoval se tím zcela přesně overených židovských metod a pravidel.

"Při uzavření míru", předvídá velkou finanční budoucnost Evropy, spoléhá na plodnost svého genia na své hluboké náhledy do statních financí a na svou znalost přirozených pramenů pomocných, tento Sidonia rozhodl se vystěhovat do Anglie, s níž navázal již před lety značné obchodní vztahy. Přistal zde po míru parížským se svým velkým kapitálem. Zúčastnil se celým uverem velké Waterlooské půjčky, a úspěch učinil z něho jednoho z největších kapitalistů evropských. Sotva se usadil v Anglii, přiznal se veřejně opět k židovství..."

"Již ve Španělsku Sidonia předvídal, že Evropa, po vycerpaní petadvacetiletou válkou, potřebuje kapitálu, aby mohla nastolit mírový stav. Sklidil patřičnou odměnu za svůj ostrůvčík. Evropa potřebovala peníze a Sidonia byl ochoten jich jí poskytnouti. Francie potřebovala něčeho, Rakousko více, Prusko něčeho málo, Rusko několika milionů. Sidonia mohl je všechny opatřit. Jedinou zemí, kterou pomíjel, bylo Španělsko."

Zde Disraeli popisuje přesně židovskou metodu ve válce i v míru, jak činili i jini. On tak činí zřejmě ke chvále Židůve, zatím co jini národové měli příležitost vidět, co se děje za kulisami ve válce i v míru. - Sidonia půjčoval tedy peníze všem státům. Odkud je však vzal? Vzal je za války tím, jímž je nyní v míru lichvářsky půjčovat! Byly to tytéž peníze; finančníci války a míru jsou také tiž mezinárodní Židé, jak dokazuje Disraeliho kniha k velebení jeho rasy. Pokračuje:

"Není nesporné pochopiti, že Sidonia, jakmile měl za sebou licenou asi desetiletou životní dráhu, stal se jednou z nejdůležitějších evropských osobností. Ve většině hlavních měst umístil některého svého bratra nebo blízkého příbuzného, jemuž mohl důvěrovati. Byl panem a ministrem světového peněžního trhu a tudíž i skutečným panem a mistrem všeho ostatního."

Není to mezinárodní Žid v ideální podobě, jak jej líčí Disraeli pln obdivu? Nežádný by však vykřik "pronásledování" a nevrzavost, kdyby též obraz vymaloval nebo se jen o něm zmínil spisovatel nežidovský, že by přece jen mělo sloužit lidstvu k dobru, kdyby takový židovský chytrák byl "panem a mistrem světového peněžního trhu" a tudíž "panem a mistrem nad vším ostatním"?

Tento román podává zvláštní zmínky o židovském vnikání do řádu jezuitského. "Mladý Sidonia měl stěti se svým vychovatelem, jehož mu opatřil jeho otec a jenž venoval úkol všechny prostředky svého jemného ducha a obsahlého vedení. Byl před revolucí jezuitem, pak jako liberální vůdce vyhnán; nyní jako člen španělského parlamentu, Rebello byl a zastal Židem. Shlédl u svého zaka onu předčasnou duchovní zralost, která jest známkou "arabského ducha". Tak vedla Sidoniova životní dráha také k duchovnímu ovládnutí světa. Cestoval všude, probádal všechna tajemství a vrátil se, máje svět takřka v kapse u vesty - muž, úplně nedotčený sentimentalitami neb hnutími mysli. Nebylo jednoho dobrodruha v Evropě, s nímž by nebyval v dobrých vztazích. Žádný státní ministr neměl takových styků s tajnými agenty a politickými špióny jako Sidonia. Udržoval styky s veskerými mazanými vyvrheli clovecenstva. Seznam jeho známosti mezi Reky, Armeny, Maury, tajnými Židy, Tatary, Cikany, potulnými Polaky a karbonáři vrhl by zvláštní světlo na ony podzemní mocnosti, o nichž všeobecně lidstvo tak málo ví, a které vykonávají přece tak značný vliv na velké události... Tajné dějiny byly jeho koníčkem, a způsobilo mu to mnoho radosti, srovnávat tajné hnací síly události s temi, které se odehrávaly ve veřejnosti."

Tot mezinárodní Žid, jak žije a tyje; muž "protokolu", jehož prsty hrají na všech strunách lidského myšlení a konání a jenž současně velí nejkrutější moci - penězům. Kdyby nežid vylicil Sidonia se všemi přesně vystizenými znaky jeho rasy a jejich dějin - okamžitě by byl vystaven všem židovským natlakovým prostředkům, jichž pocítí každý, kdo mluví o Židech pravdu. Disraeli směl tak činiti otevřeně a bez obalu, takže ztěžuje dospět k myšlence, že chtěl tím dát lidstvu varování.

Co praví o Sidoniovi, neplatí pouze o tomto; jest to současně obraz (s výjimkou vysokého vzdělání) jistých amerických Židů, pohybujiících - se v horečných kruzích a udržujících současně styky s dobrodruhy, tajnými agenty a politickými špióny, s tajnými Židy a podzemními mocnostmi, o nichž všeobecně lidstvo ví velice málo.

Toto spojení vysokého s nízkým jest židovskou silou; Žid nezná ve svém okruhu nic nečestného. Žádný Žid nebude vyloučen pro kteroukoliv věc, pokud tato směřuje proti nežidům; podle svých vloh najde své místo a svou úlohu.

Vysoce postavení newyorští Židé neradi si dávají připomínati pomoc, kterou poskytli onomu "dobrodruhu", opustivšimu New York, aby zničil Rusko. Jiným opět byla zajisté nepříjemná odhalení jejich styků s "tajnými

agenty a politickými špióny". - Sidonia jest typem mezinárodního Žida i v Americe.

Potud příběh vnitřní životní dráhy Sidoniovy. Pak počíná hovořit sám o sobě, což se děje současně ke cti a slávě Židu. Zmínuje se o ponížení, jímž trpí jeho národ v Anglii - všude totiž: zatím co ruce sahají již po nejvyšší moci, dovolava se ještě soustrastně "nebohých pronásledovaných Židu"! - Roman jest psán roku 1844 a ještě dnes se hodi až do podrobnosti na dnešní poměry ve Velké Británii ... Od doby, kdy naše anglická společnost se počala znepokojovati, stojí dravější lojalní Hebrejec naprosto v řadách -politických nivelleurů a latifundistů, rozhodnut, sám podporovati politiku, kde ocitají se v zájmu jmění a života, místo aby se krátce podrobil systému, který jej pokoruje." Nivelleury a latifundisté jsou mineny politické a náboženské tak zvané "liberalní" ideje, zaujímající v "protokolech" tak významné místo; které, aniz by byly schopny, stavěti ze své vlastní síly, dovedou jedno: zničit stávající pořádek.

Posledně uvedená věta podává též Disraeliho odpověď na židovskou námitku: Proč by měli Židé podporovati bolševismus, když pod ním trpí? Nebo: Kdybychom byli tak mocní proč bychom také trpěli nepokoji této země? - Každý nepokoj jest další prčkou na žebříku židovské moci; pro ni trpí Žid rád. Avšak přece Židé netrpí nikdy tak, jak musejí trpěti nežidé. Pro Židy v Rusku sověty připouštějí pomoc do země. Polsko "hladovějící válečné oběti" v masách mohou platiti nejvyšší ceny za převoz do Ameriky. Své poměrně nepatrná utrpení snášejí u vědomí, že každé zhroucení se lidské společnosti škýta jim příležitosti prokopati se blíže k centrálnímu sídlu moci.

Jak podle návodu "protokolu" Židé vyvrátí stávající pořádek pomocí "idejí", říká také Sidonia: "V jedné politické krizi pozbyli Toryové důležitosti volebního místa, protože proti nim hlasovali Židé. Církev, znepokojena latifundářskou universitou, dovidá, že s úlevou, že peníze k ní potřebné se nacházejí; - tu Žid puje prostředky a dodá vybavu... A každým pokolením dovedou se státi společnosti, smýšlející s nimi nepřátelsky, nebezpečnějšími a mocnějšími." Od té doby přeloženo několik pokolení. Každý nežidovský společenský pořádek Žid považuje za nepřátelskou organizaci; kterou nutno porazit. Disraeli byl prorokem, jeho slova se naplnila: stali se vždy mocnějšími a nebezpečnějšími. Stupen nebezpečnosti ukazuje každý pohled kolem nás.

Sidonia pokračuje: "Již jsem vám řekl, že pojedu zítra do města protože jsem si učinil pravidlem, býti přítomen, bez-li o státní záležitosti. Jinak nestarám se o nic. Čtu v novinách o válce a míru, aniz bych se znepokojoval, vyjma dovidám-li se, že knížata potřebují peněz; pak vím, že jsou monarchové v nesnázích." Sidonia neměl státního postavení. K tomu nenastal dosud čas. Ale dlouho před tím, než mohla býti ukončena snaha po moci, nepokryté prováděné, stala se již účinnou za jistě: tato poslední, byla odedávna větší, vystavované veřejně na odiv. Možná čísti: čím cítějšími jsou Židé v státních úřadech, tím větší jest také jejich tajná moc.

"Před několika lety obrátilo se k nám Rusko. Avšak mezi dvorem v Petrohradu a mou rodinou nebylo nikdy, přátelských styků; obyčejně pomohli naši holandské obchodní přátele. Nase vytky ve prospěch polských hebrejců, nejčastějšího, ale nejpopovrhovanějšího ze všech kménů, nebyly carovi právě příjemny. Zatím poměry náležaly na sblížení mezi Romanovci a Sidoniovci. Čhtěl jsem sám jíti do Petrohradu. Při svém příjezdu rozmlouval jsem s hrabětem Canorinem, ruským ministrem financí: měl jsem před sebou syna litevského Žida. Půjčka souvisela s událostmi ve Španělsku. Musel jsem se tedy odebrati z Ruska do Španělska. Hned po svém příjezdu měl jsem slyšení u ministra Mendizabela: poznal jsem nasince, syna "novokřesťana" aragonského Žida."

"Po pověstech v Madridě jel jsem přímo do Paříže, abych vyjednával s předsedou francouzského kabinetu. A hle: byl to syn francouzského Žida, hrdina, císařský maršál."

Kdyby Sidonia podnikl dnes okružní cestu, našel by tam, kde dříve spatřil jednoho Žida, Židu celé houfy a vždy na nejvyšších místech. A což kdyby pojal do své okružní cesty Spojené Státy. Jakou slušnou radu židovských jmen potkal by v úředních kruzích ve Washingtonu a v New Yorku, radu, v níž nežid se vyjímá jako cizinec, jemuž milostivě byl Židy povolen přístup. (1920! - Tp)

"Výsledek našich vyjednávání byl, že jedna severská mocnost měla býti požádána za své přátelské zprostředkování. Sjednotili jsme se na Prusku a prezident kabinetu, pozval do Paříže pruského ministra; jenž se také po několika dnech doslavil. Hrabe Armin vstoupil, a já spatřil - pruského Žida:"

"Vidíte, můj milý Coningsby, světem vládnou zcela jiné osobnosti, než se domnívají ti, kdož nestojí za kulisami."

Tak jest tomu. Avsak proc by svet nemel nahlednouti trochu za kulisy?

A nyni nejvyznamnejsi slova, ktera Disraeli vubec napsal: Slova, ktera skorem nuti k vire, ze je napsal, aby varoval svet pred zidovskou ctizadosti:

"Nespatriite nikdy v Evrope nejakeho velkeho duchovniho hnuti, na nemz by Zide nebyli zucastneni ve vysoke mire. Prvni jesuite byli Zide. Tajuplna ruska diplomacie, znepokojujici zapadni Evropu, jest Zidy organisovana a castecne vedena. Mocny prevrat, pripravujici se prave v Nemecku, ktery se skutecne ma stati druhou a vetsi reformaci, o niz dosud v Anglii se tak malo vi, vyviji se uplne pod zidovskym vedenim."

Zide rikaji, ze protokoly jsou smyslenkou - jest ji snad take Disraeli?! Nepochopil snad sveho naroda? Nebo nemaji jeho popisy nejvyssi zivotni podrobnosti? A co rika nam? Ze v Rusku, kde Zide, podle svych narku, byli nejvice utlacovani, maji nitky v rukou? Predpovedi revoluce v Nemecku, o niz nemel tenkrat zadny Nemec zdani, dokazuji, jak znamenite Zide rozumi technice prevratove. Jak to mohl predvidati? Protoze se revoluce pripravovala za tajneho vedeni zidovskeho a protoze Zid Disraeli vedel, ze byla svym puvodem, provedenim a cili veskrze zidovskou.

Jedno jest jiste: Disraeli napsal pravdu. Ukazal svetu svuj narod, jakym jest. Jeho obraz zidovske moci, jejich cilu a metod jest tak pravdivym, protoze neni vypracovan jen z hlediska umeleckeho, nybrz i z rasoveho soucitu a porozumeni. Proc tak ucinil? Z vychloubavosti, teto tak nebezpecne vlastnosti pro zidovska tajemstvi? Nebo hnalo jej svedomi, aby odhalil svetu plany Judovy?

V kazdem pripade rekl pravdu, aniz by mu jeho rasovi soudruzii mohli nebo smeli vytykati "podezrivani".

JISTA STATNI HLAVA SE MUSELA POKORITI

William Howard Taft jest privetivym panem. Musi pritakavati tolika vecem, ze sotva najde dosti casu pro nejake to "ne". Jest to skutecne pohodlny postoj, ale svet se jim nedostane dale. Harmonie povstava z disharmonie, z boje proti neprijemnym skutecnostem, nikoli tim, ze je blahovolne hladime. .

Jednou, kdyz byl jeste presidentem, pan Taft odporoval neprijemnym skutecnostem, ale spatne se mu to vyplatilo, a byl tim poucen. Pocneme nejdrive s jistou uplne svezi udalosti: zastani se Zidu panem Taftem.

Po studiu tohoto spisu (H. Ford - Mezinarodni Zid, pozn. TP) vedouci Zide Spojenych Statu ukazali svou zarazenosti, ze pravda techto badani znemoznuje, aby byla prehlednuta nebo vyvracena. Prave chovani se Zidu proti teto knize nemalo prispelo k tomu, ze ziskala privrzencu a souhlasu, jako, uvedene skutecnosti samy. Byt zalarmovan veliky aparat, vsechny mozne autority byly privedeny do boje; uspech se vsak nedostavil. Protoze americti Zide uznávají nyni, ze jejich vlastni namaha minula se ucinkem, nabizeji k sve obrane cele vojsko nezidu. Jako v bolsevicke Rusku, tak i zde nezide jsou hnani do prvni bitevni cary.

Take pan Taft byl obmyslen touto cti. Dle sveho vlastniho doznani ze dne 1. prosince 1920 necetl vubec techto clanku, nybrz spolehnul se na zidovsky usudek o nich ve sve reci pred B'nai B'rithem v Chicagu s urcivosti muze, ktery studoval dukladne zidovskou otazku a dospel pak k nutnym zaverum. Jiz 1. listopadu, bez nejmensi znalosti teto knihy, nazval je v rozmluve s jistym newyorskym Zidem "blahovymi vylevy, ktere jak jsem se dozvedel, prinesl Dearborn Independent" - tedy na pouhem doslechu zalozil svuj usudek. Vsechny znamky svedci, ze ani pri sve chicagske reci neznal z nich niceho!

Zide potrebovali "renomovaneho krestana", a dostali jej. Rec nerika niceho k veci samotne, nedokazuje niceho a nevyvraci niceho. Jeji casti byly vynatky, nekdy i doslovnymi, z reci jisteho newyorskeho rabina. Taft ucinil ze sebe gramofon, jimz zide dali sva slova opakovati. Ucelem teto reci bylo, aby ji bylo mozno cisti ve vsech

novinach, jakozto hlas lidu: To vsak neomlouvá skutečnosti, že pan Taft neprispěl naprosto nicím, k objasnění této otázky. Jest proti náboženskému předsudku. Tím jest téměř každý člověk. Je také proti rasovým předsudkům - jako každý rozumný člověk. Co však má to co činiti s židovskou otázkou?

Vlastní příhoda "Taft a Zide" kotví v době, kdy Taft byl ještě prezidentem Spojených Států. Zide udržují v sídle vlády, Washingtonu, stále zastoupení; jeho úkolem jest bdíti nad každým přítomným prezidentem a patrně i nad každým budoucím. Tak byl jím pan Taft již dlouho znám před svou presidentskou dobou. Težko posoudit, zda předvídali jeho politiku v budoucnosti, nebo přikládali-li jeho názorům významu - jisto však je, že s ním nedělali mnoho hluku. Chybí doklady, jež by objasnily, zda před svým prezidentstvím behal za Zidy, nebo Zide za ním.

Jako prezident postavil se jednou proti nim, byl za to prohlášen naprosto nezpůsobilým a podle všech pravidel umění byl jimi při jisté příležitosti "zboxován". Vytvořil si jiné mínění a ukázal pak, že porozuměl této lekci: vycházel vždy pěkně vstříc židovským požadavkům. Tento případ jest jednou kapitolou z obsahových dějin amerických sporů s ostatními státy - pro Zidy. Od roku 1884 až do roku 1911 měly proto Spojené Státy často nepříjemnosti diplomatické. Do jistého bezpříkladného postupu, který dosáhl roku 1911 svého vrcholu, byl zapleten i tehdejší prezident W. H. Taft.

Po staletí mělo Rusko své starosti a zlosti se Zidy; když byli Zide Rusko po dlouhou dobu podkopávali, podlehllo tudíž toto konečně židovské moci. Disraeli věděl, čeho nevěděl celý svět, že židovská ruka již velice dlouho spocívala na Rusku. Nejhorším světovým podvodem novější doby byla propaganda proti carskému Rusku pro jeho "pronásledování Židů". Tato rize vykazala Židům velkou část nejpriznivější oblasti a byla tak shovívavá v provádění zákona, jenž jim zakazoval usazovati se v jiných částech země, že jim bylo možno, zříditi po celé rizi ruské podzemní systém, jimž svedli do svých rukou veskerý obilní obchod a "verejné mínění", a vysmívali se carské vládě. Pokřik "pronásledování" zazněl, protože nebylo Židům dovoleno vykoristovati selský stav bezmezne podle své libovůle. Tato výhoda zatím dosáhla.

Když se tedy Spojené Státy staly Novým Jerusálemem, jejich židovští občané chopili se plánu, použiti americké vlády k provedení záměru, jež nebylo lze dosud uskutečniti jinými prostředky. Rusi a německí Zide počali se stěhovati do Spojených Států, hledeli pokud možno brzy dosáhnouti občanského práva a pak se vrátili do Ruska jako "Američané", aby tam provozovali obchod. Pro Rusko zůstali však Zidy a podlehali zákonům země.

Cím více amerických, německých a ruských Židů se vrátilo do Ruska, aby tak obesli ruské zákony, tím více hromadily se protesty u washingtonského státního departementu. S počátku nepřikládalo se jim mnoho důležitosti, neboť jak v mnohých případech vyslo najevo, nechtěli se tyto noví "Američané" vůbec vraceti do Spojených Států, nýbrž získati si americké občanství pouze jako pas pro Rusko. V těchto případech americká vláda neměla vůbec důvodu, aby se věci zabývala. Její zastupci v Rusku byli zadáni, aby sli věci na kloub. Jeden z nich, John W. Roster, oznamuje roku 1890, že Rusko chce rado vyjiti vstříc pravým americkým občanům, ne však zakukleným německým Židům.

Za této doby zahnízdila se ve Spojených Státech cíla propaganda "ruské otázky". Psali nejprve v oblíbené formě o "pronásledování". Věci byly líčeny tak jakoby život Židů v Rusku byl peklem: Úřední zpráva vyslance Forstera hlásí k tomu: "... ve všech ruských městech přesahuje počet židovských obyvatel počet policejné ohlášených, a jest větší, nežli dovoluje přesný výklad zákona. Tak odhadují znalci poměru počet židovských obyvatel Petrohradu na 30.000 proti policejné hlášených. Z těchto pramenů dovidáme se, že "...zatím co je hlášena jedna hebrejská škola, vyučuje se v nedovolenných židovských školách tři až čtyři tisíce dětí. Da se považovati za další známku židovského vlivu, že u nejvícešich časopisů petrohradských a moskevských je zaměstnan skoro bez výjimky buď jeden nebo více židovských redaktorů nebo spolupracovníků..."

Vždy shledala americká vláda, že Zide líčí věci přehnaně, aby si vynutili postup.

Když pak po dlouhé podzemní i zjevné propagandě bylo "verejné mínění" pevně stanoveno, přejala agitace formu "ruské pasové otázky". Rusko se odvažuje nevaziti si amerického pasu! Rusko urazí vládu Spojených Států! Rusko zachází neuctivě s americkými občany! Atd.

Agitace vrcholí v požadavku, aby Spojené Státy prerušily obchodní styky s Ruskem. Současně státní sekretář Blain podal úvahy, jak brzditi příval Židovského přistěhovalectví, který tentokrát počal zemi zaplavovati. Povstala tím ona zvláštní situace, že ačkoli měly Spojené Státy dostatek důvodů naríkati si na Zidy měly

popirati Rusku pravo ciniti totez uvnitr sve vysostne oblasti. Rusky, ministr zahranici poukazal take na tento bod a poznamenal, ze Amerika sotva by si stezovala do pristehovani se 200 tisíc ruskych Zidu, kdyby to byli poctivi delnici. Ze vsak dobre chape, jak nevitany jest nektere zemi vpad 200 tisíc dobrodruhu. Proto brani se take Rusko proti takovymto zivlum, vysavajicim zemi, a nechce je podporovat.

Agitace proti Rusku pokracovala neztencene az se stal Taft prezidentem. Je treba pripamatovati si zde stale zidovske zastoupeni u washingtonske vlady. V cele stal jisty druh "vyslance". Jeho prikazem bylo prirodzene, aby si pokud mozno pevne zajistil presidenta Tafta. Tenkrate nebyl jim tak pohodlnym jako pozdeji. Mezi Ruskem a Spojenymi Staty trvala od roku 1832 obchodni smlouva, která dobre odpovidala v dobe po 80 let spolecnym zajmum. President Taft povazoval prece jen za trochu silny kousek, zrusiti tuto smlouvu k zadosti Zidu. Vedle tohoto pozadavku Zide podali Taftovi jeste druhy, aby totiz zamitl rozhodnuti, usnesene kongresem, aby byli pristehovalci podrobeni zkousce sveho skolniho vzdelani. Pristehovaectvi bezkulturnich ruskych Zidu znamenalo v zidovskem planu tak dulezity moment, ze zajmy zeme pri takovemto zruseni nepadaly vubec na vahu.

Konecne Taft videl se nucen otazati se, ceho vlastne po nem chteji. "Konferujte s nekolika vudci americkych Zidu." A tak objevili se dne 15. unora 1911 v Bilem dome panove Jakob Schiff, Jakob Furth. Louis Marschall, Adolf Kraus a Henry Goldfogle. Snidalo se spolecne a pri tom se mluvilo. President pripravil se dobre, vedel, ze z nejakeho sem a tam povidani nebude nic. Jeho hoste prisli s jasnym rozhodnutim; mysleli, ze prekvapi dobromyslného presidenta. K nesmirnemu uzasu delegatu president vytahl z kapsy arch papiru a pocal predcitati sve myslenky a zavery. Na to nebyli u neho pripraveni.

Obratil pozornost na pravo Spojenych Statu, urciti, koho chteji prijmouti a koho nikoliv. Pokud jde o americko-ruskou smlouvu rekl, ze se dobre osvedcila, a ze za ni mohli americti obcane vice nez osmdesat let provozovati v plne duvere v uprimnost obou zemi sve podniky a obchody v Rusku. Kdyby doslo k nove smlouve, bylo by lze zajiste brati ohledy na zidovske prani. Kdyby vsak byla tato smlouva vypovezena; byly by poskozeny znacne zajmy americke; a take pry neni jisto, zda by tim nebyla zhorsena zidovska situace v Rusku. Ze by nenamital niceho proti pristehovaectvi ruskych Zidu, podotknul vsak: "Cim vice bychom jich umistili na Zapade, tim radeji bych to videl." Poukazal jeste jednou na nasledky, ktere by mohlo miti vypovezeni smlouvy pro ruske Zidy a koncil: "Chapu vec takto, k tomuto usudku jsem dosel." Zidovska deputace byla zkratka ohromena. Simon Wolf, staly vyslanec, pravi: "Pane presidente, prosim, neuvěřejte techto nazoru v novinach." Ale pan Jakob Schiff prerusil jej hlasem, vzteky se chvejicim: "Preji si, aby byly uverejneny. At se dozvi cely svet o stanovisku presidentove!" Nutili jej, aby vysel vstřic zidovskym pozadavkum. Ale president odvetil, ze promyslel si vec se vseh stran, jeho rozhodnuti je pevne. Pri rozchodu Jakob Schiff s vzezrenim urazeneho majestatu neprijal podavane ruky presidentovy. "Byl ale vcera pan Schiff rozhnevan!" minil Taft pristihlo dne. Mel se brzy dozvedeti, co to znamena. Schiff vyjadril se, opousteje Bily dum: "To znaci valku". Dal poukazati velkou castku k svemu pouziti a napsal presidentovi kratky, sprostý dopis. Statni sekretar pro obchod a praci, jemuz Taft zaslal Schiffuv dopis a svou odpoved, podotkl: "Velice se divim mirne forme Vasi odpovedi." .

Vypovezeni rusko-americke smlouvy obchodni bylo by muselo prenesti velky obchod mezi obema zememi na Nemecko do rukou nemeckych Zidu. Frankfurtsti bankeri a jich pribuzni ve Spojenych Statech vedeti, co to znamena: nemecti Zide vlouditi by se jako obchodni prostrednici! Hnutim ke skrceni spratelene mocnosti na americke pude, mela byt na kusy roztrhana neutralita Spojenych Statu. - Organisatory a financniky byli Zide pouzili sve mezinarodni moci, aby podrobili politiku Spojenych Statu svym zamerum, zamerum jak financniho, tak i revolucniho druhu.

Kdyz Zide opustili Bily dum, letely telegramy z Washingtonu a New Yorku na vsechny strany: zidovske vreni v kotli pocalo: Melo v kazdem meste sveho pohunka, vzalo si na musku kazdeho poslance a senatora. Zadny urednik, at bylo jeho postaveni sebe bezvyznamnejsi, nezustal nezpracovan. Tisk vložil se do dila. Jiz tenkrate ukazalo se, co se v poslednich mesicich stalo nepopiratelnou jistotou, ze Zide ovladaji vetsinu americkeho tisku. Mezitim vsak projevují se jiste znamky, ukazující na pochybnost o trvani tohoto stavu.

Jakob Schiff rekl dne 15. unora roku 1911: "To znaci valku." Americky Zidovsky Komitet, rad B'nai .B'rith a jine nescislne zidovske organisace daly se do prace - desateho prosince, deset mesicu po vypovezeni valky, prinutil Dum Representantu a Senat presidenta Tafta, aby oznamil Rusku, ze obchodni smlouva v pristim terminu vyprsi.

Frankfurt nad Mohanem zvitezil nad Amerikou.

Za techto mesicu byl Taft nepretržite predmetem zidovske nevrazivosti. Mnohemu by otevřelo oči, kdyby byla při každé věci, kterou pronásil k svým chráněncům, uveřejňována ona prohlášení, jichž použili proti němu již chráněnci před devíti lety.

Jsou známy metody, jimiž se podařilo Židům vynutit si rozhodnutí Kongresu, a jasot, který pozdravil tuto událost. Dvě vlády poraženy! A jeden americký prezident přemožen.

Prezident učinil vše, aby zhatil židovský plán. Přece však dostalo se mu po roce zvláštní cti: Vysoké stupně B'nai B'rithu objevily se v Bílém domě a připevnily mu na prsa památný peníz, který jej slavil jako muze, "jenž během roku přispěl největší měrou židovské věci".

Slavnostní obřad je zachycen na filmu: zvláštní zadostiučinění nežráci se v tazích Taftových.

Ani potom nebyli si Židé Taftem úplně jisti. V psaních i v novinách prosvítala obava, že po vypovězení smlouvy najde cestu k udržování dobrých styků s Ruskem. Byl hlídán a oblehan; v každé volné minutě huceli do něho. Bylo mu skutečně znemožněno zmírnit napjaté vztahy. Frankfurt měl právě položit svou zprostředkující ruku na americký obchod s Ruskem, a Rusku měla být zasazena rána. Každý akt politicko-rasové moci vynáší mimo to peníze; poustejí světů žilou, zatím co jej ujarmují.

Prvního vítězství nad Ruskem Židé dobyli ve Spojených Státech, konečným vítězstvím byl bolševismus, zničení Ruska a vyvraždění rodiny Romanovské.

PRÍBEH NEZÁVISLEHO NOVINÁRSKEHO NAKLADATELE

První instinktivní odpovědi Židovstva na každou kritiku židovské rasy nežidem je hrozba násilím nebo provedení násilí. Je-li dotčený kupcem, bojkotují jej. Taktika, již se při tom používá, je obvykle tato: agitace od ucha k uchu: "Ten to dostane!" Pak tiskem: Každý den pokud možno nový pomlouvavý nápis. Casopisecti rozesílatele dávají svým prodávacům vykřikovati vždy nová, senzaci odhalení.

Osobně se zavazí, že od viníka nic neokoupi a že budou bojkotovat i toho, kdo od něho koupí. Touto zásadní užívanou metodou dovedli vypestovat "strach ze Židu". Nežidovský reditel jisté prodejny jedné velkoobchodní firmy přiznal se nadsene k nové věci, že také obchodní život musí být proniknut zásadami cti. Při hostině, kterou dával na počest svých zákazníků, mluvil o tom a použil při tom slov: "Potřebujeme v obchodním životě zásad Ježíše Krista." Mezi těmito zákazníky bylo 40 Židů. Od tohoto dne již jimi nebyli.

Předmět této kapitoly je bojkot, který trval mnoho let a týká se "New York Herald", newyorských novin, které se opovážily uhájit své nezávislosti proti židovskému vlivu. Vycházely asi 90 let a zmizely roku 1919 sloučením s jiným casopiseckým podnikem. Noviny "New York Herald" docílily na poli zpravodajském velkolepých věcí. Poslaly Henryho Stanleje do Afriky, aby vyhledal Livingstona, vyzbrojily Jeanetteskou výpravu k Severnímu pólu, a byly zúčastněny vynikajícím způsobem, na prvním podmořském kabelu. Snad největším jejich činem bylo desetileté udržení své žurnalistické nezávislosti proti soustředěným útokům newyorského Židovstva. Jejich pověst v nakladatelském světě byla, že ani jejich zprávy, ani redakční část nebylo lze koupit nebo na ně působit

Jejich majetník, roku 1918 zemřel James Gordon Bennett, byl vždy přívětivý k Židům svého města; nechoval proti nim předpoklady, a nikdy jich umyslně neurazil. Ale dbal cti nezávislého novinářství. Nikdy se nesklánil před míněním, že insertním zákazníkům přináší nějaký vliv na redakční stanovisko casopisecké.

Před třiceti lety (psáno r. 1920 - TP) byl newyorský tisk ještě svobodný. Dnes je skutečně úplně v židovské moci: Tato provádí se rozličně, jeť však zde, a bez mezer. Novinářští nakladatelé neoznamují ovšem veřejně, že

i pro ne platí porekadlo: Business is business. - Tenkrát existovalo osm nebo devět deníků, dnes je jich jen pět. "Herald" pozíval nejlepší povídky a byl velice hledaným insertním orgánem, pro svůj značný náklad. Byl vedoucím časopisem na poli žurnalistickém.

Židovské obyvatelstvo newyorské cítilo počátkem let devadesatých méně než třetinu dnešního, ale představovalo již značnou kapitálovou moc. Nyní však všichni každý žurnalista: pranic většiny židovských vůdců jest, přinášeti buď tiskové zprávy nebo je potlačiti.

Nikdo nepřenasleduje tak pečlivě časopisy vzhledem k vlastním věcem, jako Žide.

Mnoho nakladatel mohl by to dosvědčiti z vlastní zkušenosti. "Herald" neuchýlil se nikdy od svého přesvědčení, že nic jej nesmí odvrátit od povinnosti, psati veřejně pravdu. Toto stanovisko vykonávalo po dlouhou dobu příznivý vliv na ostatní časopisy: Vysla-li nájevo v židovských kruzích zapachající příhoda, vyvojili se vlivní Žide do redakce, aby se postarali o její potlačení. Avšak nakladatele věděli: vedle jest Herald, a ten nezná ohledu, beží-li o zjištění pravdy. A tak mohli prohlásiti: "Radi bychom vám vyhoveli, ale protože tak neucini Herald, musíme věc, vzhledem ke konkurenci uveřejniti. Snad u něho poridíte. Pak ovšem radi." Avšak "Herald" nedal se nikdy přemluvíti: prozradil tyto epizody; pro něho neplatily prosby ani hrozby.

Jistý židovský bankéř opětovně žádal, aby Bennett propustil svého redaktora na financnictví. Tento bankéř pracoval s mexickými papíry v době, kdy staly velice nízké. Jednou, kdy měla býti nic netušícím Americanům hozena na bedra neobyčejně velká položka těchto papírů, "Herald" poukázal na bezprostředně nadcházející revoluci v Mexiku, která se potom také přesně dostavila. Bankéř zúřil vzteky a uvedl do pohybu vše, aby smetl zodpovědného redaktora - dostalo se mu však důkladného odmítnutí.

Když byl člen vážené židovské rodiny zapleten do pohoršivé příhody, Bennett odmítá žádost, aby tuto příhodu potlačil s poukazem, že kdyby tato příhoda se byla stala v rodině jiné rasy, byla by uveřejněna bez ohledu na zúčastněné.

Noviny jsou obchodem. Jsou věci, jichž se nesmějí dotknouti, ať by se uvedly v nebezpečí, ať by si tím podkopaly pudu pod nohama. To platí obzvláště od doby, kdy hlavním příjmem není předplatné, nýbrž inzertaty. První dostacuje sotva ke krytí výloh na papír. Proto jsou inzertní zákazníci právě tak nezbytní jako papírní. A protože největšími zákazníky jsou obchodní domy a ty jsou opět většinou v židovských rukou, je nasnadě, že hledí alespoň vykonati vliv na inzertní část novin, jímž dávají své anonce.

V New Yorku bylo citizadosti Židu míti židovského vrchního starostu. Když jednou byly hlavní strany mezi sebou rozštěpeny, Žide shledali, že jejich hodina přišla. Řekli si, že noviny sotva nechají bez povšimnutí práni, podepsané všemi majiteli obchodních domů, svých nejtucnějších zákazníků a poslali tudíž "přísně důvěrné" psaní všem newyorským nakladatelům s prosbou, aby podporovali kandidaturu židovského starosty.

Nakladatele byli v úzkých. Několik dní přemýšleli sem a tam o věci. Redakce "Heraldu" telegrafovala znění dopisu Bennettovi, jenž byl na cestách. Tento odpověděl: "Psaní otisknouti." To se stalo, a nežidovský New York oddechl si volněji. "Herald" prohlásil otevřeně, že slouží veřejným zájmům a nikoliv soukromým.

Židovští vůdci přísahali pomstu "Heraldu" a muži, jenž se opovážili vytáhnouti na světlo jejich pletichy. Nemilovali Bennetta nikdy. "Herald" byl orgánem lepší newyorské společnosti, ale Bennett vpustil též do svého listu pouze jména vynikajících rodin. Historky, jak zbohatli Žide byli odmrštěni Gordonem Bennettem při své snaze objeviti se v rubrice "Ze společnosti", patří k nejpodarenějším v novinářském světě. Bennett zůstal tvrdosilným. Při tom byl dosti chytrý, aby nepodnítil zjevné židovské nenávisti. Necítil k nim předpojatost, nedal se však jimi zastrasiti.

Všechny bohaté a mocné firmy newyorského židovstva se spojily, aby zasadily Bennettovi ranu, která by jej porazila. Jako jeden muž Židovští zákazníci odnali své inzertaty Bennettovým novinám "Heraldu" a "Evening Telegramu". Jako důvod udali, že "Herald" projevuje zřejmě nepřátelství proti Židům. Skutčným cílem jejich postupu bylo zničti amerického novinářského nakladatele, jenž se odvažil býti na nich nezávislý.

Rana byla skutečně smrtelná. Znamenala ztrátu jednoho milionu dolarů ročně. Každý jiný časopis newyorský by tím byl zahynul. To Žide věděli a čekali na zhroucení muže, jehož prohlásili svým nepřitelem.

Avsak Bennett byl bojovne povahy. A znal pravdepodobne zidovskou "psychu" lepe nez vsichni newyorsti nezide. Obratil hru zpusobem, protivniky naprosto neocekavany a pro ne velmi citelnym: Nejlepsi sloupce jeho listu vyplnovaly vzdy zidovske inzeraty. Tyto uvolnil nyni nezidovskym obchodnikum za mimoradne priznivych podminek. Ti, kdoz byli drive zatlacovani schopnejsimi zidovskymi inzeraty na zadni stranu a do vedlejsich sloupcu, zarili na nejpůsobivejsich mistech. Jednim z nezidovskych obchodniku, kteri z teto situace vyziskali, byl John Wanamaker, jehoz velke inzeraty se objevuji od te doby trvale v Bennettovych novinach. Tyto noviny vychazely dale v nezmensenem rozmeru, vydani a insertnim oznamovateli. Najisto predvidane zhroucení se nedostavilo. Pro Bennettovy nepratele stala se vsak tato vec tragikomickou: jejich konkurenti, nezidovsti kupci, ocitli se v nejpůsobivejsich inzertních sloupcích nejváženejšího anoncního organu, zatím co jim nezbylo nez na vec prihlizeti! Bojkot padl zpet na bojkotující.

To bylo presprilis. Zide odlozili svou valecnou sekeru a vratili se k Bennettovi, aby zaujali sva stara mista. Avsak pan Bennett rekl: Ne! Nabizeli vyssi sazby: Ne! Ztratiti sva dobra mista.

Jeste jedno vesele meziakti se udalo: Nekolik Zidu, jichz obchodni smysl byl silneji vyvinut nez jejich rasove city; anoncovali za bojkotu dale v "Heraldu": Kdyz videli, jak se jejich nevrazivi bratri vraceji a zabiraji anoncní mista, jez jeste zbyvala k obsazeni, podezrivali Bennetta, ze je prilakal zpet nabídkou nizsi sazby. I toto psaní uverejnil a prohlasil, ze pokani cinici Zide neobdrželi zadnych nizsich sazeb.

Bennett zvitezil, ale toto vitezství bylo draze vykoupeno. Za doby bojkotu rozmnozovalo se nepretržite zidovske obyvatelstvo New Yorku a jeho moc. I v novinarstvi stavali se rok od roku mocnejsimi. Domysleli se, ze ovladanim tisku mohou riditi i myslenkovy svet cele zeme. Videli v New Yorku hlavni mesto Spojenych Statu, zatím co ti, kdoz byli schopni vlastního usudku; pocitovali v nem semeniste nemoci.

Sloucením zmensil se pocet novin dennich. A.J.Ochs, Zid z Philadelphie, ziskal newyorske "Times". Ucinil z nich velky denik, ovsem s tim hlavním cílem, aby slouzil Zidovstvu. Toto je neustale vychvalovano a braneno. Jiným rasám neposkytuje se tato služba.

Pak objevil se na obzoru Hearst, nebezpečny agitator, zastavajici se nejen zvracených vecí, nybrz i neprave trídí lidi. Obklopil se stabem lidí, protezoval je, jednal s nimi v rukavickách; nekdy si take vjel s nimi do vlasu, nenapsal vsak nikdy o nich pravdy a nenechal je nikdy na holickách. Jako protisluzbou odmenili se mu blahosklonným anoncovaním.

Tim byl ucinen zacatek Zidovske tiskove moci, jiz stale pribyvalo. Lesk starych novin amerických jmen novinarských nakladatelů pohasl.

Casopisecky podnik spociva buď na nejake vynikající osobnosti, nebo je pouhým obchodem. V posledním pripade ma nejvetší vyhlídku preziti svého zakladatele. "Herald" - to byl Bennett; jeho odchodem musel jeho podnik pozbyti nejvetší sve síly a dukladnosti. Miloval sve dílo jako sve dítě. Aby se nestalo koristi Zidu, ustavil v zaveti, ze "Herald" nesmí prejeti nikdy do rukou jednoho majitele a určil tudiz, ze jeho příjmy mají pripadnouti fondu ve prospěch jeho spolupracovníku. Zemrel v květnu 1918.

Zidovsti protivníci "Heraldu", vzdy jeste na strazi, ubírali postupne sve inzeraty, aby si vynutili, pokud možno, jeho prodej. Na druhé strane silne financní živly poznavaly vec a obávaly se úplného Zidovského tisku. Sebraly značný peníz a daly koupit tento, casopis panem F. A. Munseyem. K vseobecnému překvapení zmenil tento barvu a spojil list s casopisem "New York Sun". Tim zanikl vlastní Bennettův list a jeho spolupracovníci se rozptýlili.

Vitezství zidovske bylo financním vitezstvím nad mrtvým. Dokud Bennett žil, zustal financním a mravním vitezem. "Heraldu" bude vzdy vzpomínano jako poslední tvrzení proti Zidovstvu v New Yorku, jez ovlada novinarstvi vice nez v kterémkoliv jiném hlavním meste. Tam existuje alespon vzdy jeden casopis, prinasejici pravdu o Zidech. V New Yorku není jedineho. A tento stav patry tak dlouho, dokud si Američané neprotrou zraku po spanku, neuprou sve oči pevne na narodní situaci. Pak se muze stati, ze se nynejší držitele moci zachveji před tímto pohledem.

Poučení z teto příhody jest: Vse, co prameni v New Yorku, musí byti pozorovano se zvláštním podezřením, protože pochazi ze sídla zidovske vlády, jejímž cílem jest vykonavati vliv na myslenky amerického lidu, aby jej mohla ovladnouti.

MORGENTHAUOVA ZPRAVA O POLSKU

Zda se velkým skokem přechod od židovské otázky ve Spojených Státech k židovské otázce v Polsku, protože však američtí Židé obrací se k propagacním účelům vždy na Polsko, protože dale je sem vrženo 250 tisíc polských Židů podle planu, sestaveného zdejšími bratry; konečně protože polský národ získal svých zvláštních zkušeností se světovým programem, může ovšem Polsko v tomto ohledu vypravět mnohé Spojeným Státům. Tím spíše, že můžeme vzít do ruky sotva jeden americký časopis, aniž bychom nenarazili na protipolskou židovskou propagandu, sledující mimochodem účel, aby odvrátila naši pozornost od toho, co se odehrává v přítomném newyorském. Kdyby zde čtenář namítl: "Přestáňte již stále hovořit o Polsku; mluvíme raději o Spojených Státech" - smyslí již o Polsku tak, jak si Židé přejí a tento židovský způsob myšlení a chápání učiní jej neschopným úplně rozumět židovské otázce v Americe. Ještě nutno ohlednouti se jedenkrát po jednom milionu lidí, přistavajících s takovou rychlostí u našich břehů, abychom viděli, co tam tropí a abychom zjistili, do jaké míry jsou odůvodněny stesky do pronásledování Židů v Polsku.

O tom existuje pět úředních svědeckých výpovědí, uveřejněných vládami Velké Británie a Spojených Států. Jednou z těchto zpráv jest zpráva pana Morgenthaua o pracích americké delegace Spojených Států v Polsku, týkající se situace tamních Židů. K tomuto dokumentu připojen doplněk člena delegace, brigádního generála Jadwina.

Na tomto dokumentu spočívá jisté tajemství. Ačkoliv byl tiskem k uveřejnění, stal se záhy vzácným, zda se, že přes noc zmizel. Výtisk, z něhož jsou vybrány další údaje, mohl být opatřen jen s největší námahou. Spisovatel jeho, Morgenthau, hlava americké delegace, který se zdržoval v Polsku od 13. července do 13. srpna 1919, jest americkým vyslancem v Carigradu, mužem znamenité osobní a veřejné pověsti. Vzácnost této zprávy přitom souvisí s tím, že Židé nejsou jí příliš nadšeni, protože vypovídá čistou pravdu o situaci Židů v Polsku. Jich názor na věc lze také zjistit jistými prostředky.

Když americká delegace opustila Polsko, přišla britská, za vedení Žida Stuarda Samuela, a setrvala až do prosince. Bratrem zmíněného jest vrchní komisař palestinský, Herbert Samuel. V jeho průvodu byl jistý setník Wright, který napsal také doplněk k Samuelově zprávě. Obe byly odevzdány s doprovodným dopisem Rumboldtovi ve Varsavě. Ze všech těchto pěti zpráv došla pouze jedna milosti v očích amerických Židů - zpráva pana Stuarda Samuela. Tato objevila se v časopisech v plném rozsahu, dokonce jako "prohlášení" jistého americko-židovského kongresu; možno ji obdržeti v každém množství; ostatní nikoliv. Proč? Protože ostatní čtyři zprávy pojednávají o záležitostech nestranně ze všech hledisek. Kdyby tyto byly známy, objevila by se propaganda ve prospěch obrovského přístěhovalectví polských Židů ve zcela jiném světle než dosud.

Aby si mohl čtenář utvořit vlastní usudek, buďtež srovnány výpovědi pěti zpravodajců v hlavních bodech. Shody a odchylky vyniknou tím samozřejmě.

1. Všeobecně o "pronásledování".

Samuel praví: Poláci jsou celkem vzato velkodusné povahy, a kdyby bylo přítomné dráždění tisku potlačeno silnou rukou, mohli by Židé jako v uplynulých 800 letech ziti se svými spoluobčany v Polsku v dobré shodě. Zaslouhuje pozornosti, jak lehce Samuel píše o potlačení tisku. Teď konečně dosáhl polský tisk svobody, již pozíval židovský tisk v Polsku již dávno. Když tedy píše svobodně o Židech, Samuel navrhuje: Potlačiti pevnou rukou! Pro Anglii sotva by se odvážil učiniti tento návrh, kde tisk také používá svobody kritiky. - O tisku "jiddisch" píše Israel Friedlander ve svém článku "Problém polského Židovstva": "Tisk 'jiddisch' psaný vyvinul se rychle v civilizatorský zivel polských Židů. Rozsah tohoto vlivu lze posoudit ze skutečnosti - na kterou zvláště s výtkaou poukazuje Poláci - že hlavní varsavský 'jiddisch' časopis měl ještě před několika lety větší náklad než všechny polské časopisy dohromady."

Morgenthau píše: "Vojáci byli rozčilováni tvrzením, že Židé jsou bolševíky, zatím co ve Lvově bylo s tím spojeno mínění, že Židé jsou spolčení s Ukrajinci. Tyto výtržnosti měly tudíž raz politický stejně jako antisemitský."

"Jako Žide by pocitovali jako bezprávi, kdyby jako rasa byli odsuzováni, pro ciny jednotlivých souverců, právě tak bylo by nespravedlivě odsuzovati polský národ jako takový za násilnosti, jichž se dopustila nedisciplinovaná vojska nebo místní houfci luzy. Tyto výtržnosti nebyly zřejmě připravovány, neboť kdyby byly bývaly částí dobře promyšleného planu, byl by počet obětí přesahoval tisíce, zatímco činil pouze kolem 280. Tyto výtržnosti lze pokládati za výsledek široce rozvětveného antisemitského smýšlení nepřátelský s polským státem."

Vyslanec Rumboldt píše: "Žide mají nepatrný důvod k výtkám a protestům, jímž se dosud ohánějí proti zemi, kde snad nejméně trpěli."

Setník Wright píše: "Existují různé pokusy o vysvětlení chorobné domyslivosti Židu, že jsou potlačovaným a pronásledovaným národem... Toto tvrzení jako teorie má v sobě mnoho dobrého, mimo pravdivost. Pomysleme-li, co se v novější době přihodilo jiným "rasovým, náboženským a jazykovým menšinám (tot formulace versailleské smlouvy) v Evropě... nejeví se Žide jako nejpronásledovanější, nýbrž jako nejškodnější výhod pozivající národ v Evropě."

Generál Jadwin jasně zjistuje, že pokrik o pronásledování dá se ocenit jako pouhý propagandní prostředek: "Lvovské nepokoje od 21. do 23. listopadu staly se právě tak jako výtržnosti v Litevsku zbraní pro cizí, Polsku nepřátelskou propagandu. Tisková kancelář ústředních mocností, v jejímž zájmu bylo, rozšířit o polské republiky pomluvy, dovolila uveřejňování novinářských článků..., v nichž "ociti" svědkové odhadovali počet obětí na 2500-3000, ačkoliv dle údajů činil nejvýše 76."

Na jiném místě: "Jako všechny svobodné vlády světa, tak i Polsko jest vystaveno nebezpečí politické a mezinárodní propagandy, vyvolané válkou. Zabíjení, vymyšlení a potlačování zprávy, podplácení časopisu všemožnými prostředky a otravování orgánů veřejného mínění tajnými vlivy, zkrátka, všechny metody podle propagandy jsou ohrožením, jímž trpí hlavně Polsko."

Tato, takto licená propaganda jest ovšem úplná a typicky židovská.

Počet zabitých Židů odhaduje Morgenthau celkem na 258, zatímco Rumboldt hovoří jen o 18 ve "vlastním Polsku"; ostatní byli zabiti při nepokojích ve válečném pásmu. Smauel udává celkový počet zabitých na 348.

2. Všeobecná příčina židovských nepokojů před válkou.

Stuart Samuel: "Počet Židů v Polsku a Halici činí asi tři miliony... Veřejné mínění bylo proti nim postaveno vyhlášením prudkého bojkotu. Tento datuje se z doby krátce před volbami do dумы ve Varšavě roku 1912... Obchodní vztahy mezi Polskem a Ruskem byly v minulosti velmi značné a spočívaly většinou v rukou židovských a to nejen vzhledem k vývoznímu obchodu, nýbrž i pokud se týká výroby... Hnací síla ve všech obchodech jest skorem výhradně monopolu židovského obyvatelstva... Skoro všichni agenti pro statky, pracující pro polskou šlechtu, přísluší k židovské rase... Nutno venovati pozornost také skutečnosti, že střední stav v celku je utvářen vlastně jen Židy. Nad ním stojí šlechta, pod ním sedláci. Jich vztahy k sedlákům nejsou neuspokojivé. Mladí sedláci nedovedou čísti noviny a jsou proto lehce svedeni k antisemitismu, když vstoupí do vojska. Bylo mi řečeno, že není zvláštností, používají-li polští sedláci rozsudku židovských rabínských soudů:"

Dle těchto známek Žide zaujímají v Polsku velmi příznivé postavení. Vzpomeneme v souvislosti s tím výroku Samuelova na začátku pod číslem 1.

Pokud se týká jeho výroku o židovském obchodním monopolu, Rumboldt praví: "Pan Samuel mohl by býti mylně chápán v odhadování židovské účasti v předválečných obchodních vztazích mezi Polskem a Ruskem a v postavení, které Žide zaujímají v průmyslu země. Spíše se má věc tak, že většina zboží, z Polska vyvezená, byla většinou prodávána Židy, ale jen velice malé procento tohoto zboží bylo jimi také vyrobeno."

Setník Wright: Až k poslednímu pokolení byli v Polsku všichni obchodníci Žide. Poláci byli sedláky nebo statkáři a ponechali obchod Židům. Dokonce ještě dnes jest více než třetina, ne-li polovina všech obchodníků, Židy... Týká se to jak města tak i venkova, ale východní Žide nebyvají výrobci, nýbrž jen vždy obchodníky z druhé ruky... Hospodářsky Žide jeví se od počátku jako obchodníci, nikoli však jako výrobci zboží, ani jako řemeslníci; hlavně však jsou peněžními obchodníky. Během doby připadl jim veskerý obchod a dopravnictví a

nezabyvali se nicim jinym."

Pokud se tyka agentu pro statky, o nichz se Samuel zminuje, setnik Wright pise: "Polsko je rolnicky stat, avsak vychodni Zide na rozdil od Zidu zapadnich hraji ve venkovskem zivote velkou roli. Kazda vesnice, kazdy statek ma sveho Zida, ktery tam zaujima jakesi dedicne misto; prodava selske vyrobky a obstarava v meste nakupy pro sedlaky. Kazdy polsky statkar nebo slechtic mel sveho zvlastniho Zida, ktery obstaravat veskere obchodni zalezitosti za neho, spravoval kupeckou cast statku a opatrovat mu penize... Mimo to jsou skoro veskeri obyvatelé malých venkovských usedlostí Zide. Obchodníci obilím a kůží, maloobchodníci, krupáři, vetešníci a podobní."

O středním stavu též setnik píše: "Je poučné představit si, jak asi za stejných podmínek vypadala by Anglie. Při příchodu do Londýna poznal by cizinec v každém druhém nebo třetím obyvateli Zida; skoro veskere chudší čtvrti a postranní uličky jsou obývány Zidy; k tomu tisíce synagog. V Newbury viděl by, že skutečně celé město jest židovské, skoro každý stít návestní v židovských písmenech. Kdyby si vyšel do Berkshiru, našel by jako jediného majetníka kramu ve většině malých uliček Zida; trhy sestávají většinou ze židovských bud. V Birminghamu byly by všechny továrny v židovských rukou, dva mezi třemi kramy nesly by židovská jména."

Wright snažil se ukázat svým krajanům obraz, jak vypadá situace v Polsku a jaké pocity musí v Polsku panovat. Židovský tisk byl tím nadmíru rozezlen.

Sameulova zpráva jest pozoruhodná tím, že obsahuje mnoho věcí, o nichž se zminuje a málo těch, které vysvětluje.

3. Všeobecná příčina nepokoju následkem války.

Samuel píše: "Přibuznost jejich řeči (roz. jiddisch - TP) s řečí německou vedla často k tomu, že byla Židům dávána přednost při německém obsazení před Poláky. Z toho důvodu byli Žide obviněni, že byli v blízkých stycích s Němci... Vláda neschvalovala veřejně bojkot, ale zdá se, že byli přece při znovuumístování opominuli někteří, kteří sloužili za německé okupace. Shledávám, že mnozí Žide, kteří takto sloužili, byli zbaveni svých míst a nebyli již umístěni; naproti tomu nemohu podat důkazy podobného postupu vůči Polákům."

Rumbold uvádí: "Přibuznost řeči "jiddisch" a řeči německé mohla být důvodem, že Němci použili za okupace polské velkého počtu Židů, ačkoli bylo po ruce mnoho Poláků s dobrými znalostmi němčiny. Rozdíl jest pouze v tom, že Poláci sloužili Němcům jen z donucení, protože v nich spatřoval své nepřátele."

General Jadwin: "Za obsazení Polska Němci působil německý ras "jiddisch" nářecí a ochota jistých židovských živlu vstoupiti v první vztah k vítězům, že nepřítel použil Židů jako agentů pro určité účely, že poskytl židovskému obyvatelstvu nejen zvláštní ochrany, nýbrž dal i slib autonomie. Tvrdí se, že Žide spekulovali životními potřebami, což bylo umyšleně podporováno okupačními vojsky, aby ulehčil vývoz do Německa a Rakouska." - To znáči: Žide byli prostředníkem, jímž byla Polákům odnímána jejich potrava.

Setnik Wright "Avšak velkou dobou a židovským triumfem byla doba německého obsazení. Žide v Polsku jsou silně zgermanisováni, a s Němčinou lze projíti celým Polskem, protože Žide jsou všude. A tak Němci našli všude lidi, kteří rozuměli jejich řeči a na něž mohli působiti. Spolu se Zidy Němci zřídili svou organizaci k vysávání Polska ve všem, co mělo. Ve spojení se Zidy spravovali německí důstojníci a úředníci posleze celou zemi. V každém správním okrese byli Žide nastrojeni Němcům; chudí Žide stáli se jako služebníci panu bohatými a vznesenými! Ale přes germanisaci jest polské obvinění, že Žide byli oddáni Německu, neodůvodněno... Oproti Německu - ohnisku antisemitismu - nechovají více věrnosti než vůči Polsku. Východní Žide jsou Zidy a jen Zidy.

Zdalo by se jistým, že jedna z obou stran, Německo nebo Rusko zvítězí a Žide, kteří vsadili své peníze na obě, byli jisti úspěchem. Tu však dostalo se Polsku navrch. Ani nyní Žide nemohou veriti v jeho znovuvybudování a jeden z nich mi řekl, že se mu to zdá snem."

4. Bojkot - prostředek Poláků k osvobození se z židovského zardousení.

Samuel: "Tento bojkot se datuje krátce po volbách do dумы, které se konaly ve Varsavě roku 1912... Za války

ubyvalo bojkotu vzhledem k nedostatku temer vseho, ale v primeri ozivnul opet ve sve byvale sile... Vseobecne trva ostre, soukrome, spolecenske a obchodni bojkotovani Zidu a je horlive dmychano polskym tiskem."

Samuel zminuje se pak o prikladu, jak bylo v tisku pranyrovano jmeno jiste polske hrabanky, ktera prodala dva domy Zidum.

V teto souvislosti budtez uvedeny nektare pripady vzboureni rasoveho podkladu, vyvolane nedavno v americkych mestech systemem malych zidovskych syndikatu pro pozemky, ktere uprostred jisteho domovniho bloku, na nejz mely spadeno, koupily dum, najemnikum daly vypoved a nastehovaly tam cernosskou rodinu. Pouzily tak rasoveho predsudku, aby srazily cenu celeho bloku a mohly jej pak koupiti za nizkou cenu.

Snad jsou v Polsku podobne pomery, cinici z prodeje pozemkoveho majetku Zidovi jisty druh nevernosti vlastnimu narodu. Polaci vsak kazdym zpusobem takto smysleji. "Rasovy predsudek" neni dostatecnym vysvetlenim pro takove city; za nim musi vezeti neco makavejsiho.

"Bojkot" zalezal v tom, ze se Polaci smluvili, obchodovati pouze s Polaky. Zide byli cetni, bohaci a ovladali vsechny tepny obchodniho zivota. Ve skutečnosti vlastní, byt i ne podle jmena, veskere pozemky a stavebni parcely varsavske. Tento tak zvany bojkot - polske jmeno pro toto jest "spolecenstvi" - Zide lici jako "pronasledovani":

Rumbold: "Dluzno pripomenouti, ze pod vlivem hospodarskych zmen a vzhledem ke skutečnosti, ze Polaci od roku 1832 nesmeli jiz zastavati vladnich uradu, obratili se pozvolna k obchodu. Tim pocala konkurence mezi zidovskym obyvatelstvem a Polaky. Tento konkurencni boj zostril se, kdyz ruska vlada dovolila zizeni mestskych a venkovskych druzstev v Polsku. Druzstevni hnuti nabyva stale vetsiho rozsahu a stane se nesporne dulezitou soucasti ve vyvoji hospodarskych pomeru v Polsku. Neprimo bude tim ovsem zasazeno postaveni zidovskych sprostredkovatelskych obchodniku.

Pokud by mohl byti zamezen bojkot Zidu zakonom nebo narizenimi polske vlady, mela by tato jednati. Ale chci poukazati na to, ze jest mimo moc kazde vlady, aby nutila sve poddane obcovati obchodne s lidmi, s nimiz obchodovati nechteji."

Take pan Morgenthau vidi situaci ve spravnem svetle, jako jeho britsky souverec. Pise: "Dale zidovsti handliri spatruji v zrizeni druzstevnich kramu jisty druh ustrku. Zatim dluzno povazovati toto hnuti za zakonitou snahu zmensiti cinnost a s ni spojene zisky prostredkujicich handliru. Na nestesti byly doporučovany tyto konsumy pri svem zavedeni v Polsku jako prostredek protizidovskym handlirum. To mohlo privedi Zidy k domnence, ze zrizeni druzstev jest utokem na ne. At jiz hraly pri tom ulohu antisemitske pocity, druzstevnictvi jest formou hospodarske cinnosti, k jejimuz provozovani jest kazda obec naprosto opravnena." ,

Neni nesnadne utvoriti si obraz situace v Polsku dle nazoru a posudku techto peti muzu. Pred 800 lety otevrela Polsko sve brany Zidum, po cele Evrope pronasledovanim. Sbihali se tam a pozivali plne svobody; bylo jim i dovoleno vytvoriti si "stat ve state", tim, ze meli samospravu ve vsech zidovskych vecich a vyjednavali s polskou vladou pouze svymi vlastnimi zvolenymi mluvci a zastupci. Polaci byli jim pratelsky nakloneni a nechovali proti nim nabozenskych ani rasovych predsudku. Pak Evropa prepadla Polsko a rozdelila je, takze prestalo existovati v seznamu narodu a zilo pouze v srdcich Polaku. Za teto doby polskeho ponizeni stali se Zide velkou mocnosti, ovladli Polaky az do jejich denniho zivota. Prisla valka, s ni slib osvobozeni a znovuzbudovani svobodneho polskeho statu. Zide nebyli priznive nakloneni tomuto znovuzrozeni; nebyli prateli Polska. To Polaci citili, a jakmile mohli po podepsani primeri volne projeviti sve city, nevahali tak uciniti. Nastaly mnohe politovanihodne, byt i ne prave nevysvetlitelne udalosti a jeste jednou Zide obratili se - tak vyslovne tvrdi Polaci - proti zemi jejichoz pohostinstvi pozivali po 800 let.

Techto malo skutečnosti ukazuje, jak velkou krivdu zidovska propaganda spachala na Polsku ve Spojenych Statech. Ale to bylo prave umyslem. Druhim cilem bylo, oslepti americky lid proti skutečne tvarnosti veci, aby lhosejne dal si libiti onen nesmirny priliv polskych Zidu!

SPOUTANÍ POLSKA MÍROVOU KONFERENCÍ

Rozdíl mezi zprávami Stuarta Samuela a ostatních anglických a amerických zpravodajů včetně Morgenthaua o situaci Židů v Polsku dá se nejlépe chápat tak, že posléze jmenovaní hledají příčiny zmíněných událostí, Samuel však nikoliv.

Rozpory mezi Židy a ostatními národy jsou, tot stav, který shledáme vsude. Avšak svět dozví se věci jen tentokrát, stane-li se tato situace Židům nepohodlnou. Pokud se dobře dáří planu, využití nežidů pro židovské účely, nedozvíme se nejnepatrnějšího. Ať si nežidé stěžují, protestují, vzpírají se jak chtějí - jim nepřijdou na pomoc žádné mezinárodní vyšetřovací výbory. Naráží-li však Žid ve svém nepřátelském postupu být i na nejmenší odpor, zazní ihned vykřik "pronásledování" po celém světě. A tak, jakmile Poláci si vzali příklad ze semknutosti a společenství židovské menšiny a zřizovali také družstva - bylo to pronásledováním a antisemitismem; nastala propaganda proti všemu polskému. Mysle se rozpalovaly, doslo k politováníhodným násilnostem a spor zmita se sem a tam. Zřídka přesahují židovské zprávy zpravodajství o těchto násilnostech Poláků proti Židům, licených ve všech podrobnostech a s zornalistickým vyobrazením všeho straslivého. Zajisté Židé trpěli. Kdo by chtěl okraslovati bezpráví, učiněné lidské bytosti, být i nejnižší? Zavraždění i jednoho člověka, špatné nakládání pouze s jedinou rodinou jest bidáctvím. Je těžké, že lidstvo otupelo častými zprávami ve svém citu pobouření nad těmito činy. Pociíná se třeba Belgičany, trpěli snad všichni národové evropské (mysleno během I. svět. války - TP). O nich však slyšíme daleko, daleko méně než o utrpení židovském. Bezděky vtírá se tu otázka: Proč, z jakých příčin a důvodů děje se tato plení a vraždy? Mají snad Poláci takové sklony? Jsou tyto činy častým zjevem v 800-letém soužití židovsko-polském? Tomu tak není. Které příčiny tedy přivodily změnu v nejnovejší době?

Pan Morgenthau se pokusil vyhledati tyto příčiny, třebaže v menší míře než nežidovští zpravodajové. Jeho zpráva byla umlčena americkým Židovstvem, protože se nehodí k propagandě, jím prováděné. Setník Wright, který šel věci vážně na kloub, aby učinil srozumitelnými poměry mezi Poláky a Židy britskému národu, byl Židy sprostě napaden; nechtěli vyšetřování, nýbrž soucit se Židy a rozhořčení proti Polákům.

Morgenthau například neuzná slova "pogrom". Práví: "Delegace zámyslně vyhýbala se slovu "pogrom", protože se dá tohoto výrazu použít nejen pro nepatrné urážky, nýbrž i pro promyšlené a pečlivě připravované hromadné vraždění."

V jednom bode se však srovnávají všechny zprávy, totiž že počet zabitých Židů jest nepoměrně menší toho, jež udává židovská propaganda. V jedné končině polské, kde byly nepokoje menší, zahynulo nevinne 18 lidí. Pro celé Polsko, za celé doby, kdy bylo jistěm válečných událostí, Samuel přiznává, že mohl zjistiti jen 18 zabitých. Setník Wright práví: "Dle mého odhadu nebylo zabito více než 200 až 300 nevinných. Kdyby se to však stalo v jednom případě, bylo by to mnoho, ale vezmeme-li toto číslo jako měřítko celých vytržností protizidovských, divím se spíše nepatrnosti než výši tohoto čísla." Vyslanec Rumboldt hlásí: "kdyby byly byvaly tyto vytržnosti povzbuzovány a organizovány civilními a vojenskými úřady, musel by býti počet obětí pravděpodobně větší."

Události ve Lvově byly dosti neblahe. Pan Samuel dává najevo, že vina na nich padá výhradně na Poláky. Ostatní zpravodajové, kteří mimo to hledí vysvětliti tyto události, udávají, že polská vláda učinila vše, aby napravila způsobenou škodu a zamezila opakování. Přes to stále čteme v novinách, že tisíce a tisíce Židů bylo v Polsku odpraveno.

V Písku bylo popraveno z rozkazu místního velitele 35 Židů bez vyšetřování. General Jadwin poznamenává k tomu: "Zadnému z vyšších vojenských velitelů nebo civilních úředníků, ani těm několika Polákům, kteří žijí v této části Běle Rusi, nemůže býti dokázána spoluvina."

Ve Spojených Státech se někdy přehlíží, že v Polsku panuje dosud jistý druh válečného stavu. Polsko jest dnes - na papíře - svobodným národem. Tento se však může ubránit pouze v boji. (Listopad 1920 - TP). Bolševismus jej ohrožuje dosud. Kam rudé armády vpadly do země, vsude byly Židy vítány. Tato skutečnost, kterou nelze popírati ani ve Spojených Státech, vysvětluje se tím, že bolševici smyslejí se Židy přátelstvi než Poláky. Když pak Poláci zaháněli rudé zpět, našli vsude sovětská zřízení, postavená výhradně Židy, jakoby byla bývala již dávno připravována. Zůstali-li Poláci proto nedůvěřivými - nemůže se nikdo diviti.

Zide nechteji se stati Polaky: tot koren vseh rozporu. Pan Samuel to naznacuje: "Pri raznych prilezitostech byl vydraden vztek vojaku a obyvatelstva sionistickym narokem zidovske narodnosti oproti narodnosti polske." Morgenthau se vyjadruje jasneji: "To vedlo ke sporum s nacionalistickymi prohlazenimi nekterych zidovskych organizaci, ktere pozadovaly kulturni samostatnosti a samospravy, ale take financni podpory od statu."

Nejlepsi popis situace podava zprava setnika Wrighta: "Zidovskym programem v Polsku jest, aby vsichni Zide byli oddelene vykazovani a aby s nimi se jednalo oddelene. Chteji miti zidovske zastoupeni s dalekosahlymi zakonodarnymi vysadami a danovymi pravy; na priklad mohlo by toto zastoupeni vybirati dan pro vystehovalecke ucely. Tomuto zidovskemu zakonodarnemu zastoupeni mel by polsky stat poukazati primereny peniz na zidovska dobrocinnna a financni zarizeni. Mimo to mel by byti jim vyhrazen ve vseh mistnich spravach a narodnim zakonodarnem shromazdeni pocet mist, odpovidajici jich mnozstvi. Sestina nebo sedmina polske risske rady sestavala by podle toho ze Zidu, Zidy zvolenych. Mnozi Zide pozaduji take zvlastnich soudu, nebo alespon prava, pouziti v procesech "jiddisch" nareci. Snaha po vystrednostech saha vsak i na narodni samovladu, jak jim byla priznana Ustredni Radou na Ukrajine dne 9. ledna 1918. Podle teto Zide tvori jeden narod s plnou svrchovanosti; tehdejsi ukrajinske bankovky byly tisteny s napisy v "jiddisch" a "ukrajinstine."

Nekdy se lide tazi po dukazu pravdy o "protokolech". Je podan vsude, kde zidovsti prubojnici snazi se dosahnouti nebo uz dosahli moci. Je podan rabinskymi spisy, zidovskymi snahami ve Spojenych Statech, zidovskymi pozadavky na Balkane. Vsechny zidovske ciny v sovetsem Rusku jsou onim dukazem pravdy. Kazda kapitola novejsich dejin je dokazuje za kazdym krokem jako zidovsky ideal a prakticky zidovsky program.

Ktery American, majici byti naklonen blahovolnemu stanovisku vuci pristehovalym 250.000 polskych Zidu, slysel jiz neco o tomto zidovskem programu v Polsku? Mysli snad, ze tito pristehovalci opusti sve idealy v pristavu newyorskem?

Aby zretelne objasnil svym krajanum tento program, porovna setnik Wright, jeho zprava byla verejnosti americke zadrzena, ackoliv Samuelova jest po Americe rozsirena, takto: "Kdyby Zide v Anglii, kdyz dosahli by dvaceti nebo tricetinasobneho poctu, pozadovali pro zidovskou dozorc Radu dalekosahle plne moci vctne prava vybirani dani pro vystehovalectvi, dale aby ve shromazdenich mestskych radnich, v horni a dolni snemovne byl zvolen Zidy urceny pocet zidovskych zastupcu, kteri by opet byli zvoleni Zidy, kdyby president pro vychovu mel jim poukazati penize, primerene jejich poctu a kdyby mnozi pozadovali zvlastnich zidovskych soudu nebo alespon pouzivani nareci "jiddisch" pred soudy a kdyby extremiste dokonce si prali privoditi dobu, kdy by bankovky Anglicke banky byly tisteny i v "jiddisch" reci - byly by takoveto pomery sotva vrele uvitany anglickym verejnym minenim.

Zasluguje zminky, ze zidovsti zpravodajove anglicke a americke delegace zamlceli tyto okolnosti svetu, jenz se o nich dozvedel teprve prostrednictvim nezidovskych clenu. Taktez, ze zidovsky tisk uplne potlacil Wrightovu zpravu, ackoliv predstiral, ze podava vysledky britske vysetrovaci mise. Byl-li Wright jmenovan - dalo se tak pouze ve spojeni s urazkami a podezrivanim.

Mirova konference nepokladata za svou ulohu nastoliti v Polsku jednotu a svornost, spise zasila nesvornost pro dobu platnosti versailleske mirove smlouvy. Clanek 11.zni: "Zide nesmi byti donucovani k cinum, znamenajicim poruseni jejich sabbathu. Take jim nesmi vzejiti skoda, odmitnou-li se zucastniti o sabbathu soudniho jednani aneb vykonavati nekterou zakonnou vec... Polsko prohlasuje svou ochotu, ze se zdrzi v sobotu vseobecnych a mistnich voleb; zanaseni pro volebni a jine ucely nema se provadeti v sobotu."

Polsku se tedy zakazuje, provadeti v sobotu volby nebo k nim prislusici zapisky. Zidovsky sabbath jest zakonitym svatkem; vlada a soudy maji se tim riditi. V nedeti delejte si co chcete: usporadejte volby, jak to jiz Polaci cini. Jen ne v sobotu - jest zidovsky sabbath!

Mirova smlouva versailleska ucinila pro Polaky totez, co bolsevici ucinili pro Rusko: zidovsky sabbath byl uznan statnim svatkem!

Tytez zivly, ktere zazily toto podivne "zakotveni" zidovskych obycejv v zakonech zemskych - a to spolupusobenim presidenta USA - proudi nyni v davech do Ameriky. Muze se jim zazlivati domnenka, vnutil-li president Polaky pod vuli zidovskou, ze je to dobrym a spravedlivym i pro Spojene Staty?

Mimo to byly zrizeny v Polsku zvlastni skoly pro zidovske deti. Trpelo-li Polsko dosud nedostatkem jednotne skoly, v niz by byly vsechny deti vyučovany v polském jazyku polským idealum, prispela mirova konference k trvani tohoto zdroje utrpeni.

V clanku 11. Mirove konference je zminka o "Zidech". V clanku 9. jest prislusny vyraz "polsti statni prislusnici". Usporime si mnoha nedorozumeni, prelozime-li formuli v mirove smlouve "rasove, nabozenske a jazykove mensiny" jednoduse slovem "Zide" - oni tvori mensinu, pusobici tolik zapletek a delajici o sobe nejvice reci. Oni byli mensinou, která vladla na mirove konferenci.

Clanek 9.: "Polsko postara se v mestech a okresich, kde zije znacna cast polskych statnich prislusniku jineho, nez polského jazyka, aby se dostalo v obecnych skolach ditkam techto polskych statnich prislusniku vyučování v jejich vlastni reci... V mestech a okresich, kde zije znacna cast polskych statnich prislusniku, kteri nalezi rasovym, jazykovym nebo nabozenskym mensinam, zajistuje se temto mensinam primerena ucast a uzitek z castek, které se vyrazuji ze statnich, obecnych a jinych verejnych rozpoctu pro vychovne, nabozenske nebo dobrocinne ucely z verejnych penez."

Ale to neni jeste vse: Polsky stat ma dodati penize - tyto budou rozdeleny mezi Zidy:

"Vychovne vybory, jmenovane mistnimi zidovskymi obcemi, postaraji se pod vseobecnou statni kontrolou o rozdeleni primereneho podilu verejnych penez, jez budou podle clanku 9. prikazany zidovskym skolam."

Podivno, jak "rasove mensiny" padaji v temze okamziku, kdy penize vynori se na obzoru a jak jsou tyto "mensiny" nahle nahrazovany nedvojsmyslnym vyrazem "Zide".

Ale jeste vice: "Spojene Staty Severoamerické, rise Britska, Francouzská, Italie a Japonska, hlavni spojene a zavazne mocnosti na jedne strane a Polsko na druhe" - tak pocina text smlouvy - "neponechavaji vseh techto prednosti jako veci svobodneho souhlasu polského, nybrz hledi na ne jako na mezinarodni pozadavek se strany Svazu Narodů." Clanek 12. podminuje, aby veskere dohody, tykajici se "rasovych, jazykovych a nabozenskych mensin" - diplomaticke opsani "Zidu" - byly postaveny pod ruceni Svazu Narodů. Toto narizeni odnima uplne Zidy v Polsku z pravomoci polske vlady. Staci jen si postezovat u Svazu Narodů - mezinarodni Zidovstvo postara se pak o dalsi.

Spojene Staty prispely k prijati tohoto narizeni do smlouvy. Zda americky lid bude prispivati, aby v pripade potreby vynutil si vykon tohoto narizeni proti Polakum? Spolke v pristehujicim se ctvrt milionu Zidu patricne mnozstvi zidovske mediciny takoveho druhu, jakou Mirova konference predepsala Polakum? Kdo chce zustati slepym oproti one bidacke a ustavicne nenavisti, jiz dyse cela propaganda Zidu vuci Polakum, jez dosti hluboko pokorili na Mirove konferenci?

PRITOMNY STAV ZIDOVSKÉ OTAZKY

Zidovska otazka trva jiz po leta ve Spojenych Statech, lec pod povrchem verejnosti: kazdy, Zid nejlepe vi, ze existuje, ale pouze nemnozi se odvazili vystaviti ji lecivemu vlivu verejneho projednani. Nutno v teto souvislosti hovoriti skutecne o odvaze, abychom tomu mlceni rozumeli. Nekolik rozvaznych muzů pokusilo se konstatovati verejne jsoucnost teto otazky; avsak bylo jim tak zatopene neviditelnou a verejnosti neznamou mocnosti, ze chtej nechtej muselo byti upusteno od verejneho projevu o zidovske otazce. Kdo se odvazi o Zidech mluvit, musi byti pripraven na neprekonatelný odpor, je-li ve spolku s pravdou.

Brzdicim bodem verejneho projednani zidovske otazky jest zvyk americkeho lidu, ohlizeti za kazdym slovem a kazdym cinem po souhlase a potlesku. V nejlepsi dobe nasi minulosti platil odpor proti verejnému mineni jako muznost; cena muze odhadovala se i poctem jeho nepratel. Od te doby jsme zkrotli. Hledame predevsim souhlase. Nasi otcove se postavili, narazivse na odpor, jich synove se poddavaji. Verejne projednavani nema

dnes vyznamu, tisk nechce si to pokud možno s nikým ukazati. Nasemu boji za slabé schází odvaha a oheň, abychom utocili na silné, vrhající slabé v bitvu. Nase oslavování úspěchu zbavilo naši mravní a cennou sílu nervu. Vyhybáme se nejraději vážným bojům, vyjímajíc zdanlivé boje na politickém kolbišti. Neodvazujeme se již pustit se s jistotou do nepřatel, kteří se brání.

Prece však bylo umožněno užiti veřejné slova "Žid", jež bylo ještě před rokem v klatbě. Objevuje se nyní téměř denně na předních stránkách časopisu, jež vsude předmětem jednání, ačkoliv panové z B'nai B'rithu cini vše možné, aby to potlačili.

Tato svoboda jež dobrou pro Židy i pro nežidy. Prvním netřeba hledět tak užkostlivě na rty druhých, nezazní-li z nich slovo "Žid". Potlačování a uvádění v omyl pominulo. Žid jež Židem, jež znám jak náleží. Vzduch se čistí. Nejsilnější zakalení všech lidských snah po vysvětlení světových událostí pochází z neznalosti lidstva, čím a kým Žid jež a kde stojí. On jež klicem skorem ke všemu. Jak možno vniknouti do nitra věci, je-li klic skryt?

Asi před osmi měsíci (1920 - TP) počal Dearborn Independent uveřejňovati řadu studií o židovské otázce. Nebyly a nejsou útokem na Židy, jak je Židé chápou, nýbrž pokusem podati skutečnosti, na nichž spočívá Židovská otázka. Jich účelem bylo objasnění, a bylo-li s ním spojeno nějaké tajemné práni, bylo jim, aby vůdčové amerického Židovstva dospěli k názoru, že nastala pro ně ve Spojených Statech doba, aby z trampoty, nedůvěry a neucty dosáhli nejen možnosti být trpeni, nýbrž aby dosáhli i možnosti otevřeného a poctivého soužití a spolupůsobení.

Dukaz, že tyto články přinesly skutečnosti a nic jiného, spočívá ve ztroskotání židovských pokusů dokazati alespoň o jednom, že je nesprávným. - Ani jedno vyvrácení se nezdarilo. Zahájí-li se polní tažení s předsevzetím, strhnouti nepřitele, nebo vytvořiti předsudky, povede takové smýšlení k tomu, že budou možnosti a pravděpodobnosti vydávány za skutečnosti. Tyto články nechťejí být polním tážením, chtějí tu i tam v zemi rozžehnoti světlo a vrhnouti jeho zář na věci, jež byly dosud drženy v temnotě.

Vývody Dearborn Independentu byly by neměly významu, kdyby lidé nedovedli byli lépe spatřovati kolkolem nyní v jasnejším světle tyto skutečnosti, které dříve ležely zahalené ve stínu a ve tmě. Způsob odpovědi židovských přispěl pouze k tomu, že posílil závaznost těchto vývodů. Dnes mají co činiti se strachem. Teď oni mohou se obavati budoucího, dosud neznámého - skutečnosti a pravdy. Netváří se již, jakoby bezelo o něco nepatrného. Ve svých úszích schůzkách nekřičí a nebesní jako jejich rabini ve veřejnosti; uvážují, měli-li by se přiznati k tomu nebo onomu, nevědí však, kam by je vedla tato jedenkrát nastoupená cesta. Obávají se pravdy, nejvíce však plně pravdy.

Na těch, kteří znají plnou pravdu, spočívá však vážná zodpovědnost. Rozhodujícím jež smýšlením a umysl. Kdyby tyto byly založeny na vyvolání nenávisti, povstala by jista forma postupu. Jinak však by bylo, kdyby bylo umyslem vyvolati pozornost a rozčilení. Je-li účelem, poskytnouti základy jasného, věčného porozumění případnému řešení nějaké otázky, stáčí jasné vymezení problému a uvedení podstatné skutkové latky. Touto formou byl nesen tento spis. Obsahuje-li věci, Židům nepřiznivé, spočívá na nich. Popírají-li určité skutečnosti, bude potřeby podati další latku. Kdyby židovští mluvčí byli zůstali poctiví a věcní v podáváníi dukazů a vyvrácení, nemuseli by mítí starosti o další. Oni sami dokazali svým vystoupením pravdivost tvrzení, že jsou nejlepe organisovaným národem ve Spojených Statech. Ani vláda a správa této země není tak organisována jako americké Židovstvo. Tento zjev neomezuje se pouze na Ameriku: najdeme jež vsude. Hlavní prostředek, jímž pracovalo v posledním pololetí židovské hnutí, byly "davové schůze", poradane pomocí telegrafu.

Ne nadarmo ovládají tepnový systém zpravodajský, k nemuž se v poslední době připojila bezdrátová telegrafie. Jich lože a spolky nemají one volné povahy jako podobná zařízení jiných národů; jsou organisovány jako zvláštní státy, jichž úkolem je pouze starati se o pokrok židovské moci zde i v ostatních zemích. Hromadným rozkvetem svých synagog, časopisů, svých na oko dobročinných zařízení, svých konservativních klubů a svých socialisticko-bolševických skupin, jež všechny společně působí dle určitých pokynů - dokazují, že jsou zvláštním národem uprostřed amerického lidu, národem, který nehledá vnitřního spojení s amerikanstvím, spíše stálých rozdílů mezi pravými židovskými a americkými.

V každém state, v každém meste je židovská organisace s jistými politickými úkoly, z nichž prvním jež, aby každý jednotlivec, každý časopis nebo kterékoli zařízení, dávající sebe mne nájevo své samostatné stanovisko k židovské otázce, byli uduseni, zničeni a podrženi klatbou "strachu před Židy". Tyto organisace mají opět pro určité úkoly své zvláštní oddělení a výbory. Mezi tyto úkoly náleží vyvolávání nálady proti osobám, vzatým na

musku. Toto delani nalad jest nejnizsim zpusobem orientalniho boje a muze byti provozovano pouze duchy s patricnou rasovou vlohou.

Centralisovana organisace, zrizena ve Spojenych Statech, umoznujici v pripade potreby soucasny postup ve vsech castech zeme, predstavuje mocnost takove pohotovosti a takoveho semknuti, jako se nemuze vykazati zadna jina. Zasluhovala by nejvyssiho uznani, kdyby pracovala ku blahu veskereho verejneho zivota. Toho vsak neucini; jest nejen vyhradne zidovska, nybrz i v sirsim rozsahu potud protiamericka, pokud potira mnoha zarizeni, která jsou svou podstatou a tradici americka. Zid vidi ve Spojenych Statech jeste neforemnou masu, kterou muze kazdy dle sve vule hnisti. Neuznava Ameriky, jakou se stala a jakou jest; myslí, ze ma pravo dati zemi teprve nějakou formu, primerenou ovsem zidovskemu chapani.

Vlastnické a urcovací právo mají ve Spojených Statech ti, kdož se hlásí k idealům zakladatelů tohoto státu. Tyto ideály byly vytvářeny v evropské rase na křesťanském podkladě. S většinou jich Zide nejen nesouhlasí, nýbrž je dokonce zavrhují. Jistý židovský vůdce nedávno prohlásil v New Yorku, že Spojené Státy nejsou křesťanským státem; jeho další vývoody ukázaly, že podle jeho vůle se jim nesmějí vůbec státi. (Že i v tomto bode jsou Zide ve všech zemích stejní, ukazuje výrok advokata Loeba ve shromáždění zákonu věrných Židů v Německu ze 24.1.1912: "Zijeme v křesťanském státě, to jest neslučitelné se zájmy Židovstva; křesťanský svět musí být odstraněn"). Potíral křesťanskou neděli, protože jest zřízcenem společnosti, jejímž cílem jest dosažení mosaického Sabbathu jako všeobecného svátku.

Svým vlastním chováním Zide potvrzují tvrzení, že provádějí v politických věcech nepřipustný vliv. Tento spis podal pouze některé ukázky, hlavní masa průkazného materiálu čeká ještě na uveřejnění - Případný postup odehrál se v poslední době v plné veřejnosti.

Když byl přistěhovalecký zákon předložen Kongresu, byla převážná většina jeho členu pro omezení: Kongres rozhodl na základě skutečnosti a vlasteneckých úvah. Sotva bylo rozhodnutí přijato, rozzhavily se telegrafní dráty židovskými protesty a vlaky do Washingtonu byly nabitý židovskými agenty. Významné slovo "Žid" se uplatnilo. Zakonodárci hledali úkryt. Naucené řeči byly spouštěny. Kompromisy byly navlekány, prováděny změny zákona. Kouzelným slovem "Žid" roztal hlavní účel jako rampouch na slunci. Nikdo, mimo Židy neprotestoval. Podivuhodně pronikání jejich aparátu po celé zemi dalo však jejich postupu zdání význačné národní události. Pouze jeden bod nemohli zakryt, totiž, že přistěhoválci byli většinou Zide.

Nesporně byl zákonodárný postup Kongresu Spojených Států právě tak zadržán ve věci, jež byla vážného významu pro národní věc, jako před deseti lety byl jimi Kongres prinucen vypovědět obchodní smlouvu s Ruskem; dva dukazy násilí a bezohledné rozhodnosti, bez zřetele k následkům pro naši zemi, jež byly podány před zraky všech.

Jako bylo zrušení obchodní smlouvy s Ruskem částí židovského světového programu, jest jí nyní pocínající přistěhovalectví polských Židů. Žadný "pogrom" nevyhání je odtamtud. Toto slovo jest pouze zbožím propagacním. Zide opouštějí Polsko, protože vědí, že se tam něco chystá. Plány židovsko-sovětského bolševismu neodpocívají. Američtí židovští agenti cestují neustále po Polsku. To vše nevesti Polsku nic dobrého. Spojené Státy jsou shromáždovací panví vystěhovaleckou. Francie s Anglií se za to podekují. Američtí Zide jsou dosti mocní, aby věci vynutili. Odtud, z newyorského východu, byl bolševismus přenesen do Ruska. Ma snad odtud vyjítí také zničení Polska? Ovšem nastanou snad události, které zkrží plán.

Boj s Dearborn Independentem jest dalším dukazem ovládnutí tisku Židy. Ne snad, že by byl majitel lokálního listu přímo pod vlivem mocné centraly washingtonské, newyorské nebo chicagské: leč asi dvacet bohatých Židů v místě, nejlepších jeho insertních zakazníků - kteří opět obdrží své instrukce z židovského hlavního státu - dostací, aby jej učinili malým, ať jest jeho přesvědčení jakékoliv. Většina novinářských vydavatelů zna se zcela dobře ve židovské otázce a od shromáždění dobře informovaných novinářů mohla by se vláda a lid dozvědět o ni všeho potřebného a žádoucího. Těto otázky nelze již zadržeti; projednávání v tisku pocíná nabyvatí jiného průběhu, než jaký Zide chtěli a očekávali, toto projednávání netýká se jen "utisku", nýbrž i pravdy.

Pocit zklamání zrcadlí se v odpovědích na skutečnosti, uveřejněné v Dearborn Independentu. Bud znací nějakou fintu židovskou, nebo jsou výrazem bezmocnosti: věc jistě a rozhodně pro Židy pokorující při důležitosti situace. Ani jedineho vyvrácení, ani ve věci "protokolu" ani ve věci jiných údajů; vypadá to, jakoby složili zbrane, proto ten nedostatek upřímnosti: neodvazují se pohlednouti tváří v tvář skutečným. Vyhybají se, zahalují se v mlhu frází. Kdyby se dalo proti našim zjištěním něco namítnouti, bylo by třeba to dokazati.

Dosla odpoved nekolika zidovskych vudcu jest alespon slusna, pokud se tyce tonu, coz neplati o vetsine zidovskych vyjadreni. Neslusna jest vsak v pokuse, vzbuditi dojem, jakoby zde bezelo o antisemitismus!

K tomu budiz poznamenano: Veskere antisemitismus ve Spojenych Statech jest novejsim vytvorem samotnych zidovskych vudcu: potrebuj ho, byt i pouze proto, aby jim udržovali zidovskou masu. Snazi se svym stoupencum zakazati Dearborn Independent a odvratiti pozornost od skutecnosti, ze na Zidy nesmi byti Zidy utoceno. Proto neobavaji se tak antisemitismu nezidovskeho, jako spise vybuchu spravdiveho rozhorceni americkych Zidu, az tito odhali tento manevr a neschopnost svych vudcu. "Antisemitismus" jest vzdy poslednim utocistem nepoctivych zidovskych vudcu, stojí-li pred tvari pravdy; probudili jej vedome v nezidovske mase, aby jim upevnili svou vladu nad vlastnim lidem.

- Nedavno noviny prinesly "protest proti antisemitismu" podepsany jistym poctem nezidu a to dvakrat po sobe, protoze v prvni pripade nezpůsobil dojmů. Zda se, ze noviny mely již dosti toho staleho otiskování prohlášení z zidovského hlavního stanu. K dosažení většího účinku opatřili si tudíž podpis Woodrowa Wilsona, aby věc světu telegraficky ohlásili.

Bylo zcela správně od Wilsona a ostatních podepisovatelů, že vydali protest proti "antisemitismu" - v předpoklade, že byl míněn tento antisemitismus. Take Dearborn Independent podepsal by takovýto protest, take on je proti antisemitismu a vytyká zidovským vudcům, že používají tohoto slova, aby jej vyvolali.

Ve skutečnosti tento protest směřoval proti veřejnému a upřímnému projednávání zidovské otázky.

At jest tomu jakkoliv: každé uveřejnění, at pochází od Společnosti pro potírání pomluvy nebo od kohokoliv jiného, jest vítáno, tím spíše, zasahují-li nezidovští obhájci Zidu. Zidovským mluvčím nezbyvají jiné zbraně než žalování, svádění v omyl a vyhrůžky. Nezidovští obhájci musí však podati důkaz pravdy, pro i proti. A tak se da očekávat; že povstane skutečně věčná debata.

Nikdy bychom nevyloučili z postovní přepravy nebo z veřejných knihoven jediného zidovského literárního díla, at by bylo sebe pokaráníhodnější a protiprávní. Každý zidovský řečník směl by bez obtěžování řečniti na veřejných schůzích; jediný zidovský podnik nemusel by se obávat bojkotu. Zastáváme se svobody slova a přesvědčení.

Zide však nechť si svobody slova ani svobodného tisku. V každém state Unie pracuje B'nai B'rith, zakazující jakékoliv uveřejnění, jež by obsahovalo něco nepekného o Zidech to jest zidovská odpověď na přednesené skutečnosti.

Ve stích veřejných knihoven pracují Zide, aby odstranili všechny knihy, obsahující jen pochybnost, že Zide jsou vzorem všech ctností a vyvoleným národem.

A to se děje ve Spojených Statech a obzvláště v některých jejích statech východních, jež se dříve nejneohroženěji zastávaly svobody slova a tisku!

Jen tak dale. Každý jednotlivý případ znamená přece jen o důkaz více že to, co se píše o Zidech, jest pravda. Přitomný stav zidovské otázky ve Spojených Statech jest: Uveřejňování dlouho zdržovaných skutečností jest v proudu. Zidovští vudcové jsou si plně vědomi pravdy těchto skutečností.

Jejich odpověď: Žalování a utisk.

Výsledek: Naprostý nezdár na této cestě.

O SOUČASNÉ AMERICKÉ HUDEBNÍ TVORBĚ

Právě tak, jako se dostala americká scéna a film pod panství nicivého židovského handlířského ducha, stal se i obchod s "populární hudbou" židovským průmyslem. Jeho vůdci a cinitelé jsou většinou rusti Židé, jichž minulost je právě tak podezřelá jako minulost jistých židovských divadelních a biografických podnikatelů.

Žid nezpívá již, co miluje, nýbrž co mu předzpívají "velké hlasné trouby" v music hallech neustálým opakováním až pocnou to nahodili mladí posluchači opakovati na ulicích. Tyto hlasné trouby jsou placeny agenti jiddisch-tovaren na písně. Nežidovská hudba zesměšňuje se jako "svatouskopská", najdeme ji pouze ve společnosti opravdu dobré.

Dávková potměšilost, vytvářející necista ovzduší ve všech třídách společenských, nesmí být přehlížena. Máme zde co činiti s demonickou škodolibostí.

Proud teče dále, stává se stále spinavějším, zneuctívá nežidovské občanstvo a rozmnožuje židovské bohatství.

Duchovní učitelé, reformátoři společnosti, rodiče, otrepení tímto vzmahajícím se pustnutím lidu, jsou rozhořčení špatnými jevy, vystupujícími na světlo. Vídí je, potírají je, obžalovávají mladé lidi, nacházející zalíbení v techto dusivých věcech.

Ale to vše má svůj pramen! Proč neproniknou až k němu? Útočným cílem má být příčina, ne následky. Ještě bezúčelně karatí lidi. Ponechte alkoholové zaplavy volnou cestu a v krátké době stanou se z lidu pijáci. Podlehli by jiným narkotickým jedům, kdyby směly být právě tak volně prodávány jako nyní výrobky fabrikantů populární hudby. V takových případech bylo by blahové, obžalovati oběti, zdravý rozum žádá, aby byli svědčové voláni k zodpovědnosti. Zdrojem mravního zdivocení jest jidišská skupina hudebních fabrikantů, která ovládá veskerou produkci.

Rozčilující starost, aby byli stále "na výši doby", vhání armádu majitelů samocinných klavírů (tehdejší technický prostředek reprodukce hudby - TP) do hudebních obchodů, aby viděli, co nejvíce táhne; zajisté jest to jidišská hudba a tak nakazá postupuje dým od domu.

Po lidovosti ani stopy. Tak chudě jsou tyto písně duchem i citem, že mohou mít jen krátké trvání a pak, nepovšimnuty, zmizí přes noc. Ale již jest připraven nový slágr. A přestože jest "nejnovější" a reklama praví, že jest slagrem, protože najaté "hlasné trouby" oznamují, že jej zpívá každý, stane se i on na krátký čas populárním. A tak to jde rok za rokem. Ještě to starý trik, "menit styl"; aby se urychlil obrát a draždilo ke koupi. Nic není trvanlivým v židovském maklerství, v móde, ve filmu ani v písních. Musí být vždy něco nového, aby proud peněz byl sveden z kapsy lidu do kapsy hudebních fabrikantů.

Dlužno mít zřetel ke dvěma věcem: 1. že "hudba pro lid" jest skorem vždy neslušná a že jest nejsilnější příčinou mravního zbahnění; ne-li nejsilnější, tedy aspoň v souhrnu s filmem. 2. že jest téměř výhradně židovským výrobkem.

Židé nestvořili lidové písně, nýbrž je zkažili. V temže okamžiku, kdy se jim zmocnili, zmizelo i její mravní jádro. Lid je zpíval a neměl, co by v ní skryval. Dnesní "populární píseň" jest často tak dvojsmyslná, že přednásějící se musí předem ujistit úrovní svých posluchačů.

Vkus občanstva žádá si toho, co jest mu nejčastěji předkládáno; tento vkus jest zvykem. Chybí mu síly rozlišovací a vezme, co se mu poskytuje. Verejný vkus podle hodnoty duchovní stravy se buď zlepšuje nebo zhoršuje. Čtvrt století nerušeného působení divadla, kina, populární hudby, hospody a novin, k tomu zesměšňování všech mravnostních protiopatření - a veřejný vkus jest změněn k nepoznání.

Staré písně vstoupily se samy sebou do paměti, nevysly nikdy "z módy". Kdo si pamatuje nejpůvodnější slágr minulého měsíce?

Nespokojen tím, že vsude zasahuje do našeho života pocínají zlatem, nezbytným pro hospodářský život, až po denní chléb, židovský vliv vnika, i do našeho obydlí a urcuje; které písně mají být zpívány.

Kdyby bylo možno opatřit znamkou "židovský" každou součást denního života, vystavenou židovskému vlivu, naskytl by se nám úžasný pohled.

BOLSEVICKÁ PARENISTE VE SPOJENÝCH STÁTECH

Bolševismus v Americe pracuje přesně tímiz metodami, částečně i tímiz agenty jako v Rusku. Když Martens, tak zvaný vyslanec sovětského Ruska, musel opustit Spojené Státy, (Martens byl původem Němec - TP) zanechal tam náhradníka, jistěho Kara Rechta, židovského newyorského advokáta; jeho kancelář je dostaveníčkem židovských odborových vůdců z města i venkova, příležitostně i několika amerických úředníků, sympatisujících se židovskými snahami ve Spojených Státech.

Newyorské poměry jsou důležité, protože z tohoto střediska se rozebíhají nitky do všech země. New York je školou, kde hlasatelé revoluce uči se své uloze; jejich znalosti se prohlubují radami a zkušenostmi delegátů, docházejících nepřetržitě z Ruska.

Američan si nedovede představit, že všechny ony poruchy veřejného pořádku, o nichž se docita, nejsou náhodile, nýbrž že jde o plánovitě zjevy, řízené vůdci, kteří přesně vědí, co chtějí a co čini. Revoluce v Německu, francouzská (1789), ruská - byly dilem muzu, z nichž každý znal předem své stanovisko, jež mu bylo zaujmouti; až do dnešního dne neuvolnil se stisk těchto mocenských skupin na hrdle onech země: Francie je nemene pod židovskou vládou než Rusko, a Německo přes svůj tak zvaný antisemitismus, márne se snaží vyprostiti své hrdlo ze sevření židovské pesti.

Abychom ukázali, jak židovské organizace ženou ku předu revoluci a bolševismus ve Spojených Státech, nutno pohlednouti na tamní židovské hnutí dělnické.

"Pata Avenue" v New Yorku byla už asi před patnácti lety (tj. kolem r.1905 - TP) střediskem amerického obchodního života. Dnes je tato třída a sousední čtvrtě shromáždovací panví polských a ruských Židů; jich zaměstnaním je vše, co souvisí s "konfekcí". Americký kupec se odvrátil; ceny budov klesly, Židé je skoupili za nízké ceny.

Dnes tlačí se tam večer tisíce temných postav, cinicích třídu jiným neschudnou - orientální ovzduší. Drží tuto čtvrt tak pevně a vyhradně obsazenou, jako by ji byli dobyli bodákem.

To vše by bylo v pořádku, kdybychom směli veriti filmům, předvádějícím Americanum, s jak horoucím srdcem tyto přichází milují náš národ a naše zřízení. Avšak jejich skutky a výroky jejich vůdců obvinují toto krásné lčení že lži - jich touhou není přizpůsobiti se americké podstatě, nýbrž přizpůsobiti tuto podstatu sobě. Povazují Ameriku za masu hlíny, kterou chtějí hnísti podle svých prání, nikoliv na dobrou matku, ochotnou tyto cizince přijmouti jako své děti. Podle židovského politického usudku nejsou Spojené Státy ustáleným utvárem, nýbrž volnou zemí, z nichž možno učiniti co se chce.

Nazval-li Zangwill Ameriku tavnou, neoznačuje správně proces, který se zde odehrává. Předně jsou latky v kádľub, které se nechťejí roztaviti. Ba, pozoruje se i vzmáhající se snaha roztaviti kádľub samotný. Na Pate Avenue utržil již na každý pád díru. Vysoké budovy jsou obsazeny dílnami všech odevnických odvětví, jež se stala ve Spojených Státech židovským monopolem.

Jak máme rozuměti židovské nakloněnosti k tomuto řemeslu s jehlou? Vysvětluje se to odporem k těžké tělesné práci, proti životu na venkově a snahou po samostatnosti. Usadil-li se Žid ve městě, zamění je pouze jiným městem. Existuje jista hebrejská společnost, která chce usaditi Židy na venkově; její úspěchy se rovnají nule. Tím intenzivněji pokračuje osídlování měst: nejdrive jest to několik předbojovníků, v krátkém čase větší kolonie, která brzy opanuje a ovládne místo. To se nedeje náhodně. Žid není dobrodruhem, hledajícím stěsti na vlastní pest: všechna židovská hnutí opírají se o základ a pokračují plánovitě. New York je přípravnou školou, kde dostane se židovskému přichozímu pokynů, jak jednati s místními gojimi.

Zidovske odevnicke remeslo nema nic spolecneho s remeslnou cinnosti a dukladnosti; jest to pouze zhotovovani hromadneho zbozi s nejdalekosahlejsi delbou prace. Aby mel pokud mozno nejvice volneho casu, Zid dava prednost kusove a domaci praci; tim ziskava vzdy dosti casu pro revolucni porady, shromazdeni, demonstrace a radikalni novinarske clanky.

Trocky zil timto zpusobem v New Yorku. Svych prazdných chvil pouzival k tomu, aby kul plany k prevratu carske rise. Vsichni zidovsti vudcove v newyorskem vychode vedeli, ze stoji pred krokem k odpraveni cara. Dobre promysleny plan. V danou hodinu vsichni predem urceni muzove se odebrali na sva vykazana mista. I nyní ma newyorsky vychod pohotove muze budoucnosti: ziji uprostred "pocestneho" revolucionarskeho remesla krejcovskeho.

Je-li toto uplne zidovske, jsou jimi i spojene s nim zlorady. Jsou lide, tvrdici, ze ruský bolsevismus jest pomstou ubohých "Rusu" za vsechna bezpravi, která vytrpeli v Americe. Predne nejsou Tito "Rusove" Rusy, nybrz Zidy; za druhe není bolsevismus ruskym, nybrz zidovskym. Za treti jsou zamestnavatele zidovských krejci opet Zide; domaci, který od nich bere lichvarske najemne jest Zidem. Tato obhajoba není tudiz, nez pomluvou Spojených Statu k okrasleni a zastreni zidovskeho bolsevismu.

Konfekcni odborova organizace jest ciste zidovska, protoze jest tim cely obchod. To treba miti na zreteli vzhledem k cetným stavkám v tomto oboru a neobycejnému zdrazeni vsech jeho vyrobku. 99 milionu Americanu zaplatilo tyto stavky a vysoke zisky zidovskeho monopoloveho remesla. Za valky byly ceny v konfekci ztrojnasobeny. To se stalo pres prohlášení továrniku latek, ze veskerý zisk pripada vyhradne zhotovitelum odevu.

Jsou dva tábory Zidovskeho bohatstvi a zidovske moci, která mají v New Yorku sve stredisko. Jeden jest nemecko-zidovský a je zastoupen Schiffo, Speyer, Warburky a Kahny, Levisohny a Guggenheimy; Tito hraji svou hru penezi, které jim dávaji do rukou nezide. Druhy tábor je utvoren ruskými a polskými Zidy, kteří monopolisují odevni, kloboucni, kozesni a galanterni remeslo.

Odevni trust, sestavajici vyhradne ze Zidu, dodavajici nejvice prubojniku proti jistým evropským vladám, jest dnes strediskem a tepnou hnutí, které, kdyby dosahlo uspechu, nezanechalo by ani stopy po nasi zemi a jejich zřízení, ba i jejich svobodách.

Existuje kolem padesati zamestnavatelských svazu konfekcni. Dalo by se predem predpokladati, ze prace v hlavních rysech vykonávají ženy. Tomu však není: vetsinu tvorí muzové.

Zidovske zamestnavatelske svazy, které monopolisují veskere odevnictvi Spojených Statu, tvorí jedno kridlo zidovskeho vojska na poli politickeho zrevoluciovani. Druhé kridlo tvorí Spojene kehillahy New Yorku se zidovsko-americkým komitetem.

Ve Spojených Statech jest více bolseviku než v sovetsem Rusku. Jich cíl a jich rasova povaha jsou stejné jako tam. Ze nemohou zde stejné poriditi, spociva v rozsirenejsi známosti jejich podstaty, ve vyšsi vseobecne inteligenci a v mocenskyh prostředcích vladních.

Bastou vlivu a cinnosti bolseviku ve Spojených Statech jsou zidovske odborove organizace. Skorem bez vyjimky tyto se hlasi k bolsevickemu programu jak oproti prumyslum, tak i oproti zemi jako celku. Seznani této skutecnosti jest zidovským vudcem v tomto okamžiku velmi trapné. Dosti zle, ze ruský bolsevismus je prevazne zidovsky; zjisti teze skutecnosti pro Spojene Staty znamena pro zidovske vudce zatizeni, jemuž se budou moci stezi vymknouti.

Ruský bolsevismus vyvinul se ve vychodnich čtvrtích newyorských a byl podporovan nábozenským, morálním a financním povzbuzováním se strany vedoucích zidovských osobností. Lev Trocký pochází z newyorskeho vychodu. (Predtim ovšem žil ve Vidni a Nemecku - TP). Mocnosti a sily, které jej podporovaly, mely sve stredisko v Kehillaze; tato a s ní spojeny zidovsko-americký komitet byly na jeho dile - prevratu statního zřízení, jež bylo za valky spojencem USA - interesovany. Ruský bolsevismus byl podporen zidovským zlatem ze Spojených Statu. .

Musi vzbudit udiv lhostejnost v této zemi, která dovolila zidovskému bolsevismu v posledních letech, aby byl veřejně cinným. Jediným případným vysvetlením mohlo by byt, ze Zide nepomysleli, ze by se mohl americký

narod jednou probuditi k vedomi a odporu. Dalekosahle vysvetlovani zidovske taktiky prekvapilo asi zidovske vudce. A tak prevlada pro tento okamzik snaha - mame-li verit stiznostem zidovskych bolseviku - utlumiti ponekud revolucni bitevni horlivost.

Jeden z tech, kteri si stezuji, jest Benjamin Schlesinger, predseda mezinarodni unie konfekcnich delniku s poctem asi 150 tisíc clenu; jest to revolucni spolek k prevraceni nynejsi spolecnosti a statniho zarizeni. Narika si, ze zidovsti soudcove znovu vystupuji ve svych rozsudcich proti zidovskym stavkam. "Rika se, ze tak cini k zachrane zidovskeho jmena, aby se nereкло: vsichni Zide jsou bolseviky."

Velkou, ke kehillaze patrici odborovou organizaci jsou spojeni krejcovsti delnici americti s 200.000 cleny. V jejim cele stoji rusti Zide, provozujici bez obalu bolsevicickou propagandu. Predsedou jest Sidney Hillmann, vylozeny bolsevik, narozeny v Rusku. Jeho sekretari, Josef Schollsberg a Abraham Siplakov hlasaji jako cil nasilne vyhnaní podnikatelů podle ruskeho a turinskeho vzoru, kde se delnici zmocnili tovarů za hudby a s vlajicimi prapory. Zapominaji vsak podotknouti, ze tyto tovarny potom staly.

Vyslovne budiz zdurazneno, ze bolsevicke propagacni odborove organizace jsou clenové kehillahy a podlehazi tudiz vedeni pariu z americko-zidovskeho komitetu.

Jak americkými jsou zidovske organizace, vysvita jiz z toho, ze asi z 2000 predsedu pochazi 90 procent z Ruska, Rakouska, Madarska, Rumunska a Nemecka. Jejich cilem neni amerikanisovati Zidy, nybrz zbolsevisovati Ameriku.

Zidovske delnicke organizace maji svuj puvod bezprostredne v rusko-zidovskem "svazu", jehož spolupracovníci zaplavili po nezdaru ruske revoluce roku 1904 Spojene Státy a dali zidovskym odborovym organizacim svou bolsevicickou pecet. Obcovaci rec jest jiddisch. Jsou na predni strazi svetove revoluce, provadene Moskvou. Kdyby byli zidovsti sovetsti vudcove pouzili jen desetiny namah a prostredku, uplatnenych k rozsireni bolsevicckych ideji ve vsech zemich k tomu, aby Rusko radne spravovali a zivili, byla by tato zeme v situaci daleko mene beznadejne: Podvratna propaganda jest jedinym umenim, v nemz jsou bolsevici mistry.

Zastoupeni sovetске vlády ve Spojených Státech dlužno považovati za predni hličky svetove revoluce, za nez je tez považovano vsemu odborniky. Proto byl sovetcky "vyslanec" Martens poslan postrkem domu. Tento mel navazati obchodni styky, kteryzto ucel mel soucasne vysvetliti castky zlata, jimiz disponoval. Avsak vlada Spojených Statu rozpoznala jako spravnejsi a jediny duvod jeho pritomnosti - svetovou revoluci. Martens zmizel, avsak sovetске vyslanectvi zustalo. Je zastoupeno 36letym ruskym Zidem Rechtem. V temze dome jest kancelar Izaaka A. Hourwicha, ktera je pokladana za hlavni stan rusko-bolsevicke propagandy.

K hostum teto kancelare patri Judah L. Magnes, hlava newyorske kehillahy. Jest rabinem bez synagogy, ultraextremistou, mistrem agitacniho recnictvi. Probolsevik svym vlivem a spojenim. Plati za zprostredkovatele mezi bohatými a radikálními Zidy, kdykoli ti to potrebují peníze. Vypravuje tisku, jak slabým a nevinným sirotkem jest kehillah, slouzici pry pouze vychovným ucelum a skutkům lasky k bliznimu. Nuze, kehillah neni vychovným ustavem, aniz slouzi skutkům lasky: jest to nervove stredisko zidovske moci; kdyby jim nebyla, nezabyvala by se zidovskou politikou a nacionalismem, a nezabyvali by se jimi muzove, kteri nyni stoji v cele. Kehillah jest tim, co toto slovo znaci - zidovskym sjednocovacim veskerenstvem.

U Rechta a Hourwiche vchazeji a vychazeji jiz jmenovani Schlesingerove, Hillmannove, Schlossbergove. Pak nekteri pristehovalci inspektori z ostrova Ellis - ovsem vsichni Zide; nekdy i nektery kuryr z Ruska, ktery se sem vloudil, nebo take nektery vyslany do Ruska, aby odnesl zpravy od Rechta Hourwiche.

V Rechtově kancelari jsou prohlizeny americke pasy. Obchodni zastupce Recht jest v nejuzsim spojeni se sovetckými urady a zna presne vsechny jejich umysly vzhledem k americkym pomerum. Hlavnim predmetem porad u Rechta jest bolseviccka propaganda v Americe. Lide jako Hillmann, Schlossberg, Schlesinger jsou pouze spojovaci dutojniky mezi sovety a hebrejskymi odborovymi organizacemi. Rozkazy, vychazejici z Moskvy jsou zprostredkovany Zidum v Americe a temito provadeny.

Rozumi se, ze rabin Magnus je dopodrobna zpraven o vsem, co vi cela kehillah; on, hlava nejvetsi rasove politicke organizace zeme, s vlastnimi zakony a vlastnimi metodami k dosazeni cilu.

Avsak Schlossbergove a tak dale nejsou nejvyššími hlavami. Spojení beží přímo k oněm výšinám, kde trní ti, kdož vládou národním financím a vykonávají mocný vliv na vládu. Jsou to konservativní Židé, kteří financují radikální agitace; jsou živoucí odpovědi na otázku: jaký užitek mohou očekávat z bolševismu? Dale Židé, kteří se zasazují u úředních míst o to, aby uznání zrádce a revolucionáři zostali beztrestní, a kteří stále naplňují prázdné kapsy nejpovazlivějších osob.

Jest to zajisté nejhůřejší karta, kterou židovští vůdci vyhodili tvrzením, že kehillah jest nevinnost sama.

VLASTNÍ DOZNÁNÍ VŮDCE RADU B'NAI B'RITH

Jeden z vynikajících vůdců radu B'nai B'rith byl Leo St. Levi. Jako advokát dobře pověstí, obdržel předsednictví tohoto mezinárodního židovského radu v roce 1900 a zemřel roku 1904. Zúčastnil se mezinárodní politiky svého národa a byl při spolupracovníkem státního sekretáře Haye v mnohých důležitých věcech. Jeho projevy, dále uváděné, pocházejí z doby jeho předsednictví B'nai B'rithu a byly vydány rok po jeho smrti radem v pamětném spise. Není tudíž o jejich pravosti pochyby.

Nežidovští obhájci Židovstva mají ve zvyku rozčilovat se, kdykoli se poukazuje na orientální charakter jistých židovských činů. Levi nepopírá této orientální povahy, nýbrž potvrzuje ji. Na straně 104 (zmin. pamětního spisu - TP) omlouvá jisté židovské společenské nedostatky tím, že "Žid, pocházející původně z Východu a nucený dvacet století žít pouze mezi sobě rovnými, zachoval si ve svých sklonech mnohé, co jest charakteristiky orientální." Na straně 312 hovoří o "orientální přichylnosti k rodině." Toto počtve přiznání skutečnosti budiz doporučeno oněm plazivým novinářům, kteří z hloubi své nevědomosti o židovské otázce spatřují v poukaze na orientální původ Židu urážku a neklamný znak antisemitismu. . .

K židovské otázce staví se Levi takto (str.101): "Zdržel-li jsem se dale u tohoto předmětu, učinil jsem tak poněvadž musím doznati, že bylo-li Židu odepřeno mnohé, na co měl právem nárok, často požaduje více, než mu náleží. Nejtvrdosíjněji se opakuje věta, že židovská otázka neexistuje; že Žid jest občanem jako každý jiný občan, a že pokud vyhoví zákonitým nařízením a neprohrá se proti trestnímu ani civilnímu zákonu, nepodléhá jeho život nějaké veřejné kontrole. Tento výrok byl by zajisté dobře odůvodněn, kdyby Žid nezádal si dale nic, než žít v klidu a pokoji; avšak žada-li si společenské rovnoprávnosti, musí si dáti libiti, že celé jeho chování bude podrobeno zkoušce - neměl by býti v tomto ohledu precitlivělm. Nedostatků důslednosti a nevědomosti v zacházení se židovskou otázkou nenajdeme vždy na straně těch, kdož smyslejí se Židy nepřátelsky... Od té doby pozdvihli židovskou otázku k neodmítnutelnému významu bezenci z Ruska, Halice a Rumunska. Od té doby světa světu poznání, že jsme svědky druhého tažení, které slibuje v krátké době změnití tvářnost Židu na západní polokouli." (Strana 59)-

Levi zdůrazňuje opětovně, že Židé jsou rasou a nikoliv náboženskou obcí; jedním národem a že slovo Žid má se pojímáti spíše ve smyslu biologickém, než theologickém.

"Jest jisto, že rasa a náboženství jsou vzájemně proniknuté, takže nikdo nemůže přesně říci, kde začíná jedno a končí druhé." (Strana 116)

"Není pravda, že Židé jsou Židy pouze svým náboženstvím."

"Eskymak, americký Indian, mohl by z přesvědčením přijmout každou větu židovské víry, mohl by splniti, pokud se týká náboženství, Židem. A přece by nenapadlo nikomu ani na okamžik, pocítiti jej k Židům jako k národu... Není pouze nutno, aby se verilo v židovskou víru, nýbrž aby člověk byl přímým potomkem národa, který měl kdysi svou světskou vládu a vlastní zemi až do zničení svého druhého státního zřízení. Tato udalost vzala Židům zemi a stát, rozptýlila je po celém světě, ale nerozptýlila národní a rasové ideje, která byla součástí jejich přirozenosti a jejich náboženství. Kdo smí tvrditi, že Židé nejsou již rasou? Krev jest základem a symbolem rasové ideje a každý národ .na světě nemůže se domáhati nároku na čistotu a jednotnost krve s tak

dobrym právem jako Žide." (Strana 190-191) .

"Náboženství samo neznamená jste národa. Jak již podotknuto, nestává se vyznávac židovské víry touto skutečností jste Židem. Na druhé straně zůstává Žid od narození Židem, byť i se zřekl své víry." (Strana 200)

Těchž minených jsou muzové jako Brandeis, člen nejvyššího soudního dvora Spojených států. Práví: "Všichni chceme vyznávat, že my Žide tvoříme zvláštní národnost, jejímž příslušníkem je každý Žid, ať bydlí kdekoliv a verí v cokoliv."

Levi zastává se tudíž zadání a provádění odloučenosti. "Žide sotva se změnili početně ve 2000 letech. Nezískali přívržence pro své náboženství. Privlastnili si umění, literaturu a civilizaci mnohých pokolení, ale vyhýbali se krevnímu míšení. Profiltrovali svou krev do krve jiných národů, ale od ostatních národů přijali velice málo krve do své."

Smísené snatky mezi Židy a nežidy nazývá Levi bastardováním. "Žda se mi jasným, že Žide a nežide mají se vystříhati vzájemných snatků z těchto důvodů, jako se vyhýbáme snatku s nemocným, se souchotinářem, s krtičnatým nebo s černochem." (Strana 249)

Primlouvá se za veřejné školy pro nežidovské děti, nikoli však pro děti židovské; "tyto mají být vychovávány odděleně." (Str. 254)

"Jest nejen pozitivní a bezprostřední výhodou, vychováme-li ze svých dětí Židy, nýbrž jest toho nevyhnutelně třeba i k našemu zachování. Zkušenost učí, že naše mládež odvyká svému národu, obcuje-li bez rozdílu s nežidy." (Strana 255)

Úžasné poctivým jest Levi v přiznání: "Protože jsme dalecí toho, abychom byli vespolek gentlemany, nemůžeme rozumně očekávat, že budeme jako třída přijati do dobré společnosti. Zůstanme tedy rádeji mezi sebou." (Str. 260)

Pokud se týče výtky, činěné Židům stran nedostatků odvahy, praví: "Fysická odvaha jest vidy jen přidavkem, nikoli však prvkem židovské povahy. To možno říci s málo výjimkami o všech orientálních národech. Pocit obavy před nebezpečím jest u nich silně vyvinut, ale nenajdeme u nich onoho pěstování neohroženosti, které vyznačuje velká národa západní Evropy." (Strana 205)

Právě této starosti, aby uslí nebezpečí, Levi připisuje onen význam Židu mezi národy. Ať tito bojují, Žide mohou trpět, a to jest větším. Necht se honosí jiní národové svou válečnou dobytčností a triumfy; jejich vítězství přes rozmanité plody nebyla trvala; možno říci právem, že národ, jehož velikost jest založena na udatnosti, jde vstříc rozpadu přes stupně nesvornosti a zrudnosti... V ctnosti utrpení mají Žide, myslím, ochranný prostředek proti rozkladu, který označuje dějiny všech ostatních národů."

Židovští mluvčí zprvu prudce popírali - dokonce i předpovídanou účast židovskou v německé revoluci roku 1848. v Disraeliho románu "Coningsby". Levi poznamenává k tomu: "Revoluce v Německu roku 1848 přiměla mnohé velmi vzdělané Židy, aby se vystěhovali do Ameriky... Netřeba přecházeti k udalostem roku 1848, stačí poukázat, že bylo nemalo Židů mezi revolucionáři a že značný počet jich, vládou pronásledován, uprchl z bezpečnostních důvodů do Spojených států." (Str.181-2) Tito německí Žide jsou dnes vrchními finančníky této země. Naslí zde plnou svobodu, aby mohli vykoristovati lidi a národy, pokud jen chtěli a mohli. Jestliže dnes mají své spojení s Frankfurtem, hlavním městem mezinárodního finančního Židovstva

Kde se dostanou do rozporu logika s rasovými požadavky, Levi se poctive vzdává logiky. "Z mnohých důvodů Žide udržovali svou odloučenost. Podle teorie neměli by tak činiti. Do svých společenských organizací měli bychom připustiti každého dobře smyslejšího a vázaného nežida, který nás poctí svou záostí o vstup. ale co shledáváme teoreticky správným, může býti prakticky nesprávné. Jestliže jisté bezprávím, vyloučení vázanou osobu pouze proto, že není náhodou Židem. Ale na druhé straně: Kde by měla býti jinak vytyčena rozhrančovací čára?"

Leviho nemůžeme karati, že tihne ke svému kmění. Pokarání zasluhuje patologizací nežide, kteří odpadávají od svého kmene a stavají se židovskými příživníky, rasové zrůdy, které by byly čestnějšími, kdyby měly jen jednu

tisicinu zidovskeho rasoveho sebevedomi.

Proc se Zide drzi pohromade? Cim se lisi od ostatnich? Svym nabozenstvim? Necht si je podrzi nezecistene mezi ostatnimi. Svou rasou? Jestlize ano, musi za tim vezeti politicky ucel. Jaky? Palestina? Cteme o nem mnoho v novinach, napajenych prostrednictvim Associated Press propagacnimi depesemi zidovskych agentu. Ale dosud neni Palestina zidovskou.

Zidovskym politickym cilem jest svetovlada v materielnim smyslu. Jen toto a nic jineho vysvetluje jejich politicke, propagacni, revolucni a stehovave snahy.

KUHN, LOEB A CO., NEW YORK - M.M.WARBURG A CO., HAMBURK

Zidovsti bankeri nemaji prece dosud plne financni vlady ve Spojenych Statech: bez veskere pochybnosti bazi po ni, v nekolika smerech ji skorem dosahli - ne vsak jeste uplne. Pres to jsou moci tak desnou, a tvori se svymi mezinarodnimi spojenimi jednotny politicky problem takoveho vyznamu, ze neni radno spatrovati duvodu k uklidneni v okolnosti, ze nedosahli dosud vrcholu.

Velke zidovske bankovni domy Spojenych Statu jsou dovezenym zbozim; mnohe z nich jsou puvodu tak cerstveho, ze mozno sledovati jich vyvoj ode dne pristehovani; pocit, ze mame co ciniti s cizinci, jest zesilen podrzenymi zamorskymi vztahy. Opet jest prave internacionalni spojitosť nejsilnejsim bodem jejich moci. Ctyri soucasna vynikajici jmena v zidovsko-americkem financnictvi jsou Belmont, Schiff, Warburg a Kahn.

August Belmont prisel sem roku 1837 jako zastupce domu Rothschildova. Jeho rodistem byl Frankfurt nad Mohanem. Jeho rodina pozdeji temer zapomnela sveho zidovskeho puvodu. Zabyval se mnoho politikou a byl v kriticke dobe od roku 1860 az 1872 predsedou narodne demokratickeho komitetu. Jeho zastoupeni zajmu Rotschildovych bylo tomuto domu velice uzitecne, i kdyz tehdejsi financni obchody se jevi pomerne male ve srovnani s dnesnim rozsahem.

Jakob Schiff jest dalsim zidovskym peneznikem, jimz byl svet obdaren ve Frankfurtu. Kdyz strivil ucebni dobu v kancelari sveho otce, jenz byl take agentem Rothschildovym, prisel roku 1865 do Spojenych Statu. Stal se jednou z hlavnich tepen, jimiz probihal zidovsko-nemecky kapital do americkych podniku; jeho cinnosti ziskaly mu postaveni v cetnych dulezitych oborech americkeho hospodarskeho zivota, zvlaste v zeleznicich, bankach, pojistovacich a telegrafnich spolecnostech. Ozenil se s Terezou Loebovou a stal se konecne hlavou firmy Kuhn, Loeb a Co.

Tak se Schiff zabyval politikou zidovskeho zabarveni a byl hnaci silou v politickem boji. jimz byli kongres a president roku 1911 nuceni, pro jednu ciste politickou otazku, ktere se dal obratne americky nater, prerusiti spojeni s tehdejsim spratelenym Ruskem. Prokazal Japonsku ve valce s Ruskem neocenitelne sluzby, byl pry vsak zklaman japonskou mazanosti, ktera jej zbavila velkeho protidaru za jeho sluzby.

Otto Kahn jest spolecnikem ve firme Kuhn, Loeb a Co. a jest mezinarodnim jeste ve vetsi mire nez oba predem jmenovani a zabyva se stale tajuplnymi vecmi mezinarodniho druhu, pravdepodobne pro svou znalost mnohych zemi. Narodil se v Nemecku, pochazi taktez z frankfurtske finacni skoly a ma spojeni s tamnim bankovnim domem Speyeru. Jedna jeho statni prislusnost jest jista - britska; je-li take nemeckym a americkym statnim obcanem, neda se zjistit. Jeste podivnejsim jest, ze Kahn zmenil svou viru; a prece se s nim nejedna jako s odrodilcem. Stalo se jeste znamym, ze v dobe, kdy se chystal vstoupiti do domu Kuhn, Loeb a Co., zabyval se mysenkou jiti do Anglie a uchazeti se o poslanecky mandati! V Parizi a vychode od ni se vydaval za mluvciho americke finacni aristokracie, jimz neni. Bude mluvci skupiny, ktera na mirove konferenci prorazila zidovskym programem tak obratne, ze ve vychodoevropskych statech bylo vzbuzeno mineni, ze Spojene Staty americke jsou mocnou semitskou risi.

Paul Warburg jest ctvrtym clenem skupiny zidovskych financniku. Narozen v Nemecku roku 1868, prisel 1902 do Spojenych Statu a stal se roku 1911 americkym statnim obcanem. Prisel s vyslovnym umyslem do zeme, aby reformoval její financni system. Jsou dva druhy vyrobci peněz: jeden se prokopava daným systemem; druhý pohlíží na takový system jako na umělý útvar, který může být zlepšen, předelán nebo nahrazen jiným. Paul Warburg, rátoleš dlouhé rady nemecko-zidovských bankéřů, patří k poslednímu druhu. Svou životní dráhu vylicil v srpnu 1914 senátnímu výboru pro banky a měnu; z tohoto licení jsou další skutečné údaje.

Warburgové jsou jednou z mezinárodních rodin, o jejich významu až do války nikdo nic nevěděl a ani potom by nikdo nic nevěděl, kdyby jejich internacionalismus nebyl vystoupil tak veřejně na světlo. Bylo velice zajímavou podívanou, vidět bratry Warburgy na obou stranách bitevních front na důležitých poradních místech.

Bankovní dům Warburg v Hamburku byl založen roku 1796. Zde v otcovském domě Paul Warburg naučil se základním pojmem bankovního oboru. Pak se odebral na dva roky do Anglie do bankovního domu Samuel Montague a Co. a byl též ještě po dva měsíce cizincem jako bursovní makléř. Pak byl v Paříži ve filii Ruské banky pro zahraniční obchod, na to opět rok v Hamburku. Poté procestoval Indii, Čínu a Japonsko. Jeho první pobyt v Americe byl roku 1893, pak se vrátil do Hamburku a stal se společníkem firmy. Roku 1895 oženil se s dcerou pana Loeba v New Yorku, pobýval každého roku nějakou dobu v tomto městě, přestěhoval se tam roku 1902 definitivně a stal se společníkem bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. (Jakob Schiff se oženil také s jednou dcerou Loebovou, stal se tudíž svagrem Paula Warburga. Jeho bratr Felix, který také paril k firmě, stal se opět zetem Jakoba Schiffa.) Americkým občanem se stal roku 1911. ,

Sotva tři neděle po svém přestěhování roku 1902 objevil, že americké peněžnictví a financnictví je zcela zastaralé a napsal reformní článek, který však podržel prozatím u sebe až do roku 1906.

Když přišel roku 1902 do Ameriky, nevěděl ještě, přijme-li tam státní občanství; k tomuto rozhodnutí dospěl roku 1908 a provedl je roku 1911. Jen tolik věděl již roku 1902, že je povolán k přetvoření peněžnictví a kreditních záležitostí země. Otázku jednoho člena výboru, proč tak dlouho váhal státi se americkým občanem, zodpověděl upozorněním, že byl "velice loyálním občanem" své staré otciny; proto tak dlouho váhal. Teprve přesvědčení o povinnosti, provést peněžní reformu Spojených Statů, rozhodlo jej, že vzdal se svého dobrého postavení v Nemecku. Později pocítil, že zde zapustil kořeny a stal se součástí amerického národa. Uveřejněním svého článku seznámil se s senátorem Aldrichem, který byl u vlády všemohoucím a bezohledným zastáncem bankovních zájmů. Tento se poradil s Paulem Warburgem - který tenkrát byl ještě cizincem - a dostalo se mu skutečné rady.

O působení Paula Warburga usuzuje profesor E. R. A. Seligmann z university Columbia: "Jen málo lidí je známo, jak velké jsou závazky... Federální rezervní zákon (Federal Reserve Act) zustane spojen se jménem Paula Warburga v dějinách země." Tento zákon stvořil ústřední banku, Federal Reserve Board, jakou měly již Anglie, Francie, Nemecko. Následky tohoto zřízení ukazují Spojené Státy jako zemi nejtežší hospodářské bídy, která má sice přebytek všeho spotřebního zboží, nemůže ho však zuzítkovati a rozdeliti, protože finanční kanálový system je ucpan.

Pane Warburgovo tvrzení, že postavením se v celo Federal Reserve Boardu přinesl velkou materiální obět, primelo jednoho senátora k otázce, proč tuto obět přinášel. Sotva zřejmou odpověď bylo: že měl silný zájem o peněžní reformu od doby, kdy je v Americe. .

Při tomto vyšetřování v senátním výboru hrálo také úlohu politické stanovisko pane Warburgovo a jeho společníků ve firmě Kuhn, Loeb a Co. Z jeho výpovědi vychází najevo, že patří k židovské politice - snad i k politice velkých finančních firem ve všeobecném smyslu - vsaditi na všechny strany, takže židovské zájmy jsou v každém případě zajištěny, lhůstojno, která strana nabude vrchu. Při tomto vyšetřování vyslo tedy najevo: 1. Pan Paul Warburg byl nejprve republikánem, později obrátil se jeho sympatie k Wilsonovi, z čehož by se dalo soudit, že se stal demokratem. 2. Jeho firma podporovala republikánskou stranu. 3. Pan Schiff osobně vyplácel příspěvky pro demokratické volební tažení Wilsonovo. 4. Pan Felix Warburg, bratr Paulův, vydával osobně částky na volbu republikánského kandidata Tafta. 5. Na otázku, že tedy žádný z majetníků firmy Kuhn, Loeb a Co., nepodporoval finančně třetího kandidata, Roosevelta, Paul Warburg odpověděl: "To jsem tím nechtěl říci." Tedy vsadil na příklad pan Kuhn, že nemůže dati na pospas "obchodní" zájmy svých společníků a své firmy.

Výsledek tohoto mnohostranného politického zájmu byl, že za vítěze Wilsona obdržel jeden člen firmy, Paul Warburg, postavení, které mu propůjčilo směrnatý vliv na finance Spojených Statů. V době těchto projednávání, dne 1. srpna 1914, v předvečer světové války, byl Paul Warburg předsedou americké ústřední

banky (Federal Reserve Board), společníkem americko-židovského bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. a - společníkem židovsko-německého bankovního domu M. M. Warburg a Co. v Hamburku. On ovšem prohlásil: "Právě se chci zříci své hamburské firmy, ačkoli mě k tomu zákon nezavazuje."

Panu Paulu Warburgovi bylo tedy určeno, aby jako cizinec vstoupil do největšího židovsko-amerického domu bankovního a současně zjednal uznání bankovního systému, který se stal známým pod jménem Federálního rezervního systému. Americký lid všeobecně věří, že má před sebou statní zřízení: V tom se mylí - zákon k zřízení tohoto systému je sice statním aktem, systém sám je však čistě soukromé povahy. Je to systém soukromých bank, zřízený pod statním dohledem s jistými mimořádnými výsadami. Tento omyl obecněstva byl živěn všemi, kteří psali ve veřejnosti o tomto předmětu.

Federální rezervní systém je systémem soukromých bank, je založením bankovní aristokracie uvnitř již stávající autokracie. Jím vzala za své velká část nezávislosti ostatních bank. Dale bylo tím umožněno jistým finančním spekulantům, že brali velké částky pro vlastní účely bez ohledu na všeobecné zájmy. ,

Osvědčil-li se tento systém v uměle utvářených poměrech válečných - to je byl-li užitečný vládě; která nerozuměla vedení vlastních obchodů a financí a nevycházela z peněžních nesnází - neosvědčil se pro ulohy mírové, buď následkem chyb od narození nebo neobratným použitím.

Pane Warburgův plán dospěl k uskutečnění ještě právě včas, aby sloužil válečným potřebám. Zatím co tenkrát dobře dovedl hájit bankovních zájmů, stal se nyní až napadně mlčenlivým, beží-li o pomoc lidu.

Paul Warburg chtěl původně pouze jednu ústřední banku, samozřejmě v New Yorku. Musel povolit, aby povstalo 12 distriktních bank, uklidnil se však myšlenkou, že možno tuto chybu odstranit "správnou cestou" - to je protizákonnou. "

To se mu také prakticky podařilo. V New Yorku není nedostatku peněz. Filmové podniky byly financovány milionovými částkami. Společnost pro prodej obilí, pod Bernhardem M. Baruchem, s kapitálem 100 milionů dolarů, je možno založit. Loew, židovský divadelní král, může stavět každý rok dvacet nových divadel.

V zemědělských státech však, kde skutečné bohatství země spočívá v kulturním životě a v obilních sypkách, tam nenajde hospodář peněz a úvěru.

Tuto situaci nemůže nikdo popřít; ale jen málo lidí zna důvody, protože nelze jich najít primárními cestami. Přírodní podmínky dovoluji lehce konstatovati, nepřírodní obklopuje tajuplný závoj. Jak je možno: zde ve spojených Státech, nejbohatší zemi světa, s obrovským množstvím zboží a hodnot, připravených k potřebě, okamžitě zuzítelných, a přece jako spoutané, neschopné pohybovat se v koleji - pro temné pikly v peněznictví. ,

Do toho se může lid jen stezi vpraviti; kdyby tak učinil, shledal by, že tajemství nevězí v penězích, nýbrž v tom, jak se s penězi zachází, na příklad "správnou cestou".

Spojené Státy neměly ještě nikdy prezidenta, který by se byl vyznal v peněznictví, museli vždy chodit na radu v takových věcech k penězníkům. Peníze jsou nejrozšířenějším zbožím, nejčastěji spravovaným a ovládnutým, a přece nemá s tím vláda co cinit, vyjmout, je-li přinucena, stejně jako lid, opatřit si peníze od těch, kteří je ovládají.

Peněžní otázka, uchopená za správný konec, znamená rozluštění židovské otázky a všech ostatních otázek hmotného řádu.

Pane Warburgova finanční politika směřovala k tomu, aby byla úroková míra v různých částech země různá. Když toto objasnil bankéřům, dobyt by si velké zásluhy, kdyby chtěl poučiti také lid: Proč jedna třída lidí, která v zadním případě nepatří k výrobcům hodnot, dostává úvěr pro své obchody, zatímco stavby, hodnoty vyrábějící, jsou bankéřům bublinou; proč půjčují se v jedné části země jistým lidem peníze v určité úrokové míře, zatímco tyto lze v jiné části dostat ze sazeb zcela jiných?

Své dílo stvořil pod hlediskem remeslného penězníka. Teprve tehdy, kdyby se obrátil k zájmům všeobecnosti,

teprve potom dala by se spravne chapati Prozretelnost, která jej sem vedla.

Nektere vety z Warburgova pera ukazi nam jeho nazory a umysly stran peneznictvi: "...Vuci daleko rozsirenemu mineni, ustredni bankovni ustavy nejsou zpravidla majetkem vlady... Banka anglicka je provozovana jako privatni vydelkova spolecnost" "Plan penezni komise navazat na zizeni Banky Anglicke. Jeji vedeni spociva uplne v rukou obchodniku a neponechava vlade ucasti na vedeni nebo kontrole... Tyto ustredni banky, trebaze dle zakona soukrome spolecnosti, jsou polovicnimi vladnimi organy potud, ze jsou opraveny vydavat bankovky... a potud, ze jsou uchovavaci skoro vseh rezerv drahych kovů zeme a spravci vladnich penez. Nad to musi se vlada spolehnouti v otazkach narodni politiky na dobrou vuli a loyální spolupraci techto ustrednich organu."

Podle toho zaviseji tedy otazky narodni politiky na financnich mocnostech. Silnejsi vliv vlady pan Warburg nazývá "jeste nebezpecnejším extremem".

Warburg se stavi proti soucinnosti mužu vlady v peneznictvi z techto duvodu: "V nasi zemi - myslí tím Spojene Státy - kde každý diletant bez predbežneho vzdelani muže dosici libovolneho statního postaveni, kde osobni přátelství nebo podpora - at politická nebo finanční - při presidentske volbe predpoklada narok na politickou prednost... stalo by se prime vedeni vladou, to jest politické vedeni, osudným."

Při slove "prednost" vzpomenme, že v prosinci 1916 bylo tvrzeno, že více mužu z nejbližsiho okolí Wilsonova vydelalo při bursovních operacích 60 milionu dolaru na zaklade své znalosti pristi valemce noty prezidentovy!

Zaslouži pozornosti mezinarodni činnost židovské firmy Kuhn, Loeb a Co. Vlivy, které prinutily Spojene Státy, že vypovedely roku 1911 obchodni smlouvu se sprateleným Ruskem, vychazely od Jakoba Schiffa. Tato zeme, zda se, byla ohniskem jeho politické činnosti. Jeho firma financovala Japonsko pro valku s Ruskem a pokousela se tak uciniti z neho pomocnika Judova. Chytri Japonci vsak prohledli hru a omezili své vztahy k Schiffovi na veci ciste obchodni. Tuto okolnost nutno miti na zreteli při dnesni daleko rozsirene propagande valemce proti Japonsku. Tytez hlasy ve verejnym živote, které zvucely nejhlucneji pro vec židovskou, jsou nejhorlivejsimi, bezi-li o vyvolani nalady Japonsku neprátelske.

Valka mezi Japonskem a Ruskem podporovala Schiffuv plan k podkopani Ruska, jak bylo potom židovským bolsevismem dokonano. On dal penezni zaklad, jehož pomoci byly tenkrate rozširovany mezi ruskými valemnými zajatci v Japonsku ideje, které jsou ted vseobecne znamy jako bolsevismus. Tito valemni zajatci se pak vratili jako apostolove prevratu do Ruska. Pro svou ucast na zniceni Ruska byl Schiff onoho vecera, kdy se rozširila zprava o carove vzdani se trunu, predmetem bourlivých oslav newyorského Židovstva.

Cela forma, o niz je v teto casti rec, jest židovsko-nemecka a udržuje spojeni s Nemeckem. Do jaké miry trva toto spojeni pro další udalosti, nelze zjistit.

Pracovním polem Otto Kahna jest Velká Británie a Francie. Prohlasuje ve francouzském tisku, jako by byl americkým zplnomocnencem, co Amerika zamysli vuci Evrope. Jest dostatecne Britek, aby mohl pomysleti na kandidaturu do parlamentu. Ba vniká i dale do evropského Vychodu v oblasti více židovské, a po jeho prichodu a odchodu nastanou vzdy vzápětí jiste zmeny, od nichz vsak je jeho jmeno peclive vzdalovano.

Mezi nejdokladnejsi vykony pane Kahnovy nalezi denunčiací organizace "Nemecku přátelské propagandy", čímž uvedl Američany, jak pravil, v divoké nadseni ve prospěch Francie, zatím co soucasne provozoval jeho společník Paul sladkou hru sympatií pro Nemecko!

Velký mezinarodni orchestr, tato židovská firma, dovede hrati "Pod hvězdnatou vlajkou", "Wacht am Rhein", "Marseillaise" i "God save the King of England" v harmonickém souzvuku.

Potom Warburgove. Jich zájem smeroval prirodzene k Nemecku. Jeste při vypuknutí valky byl Paul Warburg obchodně spojen s Hamburgem, slibil vsak, že spojeni prerusi. Nastala valka. Židovská vlada ve Spojených Státech byla zesilena. Jakou roli při tom hrál Paul Warburg, bylo ukazano drive.

Warburgove jsou tři. Felix Warburg jest druhým v Americe. Jest veřejnosti malo vsiman, ačkoli jest členem americko-židovského komitetu. Byl ze židovské strany poctěn titulem cestního rabína "haber" a je znám v

zidovskem svete jako Haber Rabbi Baruch ben Mosche - jediny Zid v Americe, jemu byl tento titul propujcen.

Max Warburg zastupuje svou rodinu ve svem rodisti. Ma prave tolik co ciniti s nemeckou valednou vladou, jako jeho bratri s valednou vladou americkou. Jak hlasaly noviny celemu svetu, setkali se bratr z Ameriky s bratrem z Nemecka roku 1919 v Parizi jako vladni zastupcove a mirovi vyjednavaci.

Tot zvlastni. Tak jako ve Washingtonu byli nejcastejsimi a prednostnimi navstevniky v Bilem Dome Zide, v Berline byl jediny, který mel prime telefonické spojení s cisarem - Zid Walter Rahenau. Prave tak tomu bylo v Londyne, v Parizi, ba i v Petrohrade, jenž pry "pronásledoval" onu rasu, která už tenkrát její tajně ovládala, tak jak to činí dnes otevřene.

Aniž bychom vnikali do tohoto umeleckého systému, který řídí všechny uzly mezinárodního dění z jednoho střediska, uvedene postaci, abychom ukázali, jak jedna jediná bankovní firma skorem remeslně zasahuje do všemožných politických událostí národních a mezinárodních. Rodina Warburgu na vrcholu finančního světa dvou, ještě k tomu nepřátelských zemí. Taz rodina ze dvou stran při vyjednávání o světový mír a při poradách o Svazu národů. A opět rodina Warburgova která ze dvou stran rádi světu, čeho třeba nejdříve vykonat. Větsím právem, než snad obecně tušilo, vyjádřil jistý newyorský časopis z mírové konference své podezření v článku s nadpisem "Mejte se na pozoru před Warburgy".

Pan Paul Warburg má starost o to, jak se bude zacházet v příští válce se soukromým majetkem ze strany některých válečných mocností. Dovolava se jednoho francouzského bankéře, který pokládá za možnou anglo-francouzskou válku a předvídá panické účinky, které by v tomto případě nastaly vzájemným vypovězením vkladu a pohledávek bankéřů obou zemí. Pan Warburg k tomu podotýká: "Myslím, že naši bankéři by měli tuto velice vážnou otázku pečlivě studovati. Při nedbání práva soukromého vlastnictví nemáme co získati, ale můžeme mnoho ztratiti, podporujeme-li takovou politiku. Staneme se pravděpodobně během doby největšími vlastníky cizích hodnot, které by byly ohroženy, kdybychom byli zapleteni do války. Pro mne jest velikým zájmem, aby se nestalo nic, co by stálo v cestě učinit ze Spojených Států zemí záložního zlata světového."

Naznačuje-li pan Warburg, že mezinárodní Zidé hodlají přeložiti svůj peněžní a směnný obchod do Spojených Států, nutno si říci s určitostí, že si toho Spojené Státy naprosto nepřejí. Dějiny nás varují příliš zřetelně před tím, co by to pro nás znamenalo. Španělsko, Benátky, Velká Británie a Německo musely si dáti po rade libiti podezření a nelibost za to, co způsobili židovští peněžníci.

Zaslouhuje nejvyšší pozornosti, že většina národních nepřátelství v přítomné době povstala z rozhořčení nad tím, co židovská peněžní moc učinila pod maskou národních názorů.

"Britové to učinili", "Němci to učinili", říká se, zatímco to učinili Zidé a národové byli pouze polem, na němž se konala židovská šachová hra.

Slyšíme dnes po celém světě výtky: "Spojené Státy učinily to a to. Bez Spojených Států nabyl by svět brzy lepšího vzhledu. Američané jsou spinavým, chtivým, krutým národem!" Proč? Protože se zde zahníždila židovská peněžní moc, vytlačila kapitál jak z naší příznivé situace, tak z evropské bídě a stve proti sobě dva díly světa; množství amerických obchodníků venku není vůbec Američany - jsou to Zidé, kteří v mnohých případech zastupují právě tak bídně svou rasu jako americký národ.

Spojené Státy si nepřejí, aby se "All-Jude" přemístil sem. Nechceme trniti nad národy jako zlata telata. Chceme jim pomoci, ale realnými hodnotami, nikoli ve jménu zlata a znamení zla.

Mezinárodní povahu Warburgu nelze popřít. Felix Warburg udržoval spojení s Hamburgem dle nez Paul; v obou případech se jeví přerušeni styku velice povrchním. - V této době, kdy Felix vystoupil z hamburské firmy svého bratra Maxe, opustil zde také pan Stern svou frankfurtskou firmu. Oba stáli se na straně Dohodové velmi činnými a zaujímají nepřátelské stanovisko proti Německu s velkou horlivostí. Nemožno, reknou, kdož verí, že německý Zid jest Němcem. Naprosto nemožno; židovská věrnost patří židovskému národu. Zjištění této skutečnosti naráží vždy v koupeném židovském tisku na největší rozhořčení: Pouze ještě jeden případ: Každý si vzpomene na film pro válečné účely propagandistické "Berlínská bestie". Jeho výrobcem a původcem byl německý Zid Karl Lammte. (Film s primitivně protiněmeckou tematikou - TP) Jeho "německý" rod nebránil mu vytlouci peníze z filmu a jeho film mu nebránil, aby nenavštívil každoročně své rodné zeme.

Za války převzala firma Kuhn, Loeb a Co. půjčku města Paříže. To bylo přicinou projednávání tisku v Německu. Zaslouhuje tudíž pozornosti, že v Hamburku bydlí a obchodním místem Maxe Warburga, policejní ředitel dal tento příkaz tisku: "Dalsi zmínka v tisku o půjčkách, poskytnutých firmou Kuhn, Loeb a Co. městu Paříži, a nepřiznivé rozklady o tom, jsou zakázány."

Jak se zdá, Max Warburg byl dosti silný, aby potlačil veřejnou rozpravu o činnosti svého bratra v Americe. Právě v Americe žijící Warburgové musí si již dát libit kritiku, pokud jest jí potřeby.

AMERICKÝ PENEZNÍ HLAD POD ŽIDOVSKOU FINANČNÍ KONTROLOU

Mezinárodního bankéře, který nemá vlastní, rychle sazí všechny země do hry, a mezinárodní židovský proletariát, který se potuluje ze země do země, aby hledal pro sebe příjemných podmínek hospodářských, možná naleztí za všemi problémy, znepokojujícími dnes celý svět. Přistěhovalecká otázka jest otázkou židovskou. Také otázka peněžní. Také zmatky světové politiky. Také mravní otázka.

Řešení židovské otázky jest v první řadě věcí Židu; neprovedou-li ji oni, rozřeší ji svět.

Žid hlásí a potvrzuje sám všude svou příslušnost k internacionalismu. Německý bankéř řekl: "Jsme mezinárodní bankéři. Německo prohrálo válku (I. svět. - TP) - co na tom? To je věc armád. My jsme mezinárodní bankéři."

Tak se chovali mezinárodní židovští bankéři za války. Narodové bojovali proti sobě - co na tom? Byl to boxerský zápas: věcí bojujících - "my jsme mezinárodní bankéři".

Nejaký národ je těžce poškozen umělým smenecným diskontem; jiný tím, že jsou mu vzaty peníze z hospodářského oběhu. Čím jest to mezinárodnímu bankéři? - on má své vlastní obchody a starosti. V bouřlivých dobách spadne více svestek než jindy do nastavených kosů mezinárodních bankéřů. Války a doby nouze poskytují jim bohaté zne.

Projdete úředními místnostmi vlády, kde mají býti uchována tajemství daní z příjmu, spolkových bank, zahraniční politiky - a najdete všude usazené Židy, kde si toho přeje mezinárodní Židovstvo a kde se může dozvědět čeho chce.

Mezinárodnímu Židovi jsou narodové - zákazníci v jistém smyslu. Zvítězí-li vojsko nebo je poraženo - oni vyhrají, at prohraje kdo chce.

Pro ně válka ještě neskončila. Vlastní nepřátelství a bída národu byly pouhou predehrou.

Veskere hotové peníze byly shrabnuty z celého světa. Nejake peníze musely býti ještě ponechány venku jako válečné mzdy a dividendy; ty se však dostaly zpět zvýšením cen, umělým nedostatkem nebo vydražením pozitkarství. Pak zmizelo poslední zlato.

Jako špatný vtip zní promyšlené rozšiřované tvrzení: "Spojené Státy mají více zlata než každá jiná země." Kde je? Od kdy viděl jsi zlatý peněz? Kde vezí všechno to zlato - snad ve sklepeních pokladového úřadu? Nikoliv, neboť vláda jest předluzena, hledí zoufale sporit, nemůže vyplácet bojovníkům renty, protože toho nedovolují finance. Nikoliv; zlato jest v Americe, ale přece ji nepatří.

Americký rolník a americký průmyslník, které nedovedly zdolati triky mezinárodních bankéřů, ale kterým dochází dech při ubohém uveru, se diví, kde vlastně peníze jsou. Evropa vezí v naprostém nedostatku a hledí k nám, hledajíc pomoc. Další kabelový telegram vynatý z londýnských novin, vrhá jakési světlo do této temnoty:

"Dozvidame se dnes, ze dalsi lodni naklady zlata v castce 2,8 milionu dolaru byly vypraveny firme Kuhn, Loeb a Co., s drivejsimi dohromady 129 milionu dolaru. V dobre zpravenych bankerskyh kruzich se veri, ze cast nemeckeho zlata, kterou firma dovazi, pochazi z Ruska, nikoliv z Nemecka, jak se vseobecne ma zato."

Zidovsky mezinarodni bankovni system da se lehce popsati. Jest tu predevsim hlavni stan. Tento stan byl drive v Nemecku s odbockami v Rusku a Italii, Francii, Velke Britanii a v Jizni Americe (jihoamericke Zidovstvo pracuje zpusobem, jenz vzbuzuje obavy). Oba staty, Nemecko a Rusko byly vyhlednuty mezinarodnimi bankeri k potrestani, protoze se mely pred Zidy nejvice na pozoru. Ted jest po trestu; tento obchod jest odbyt.

V kazde zemi, ve Spojenych Statech, Mexiku a jihoamerickych statech, ve Francii, Anglii, Nemecku, Italii, Rakousku ba i v Japonsku jest jeden zidovsky bankovni zavod, jaky stoji v cele bankovni skupiny kazde zeme.

Paul Warburg byl vynalezcem, zdokonalitelem a reditelem systemu Federalnich bank ve Spojenych Statech. Nebyl pri tom Zidem jedinym, ale nejvyznamcnejším. Neni to spatne, pres skutecnost, ze se ponechavaji statni penezni a menove funkce soukromym financnim spolecnostem. Avsak podle posudku o veci to vyzniva v ten smysl, ze je spatne provadena. Zeme prosla sice s timto systemem valkou, prochazi s nim vsak spatne mirem; jak rikaji znalci, nasledkem prekazek toho systemu.

At jest zasoba zlata v zemi jakkoliv velka, jeji bohatstvi ve vecnych hodnotach jest jeste vetsi, jest vetsi veskereho zlata sveta; jiz rocni vynos zemedelskyh vyrobku ji presahuje.

Ale za platneho dnes systemu musi prochazeti bohata hojnost narodniho zbozi uzky kanalem uveru, a to zavisi opet na zlate. Kdo ma zlato, ovlada svet. Kdo sedi u kohoutu kanalu, urcuje pohyb vseh zivotnich potreb. Na tech zavisi blahobyt sveta. Zastavi-li se pohyb tohoto vecneho zbozi, zastavi se hospodarska cinnost veskereho sveta, onemocni hospodarsky.

Zavisi-li tedy nas blahobyt na dobre vuli jiste skupiny lidi, kteri maji penize v rukou, a nase bida na jejich zle vuli, a houpaji-li se bida a blahobyt nahoru a dolu jedine na zaklade rozhodnuti nekde ucinenyh, jest zcela ,prirozena otazka: Kdo to dela? Zde je zbozi a zivotni potreby, tam nalehava poptavka po nem - kde jsou penize, prostredkujici vyrovnani?

Nektera z nejvetsich prumyslovych odvetvi jsou v rukou veritelskyh vyboru. Hospodarske podniky se vydrazuji za stovky dolaru, kone se prodavaji za tri dolary kus. Vlna a bavlna v dostatecnem mnozstvi na sklade, aby se jimi mohl obleci cely narod, se kazi v rukou majitelu, kteri se jich nemohou zbavit. Vsechna vyrobni odvetvi, zeleznice, noviny, obchody, tovarny, stavitelstvi jsou v nesnazich nedostatkem penez v zemi, která se povazuje za financni stredisko sveta.

Kde jsou tedy penize?

V New Yorku - diky Warburgovu systemu ustrednich Federalnich bank. Verejny urednik, který je informovan, podava guverneru Federalni rezervni rady tuto stiznost.

Zatimco produkci oblasti Zapadu a Severozapadu (USA - TP) trpi nedostatkem penez, nektère banky v New Yorku dostaly od Reservnich bank v jistem poctu pripadu vice nez 100 milionu dolaru; vicekrate obdržela jedna jedina banka pujcku 145 milionu dolaru - dvojnásob tolik, kolik nektère Reservni banky pujcily vsem clenským bankám sveho okresu dohromady. .

Jedna jedina newyorská banka vypujčila si sama 134 milionu dolaru, to jest o 20 mil. více, než Reservni banka v Kansasu mohla pujciti 1.091 clenským bankám sveho okresu. Jina obdržela 40 mil.; více než mohla kreditovati Federalni banka v Minneapolisu 1000 clenským bankám. Treti bylo pujceno 80 mil., více než si mohly vypujciti vsechny banky tri statu Texasu, Louisiany a Oklahomy od Federalni banky v Dallasu. Reservni banka v St. Louis nemohla pujciti 569 clenským bankám v sedmi statech oneh castek, jez obdržel jeden newyorský bankovni zavod od newyorske Federalni banky.

Tak tedy vypada situace. Techto dvanact distriktnich federalnich bank, jichz ukolem by melo byti opatrovani penez rovnomerne vsem castem zeme, jest asi tak usazeno "spravni cestou", ze newyorská Reservni banka se stala skutecnou ustredni bankou Spojenych Statu v kazdem smeru, a slouzi spekulativnimu obchodu s miliony,

zatimco produktivni hospodarstvi se odbyva tisicovkami! (zakonita podobnost s nasimi dnesnimi pomery - TP)

Dosla-li vec tak daleko, ze ctyri newyorske bankovni zavody mohou si vypujciti od newyorske Federalni banky tolik penez, kolik banky 21 statu Unie dohromady, vyzaduje tento jev vysvetleni.

Odkud prisly tyto penize, vypujcene v New Yorku? Z tychz casti zeme, kde panuje nejvetsi penezni nouze. V kvetnu 1920 bylo vydano po telefonu heslo: Patnacteho dne zacina veseni! - A patnacty den nastal. Kredity byly vypovezeny. Platy byly nalehave pozadovany. Proud penez, doslova vymackany z produktivnich oblasti zeme se pocal valit do New Yorku. Jinym zpusobem byly by zminene obrovske pujcky nemozny. Bylo to vydirani. "Penize byly odnaty legitimnimu obchodu v ruznych castech zeme, aby mohly byti pujcovany za lichvarske uroky ve Wallstreetu," pise jiz zmineny urednik.

"Jak bylo zjistieno, spekulacni banky dostaly sve penize za 6 procent a pujcovaly je za 20-30 procent."

Federalni rezervni system stvoril umely nedostatek penez, jehozy vykoristuji spekulantske banky. Vynal penize z obehu; newyorsti je pujcovali na obrovske uroky, které musely zaplatit vyrobci, producenti, aby usly zahube nedostatkem penez.

V teto dobe darilo se Federal Reserve systemu tak dobre, jako jeste nikdy. V prosinci 1920 dosahly jeho zisky 45 procent, v cervenci 1921 uz 60 procent jeho kapitalu.

Warburguv system, urceny k tomu, aby vyrovnal promenlive nahody penezniho obchodu, vyprazdnil zemi penezne. Neosvedcil se jako Federalni system, nybrz jako soukromy rezervni system - ne k uzitku vseobecnemu, nybrz ve prospech zidovskych bankeru.

Mel slouziti k tomu, aby uvedl opet do sporadanych koleji obchodni zivot a pohyby cen - slouzil vsak k ochromeni hospodarskeho zivota v kritickem okamziku. Bylo to zvracene. Hospodarsky, logicky, komercne, ne-li zlocinecky zvracene!

Federalni reserva se honosi svymi vlastnimi rezervami prave tak, jako by to bylo znamenim narodniho hospodarskeho zdravi. Trpi-li zeme, maji byti rezervy nizke, nikoli tak vysoke: Vyse, jiz dosahly, jest meritkem hloubky narodni hospodarske deprese. Jen desetina z nich by stacila k oziveni krevniho obehu hospodarskeho. *)

Warburgu system pracoval spatne, bylo ho zneuuzito a trpi jim cela zeme.

Situace se zhorsuje jeste tim, ze mnohym, kteri by mohli mluvit, jsou usta zamcena. Vysoci urednici museji mlcet s ohledem na volebni prispevky, jichz se zucastnuji vsechny financni zivly. Prilis mnoho muzu jest jim zadluzeno. Seznam soukromych dluhu nekterych techto lidi, kteri se uchazeli v poslednich osmi letech o presidentstvi, pusobil by hodne osvetlive, snad prave tak osvetlive jako jmenny seznam Zidu, do jichz domu zavitali pri sve predvolebni ceste nasi zemi. Muzove, kteri jsou tak vazani panujicim financnim systemem, nesmeji ovsem prozraditi co vedi.

Tento stav jest osvetlovan zvlastnim zpusobem vyrokem sekretare pokladu (asi jako ministr financi - TP) Cushinga Daniele, pronesenym pred jednim kongresovym vyborem. Tento ukazuje, jak daleko saha mocenska oblast soukromych spolecnosti, nazyvanych "ustrednimi bankami": .

"Kdyz jsme prochazel zavodem Bank of England, vykazal jsem se doporucujicim dopisem statniho sekretare Haye, a zastupce banky mne prijal velmi zdvorile. Provadel mne bankou a kdyz jsme se vratili do prijimaci kancelare, tazal jsem se, dovoli-li mi nekolik otazek. Kdyz prisvedcil, tazal jsme se, mohl-li by mi dati vykaz bankovniho stavu. "Nevystavujeme vykazu." "Coz nezada parlament nekdy vy- svetleni o stavu banky?" "Nikoliv" "Jak je vsak mozno, ze i tak zvani revolucionari v Dolni snemovne nevstanou a nepozaduji vysvetleni, co se zde deje?" "Oh, vetsinu z nich tvoři znacni dluznici nasi banky - ti nam nepusobi potize..."

<http://www.nsec-88.org/knihy/HFord/index7.htm>

AAARGH

THE WEBSITE WAS FOUNDED IN 1996 BY AN INTERNATIONAL TEAM

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

THE QUARTERLIES OF AAARGH

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Conseils de révision

Gaette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del siclo

El Paso del Ebro

Das kausale Nexusblatt

O revisionismo em lingua português

Arménichantage

NEW ADDITIONS ON AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

BOOKS (260) PUBLISHED BY AAARGH ON INTERNET

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOCUMENTS, COMPILATIONS, AAARGH REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

FREE SUBSCRIBE: (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com

**POUR ÊTRE TENUS AU COURANT DES PÉRÉGRINATIONS DE L'AAARGH ET
RECEVOIR LA *LETTRE DES AAARGHONAUTES* (EN FRANÇAIS, IRRÉGULIÈRE):**

elrevisionista@yahoo.com.ar

AAARGH, TO AVOID DYING STUPID.

**MAKE COPIES OF THE SITE. JOIN AAARGH. BROADCAST AAARGH. WORK FOR AAARGH. LET'S
TOIL FOR OUR COMMON FREEDOM.
LET'S TRAMPLE THE CENSORS.**